COLEGIUL TEHNIC „GHEORGHE BALŞ”-ADJUD

CONTRAATAC

Revistă de educaţie, cultură, literatură şi atitudine, pentru elevi şi profesori - îndreptată împotriva prostului-gust, imposturii şi agresiunii imoral-antiartistice

- apariţie semestrială –

ION LUCACARAGIALE (1852-1912)

PĂRINTELE ILIE CLEOPA (1912-1998)

Anul XIII, nr. 28, mai 2012

CUPRINS

1-Motto-urile numărului 28, al revistei „***Contraatac***”.....3
2-In memoriam **ŞTEFAN RADOF** şi **ION LUCIAN**.....4
3-Cuvinte despre revista „Contraatac”...: Doamna **MARIA DIANA POPESCU**, redactor-şef/editorialist la revista ***AGERO***-Stuttgart/**GERMANIA** şi **VALERIAN CĂLIN**, absolvent al C.T. „***Gh. Balş***”-Adjud/**ROMÂNIA**.....5
4-Interviul revistei „Contraatac”: Interviu cu redactorul-şef adjunct al revistei ***AGERO***-Stuttgart, doamna **MARIA DIANA POPESCU**: **„SE IMPUNE O <<*DICTATURĂ A VIRTUŢII*>>!”**.....7
5-Dintre „clasicizanţii” anti-românismului - AZI, din nou(...că...şi merită!): **H.R. PATAPIEVICI**!!!.....16
6-Găşti cultural-politice...scabroso-postmodernisto-anti-româneşti!.....17
7-„Doar o vorbă să-ţi mai spun...”: **Întoarcerea la izvoarele sufletului**, de **LIVIU IOAN STOICIU**, Bucureşti/**ROMÂNIA**……19
8-“Din inimă”: Interviu cu Înalt Preasfinţitul **GHERASIM CRISTEA** , Arhiepiscopul Râmnicului – luat de doamna **LIGYA DIACONESCU**, Montréal/**CANADA**…….21
9-Scrisori deschise de durere...: **MIKIS THEODORAKIS**/GRECIA, **DAN BRUDAŞCU**/ROMÂNIA.....25
10-Străji ale culturii ortodoxe - AZI: In memoriam : Centenar **ILIE CLEOPA** (1912-1998).....31
11- Plâns de Basarabie...: a-**200 de ani de la răpirea Basarabiei de către Imperiul Ţarist (1812-2012)**, de prof. **CĂTĂLIN MOCANU**, C. T. “***Gh. Balş***”-Adjud/**ROMÂNIA;** b-**Conferinţa *BASARABIA*...**, de ing. **OLARIU SORIN**; c-**Solie culturală, la Chişinău** – de **VICTORIA COVALCIUC**; d-**Dialog peste Ocean…: VAVILA POPOVICI- Raleigh/U.S.A-EUGEN EVU, Hunedoara/ROMÂNIA;** e - **Rolul Comisiei Aliate de Control, în sovietizarea României** – de dr. **MIHAELA ANIŢĂ,** Bucureşti/**ROMÂNIA** ….....33
12-Din nou, despre „factorii umani criminali” (...sinucigaşi...?), de depopulare a Terrei...!!! : **BILL GATES**.....40
13-Tablete de duminică: a-***Alternative***; b-***Embargo cultural, sau...ce?*** - de prof. **MIRCEA DINUTZ,** Focşani/**ROMÂNIA**.....42
14-**ANUL CARAGIALE: Ion Luca CARAGIALE şi Loja Iohanică...–** de prof. dr. **Adrian BOTEZ**, C.T. „Gh. Balş”-Adjud/**ROMÂNIA**..45
15-Consacrarea tinereţii: **Valerian CĂLIN**(absolvent C.T.”***Gh. Balş***”-Adjud), **Elena NICULESCU** (absolventă C.T. „***Gh. Balş***”-Adjud); **Alexandra NICULESCU**, cl. a XII-a C, C.T. „***Gh. Balş***”-Adjud; **Diana BORTĂ** (absolventă C.T. ***„Gh. Balş”-***Adjud***)**/ANGLIA.....56
16-„Porni luceafărul...”: **DEBUTEAZĂ**: **Mădălina-Alina PAVEL**, cl. A IX-a G; **REVIN**: **Elena NICULESCU** (absolventă a C.T. „***Gh. Balş***”, studentă la Litere, Univ. „***Al I. Cuza***”-Iaşi); **Mihaela MUŞAT**, cl. A XI-a E, **Elena ŞERBAN**, cl. A IX-a G, **Mădălina DOBRE**, clasa a IX-a G, **Oana MÂZGĂ**, clasa a IX-a G.....63
17-„Voluptos joc cu icoane...”: a-**Eugen EVU**, Hunedoara/**ROMÂNIA**; b-**Valentin TAŞCU** (evocare de **Eugen EVU**); c-**George ANCA**, Bucureşti/**ROMÂNIA**-Delhi/**INDIA**; d-**Camelia CIOBOTARU**, Focşani/**ROMÂNIA**; e-**Paul SPIRESCU**, Adjud/**ROMÂNIA**; f-**Raisa BOIANGIU**, Hunedoara/**ROMÂNIA**; g-**Teo CABEL**, Buzău/**ROMÂNIA**; h-**Oxana MUNTEANU**, Chişinău/**MOLDOVA DE PESTE PRUT**; i-**Ioana STUPARU**, Bucureşti/**ROMÂNIA**; j-**Nada POMPER** (croată din **GERMANIA**); k-**Gabriela PACHIA**, Timişoara/**ROMÂNIA**; l-**Djamal MAHMOUD**, Rakka/**SIRIA**; m-**Ionuţ CARAGEA**, Montréal/**CANADA**.....67
18- Istoria mărturisitoare: a-In memoriam **FLORIN CONSTANTINIU**; b-**Gândirea lui Ştefan cel Mare** - prof. **Emil GANEA**, Tg. Trotuş-Bacău/**ROMÂNIA;** c-**Raport german din 4 noiembrie 1940, valabil şi ...după 50 de ani!!!;** d- **Personalitatea Reginei MARIA şi războiul pentru reîntregirea Neamului** - de istoric **EMANUEL IACOB** –Bucureşti/**ROMÂNIA**……...80
19-Didactica: **DACIA** - dr. **NAPOLEON SĂVESCU**, Fondator & Preşedinte al " ***Dacia Revival International Society***" of New York/**SUA**….92
20-Paradidactica: a- ***Despre ratare, rataţi, ratoizi… şi altele***; b-***Ce vrei să te faci, când vei fi mare?;*** c-***De la „Podul de piatră...” – la calculator*** – de prof. **MIRCEA DINUTZ**, Focşani/**ROMÂNIA**.....94
21- Trezirea vulcanilor.....97
22-Mileniile Hunedoarei daco-române: ***Mileniile Hunedoarei şi orele ei astrale*** - **CONSTANTIN GĂINĂ**, Hunedoara/**ROMÂNIA** (prin **Eugen EVU**).....97
23- Scrisoare **POPORULUI ROMÂN** – de **LAURIAN LODOABĂ**, Lugoj/**ROMÂNIA**……...99
24-Români - ca pionieri mondiali geniali: prof. univ. dr. **FLORENTIN SMARANDACHE**, la Univ. din New Mexico/**SUA**……101
25-Mereu, Eminescu… - de **TEO CABEL**, Buzău/**ROMÂNIA**……112
26-Gândurile lui Ioan („***Gepianul***”) de Australia: a-**Ideologiile jocului *“de-a baba oarba”***; b-**Epitafuri de pe crucile filosofilor** - fragment”- de **IOAN MICLĂU**, Cringilla/**AUSTRALIA**……..113
27-Arte plastice: **HORIA CREANGĂ şi Crezul Simplităţii** - de **LAURA LUCIA MIHALCA**, studentă în anul III, Facultatea de Istoria şi Teoria Artei, Universitatea Naţională de Arte Plastice, Bucureşti/**ROMÂNIA**……..115
28-Gânditorul de la Hamangia:”**Lecţiile” Lui Hristos, de pe Cruce**... – de prof. dr. **Adrian BOTEZ,** C.T.”***Gh.Balş***”-Adjud/**ROMÂNIA**.....116
29-Folclor sacral daco-român: **Ritualul CĂLUŞARILOR** – de prof. dr. **Adrian BOTEZ**, C. T. „***Gh. Balş***”-Adjud/**ROMÂNIA**.....121
30-Valahica: ***VALAC, DAC, ROMÂN – ETNONIMELE SACRE ALE ACELUIAŞI NEAM –*** de cercetător **GEORGE LIVIU TELEOACĂ**, Bucureşti/**ROMÂNIA**……123
31-Orientalia:**20 de ani de la dispariţia eminescologului indian AMITA BHOSE** -de prof. dr. **Florinel AGAFIŢEI**, Focşani/**ROMÂNIA**..127
32-...Rasa poeţilor boemi...: ***Poetul „FANFAN” Avasilicăi*** – de **EUGEN EVU**, Hunedoara/**ROMÂNIA**.....130
33-Gând bun şi limbă de miere, din Bucovina detrunchiată…: **VASILE TĂRÂŢEANU (Cernăuţi/BUCOVINA DE NORD)**……131
34-Meditaţii asupra unor cărţi şi asupra unor oameni (recenzii din/despre Duhul lui **CONSTANTIN STANCU**, Haţeg/**ROMÂNIA**)……...131
35-Traduceri: **GABRIELA PACHIA**, Timişoara/**ROMÂNIA** (din poemele lui **Adrian BOTEZ**, C.T. “***Gh. Balş***” Adjud/**ROMÂNIA**)…....139
36-Despre principii:**Dacă nu te-a învăţat nimeni, învaţă de la natură!**- de prof. **ELLEN POPOVICI,** C.T. ***“Gh. Balş”***-Adjud/**ROMÂNIA**.141
37-Un elev “năcăjit”: **Caută-mă!**.....142
38-Umor foarte (prea!) uman!.....142
39-Ultima oră/ultima oară: **Trădare, nesimţire, prostie, ticăloşie…?** – de prof. dr. **Adrian BOTEZ**, C.T.”***Gh.Balş***”-Adjud/**ROMÂNIA**……145
40-Revista revistelor culturale……...155

Motto-urile numărului 28, al revistei „*Contraatac*”:

GRIGORE CONSTANTIN MOISIL (n. 10 ianuarie 1906, Tulcea - d. 21 MAI 1973, Ottawa, Canada) - matematician român, considerat **părintele informaticii româneşti, cu invenţia de circuite electronice tristabile**.

*

"***LEGILE ŢĂRII NU INTERZIC NIMĂNUI SĂ FIE IMBECIL…***"
“Greu nu e să ai dreptate, greu e să-i convingi pe alţii. Nu întotdeauna e greu, ci numai când ai dreptate. Şi mai ales e greu să-i convingi pe cei care spun că s-au convins”
Acad. **GRIGORE C. MOISIL**
****

ENERGO **FAGICA**

Statistic
in anno Domini 2012
în România, pentru...
Învierea Lui Hristos, au fost
ucişi patru milioane
de miei.
Acad. **EUGEN EVU**
***

“FACTORII CARE DISTRUG FIINŢA UMANĂ: 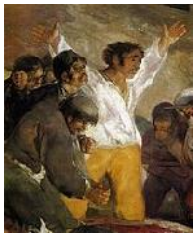

POLITICA FĂRĂ PRINCIPII, PLĂCEREA FĂRĂ ANGAJAMENT, BOGĂŢIA FĂRĂ MUNCĂ, ÎNŢELEPCIUNEA FĂRĂ CARACTER, AFACERILE FĂRĂ DE MORALĂ, ŞTIINŢA FĂRĂ UMANITATE ŞI RUGĂCIUNEA FĂRĂ CARITATE”.

MAHATMA GANDHI (2 octombrie 1869, Porbandar/Kathiawar - †30 ianuarie 1948, New Delhi)/INDIA
***

...au mai plecat la îngeri doi mari actori, artişti ai duhului românesc: ştefan radof şi ion lucian

...” *Actorul* **ŞTEFAN RADOF** ***a murit in noaptea de marti spre miercuri, la varsta de 77 de ani, la Spitalul Floreasca din Capitala, in urma unui stop cardio respirator***” – cf. **HOTNEWS.RO**.

***

… **Zeci de persoane - rude, colegi din teatru, prieteni si oameni simpli - si-au luat vineri ramas bun de la actorul Stefan Radof, care a fost inmormantat in Cimitirul Bellu, anunta Agerpres. Actorul, care a primit, in decembrie 2004, din partea presedintelui Ion Iliescu Ordinul National "Steaua Romaniei" in Grad de Cavaler, a fost inmormantat cu onoruri militare.**

"***Era un om cu o inima atat de mare incat uite ca nu a rezistat. Pacat pentru un om care chiar credea ca mai are o viata de trait. Nu mai demult decat duminica trecuta, cu doua zile inainte de a muri, a fost la o conferinta la care era plin de vitalitate si facea planuri de viitor. (...) NU VREAU SA FIU CINIC, DAR MOARE CINE NU TREBUIE. AICI DUMNEZEU ARE NISTE SOCOTELI PE CARE NU LE PUTEM STI DIN PACATE***", a declarat scriitorul **NICOLAE MANOLESCU**, preşedinte al USR..

Actorul **ION DICHISEANU** (născut în Adjud) a declarat despre Stefan Radof ca "***era un om minunat***", un om cu care se intelegea foarte bine: "***Ca actor am jucat cu el, numai in 'Micul infern', peste 500 de spectacole. Era un om deosebit, sensibil, inteligent, era un poet, a fost un parlamentar si un intelectual de rasa. Avea o sensibilitate ieşită din comun***", a spus **ION DICHISEANU**.

***

... *“Actorul* **ION LUCIAN** ***a murit in seara zilei de 31 martie, la Spitalul de Urgenta Floreasca. Ar fi implinit 88 de ani pe 22 aprilie.***

Directorul Teatrului Excelsior a fost internat la Spitalul de Urgenta Floreasca din Capitala pe 11 martie, cu bronhopneumonie si anemie” – cf. **ziare.com**.

***

... Marea actriţă **FLORINA CERCEL**, a declarat în direct, la RTV, cu câteva minute înainte să se tragă salvele de onor: „***De fiecare dată când un mare artist pleacă, rămâne un loc gol, pe scena românească, în filmul românesc, în cultura românească. O pierdere ireparabilă. Şi ne va fi dor de el câta vreme mai suntem noi pe pământ***".

Marea tristeţe a lui Ion Lucian, pe care a luat-o cu el, a fost aceea că n-a reuşit să facă lumea mai bună. De aceea, urma să-şi intituleze memoriile: „*Biruinţele unui învins*".

Din studioul RTV, **CRISTINA DELEANU** a spus: *„Acum câteva zile am vorbit de tristeţea care ne cuprinde pe toţi la dispariţia unui coleg, când a murit Ştefan Radof... Nu mi-am închipuit că aşa curând va fi rândul lui Ion Lucian. Suntem foarte trişti. A fost un om senzaţional, cu o calitate de om senzaţional. Nu numai un actor extraordinar. Dar ce a reprezentat Ion Lucian în ţara noastră este cu totul excepţional, pentru că el a născut teatrul de copii*" – cf. **adevarul.ro**.

…**Mormântul lui Ion Lucian se află pe Aleea Artiştilor, alături de criptele unde se odihnesc Emil Hossu, Cristian Paţurcă, Tatiana Stepa**… (**A.B.**)

***

...cuvinte despre revista contraatac...

I- „(...) ***Alături de operă şi de realizările de mărime ale domniei voastre, fără îndoială, doriţi să vă situaţi în continuitatea profundă a tradiţiei noastre spirituale, încercînd să-i puneţi în lumină bogăţia şi prin revista CONTRAATAC, pe care o străluminaţi, şi a cărei rostuire şi rostire continuă acţiunea de educaţie naţională, ca aspect de rezistenţă a spiritului românesc în faţa tăvălugului demolator al vremurilor. În pofida greutăţilor, CONTRAATAC insistă pe misiunea de oglindire a valorilor din spaţiul românesc. Creaţie a domniei voastre, care sînteţi un spirit iniţiat, ataşat slovei, un spirit care se revendică din linia celor a căror operă le sporeşte existenţa, CONTRAATAC s-a impus prin valoarea autorilor găzduiţi, prin fermitatea şi caracterul avizat al opiniilor, prin modul elegant de a polemiza. CONTRAATAC este o realitate culturală, O „INSTITUŢIE" CU TRADIŢIE. Minunat este că revista îşi păstrează însemnul percepţiei echilibrate din afară. Misiunea domniei voastre, ca întemeitor şi conducător al unei atmosfere culturale, este onorantă, dar deloc uşoară, avînd în vedere înţelegerea că „trebuie să facem artă, cultură şi literatură în spiritul şi din izvorul nesecat al geniului nostru, ca popor***" .

MARIA DIANA POPESCU, **redactor-şef adjunct la revista *Agero-Stuttgart*/GERMANIA**

***

II-RECENZIE ASUPRA REVISTEI "*CONTRAATAC*": trecută, prezentă şi viitoare.

…Pe scurt, din numărul 27 al revistei:

…**Reuşiţi să armonizaţi revista atât de frumos ...simt, cu toată fiinţa, în ea, harul dumneavoastră...**

-Foarte emoţionant discursul din interviul domnului **C. MARAFET** (în zilele de azi, pare fantastic, ireal, gestul de solidaritate al românilor săraci, din Viena! …este surprinzător că ar putea să mai existe asemenea oameni)...**DIN CERŞETORI, SALVATORI!**

Deci: PRIN SOLIDARITATE - LA REFACEREA/REGENERAREA NEAMULUI ROMÂNESC!!!

-Despre H.R. Patavievici....Eu cred că se descria pe sine, aşa cum este domnia sa...

-**LYGIA DIACONESCU**: exprimă minunat (la rubrica "***Din inimă***") propriile trăiri interioare. Are o personalitate distinctă, de mare coerenţă interioară, emoţionantă. Românii din Dispora sunt mai iubitori de Patrie, mai intens

simţitori şi pătimitori, pentru necazurile şi nenorocirile istorice ale Patriei - decât noi, cei din interiorul hotarelor Patriei…!

(…)Pe domnul profesor dr. **DAN BRUDAŞCU** l-am îndrăgit înca de când am citit primele cuvinte ale articolelor domniei sale....Eu numesc, asemenea oameni - ***făclii ale neamului Românesc de pretutindeni.***

(…)**Sfârşitul programat al democraţiei!**Din orice perspectiva s-ar configura, adevăratul scop (şi, în niciun caz, NOBIL!) al democraţiei masonice a lumii - este ambiţia de putere şi control global, de temniţă terestră. Sclavizarea "democratică" a lumii şi conservarea ţărilor slab dezvoltate (financiar si economic), spre …"privatizare" – adică, **PRĂDUIRE**. Iată adevăratul scop "…***NOBIL***"!

(…)Ştefan cel Mare şi Sfânt - fie-i numele cinstit, de toţi Romanii, în veac!!! Şi prin regretatul **CONSTANTIN MĂLINAŞ**! Incursiunea în perioada istorică a Domnitorului ŞTEFAN cel SFÂNT are valenţe de reconstituire paradisiacă, îndreptată, cu "tâlcul", spre cititor: se propune, astfel, o punte continuă, între trecut şi prezent, spre constituirea modelului omului modern (cel puţin, al celui desemnat, de Dumnezeu şi de oameni, drept **CONDUCĂTOR DE POPOR** – …fie el voievod, rege, presedinte etc).

*"**Cinstit şi harnic, răbdător fără să uite, şi viteaz fără cruzime, straşnic la mânie şi senin în iertare, răspicat şi cu măsura în grai, gospodar şi iubitor al lucrurilor frumoase, fără nicio trufie în faptele sale" –*** este un portret de sfânt, de înţelept, de **AUTENTIC** conducător de neam/popor.

"Consacrarea tinereţii" -Poemele **ELENEI NICULESCU** au devenit/sunt "**pură rugăciune**":

''Astăzi plâng că te-am supărat, Doamne
Şi mă amărăsc, căci te-am răstignit prin relele
mele multe…
Dar TU, Doamne, vei ierta
Căci ai multă milă şi îndelungă răbdare
Către mine nevrednicul
Mă vei ierta
Şi îmi vei da din marea Ta Iubire..."

…Binecuvantată jertfa tăcută…

"***Porni Luceafărul***…". Mici vizionari, din care am remarcat pe urmatorii: **MĂDĂLINA DOBRE**, **OANA MÂZGĂ, OVIDIU BURCAN, FLORIN CIOCAN, MIHAELA MUŞAT.**

(…) **LUMINIŢA ALDEA** (fragment din romanul „***GEREMIAH KERMANI***"). Foarte expresivă povestire. Bine închegată, profundă. Conexiunea creată între ***"ţara măreţelor ruine''*** - şi Poporul Dac. O lecţie de istorie. Expusă într-un mod inedit . M-a covârşit, pe de-a-ntregul.

-(…)Povestea morţii familiei Brâncoveanu m-a cutremurat, de fiecare dată.Cine-şi mai poate stăvili lacrimile, la auzul acestei întâmplări…**cu totul ne-întâmplătoare** !?

(…) **IOAN MICLĂU** - Este de o sensibilitate frapantă pentru ţară, limbă şi pentru tot ce înseamnă Neam Românesc. (…) Să-i dea Dumnezeu multă sănătate acestui om, care face cinste literaturii româneşti, de acolo, din indepărtatele meleaguri australiene...

(…)…"Poveste" adevărată: "***Mâinile lui Dürer***"… - Pur si simplu "**MIRACULOASĂ**. Lacrimi, multe lacrimi în suflet mi-a stârnit...

-Când văd la dumneavoastră atâta înţelegere, atâta universalitate în gandire şi har sfânt, se luminează sufletul meu, se curăţeste mintea mea şi se minuneaza inima mea. Şi cu atât mai mult mă mâhnesc când văd câte oprelişti vi se pun în cale , şi cum sunteti nevoit a lupta, cu asiduitate, contra furiilor demonice, care nu vă dau pace nicio clipă. Imi întind gândul către Bunul Dumnezeu, chiar în ceasul în care vă scriu aceste rânduri, şi-L rog fierbinte să vă ocrotească şi să vă ţină spiritul treaz şi puternic , călindu-l pas cu pas, spre biruinţa întru Hristos Mântuitorul. Doamne,-ajută-l pe domnul profesor dr. Adrian Botez, să izbandeasca în lupta sa.

-Este multă munca, de informare, de educare, de cultivare a valorilor etc. Şi asta cere timp şi răbdare, cere dedicare completă, cere calităţi extraordinare, multă dăruire şi multă suferinţă şi, mai ales, MARTIRIU. (…) Ieşiţi din sfera personalităţilor istorice, vă încadraţi alături de Sfinţi şi Arhangheli, luptători întru ADEVĂR şi CREDINŢĂ. Între aleşii lui Dumnezeu, cu siguranţă, va sta un ADRIAN BOTEZ!!!

DA! Va sta un om de seamă, un om, un dar pentru noi.

(…) "***Dacia Hiperboreeană***" (despre care reluaţi discuţia dvs. generoasă, ca într-o **Pedagogie a Neamului**!): un motiv în plus să luptăm, şi mai abitir, pentru drepturile noastre de **NEAM ALES AL LUI DUMNEZEU**.

...E a doua zi, după lectura de seară, a revistei "***Contraatac***": în faţa ochilor, orice aş gândi şi aş face, am imaginea *''**Mâinilor lui Dürer**''*...! (...)

Vă sărută şi vă îmbrăţişează, cu toată dragostea,

Fratele dumneavoastră mai Mic, **VALERIAN CĂLIN (absolvent al C.T. "*Gh. Balş*"-Adjud)**

***

interviul revistei contraatac

Interviu cu scriitoarea şi jurnalista MARIA DIANA POPESCU, redactor-şef adjunct, la revista *„AGERO”-STUTTGART*/GERMANIA

www.agero-stuttgart.de

„SE IMPUNE O <<*DICTATURĂ A VIRTUŢII*>>

Adrian Botez: *Stimată doamnă Maria Diana Popescu, interviul de faţă este, pentru mine, dintr-un anumit punct de vedere, o premieră. Mai exact, pentru prima oară intervievez o persoană de mare fineţe a Duhului, având o valoare spirituală încă ne-explorată decât destul de fugitivo-superficial, de către hermeneuţi - dar atât de discretă cu sine însăşi, încât ai zice că „lucrează sub acoperire”, sub pseudonim. Am răscolit tot Internetul, pentru a afla, înafară de titluri de cărţi, versuri sapienţial-orfice şi articole de o eleganţă şi, concomitent, incisivitate (intelectuală şi critică) exemplare – şi niscaiva date biografice : n-am aflat decât lucruri ţinând de ideatica dvs. splendidă, am „legumit”, cu aleasă desfătare, formulările dvs. subtil-sentenţioase, din articole, dar nimic despre omul cu personalitate tetrestră, omul de „carne şi sânge”, omul care să devină un con-locutor solid, non-fluid. Pe de o parte, vă admir, necondiţionat, superba dvs. discreţie, în acest veac al exhibiţionismului, al imposturii şi al mahalagismului mondializat! Dar, cu următoarea informaţie seacă: „Maria Diana Popescu - eseist, critic, poet, jurnalist, redactor şef-adjunct - revista „Agero"- Stuttgart, consilier editorial – „Slova creştină", redactor şef ag pe rime (n.mea: nici nu ştiu cum se traduce sintagma: “redactor şef ag pe rime”), Preşedinte al Societaţii Academice Art Emis, vicepreşedinte al societaţii culturale Art Emis, membru al Academiei Olimpice Române, filiala Vâlcea, senior editor revista Pietrele Doamnei, 14 volume publicate” – la care se adaugă un „tablou” (vast şi fascinant, nimic de zis) al operei scrise/editate de dvs., până acum:* ***Lumea dintre gânduri*** *- poeme****;*** ***Trecutul din cli****pă - poeme;* ***Urmă de stea*** *- poeme;* ***Atingere de înger*** *- poeme;* ***Dialoguri privilegiate****, vol. I - interviuri;* ***Vechimea veşniciei*** *- poeme;* ***Cursuri de şantaj*** *- poeme;* ***Cai crucificaţi la simpozioane*** *- poeme;* ***Imperfectul perfect*** *- poeme;* ***Dialoguri privilegiate****, vol. II - interviuri;* ***Dialoguri privilegiate,*** *vol. III - interviuri; ...****Restul este legendă****!- poeme;* ***Omenirea în paragină savantă*** *- eseuri. În curs de apariţie:* ***Clopote şi incendii*** *- poeme*

*N-am prea devenit un „răsfăţat al ştiinţei despre oameni”! Totuşi, oamenii (mai ales în climatul de hiper-suspiciune, din zilele noastre, când mai toţi „se dau” tocmai ce nu sunt şi nu vor fi niciodată, pentru a manipula mai uşor, din spatele cortinei), oamenii, zic, trebuie să-şi cunoască, şi întru viaţă, măcar cât de cât, modelele de duh, spre a căpăta încrederea (absolut necesară) de a le urma. Şi dvs., din multe puncte de vedere (nu doar scriitoricesc, ci, în primul rând, poate, din acela al atitudinii, al verticalităţii de cetăţean/Om al Cetăţii - „Cetate” numită România, numită „lume”) vă constituiţi într-un autentic model ontologic. Academicianul Academiei Europene, Gheorghe Păun, afirmă despre dvs., într-un articol: „****Iat-o, de-o pildă, pe Maria-Diana Popescu. Marie şi Diana, în acelaşi timp, predestinare încă de la botez, ursită de ursitoare darnice, dar nu mult doritoare de consens. Fragilă până la evanescenţă (nu o spun eu primul), pioasă la modul înalt al termenului, „trăind parcă pe furiş” (şi asta am citit-o undeva), cu o delicateţe uneori anacronică – mai ales pentru vremea noastră tarată de indelicateţe, elegantă în fiece gest, pregatită parcă să mângâie lumea pe creştet în fiecare clipă, dar si mintoasă până aproape de limita agresivităţii – mai ales pentru vremea noastră superficială, plină de aplomb (gazetăresc), rapidă în gând, rapidă la condei, eficientă, mobilă şi productivă, îndragostită vizibil de limba română. Volume de poezie, volume de interviuri, publicistică – ba chiar şi***

fotografie. Metafore-filigran, pictate cu pensulă orientală, pe hârtie de mătase, pe bob de orez, dar şi metafore ample, puternice şi neaşteptate, convingătoare; un aer firesc-învăluitor de rană poetică, de damnare, de simţire hipertrofiată, asumându-şi toată melancolia lumii şi încă ceva pe deasupra, dar şi răzvrătirea unui spirit liber, interogativ, bântuit de setea de dreptate (existenţială), cu un solid antrenament filosofic, livresc sau doar dobândit prin iluminare poetică. Titluri de carte care sunt poeme în sine, interviuri care-i fac să transpire pe cei intervievaţi (ştiu ce spun, că şi de-aceea am folosit mai devreme cuvantul „mintos"), o prezenţă (cu cadenţă) de invidiat în cetatea literară, nu totdeauna comodă pentru cei din jur, niciodata ignorată. Spuneam, Marie şi Diana în acelaşi timp, prind-o cine poate într-un singur paragraf, într-o singura pagină*". Am reţinut (dincolo de admiraţia sa nedisimulată, pentru activitatea Duhului dvs. rebel, profund, subtil-inflexibil, efervescent, proteiform şi multiplu-demiurgic) două expresii, pe care le păstrez, pentru că sunt perfect de acord cu ele: „**fragilă până la evanescenţă**" şi „**trăind parcă pe furiş**". Vă rog să mă credeţi că respect, cu religiozitate, intimitatea oricui…dar, în acelaşi timp, credeţi, vă rog, omului aflat **„sub vremi**": că, departe de a avea curiozităţi maladive, de „ţaţă", încerc, şi eu, o frustrare, ca şi academicianul Gheorghe Păun, în faţa unei atât de pronunţate „evanescenţe" şi a unei „furişări existenţiale" atât de evidente. Cu mult tact şi delicateţe, aş dori, o clipă, să îndepărtăm un colţ al Voalului Isiac - să se întrevadă, măcar parţial, ce şi cine există dincolo de misterul „**marianic**" ori de cel al „**Artemidei/Dianei**" – …şi aş vrea să n-o păţesc, eu („instigatorul la dezvăluire"), totuşi, precum Acteon, cel transformat în cerb - „încornorat", ba şi sfâşiat de câini. În această Eră a Virtualităţii, aş îndrăzni să-mi doresc să „dau mâna", interneristic, cu o non-virtualitate. Ca urmare, mă voi preface că vorbesc în numele „marii mase a spectatorilor", care „cere o explicaţie" - vorba unui personaj emfatic şi ipocrit, din Maestrul şi Margareta (Arkadi Apollonovici Sempleiarov), al lui Bulgakov: „**Vă rugăm, dacă se poate, să ne dezvăluiţi măcar câteva elemente ale existenţei dvs. concret-umane!"** – pentru a avea certitudinea că vorbim/dialogăm „pe viu"/cu viii …iar nu în cadrul unei şedinţe de spiritism!" Sper că, prin această nevinovată întrebare, n-am devenit la fel de grobian, în esenţă, precum „musiu" APOLLONOVICI Sempleiarov. Şi chiar de m-aţi categorisi aşa, oare cine are şanse mai mari să afle ceva despre Artemis/Diana, decât „fratele" Apollon şi…"cimotiile" lui literare…adică până şi…"-ovicii". N-am zis „mojicii"! Până şi Venus are un loc şi un mod de a se naşte, întru concreteţe geografică! Bunul Homer însuşi (deloc indiscret, în Înţelepciunea Orbirii sale), poate zice despre ea: „chipreşa zeiţă"! Veţi zice: „Homer este vizionar! El îşi interiorizează, în Duhul său, Naşterea Afroditei." Bine-bine, dar unde mai vedeţi dvs., astăzi, şi în ce împrejurări – „homeri", „vizionari", „vizionarism"…? Totul devine de o concreteţe şi de un sybaritism şi egotism cu adevărat grobiano-dezagreabile. Unul ca mine ar dori să ştie, despre semenii săi, doar fragmente microscopico-iluminative: unde s-au născut, când au văzut lumina „apollinică", ce orgolii au. Cer mult prea mult şi cu o indiscreţie revoltătoare şi lamentabilă, în acelaşi timp - aşa-i?*

MARIA DIANA POPESCU: Stimate profesor doctor Adrian Botez, *„din toţi cei care se ascund, sunt cel mai ascuns"*, afirma Nietzsche. Viaţa filosofului era mai secretă decît opera sa, sau, mai exact spus, cunoaştem despre viaţa lui atît cît ne îngăduie opera. *„**Scriitorii nu au biografie. Biografia lor este opera lor – măreaţă sau mai puţin măreaţă**"*, spunea Noica. *„**Aş vrea să fiu în acelaşi timp vestită şi necunoscută**"*, parafrazîndu-l pe Edgar Degas, însă mă subsumez modestelor mele scrieri (14 cărţi de autor, alte cîteva antologii) şi profesiei de jurnalist. *Trăiesc pe furiş*, astfel ca existenţa mea să nu incomedeze aleile cu sfincşi. Tactica dezgolirii merită reflecţie, trebuie să mă tem pentru mine, avînd în vedere linia vehementă a protestelor din cei 12 ani de presă scrisă, dar şi unele mesaje de la cei care mă pîndesc prin binoclu, metodic şi riguros, în turnul din care arareori mai cobor. Avem de-a face cu un public inteligent, el trebuie avertizat cu gradaţie prudentă că te afli în sprijinul lui. Rămân, totuşi, fidelă preceptului baconian *„**De nobis ipsis silemus**"* (despre noi înşine să tăcem), astfel ca faptele să vorbească. Vreau să ştiţi că m-am născut pe un deal în Ardeal, tocmai cînd ursitoarele erau plecate de acasă. Era marţi, 29 mai, zi de primavară. Bunicul meu, notar de meserie, de bucurie că în bătătură a mai sosit un nepot, m-a înregistrat cu altă dată decît cea reală. Călcasem pe pămînt cu impasul, s-a dovedit a fi aşa, am copilărit în partea opusă a ţării, bucuriile se opreau rar la poartă. Aşa se face că *mi-am luat lumea în cap*, am făcut o pereche de studii universitare, alte forme de învăţămînt cu durată de un an sau trei, şi ca toţi cei veniţi pe lume marţea, visez ca, într-un viitor apropiat, să mă înscriu la un doctorat. Ştiţi bine, e o modă în toate. Mă bucur, culmea, nu de cei 24 de ani cît m-am purtat prin şcolile patriei, ci de premiile la poezie şi de toate diplomele şi medaliile pentru publicistică din ultimii ani. Unul din pereţii casei e tapetat cu astfel de acte înrămate. Bucuria aceasta mă întinereşte cu cîte o amiază, mă îmbătrîneşte cu cîte un popas. Vîrstă nu am, stimate domnule Profesor Doctor, nu am avut niciodată, ca să nu mă tem de viitor. La urma-urmei, sînt mîndră că m-am născut marţea şi că pot enunţa despre mine ceea ce mi se pare fantastic: EXIST! Nu în simulacru, nu în automatismul pseudoraţional, nici în păienjenişul mitomaniilor colective, ci în actul cognitiv, în analiza critică a sistemelor de gîndire şi acţiune cu care mă confrunt.

Adrian Botez: *Spune, despre dvs., Poetul Eugen Evu în-o recenzie (cf.* ***Să aprinzi întunericul cu propria lumină - „Imperfectul perfect****", Editura Tiparg, 2007): „****Maria Diana Popescu este evident în marş superb spre şi întru autocunoaştere, via livrescă, însă tensiunile înnnoitoare şi benefice pentru cel atras de sensul stării – rostuirii Poetului în Cetate - sunt izbucuri limpezi din adâncimi bogate ale Însufleţirii empatice, iubitoare de semeni****..." Asta era în 2007. Acum suntem patru ani mai târziu - 2011. Aţi ajuns, între timp, la „autocunoaşterea" despre care vorbea recenzentul cărţii dvs. de Poezie (observaţi, vă rog, că eu ortografiez Poezia, cu „****P****" - întru sacralitate)? Chiar îi iubiţi pe oameni? Mai merită oamenii să fie iubiţi, după cât de ne-oameni se dovedesc a fi, majoritatea (nu mă exclud, neapărat), şi încăpăţânaţi întru refuzul de Hristos?!*

MDP: A vorbi despre atotcunoaştere este ostencios. Cu toţii tindem spre îndemnul fundamental al lui Socrate, *„Cunoaşte-te pe tine însuţi!"*, însă cunoaşterea de sine se împotmoleşte în echivocul întreprinderii. Mobilul analizei eului nu e niciodată clar. Ezită între justificare şi acuzaţie, între eliberare şi înlănţuire, între recuperare prin cuvînt şi risipa prin aluzii ori imagini nebuloase. Atotcunoaşterea opune rezistenţe hotărîte metodelor măsurătoare, deşi se bucură de prestigiu teoretic în rîndul gînditorilor. E, poate, la mijloc şi teama de-o nouă „teologie". Sondarea propriilor adîncimi, revolta perpetuă a unui gînd împotriva lui însuşi, răspund dorinţei fundamentale de clarificare, dar în paralel cu proiecţia publică a pierderii de sine, cînd eul este obiectivat simultan cu obiectivarea caracterului public la care se supune.

Însemnă că, eu, MDP, subiectul confesiunii, devin un Eu redus la condiţia interiorităţii; şi spre deosebire de experienţa religioasă, experienţa interiorităţii nu-şi acordă altă autoritate decît sinele. Sustrăgîndu-se tentaţiilor publice, eul meu ar suspenda orice transfer între sine şi socialul-public, a cărui dorinţă este, de regulă, de a manevra statutul subiectului. De altfel, unitatea dintre subiect şi fiinţă poate fi chiar o iluzie, o hologramă pentru public. Fiecare dintre aceste entităţi este animată de forţe proprii, de un flux continuu, predeterminat. Confesiunea sinelui este tocmai un recurs la această ruptură, la scindarea care permite abolirea prea strictei deteminări a mecanismelor de funcţionare a relaţiei interior-exterior-public.

Atotcunoaşterea şi confesiunea despre ea, apar, stimate Profesor Doctor Adrian Botez, atunci cînd conştiinţa şi experineţa sinelui se întîlnesc cu practica, iar eu, subiectul MDP, m-aş putea transforma în propriul instrument de cunoaştere, de investigare a lumii. A lumii interioare şi exterioare. Vorbesc despre conversia sentimentului persoanei, despre acea deplasare a locului pe care l-aş ocupa în propria imaginaţie, în propriile sunete şi energii încătuşate în propria materie, procese care ţin mai degrabă de iniţiaţi, de psihologia sonoluminică. Mişcîndu-mă zilnic *„****între Dumnezeu şi neamul meu****"*, mai caut încă unde este eul meu în cel mai înalt grad. Mă mai aflu împotrivă sau pentru o temă, o idee, pe care nu le-am dus pînă la eroism, în sfera profunzimii, pînă acolo unde să beneficieze de avantajul unor repere încercate chiar de mine. Încă mai transfer în casa cuvintelor întrebări esenţiale, întrebări necheltuite. Pînă la urmă, fiecare cuvînt are casa lui, în care locuiesc căutările. Să fie acestea toate ochiul atent spre atotcunoaştere? Habar nu am. Am însă libertatea să aleg, potrivit lui Ţutea, frînghia agăţată de cer, spre lumină sau să cobor în întuneric. Iată bipolaritatea libertăţii mele! Cu toate că mă îmbrac în salopeta căutătorului chiar şi la Operă, port mănuşi de dantelă în război şi susţin că nimic nu se compară cu iubirea acelui microcosmos şi microteos din miezul fiinţelor. De aceea, uneori mă cocoţ pe acoperişul lumii şi fac pe îngerul păzitor. De sus se vede bine pe pămînt şi nici gîndacii nu mi se mai par dezgustători.

Alteori, nu-mi pot stăpîni zîmbetul de dispreţ la ideea că în fiecare zi urc în acelaşi TREN şi ajung înapoi, pe Pămînt, unde îmi aduc aminte de Baudelaire*: „****Ca să nu simţiţi cumplita povară a Timpului care vă zdrobeşte umerii şi vă înconvoaie la pământ, trebuie să vă îmbătaţi necontenit. Cu poezie ori cu virtute, după cum vă e felul. Dar îmbătaţi-vă!****"* Şi tot încerc să gust, de ceva vreme, din aceste în-fericiri. Cît despre iubirea de oameni, e adevărat, suprapopularea oraşelor o inhibă. Sînt prea mulţi oameni de iubit: la serviciu, în comunitate, şi că în mod repetat ne este suprasolicitată disponibilitatea de a empatiza, intervenind instinctul de conservare, care duce, în cele din urmă, la izolare afectivă. Totuşi, mă încăpăţînez şi cred că ne-am născut într-un „imperiu creştin", al cărui suveran, Dumnezeu, promulgatorul legii supreme a iubirii, este de o bunătate fără precedent şi ne va ţine aproape.

Adrian Botez: *Prof. univ. dr. Marian Barbu scrie despre dvs., ca ziaristă şi scriitoare (cf. Prozatori cu ştaif - Maria Diana Popescu: „****Este de minune ce pledant pro causa se arată jurnalista Diana Popescu, atunci când referirile sale se circumscriu României, interesului pe care politicienii actuali ar trebui să-l arate mersului normal al ţării, spre bunăstare şi civilizaţie****". De ce mai iubiţi România „asta", când atâţia o hulesc, o fură ca pe... „****ultima fraieră din lume****" - …sau o părăsesc, fug de ea „ca dracul de tămâie", le este „****ruşine cu România****", scuipă înapoi, când pleacă de pe aceste meleaguri* ***„blestemate"*** *etc. O iubiţi, poate, din spirit de contradicţie?*

MDP: Pe domnia sa, criticul şi istoricul literar Marian Barbu, am avut onoarea să-l cunosc în 2011, la Festivalul Naţional „Rotonda Plopilor Aprinşi", desfăşurat în „Capitala Tipografilor". Un mare spirit, un nume cu rezonaţă în galeria de spirite contemporane, intelectual rafinat, căruia îi mulţumesc pentru aplecare asupra cărţii mele. Stimate Profesor Doctor Adrian Botez, mai ales în acest timp învolburat, cînd, lovită mişeleşte, România se clatină pe marginea abisului capitalist, iubirea de ţară ar trebui predată în clasele elementare, la fel cum se predă Religia. Patriotismul, sau iubirea de ţară, nu sînt exagerări, ci subdiviziuni ale iubirii, ca întreg. Cine iubeşte valorile identitare şi perene, îşi iubeşte neamul şi ţara. După lovitura de stat din 1989, România nu a avut parte de niciun moment constructiv. Deasupra noastră parcă pluteşte un blestem care zădărniceşte redresarea. De aceea, pasul în inima patriotismului este imperios necesar.

Adrian Botez: *Ziaristul şi scriitorul româno-australian George Roca scria despre volumul al II-lea, Dialogurilor privilegiate: „Volumul II apărut în acest an, ne prezintă 60 de personalităţi româneşti selectate din diferite domenii de activitate, de la literatură la politică şi de la artă la spiritualitate… de la excentricul matematician american de origine română, Florentin Smarandache, până la actorul Emil Hossu şi de la regizorul Geo Saizescu, la măicuţa Gabriela, de la Mânăstirea Nămăieşti, via binecunoscutul politician epigramist, Mircea Ionescu Quintus. Suntem curioşi să descoperim „surprizele" şi „entităţile" volumului III". Eu, ştiind că acest volum al III-lea a apărut, nu mai am curiozităţile dlui George Roca, deci, vă întreb aşa: vă fascinează personalităţile? Vă fascinează cât de pitoresc a creat Dumnezeu nu doar Cosmosul exterior, ci şi cosmosurile interioare? De ce scrieţi, cu aceeaşi fascinaţie şi aprigă curiozitate intelectuală, despre un VIP (politic sau artistic) şi despre o călugăriţă? Ziariştii de azi fac bani grei pe seama VIP-urilor (divorţate, căsătorite, re-divorţate, re-căsătorite). Nu vreţi să faceţi avere, de pe urma profesiei de jurnalist?*

MDP: Să ne amintim de despotismul imperial al Romei, care, ajuns în faza decadenţei, a pus pe acelaşi plan virututea şi viciul, onoarea şi lipsa de onoare, cunoaşterea şi ignoranţa, astfel încît conceptul adevărului, legile eticului erau simple opinii şi convingeri subiective. Astăzi, ca şi atunci, realitatea culturală joacă dur.

Vorbesc despre o evaziune a culturii, despre tot mai evidenta ei funcţie patognomonică, ca bun de consum, care sufocă valorile şi tradiţia. Omul capitalist consumă ceea ce i se sugerează cu obstinaţie. Aşa îşi manifestă conformismul, aderenţa la turmă şi autonomia individuală. Mass-media îl ajută, întreţinînd un permanent flux poluant care ţine de modele, de comportamente, de mod de viaţă şi limbaj. Englezismele se joacă la mintea noastră, dar nu căutăm mijloace de apărare împotriva bombardamentului. În curînd vom constata că mai mult de jumătate din fondul nostru lingvistic provine din surse străine. Sclavului modern, domninat de mentalitatea confortului, puţin îi pasă de cosmosul interior, de atotcunoaştere, de Divinitate sau de „Coloana infirnitului", cînd OK-ul e mai scurt şi mai simplu. Societatea capitalistă nu face decît să prolifereze epuizarea fondului de valori prin virtualizare, secătuind cultura şi viaţa spirituală. De fapt, înlocuieşte omul din om.

Drieu la Rochelle, în lucrarea „Mesure de la France", afirma că în viitor nu va mai fi nimic de conservat. Valorile morale şi spirituale, familia şi pricipiile existenţiale, vor fi „praf şi pulbere". Chemînd în faţa naţiunii instanţa personalităţilor intervievate, doresc profilarea unei a „treia căi", una de întors acasă, în sînul spiritualităţii şi valorilor neamului românesc. Interviurile pe care le realizez se înscriu în cultura comunicării, ca dimensiune naţională, şi au, cred eu, puterea caracterului de evidenţă şi de conservare a valorilor şi semnificanţilor care le motivează. Mac Luhan spunea că mijloacele din cîmpul existenţei ar trebui înţelese ca *„prelungiri ale simţurilor": cartea - extensia ochiului, roata - extensia piciorului, îmbrăcămintea - extensia pielii, sistemele şi circuitele electronice - extensii ale sistemului nervos central"*. Am putea spune că fiecare personalitate intervievată reprezintă prelungirea spiritului ei în naţional şi universal.

Adrian Botez: *Într-un editorial recent din revista „Agero" Stuttgart (Iluzia puterii), dvs. concluzionaţi aşa: „**Nu m-au interesat niciodată comentariile părtinitoare în favoarea celor care au deconstruit România, favorabile celor din haită, care îi aruncă în faţă, precum apele la mal, pe mîzgălitorii de hîrtie, pe aiuriţii şi obsedaţii veacului acestuia. Generaţiile au avansat, nu mai acceptă informaţii ieftine, nu mai pot fi duse cu zăhărelul istoriei. În ceea ce mă priveşte, rămîn credincioasă şi ataşată sentimentului patriotic, modelelor de integritate morală şi spirituală ale neamului, aşa cum Părintele Galeriu ne povăţuieşte: <<Faptele dau mărturie, nu gura noastră păcătoasă>>"**... De ce ar trebui să ne mai intereseze ce au spus cei precum Părintele GALERIU? Părintele GALERIU a murit, de mult/demult. Oare Nichifor Crainic traducea o durere REALĂ (sau: necesară, bună de/la ceva), atunci când scria poemul său, cu titlul „**Unde sunt cei care nu mai sunt?**"*

MDP: „***S-au ascuns în lumina celui nepătruns***". Însă au rămas învăţăturile lor, „cunoştinţa adevărată", precum ne spune Sf. Marcu Ascetul, dăruită oamenilor de către Dumnezeu, astfel ca împărtăşindu-ne din ea să credem înainte de toate în Cel ce ne-a dăruit-o". Trăim într-o lume a concurenţei acerbe între sisteme oscilante, o lume în care domneşte o atît de flagrantă disparitate a mijloacelor de modelare umană, o atît de falgrantă ignoranţă faţă de valori! Pierderea modelelor este apogeul fatal al acestei societăţi libere de orice reper. Neîntrebuinţarea valorilor produce o mare risipă societăţii. Omul modern dispune de terminale tehnologice care îi aduc acasă, cu un un simplu clic pe maus, modele din lumea întreagă, fara ca el să mai cerceteze, să afle, să constate. Exagerînd puţin, afirm că omul viitorului va fi un cocon tehnologic, îmbrăcat într-un costum de date, intrat într-o forma tehnică de comă. Tehnologia virtuală a întărit tendinţa de însingurare a individului, l-a înstrăinat căutarii de sine şi raportării la modele. Încă din sec. al XIV-lea, Cuviosul Nil Athonitul vorbea despre apariţia lumii tehnologico-digitale, despre pervertirea relaţiilor interumane: *„**După anul 1900, către mijlocul sec. XX, oamenii acelor vremuri vor deveni de nerecunoscut. Bărbaţii şi femeile vor fi imposibil de deosebit din cauza folosirii hainelor şi purtarea părului..., în societate vor conduce pofta trupească, desfrânarea, sodomia, faptele rele şi crima. Antihrist va da înţelepciune stricată unui nefericit om, ca acesta să descopere un mod prin care un om poate purta o discuţie cu un altul de la un capăt la celălalt al pământului**"*. Etapă arsă deja la nivel global. Deşi aş contrazice paragraful ultim. Ştiinţa şi cunoaşterea de la Dumnezeu vin.

Mă rog, dincolo de dezgustul pe care tristul spectacol politic şi economic îl provoacă asupra noastră, ştiu sigur că omenirea e în mîinile lui Dumnezeu. Dar mă întreb, cutremurată de răspunde: oamenii ce fac? Vin ei în întîmpinarea Creatorului? Omul este o fiinţă mult prea fragilă ca să nu simtă nevoia „idealului de frumuseţe, de moralitate şi bunatate", cum îl descrie Dostoievski pe Iisus, Cel împodobit cu deosebite calităţi intelectuale, volitive şi spirituale. Nu este şi nu poate fi nimic mai desăvîrşit decît minunea apariţiei unui astfel de ideal în mijlocul omenirii. E timpul reîntoarcerii la modelul de iubire supremă, oferit de istoria şi teologia creştină. Este ora exactă a creştinilor patrioţi!

Adrian Botez: *Am observat (v-am şi mărturisit într-un e-mail), că articolele dvs. din ultimul an s-au radicalizat – atât prin ton, cât şi prin conţinut şi chiar prin formularea frazei. De ce acum şi nu mai demult? Şi, totuşi, în primul rând: DE CE?*

MDP: În mod inevitabil v-aţi întrebat cît vom mai gazdui în noi surdina pe care o impunem toleranţei şi complicităţii cu haosul. Toleranţa nu mai poate fi un concept de lucru, în condiţiile în care poporul a devenit un robot controlat cu telecomanda. În condiţiile în care nimeni nu mişcă, nicio idee nu răsare, nicio cerere nu e luată în seamă, dacă nu se apasă pe butonul de la Cotroceni. Jefuirea şi vînzarea ţării după lovitura de stat din 1989, îmbogăţirea rapidă a clasei politice, sărăcirea poporului, austeritatea numai pentru mulţime şi chiverniseala pentru guvernanţi, au adus România la limita răbdării. În schimbul supunerii şi resemnării, poporului i se aminteşte mereu de criză, de sacrificii şi de faptul că neascultarea va face (ca la o simplă pocnitură din degete, dacă îndrăzneşte să mişte în front), să-şi piardă şi bruma de pîine.

Mi se pare absurd, ca acum, în ceasul al doisprezecelea, societatea să ofere lecţii de belcanto politicienilor afoni, din moment ce nici protestele nu mai sînt eficiente. Fie că e vorba de politic, economic, cultural, în anii de presă scrisă, audio şi video m-am ocupat de negarea procesului de serializare a falselor V.I.P. -uri şi valori, şi nu mică mi-a fost mirarea cînd viespile au trimis spre mine roiuri de ace. Nu avea dreptate Hegel afirmînd că modul de „a cugeta" al unei epoci îl înţelegem abia atunci cînd sîntem în stare să-l negăm? Nu fac apologia războiului, încerc prin protestul scris să trezesc conştiinţe, să-i fac pe corupţi să se simtă frustraţi de imoralitatea lor, încerc să oblig şi pe unii şi pe ceilalţi să se întrebe, dacă nu cumva rechizitoriul capitalismului trebuie curăţat definitiv. Nu ne putem scălda de două ori în aceiaşi apă, vorba lui Heraclit. Se impune o „dictatură a virtuţii", după expresia bine cunoscută a lui Sloterdijk.

Adrian Botez: *Sunteţi redactor şef-adjunct/editorialist, la revista **„Agero"**- Stuttgart. Deci, cunoaşteţi, mult mai bine decât aş putea eu să cunosc situaţia cultural-spirituală şi economică a Germaniei. Ştiam, dintotdeauna, că Germania este Patria lui Goethe, că Germania este „locomotiva economică" a Uniunii Europene – şi că numai „păcatul" nazismului a făcut ca, în fruntea Uniunii Europene, să păşească („de ochii lumii"), Franţa şi Anglia. Dl prof. univ. dr. Viorel Roman afirma, însă, într-un articol din revista Armonia („Germania se autolichidează"), analizând o carte a lui THILO SARRAZIN („Deutschland schafft sich ab. Wie wir unser Land*

*aufs Spiel setzen", Műnchen 2010), că: „**Sistemul şcolar este, de ani buni, precar, universitatiile mediocre. Instituţiile fundamentale germane: Familia, Armata şi Biserica, sunt din ce în ce mai şubrede. Prima se destramă, a doua devine una de mercenari, a treia începe acum un program de reevanghelizare**". Domnia sa se referă, în articolul cu pricina, şi la (celebrul, de-acum!) „**Plan Morgenthau**" („**Germania trebuie să devină o păşune**")…Acestea să fie, oare, urmările „binefacerii" ocupaţiei anglo-americano-franceze (deci a „forţelor sănătoase ale capitalismului"!) a fostei Germanii Federale? Sau capitalismul nu e ceea ce credeau românii („**salvarea României**!"), înainte de 1989: oare capitalismul gâfâie, azi - sau dă chiar semne de agonie? Atunci, de ce România trebuie să ia/ „împrumute" (în plan spiritual, în învăţământ, mai ales) drept modele, nişte „**zei de lut**", care se prăbuşesc? Oare noi, românii, vrem să ne sinucidem spiritual, cultural, educativ etc. - cu premeditare? ASTA (n.mea: mesajul acesta) să ne fi comunicând, oare…"**Mioriţa**"?! Mereu, „ea" de vină?*

MDP: Pentru că şi-au disputat pînă la gelozie şi epuizare supremaţia Europei, apusul puterilor europene nu mai poate fi evanghelizat. Va veni în curînd vremea ţărilor din grupul BRICS. Germania ar trebui să mai dea din cînd în cînd cîte un *refresh* neuronilor ocupaţi cu istoria. Însă nu avem dreptul să ignorăm faptul că Germania a renăscut din propria-i cenuşă, din ruinele celei mai teribile conflagraţii a omenirii. Aşa cum sovieticii au devastat România postbelică, tot astfel, Naţiunile Unite au procedat cu Germania învinsă. Aţi făcut referire la Planul Morgenthau, un fel de reactualizare a Tratatului de la Versailles din 1919. Pentru cei care nu cunosc, în cartea sa, „Germania este problema noastră", Harper & Brothers Publishers - New York şi Londra,1945, autorul, Henry Morgenthau a schiţat programul preventiv împotriva unei ipotetice posibilităţi ca Germania să poată începe un Al III-lea Război Mondial - „**Planul Morgenthau**". În treacăt fie zis, se pare că astăzi, alţii au această intenţie. Prevederile planului au fost concepute astfel încît să distrugă tot ceea ce se construise în Germania celui de Al Treilea Reich. Voi aminti selectiv doar cîteva din cele aplicate:

- teritoriului Germaniei învinse a fost împărţit între Aliaţii ocupanţi-învingători;
- au fost confiscate toate utilajele, în special cele din centrul puterii industriei germane (zona Ruhr) - demontate şi „transferate" la Naţiunile aliate (S.U.A., Anglia, U.R.S.S.) ca restituire (?). Toate instalaţiile industriale şi echipamentele care nu puteau fi deplasate au fost complet distruse, la fel şi dotările altor industrii cheie, ce ar fi putut ajuta la refacerea industriei;
- toate şcolile şi universităţile au fost închise pe o perioadă în care Comisia Aliată de Educaţie a formulat un program de reorganizare riguros controlat.
- „crema" capetelor luminate germane a fost şi ea supusă unui tratament similar. Operaţiunea americană „Paperclip" le-a furat nemţilor elita materiei cenuşii (un singur exemplu edificator: Wernher von Braun - creatorul rachetelor V1 şi V2, unanim considerat „părintele" programului spaţial al S.U.A.). Marea Britanie şi U.R.S.S. au procedat identic. Ar mai fi multe de spus, însă spaţiul se îngustează. Mai mult decît evident, astăzi, Germania este din nou o mare putere europeană, economică şi militară, cu un sistem de învăţământ superior organizat. Nu e cazul să-l comparăm cu dezastruosul nostru sistem de învăţământ postdecembrist. Nu *„noi, românii, vrem să ne sinucidem spiritual, cultural, educativ etc. - cu premeditare"* - v-am citat, ci argaţii autohtoni aserviţi puterilor mondiale. Ei vor să transforme România într-un „teritoriu fără locuitori"... poate pentru a o repopula ulterior. Distrugerea unei ţări nu se mai face astăzi prin confruntări armate. Se poate şi paşnic, adică economic, prin subjugare. Cînd eşti dator vîndut, eşti ca şi cucerit, adică ai capitulat în faţa lor - cazul Greciei. Nu cred că i-ar conveni Germaniei să rămînă fără insulele de la Baltică, aşa cum ceruse Greciei, ca un prieten salvator, să-şi vîndă insulele? Cînd e vorba de luat, de ce să nu se încerce, angelic, Mediterana cu degetul?

Revenind la ţara noastră, iată că, în timp ce multe state europene îşi modernizează şcolile, dar şi legislaţia referitoare la instrucţie şi educaţie, (cazul recent al Primului Ministru englez, care şi-a asumat răspunderea în Cameră, fiind la un pas de a-şi pierde mandatul), la noi, surogatelor occidentale, luate drept modele, au dat naştere, pe fondul debusolării interne, unor tulpini otrăvitoare pe care s-au altoit moravurile uşoare, corupţia şi non valorile. Fără un for cultural de trebuinţă naţională, în 22 de ani de libertate au trecut fraudulos graniţa în ţara noastră mişcări laice şi religioase destabilizatoare, confiscînd parte din registrul valoric al spiritualităţii. Reprezentanţi ai Puterii au politizat instituţiile culturale, media şi de învăţământ, lor fiindu-le aservite trusturi de presă, de radio, reviste şi ziare. Iar noi am acceptat tacit falsificarea realităţii.

Degeaba s-au deschis atîtea de instituţii de învăţământ privat, dacă miniştrii de după 1989 au dizolvat puţin cîte puţin sistemul public de educaţie. În şcoală românească de dinaintea evenimentelor din decembrie 1989, notele nu erau mediate. Erau atribuite pe merit. Dovada? Calitatea învăţământului de atunci, la toate nivelele, era net superioară celei de azi. Peste tot în lume, şi la noi, taxa şcolară a viciat sistemul de notare şi pe cel de apreciere a gradului de cunoaştere. Raţiunea studentului de azi, e clară: *„dacă vrei să plătesc taxe în continuare trebuie să mă treci."* De aici şi afacerea diplomelor false. Avem armate de licenţiaţi şi doctori în ştiinţe. Mulţi au

pătruns la catedre importante, dar puţini sînt buni, şi mai puţini au aşezare de gînditor. Cam asta a adus capitalismul. Şi nu văd diferenţa între clamatele cozi de altădată din faţa alimentarelor, care se vedeau de pe lună, asemeni zidului chinezesc, şi cele de acum, care s-au mutat la oficiile de somaj şi la cantinele pentru săraci. Atunci, momenclaturişti trăiau modest, astăzi detaşamentele de politicieni şi ciocoi ne sfidează din munţii de averi, plesnesc de bunăstare şi lux, disputîndu-şi România ca pe un tort. Nimeni n-a umblat în opinci în perioada anterioară, de acum înainte vom umbla poate cu blacheuri în tălpi. Opinca e încălţare ecologică şi mi-e teamă că nu ne vom permite s-o cumpărăm. Atunci era Cîntarea României şi Cenaclul Flacara, acum, manele, divertisment şi prostituţie televizată. Capitaliştii care ne-au cerut să deschidem porţile organismelor internaţionale, au vrut de fapt să ne lăsam cuceriţi, ca să ne poată domina. Patriotismul şi economia au fost luate la vale de tăvălugul hedonist al globalizării, cu urmări dăunătoare pe termen lung asupra intra-istoriei noastre. Mult-vehiculatul program de a pune capăt izolării, fabricat de ideologii capitalişti, a urmărit ruperea statelor de propria evoluţie social-economică şi culturală. Nu lichidarea înapoierii, nici modernizarea statelor, nici ajutorarea, nici aşa-zisa eliberare, ci libertatea marilor puteri de a pătrunde pe teritorilul statelor vizate, în vederea acaparării de noi resurse naturale, aducătoare de venituri colosale. În relaţia dintre pacea lumii şi intra-pacea popoarelor, capitalismul cotropitor nu mai respectă principiile fondatoare ale statelor. Nerespectarea suveranităţii popoarelor a dus la exacerbare relaţiilor internaţionale, iar pacea globală este permanent în pericol.

Am o opinie uşor diferită despre capitalism: capitalismul, stimate Profesr Doctor, e un sistem forţat, corupt, războinic, mimetic, bazat pe interese de grup, nu pe interese consensuale şi omogene. Totul mi se pare o mutare menită să ne jignească percepţia, cu atît mai mult cu cît se vorbeşte de pacea şi libertatea popoarelor cu mîna pe trăgaci: Irak, Egipt, Libia, Siria, iată a venit rîndul Pakistanului şi Iranului. Întorcîndu-mă la România, înainte de lovituta de stat, pecetluită la Malta, învăţămîntul şi sănătatea erau gratuite. Nu prea era libertate individuală, spun trăitorii. Azi eşti liber să-ţi dai copilul, pe bani grei, la şcolile particulare ale bogătaşilor, eşti obligat să cumperi manualele analfabeţilor din sistem, altfel i se scade nota la materie. Astăzi stai cu frica în sîn ca o să ajungi şomer, eşti liber pe naiba. Doar să mergi pe jos. Pentru că nu-ţi ajung banii de abonament la transportul în comun. Astea da, „succesuri" şi „inexactitudini!"

***Adrian Botez**: Într-un interviu dat de Maestrul Tudor Gheorghe lui George Rădulescu în Adevărul, 2 septembrie 2011, acesta afirma: „**Mi se pare că nu mai avem intelectuali rasaţi. Vă amintesc poate una dintre cele mai frumoase replici pe care le-am auzit, dată de un prieten bun de-al meu, un personaj fabulos, unul dintre ultimele mari spirite ale acestei ţări, Romulus Vulpescu, despre care a zis o jurnalistă că e „fost intelectual". Ce părere aveţi? Şi lui i-a plăcut şi de câte ori se prezenta spunea: <<Romulus Vulpescu, „fost intelectual>>. Vedeţi, asta mi se pare fantastic! Cu cât scrii mai complicat, cu cât eşti mai aşa şi cu cât îţi pute ce-i aici, şi cu cât eşti mai dincolo, cu cât închizi ochii şi te-ai văzut dincolo spre graniţele Ungariei, spre Austria, cu cât uiţi de bălegarul de aici, eşti <<ales>>, eşti <<rafinat>>". Ce părere aveţi despre modul cum România îşi tratează **adevăraţii** intelectuali: domnii Liiceanu, Pleşu, Patapievici, Traian Ungureanu, Sever Voinescu-Cotoi. Preşedintele Traian Băsescu le oferă avionul prezidenţial, ca să-i ţină domniei sale de urât, la Neptun, iar eminentul traducător al lui Villon ori Rabelais este „fost intelectual". Tot Maestrul Tudor Gheorghe afirma: „**Pe ţăran, când l-ai rupt de glia lui şi l-ai băgat în mahala, a luat ce e mai rău şi a devenit mârlan**" Oare cum să scape nobilul popor urmaş al Magilor Kogaionului – de **mârlănie**?*

MDP: România are extrem de multe capete luminate, recunoscute mai mult peste graniţă. Statutul intelectualului român s-a şubrezit în perioada aceasta de disoluţie internă. Cum instituţiile abilitate cîntă la instrumentul nepotrivit, intelectualul nu mai poate fi dirijor. E mai degrabă un outsider, şi cu greu va putea fi readus în ipostaza sa istorică. Ignorat şi dezamăgit de starea în care a fost adusă ştiinţa, cercetarea, cultura, nu mai aşteaptă de la vremuri cine ştie ce isprăvi revoluţionare. A început un fel de mers în nume propriu. Cu siguranţă nu vom mai avea un Eminescu, un Iorga, un Tuţea, un Noica, un Eliade, un Nae Ionescu, un Cioran et caetera, personalităţi impunătoare prin opera pe care au creat-o.

Din ungherele în care societatea aruncă lucrurile inutile, din deasa şi strîmba pădure a capitalismul, respiraţia intelectualului abia se simte. Văd şi eu, mă tulbur şi mă mînii, că valorile şi creatorii care au împodobit decenii la rînd patrimoniul naţional, şi pe care îi consider un fel de sfinţi, sînt scoşi din manuale şi aruncaţi în debara de nişte diavoli ai nisipurilor mişcătoare, care au creat mormane de gunoaie în cultură, transportate de autorităţi în condiţii de artă. Adică acoperite ecologic şi servite pe masa culturii naţionale, ca o dovadă de exhibţionism, echivalentă cu scuipatul pe stradă, cu înjurătura autobuz sau cu manelele asculte la mobil în instituţia şcolii. Promovarea subculturii este parte a aşa-zisei revoluţii culturale, promovate de instituţiile abilitate, pentru care normalitate înseamnă atentat la simbolurile sacre. Nu mai vorbim despre literatură, artă, învăţămînt, sluţite şi ele de-a binelea. Mare parte din cărţile premiate sînt bune de pus pe oala cu smîntînă, de

citit la o şedinţă plictisitoare de guvern sau la o masa rotundă cu tema crizei economice. Autorii lor candidează, cu intenţie sau nu, la titlul de cea mai penibilă literatură scrisă pînă acum. Înjurăturile de patrie şi neam au făcut celebru un lăcătuş mecanic, iar acum este tradus şi acceptat în Europa.

Adolescentul avangardist Geo Bogza afirma pe vreme lui: *„**Eu, prea înalt pentru Calea Victoriei. De cîte ori trec pe Calea Victoriei, fie vară, iarnă, sau orice alt anotimp, de undeva din văzduh sau din mine, se aude o voce care mă înfioară, spunînd convingător: Eu, prea înalt pentru Calea Victoriei**...”*. Parafrazîndu-l, afirm fără sfială: prea înaltă Calea Victoriei pentru astfel de „mîrlani”, citîndu-vă. Radu Carneci, un poet al dragostei pe hîrtie, mi-a declarat în interviu: *„**eu scriu poezia bunului simt, am democraţia bunului simţ***". O parte a literaturii a devenit o plajă de nudişti, populată de exaltaţi şi de obsedaţi sexual. Stimate profesor doctor Adrian Botez, să-i luăm metodic pe enunţaţi: pe Horia Roman Patapievici l-am condamnat la inexistenţă, cu mai multe capete de acuzare, din care amintesc: inadmisibila declaraţie cu debaraua despre Poetul Nepereche, cărţulia „Politice”, afacerea de milioane de euro „România Medievală”, care făce un deserviciu imens culturii şi României, şi altele, în care denigrează cu limbaj violent neamul românesc. Pentru cei care încă nu au citit celebrele sale cărţi, cîteva perle din puţul gîndirii lui H.R.P. :

Geografia României:

*„**Radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără şira spinării**.”* (din „Politice” de H.R. Patapievici, ediţia 1996, pag.63)

Istoria românilor:

*„**Toată istoria, mereu, peste noi a urinat cine a vrut. Când i-au lăsat romanii pe daci în forma hibridă strămoşească, ne-au luat în urină slavii: se cheamă că ne-am plămădit din această clisă, daco-romano-slavă, mă rog. Apoi ne-au luat la urinat la gard turcii: era să ne înecăm, aşa temeinic au făcut-o. Demnitatea noastră consta în a ridica mereu gura zvântată iar ei reîncepeau: ne zvântam gura la Călugăreni, ne-o umpleau iar la Războieni, şi aşa mai departe, la nesfârşit. Apoi ne-au luat la urină ruşii, care timp de un secol şi-au încrucişat jetul cu turcii, pe care, în cele din urmă, având o băşică a udului mai mare (de, beţiile…) i-au dovedit**.” (din „**Politice**“ de H.R. Patapievici, ediţia 1996, pag.63).*

Cultura românilor:

- *„**Puturoşenia abisală a stătutului suflet românesc… spirocheta românească îşi urmează cursul pînă la erupţia terţiară, subreptice, tropăind vesel într-un trup inconşient, până ce mintea va fi în sfârşit scobită: inima devine piftie iar creierul un amestec apos**.”* (din „**Politice**”, de H.R. Patapievici, ediţia 1996, pag 49).
- *„**Cu o educaţie pur românească nu poţi face NIMIC**.”* (Din „**Politice**” de H.R. Patapievici, ediţia 1996, pag.56).
- *„**România are o cultură de tip second hand**”* a enunţat într-o emisiune televizată. (după Viorel Patrichi în Revista „**Rost**” nr.24/ 2005).

Populaţia României:

- *„**23 de milioane de omuleţi patibulari**.” (din „**Politice**” , de H.R. Patapievici, ediţia 1996, pag 53);*
- *„**Un popor cu substanţă târâtă. Oriunde te uiţi, vezi feţe patibulare, ochi mohorîţi, maxilare încrâncenate, feţe urâte, guri vulgare, trăsături rudimentare**“ (din „**Politice**“ de H.R. Patapievici, ediţia 1996, pag. 34)*
- *„**Românii nu pot alcătui un popor pentru că valorează cât o turmă: după grămadă, la semnul fierului roşu**“ (din „**Politice**” de H.R. Patapievici, ediţia 1996, pag. 64)*

Limba română:

*„**Româna este o limbă în care trebuie să încetăm să mai vorbim sau… să o folosim numai pentru înjurături**…” (din „**Politice**“, de H.R. Patapievici, ediţia 1996, pag.64)*

Viitorul României:

- *„**Eminescu este cadavrul nostru din debara, de care trebuie să ne debarasăm dacă vrem să intrăm în Uniunea Europeană**”* (după Viorel Patrichi în Revista „**Rost**” nr. 24 / 2005)

Institutul Cultural Român are rolul de a susţine şi de a promova cultura românească în lume, însă, H.R.P., cel care ţine în mîini soarta culturii româneşti şi imaginea ei pe mapamond a pus la zid şi a mitraliat practic ceea ce a mai rămas din cultura noastră, după 1989. Cînd spunem I.C.R., imediat ne vine în minte cuvîntul „scandal”. Din 2005, de la investirea sa în funcţie, abuzurile s-au ţinut lanţ, fondurile alocate proiectelor culturale şi cele pentru conservarea valorilor de patrimoniu naţional, au fost cheltuite fără folos în complexe statuare de prost gust în Bucureşti, în vreme ce clădiri istorice şi monumente de patrimoniu se clatină sau sînt demolate de rechinii imobiliari pentru a construi în locul lor zgîrie-nori sau baruri de noapte. Să ne amintim binecunoscutele scandaluri în care a fost implicat I.C.R.: expoziţiile porno de la New York şi de la Berlin, cazul „Turnători la Academia de Vară”, imagini pornografice şi blasfemii la adresa creştinismului, ale „artiştilor” Alexandru Rădvan şi Sorin Ţara, premierea de către organizaţia Gay and Lesbian Association din Suedia, pentru serviciile aduse et caetera. Pentru că şi-a făcut treaba cu zel, preşedintele României, pe 16 ianuarie 2009, printr-un decret semnat de

domnia sa, l-a reconfirmat în funcţia de director (cu rang de ministru-secretar de stat), pentru un nou mandat de 4 ani (pînă în 2013), şi l-a copleşit cu cea mai înaltă distincţie ale României.

Doi, cu toate că m-a dezamăgit atitdinea sa faţă de preşedinţie, între plăcerea şi interesul cu care l-am citit pe Liiceanu şi nevoia de a o citi pe doamna „Nobelă", îl aleg pe primul. În mult-dezbătutul dialog de la Ateneu, „bunul simţ intelectual şi eminenţa liiceană" i-au dat o lecţie personajului venit să împroaşte cu noroi, sub considerentul că un aşa premiu îi permite. Ceea ce a scris şi ce a făcut drăgălaşa Nobelă după ce a plecat din România, nu poate fi mai presus decît opera şi viaţa lui Liiceanu, de pildă, dedesubtul căruia, laureata, se poate aşeza la rînd, poate cu mai multă demnitate. A luat Nobel-ul susţinută de nemţi, dacă am în vedere pe Amos Oz, unul dintre importanţii contracandidaţi. Mulţi nu ştiu cine este Gabriel Liiceanu, pentru ca nu l-au citit. Place unora sau nu, Liiceanu e o valoare prin opera sa, exceptînd, desigur, modul cum s-a raportat şi se raportează la diferitele contexte. Mai multe puteţi citi în editorialul meu, „Nobel, Oskar şi Gabriel".

***Adrian Botez**: NICOLAE BREBAN scrie în 4 octombrie 2011, aşa (altădată scria invers), în ziarul Adevărul: „**Nu, nu ne temem că, aşa cum o cred unii exegeţi, neînţelegând-o, această <<mişcare>>, ea s-ar putea repeta; nu, deoarece suntem aproape siguri că ea se va repeta într-un fel sau altul, mai devreme sau mai târziu. În <<ea>> se află <<încapsulat>> prea mult adevăr, mai bine-zis o prea mare sete sau voinţă, nu... de putere, ci de înţelegere a <<ceea ce suntem**>>. Aţi avut (sau chiar emis), vreodată, vreo părere personală (iar nu înghiţită pe nemestecate, de fapt, nici nu e „felul" dvs., mai exact, mestecată de-a gata de propaganda de stânga şi de dreapta, egal), despre Mişcarea Legionară? Dacă da, care şi cum? [La această întrebare, dată fiind <<CORRECTNESS POLITICAL>>, puteţi răspunde sau nu, puteţi reformula etc.]*

MDP: Stimate Profesor Doctor Adrian Botez, informarea prin gimnastica surselor a fost întotdeauna cauza deformării adevărului istoric. Fiecare este responsabil pentru afirmaţiile pe care le face, apoi, eu nu am căderea unei judecăţi asupra afirmaţiilor lansate de scriitorului Nicolae Breban. Domnia sa are dreptul să facă uz de propriile convingeri, apoi să revină asupra lor. Anumite fraze scoase dintr-un context pot deforma percepţia pentru cei care nu cunosc „întregul". În ceea ce priveşte paranteza domniei voastre, dintr-un principiu foarte sănătos, *„nu înghit nimic pe nemestecate"*. Cu atît mai mult o informaţie. Poate cădea greu la stomac, iar indigestiile creează confuzii şi convulsii. Cu privire la Mişcarea Legionară s-au scris pogoane întregi, au curs tone de cerneală, bună şi rea, pro şi contra, reală şi/sau falsă. Înainte de a abordare, orice teorie, fie şi conspirativă, are ten de capodoperă. În urma dezbaterii şi intrării în ciurcuit, unele devin erori care traiesc cît/precum o capodoperă. După Al Doilea Război Mondial, dacă cineva era interesat să te scoată din scenă, striga: „Legionarule!". Deşi comparaţia poate părea deplasată, astăzi se practică acelaşi procedeu gratuit, cu degetul arătător îndreptat în sens invers: „Securistule"! „Comunistule"! După căderea capitalismului, ce va fi? La zid cu „Capitaliştii", cu toţi instruiţii la şcolile politice de vară ale zecilor de partide. Şi tot aşa, ne rotim ca apa care ajunge apă. În istoria scrisă s-a dat de multe ori cu banul, mulţi şi-au construit cariere şi doctorate pe ruinele istoriei, prestidigitînd adevărul şi actele de trădare ale poporului. În faţa istoriei trebuie să fii dezinteresat, într-o oarecare măsură chiar deposedat de tine însuţi, de aşteptările tale, pentru a face loc adevărului. Măsluirea lui e o funcţie a imprejurarilor istorice în care a apărut. Las aceaste teme în seama istoricilor patrioţi şi de bună credinţă, autorităţi în domeniu: prof.univ. dr Gheorghe Buzatu, prof. univ. dr. Ioan Scurtu şi alţii. Nu sînt istoric, am aprofundat fenomenul la care vă referiţi doar cu titlu informativ, aşa că ar fi „Politically incorect" să mă pronunţ de la peluză. Ceea ce se ştie cu certitudine este că „mişcarea" a apărut ca o replică la „Marea Revoluţie din Octombrie" din Rusia şi la ideologia bolşevică, într-un moment în care curentul naţionalist circula în toată Europa. Mai tîrziu, conjunctura în care s-a aflat România şi întreaga planetă a facilitat numeroase modificări de poziţie şi de percepţie, asupra cărora nu e loc să insist. Îngăduiţi-mi să glumesc, numai pentru a „survola" întreaga sagă a problematicii, în maniera lui Păstorel Teodoreanu, cu referire la noul partid creat după 23 August 1944 (P.M.R.) şi la foştii membri ai Mişcării Legionare: *„Camarade, nu fii trist/ Garda merge înainte/ Prin Partidul comunist!"* - valabilă şi pentru noul guvern, format dăunăzi pe genunchi, pentru a astupa gura străzii.

***Adrian Botez:** Prin revista „**Contraatac**" (pe care am creat-o, ca replică, în 1999, la pagina de murdării/blasfemii, la adresa lui Mihai Eminescu, din revista Dilema), eu şi colegii mei de redacţie am încercat, în ciuda tuturor şi îndurând adevărate prigoane, să păstrăm un echilibru spiritual, între lumea de azi (cu nebunia, dar şi cu cerinţele ei „teribil de imperative" - cerinţe faţă de care am considerat - ba chiar despre care ne-am permis, „cu nemaipomenită obrăznicie", să clamăm - că trebuie să avem o atitudine foarte ascuţit-critică, pentru ca să nu fie otrăvită şi înghiţită de neant, iarăşi, o generaţie de tineri, întreagă) şi Tradiţie. Să păstrăm bunul-simţ românesc ancestral. Cât încă (şi dacă) mai suntem în stare să-l recepţionăm. Aş dori (la fel ca şi colegii mei de redacţie, toţi) opinia dvs.: am reuşit, oare, prin revista noastră, în cât de mică măsură, să*

apărăm valori ale Duhului, ori ba? Vă rog să mă credeţi că nu e o întrebare retorică. Deloc, ci aşteptăm răspunsul dvs., de ziarist profesionist, cu sufletul la gură şi suntem dispuşi la schimbări, în conţinutul şi „alura" revistei...după cum vă vor fi sfatul şi părerea.

MDP: Alături de operă şi de realizările de mărime ale domnei voastre, fără îndoială, doriţi să vă situaţi în continuitatea profundă a tradiţiei noastre spirituale, încercînd să-i puneţi în lumină bogăţia şi prin revista **CONTRAATAC**, pe care o străluminaţi, şi a cărei rostuire şi rostire continuă acţiunea de educaţie naţională, ca aspect de rezistenţă a spiritului românesc în faţa tăvălugului demolator al vremurilor. În pofida greutăţilor, **CONTRAATAC** insistă pe misiunea de oglindire a valorilor din spaţiul românesc. Creaţie a domniei voastre, care sînteţi un spirit iniţiat, ataşat slovei, un spirit care se revendică din linia celor a căror operă le sporeşte existenţa, **CONTRAATAC** s-a impus prin valoarea autorilor găzduiţi, prin fermitatea şi caracterul avizat al opiniilor, prin modul elegant de a polemiza. **CONTRAATAC** este o realitate culturală, o „instituţie" cu tradiţie. Minunat este că revista îşi păstrează însemnul percepţiei echilibrate din afară. Misiunea domniei voastre, ca întemeitor şi conducător al unei atmosfere culturale, este onorantă, dar deloc uşoară, avînd în vedere înţelegerea că „***trebuie să facem artă, cultură şi literatură în spiritul şi din izvorul nesecat al geniului nostru, ca popor***".
***Adrian Botez*:** Vă mulţumim, cu adâncă reverenţă, pentru cinstea pe care ne-aţi făcut-o, de a fi OASPETELE DE ONOARE al revistei noastre! Dacă veţi dori să faceţi chiar mai mult decât atât, şi să colaboraţi (cu rubrică permanentă sau fără…!) – …sunteţi, oricând, primită cu tot respectul şi cu tot dragul, în mijlocul nostru!
MDP: Eu vă mulţumesc, dinstis Profesor Doctor Adrian Botez. Sper ca dialogul nostru să fi atins puţin din caracterul dinamic al moralei. Mă retrag să potrivesc ceasornicul exisenţei la presiunea vremurilor.

A întrebat şi consemnat prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**

***

dintre „clasicizanţii" anti-românismului - AZI, din nou(...că...şi merită!): H.R. Patapievici!!!

Patapievici, "victima" unui complot al unor "legionari" ca Fanus Neagu. Protest anti-Patapievici la Timisoara – Titlul Doctor Honoris Causa, al Universitatii de Vest - acordat lui HRP!!! – TITLU FRAUDULOS

Un grup de intelectuali si revolutionari timisoreni au protestat azi, 17 martie 2012, in fata Universităţii de Vest din Timişoara, faţă de oroarea de a i se acorda "doctorului" Horia Roman Patapievici titlul de "Doctor Honoris Causa". Protestatarii purtau pancarde pe care se putea citi: „**Jos mafia culturală şi politică**!", „**Jos clica impostorilor**!", „**Nu mai tolerăm selecţia negativă în politică şi cultură**". "**Îi reproşăm lui Patapievici că a călcat în picioare istoria României. Nu există vreo persoană care să-i urască atât pe români şi valorile noastre ca Patapievici**", a declarat profesoara Viorica Bălteanu, iniţiatoarea protestului. **„Protestăm împotriva lui Patapievici, pentru că acesta este un personaj ce a insultat grav România, valorile noastre, istoria şi pe Eminescu. Acum face o mişcare de conjunctură foarte interesată. Ţine prelegeri despre Eminescu şi vorbeşte frumos despre acesta, după ce l-a insultat ca nimeni altul. Patapievici ia astăzi la Timişoara un titlu fraudulos",** a mai spus profesorul universitar Viorica Bălteanu. **"Nu ați citit textul meu. Ați citit alți antisemiți, legionari sau naționaliști, care au complotat acest lucru.**" s-a repezit Patapievici in protestatari cu garda sa de corp Mircea Mihaies, pe la spate. In

fata extraselor din lucrarea sa "**Politice**" in care acesta injura poporul roman, Patapievici a sustinut ca sunt "citate scoase din context". **Dar ce altceva este un citat?!** Si, daca le-am avea "in context" cu ce s-ar putea schimba, in bine, "opera" sa. Cam ce e atât de greu de înţeles de oricine din aceste fraze care ii releva natura genetica de "***pui de kominternist***", vorba lui Fănuş Neagu? Ia să le revedem: "**Românii nu pot alcătui un popor pentru că valorează cît o turmă: după grămadă, la semnul fierului roşu. Toată istoria, mereu, peste noi a urinat cine a vrut. Cînd i-au lăsat romanii pe daci în forma hibridă strămoşească, ne-au luat în urină slavii: se cheamă că ne-am plămădit din această clisă, daco-romano-slavă, mă rog. Apoi ne-au luat la urinat la gard turcii: era să ne înecăm, aşa temeinic au făcut-o. Demnitatea noastră consta în a ridica mereu gura zvîntată iar ei reîncepeau: ne zvîntam gura la Călugăreni, ne-o umpleau iar la Războieni, şi aşa mai departe, la nesfîrşit. Apoi ne-au luat la urină ruşii, care timp de un secol şi-au încrucişat jetul cu turcii, pe care, în cele din urmă, avînd o băşică a udului mai mare (de, beţiile…) i-au dovedit." *"Româna este o limbă în care trebuie să încetăm să mai vorbim sau... să o folosim numai pentru înjurături..."* (din "**Politice**", de H.R. Patapievici, ediţia 1996, pag.64) – s. red.

„Puturoșenia abisală a stătutului suflet românesc… spirocheta românească își urmează cursul până la erupția terțiară, subreptice, tropăind vesel într-un trup inconștient, până ce mintea va fi în sfîrșit scobită: inima devine piftie, iar creierul un amestec apos". „Românii nu pot alcătui un popor fiindcă valorează cât o turmă"… „un popor cu substanța tarată. Oriunde te uiți, vezi fețe patibulare… guri vulgare, trăsături rudimentare", "Numai violenţa, numai sîngele mai pot trezi acest popor de grobieni din enorma-i nesimţire. Mă simt personal jignit de prostia băşcălioasă, de acreala invidioasă, de stridenţa de ţoapă a acestei populaţii ignare. […] Privit la raze X, trupul poporului român abia dacă este o umbră: el nu are cheag, radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără şira spinării"(s.red.) – cf . **roncea.ro**

CUM ESTE POSIBIL?

…**H.R. PATAPIEVICI şi-a permis anul trecut să interzică aici, la NEW YORK, filmarea festivităţii organizate de Societatea "*DORUL*"(înfiinţată cu mai mult de 100 de ani în urmă, de oameni care şi-au iubit PATRIA) pentru comemorarea zilei de naştere a lui MIHAI EMINESCU** - Marele nostru **GENIU** - pentru care se adusesera actori renumiţi din ţară, gest care a revoltat întreaga asistenţă prezentă.

DE CE I SE PERMITE ? – cf. ***et.netlog.com*** (via prof. **Mircea DINUTZ**)

***

găşti cultural-politice...scabroso-postmodernisto-anti-româneşti!

MIRCEA CĂRTĂRESCU:

MIRCEA CĂRTĂRESCU, HORIA ROMAN PATAPIEVICI, GABRIEL LIICEANU, ANDREI PLEŞU, NICOLAE MANOLESCU (de la Stânga la Dreapta…)

Lăudat în mod deşănţat de „intelectualii lui Băsescu", romanul „***Orbitor***" de Mircea Cărtărescu, ajuns la vol. 3, se pare că nu a fost citit de nimeni, **deşi a fost tradus de către ICR, pe bani publici, în aproape toate limbile pământului!** Întrebat ce carte a citit în ultima vreme, însuşi preşedintele Traian Băsescu a nominalizat invariabil o carte a lui Cărtărescu, probabil la sugestia vreunui consilier, care aflase că **scriitorul a fost recomandat la Premiul Nobel, de gruparea Liiceanu-Pleşu-Patapievici** (n.n.: să nu-l uităm pe dl prof. univ. dr. **N. Manolescu**, preşedintele USR şi autorul unei **Istorii a literaturii române** – prin care vrea să-l înlocuiască, în literatura română,

pe **MIHAI EMINESCU**, prin "***odorul***" său „***nespus***", nepreţuit şi "***neprihănit***", **MIRCEA CĂRTĂRESCU**!). Mai mult chiar, **în anul 2006, TRAIAN BĂSESCU l-a decorat pe Cărtărescu cu Ordinul "Meritul Cultural" în grad de Mare Ofiţer, categoria A "Literatura**".

CE AR FI CITIT BĂSESCU ÎN ROMANUL LUI CĂRTĂRESCU?

Dacă ar fi lecturat chiar superficial romanul „***Orbitor. Aripa dreaptă***", apărut, desigur, la Editura Humanitas, condusă de Gabriel Liiceanu, preşedintele Băsescu ar fi citit următoarele:

- "***Îmi bag p… în regina Angliei***" (pag. 241).
-"***Mă f… în ea de Casa Albă***?" (pag. 241).
- "***CIA ce căcat e***" (pag. 242).
- "***Îi placea să-şi pună degetul pe fund şi să-l miroase apoi***" (pag. 84).
- "***Uite cum e cu ţara: cică limbricul iese cu fi-su dintr-un cur plin de căcat, ca să-i arate cum e afară (…). Limbricu-ăla mic se gîndeşte ce se gîndeşte şi dup-aia zice: "Păi, tăticule, dac-aici e atît de frumos, de ce trebuie să trăim noi în gaura aia păroasă?, în duhoarea aia de căcat, în bezna aia groaznică?" Da' taica-su-i zise răstit: "Fiule, să nu mai vorbeşti aşa! Aia-i Patria***!" – s.red. (pag. 58).
- "***Îi plăcea să-şi pună degetul pe fund şi să-l miroase apoi***" (pag. 84).
- "***Vrei să ne f… în c..? Mi-am amintit, fulgerător, din bancuri şi din pălăvrageala copiilor. Homosexualii. Poponarii. Curiştii (…). Unii oameni nu şi-o băgau în gaura femeilor, ci în fundul altor bărbaţi. Erau cei mai răi dintre toţi, căci oamenii mari făceau prostii cu nevestele lor ca să aibă copii, dar poponarii şi-o băgau acolo, în caca, pe unde trăgeai pârţuri, de unde-ţi ieşeau, cîteodată, cînd te mîncă, viermişorii***" (pag. 381).
- "***Am avut milioane de târfe, în masa lor colcaitoare de ţâţe, c… şi vulve***" (pag. 519) …. - etc. etc. etc. etc. etc. etc. (…**dacă n-am fi pus aceşti "*etc.*", se înroşea pagina de tot, ori îşi voma şi ficaţii, biata de ea**!!!).

Cerem scuze cititorilor pentru reproducerea acestor (câteva, dintre MII!!!) de obscenităţi, cu toate că, din respect pentru ei, am pus puncte de suspensie acolo unde textul din carte este EXPLICIT. Astfel de pasaje, de o vulgaritate extremă, se întâlnesc la tot pasul, fără nicio motivaţie estetică, menită să justifice prezenţa lor.

DAR NU PUTEAM SĂ SCĂPĂM OCAZIA DE A DEMONSTRA, "*PE VIU*", PRIN CINE PROPUNE DL N. MANOLESCU, ÎNLOCUIREA, DIN LITERATURA ROMÂNĂ, A LUI…MIHAI EMINESCU!!!

PREMIAT, TRADUS ŞI PLIMBAT PE BANII STATULUI

Pentru simplul fapt că a fost în ultimii opt ani editorialistul de casă al lui Traian Băsescu, pe care-l considera „***un preşedinte pentru alte coordonate istorice***", **Cărtărescu a avut un statut privilegiat, fiind tradus pe banii statului, într-un program naţional al ICR, în mai multe limbi, fiindu-i plătiţi şi banii cu care-şi promova romanele sale pornografice** (s.red.). Spicuim din această risipă:

1. Orbitor, Editura Denoël, Paris, 1999; 2. Vakvilág - A bal szárny (Orbitor. Aripa stângă), Editura Jelenkor Kiadó, Pécs, 2000; 3. Orbitor, Editura Gallimard, 2002 (traducere în limba franceză de Alain Paruit); 4. Orbitór. Vänster vinge, Editura Albert Bonniers Förlag, Stockholm, 2004 (traducere în limba suedeză de Inger Johansson); 5. Orbitór. Kroppen (Orbitor. Corpul), Editura Albert Bonniers Förlag, Stockholm, 2006 (traducere în limba suedeză de Inger Johansson); 6. Die Wissenden, (Orbitor. Aripa stângă), Editura Zsolnay Verlag, Wien, 2007 (traducere în limba germană de Gerhardt Csejka); 7. Mesanver vol. 1 (Orbitor vol. 1), Editura Nymrod, Tel Aviv, 2007 (traducere în limba ebraică de Yotam Reuveny); 8. Orbitor. Venstre vinge (Orbitor. Aripa stângă), Editura Bokvennen, Oslo, 2008 (traducere în limba norvegiană de Steinar Lone); 9. Orbitór. Höger vinge, (Orbitor. Aripa dreaptă), Editura Albert Bonniers Förlag, Stockholm, 2008 (traducere în limba suedeză de Inger Johansson); 10. L'Aile tatouée, (Orbitor. Aripa dreaptă), Editura Denoël, Paris, 2009 (traducere în limba franceză de Laure Hinckel); 11. Cegador (Orbitor. Aripa stângă), Editura Funambulista, Madrid, 2010 (traducere în limba spaniolă de Manuel Lobo Serra); 12. Orbitor. Kroppen (Orbitor. Corpul), Editura Bokvennen, Oslo, 2010 (traducere în limba norvegiană de Steinar Lone); 13. De Wetenden (Orbitor. Aripa stângă), Editura De Bezige Bij, Amsterdam, 2010 (traducere în limba neerlandeză de Jan Willem Bos); 14. Der Körper, (Orbitor. Corpul), Editura Zsolnay Verlag, Wien, 2011 (traducere în limba germană de Gerhardt Csejka); 15. Blinding, (Orbitor), Editura Archipelago Books, New York, 2013 (traducere în limba engleză).

Apariţia acestor traduceri a fost finanţată de ICR, instituţie aflată sub patronajul Preşedinţiei României, cu un buget de peste 12 milioane de euro, finanţare care cuprinde dreptul de traducător, dreptul de autor, plata tirajului şi a acţiunilor de promovare! Un bun subiect pentru Garda Financiară (s.red.). Despre felul în care se lansează în străinătate volumele lui

Cărtărescu, recomandăm lectura unui articol publicat de scriitorul Eugen Mihăescu, membru de onoare al Academiei Române, în „Napoca News” din 26 octombrie 2006: „***În afara fondurilor risipite pentru traducerea volumului «L'aile tatouée» (în românește «Orbitor-Aripa dreaptă»), Institutul Cultural Român i-a oferit autorului Mircea Cărtărescu, din bani publici, și un sejur la Paris*** (s.red.). ***L-am zărit, pe 7 octombrie, în librăria «L'écume des pages», învîrtindu-se printre standurile de cărți, cu un pahar de carton în mînă, strivit de notorietatea cîștigată pe banii Statului Român. Aștepta «asaltul» admiratorilor invitați să-i solicite autograful pe volumul mirosind încă a cerneală. N-a fost să fie! N-avea cum să fie, cu toți banii cheltuiți de România!***”. Dar iată ce spune chiar Cărtărescu despre o altă lansare, opinie consemnată într-o știre Mediafax din 28 august 2007: „***Traducerea în limba germană a volumului «Orbitor. Aripa stângă» va fi promovată ulterior de Mircea Cărtărescu în cadrul unui turneu în Austria și Germania. «Voi face de fapt un lung turneu de promovare în toata luna octombrie, la Viena, Graz, Stuttgart, Berlin, Basel, Frankfurt»,*** a declarat pentru MEDIAFAX Mircea Cărtărescu.

DE CE NU A LUAT PREMIUL NOBEL?

Dar, dacă a spus cineva răspicat cine este, de fapt, Mircea Cărtărescu, aceasta este Herta Müller, laureata Premiului Nobel pentru Literatură, care, auzind că autorul romanului „Orbitor” nu asculta în vremea dictaturii nici măcar radio „Europa liberă” și că nu știa că scriitorii erau urmăriți de Securitate, a declarat pentru ziarul „România liberă”: „***Acesta este scriitorul român cel mai cunoscut în străinătate, iar ceea ce spune oglindește o stare de fapt. Ce a vrut el să spună: că a fost apolitic, că nu s-a interesat de nimic și a trăit cu nasul în vânt. Eu n-am avut stabilitate și, din păcate, în nici o zi n-am știut ce mă așteaptă a doua zi. Mie în fiecare zi mi-a fost teamă că seara nu voi mai fi în viață. Ceea ce spune Mircea Cărtărescu arată multe despre el... În limba germană există termenul «Mitläufer», cel care merge cu ei: tace, încearcă să nu iasă în evidență, nu deranjează pe nimeni, se face gri***”. Precizăm că “Mitläufer” este un cuvînt foarte dur în germană, care-i descrie pe susținătorii pasivi ai unei dictaturi. Tot Herta Müller a explicat și de ce nu a luat Cărtărescu Premiul Nobel, susținând că a aflat neoficial că motivul pentru care scriitorul român nu a luat premiul a fost descoperit de către Serviciile de Informații ale Academiei Norvegiene Nobel: Mircea Cărtărescu a avut rude recunoscute ca active în cadrul mișcărilor anarhiste din Europa. Străbunicul acestuia de pildă, Witold Czartarowski, a ajuns în România după cunoscutul atentat asupra țarului Rusiei Alexandru al II-lea. De asemenea, fratele geamăn al poetului, Victor Cărtărescu, a activat în cadrul Legiunii Străine, după care a contribuit la alte numeroase atentate anarhiste sub conducerea vestitului Errico Malatesta!

Sursa : 23 aprilie 2012, ***Cotidianul*** (**ION SPÂNU**, via **EUGEN EVU, FLORENTIN SMARANDACHE, GEORGE ANCA**)

***

„doar o vorbă să-ți mai spun...”

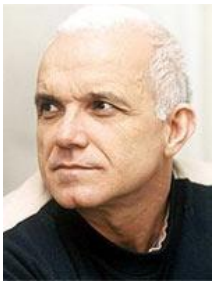

ÎNTOARCEREA LA IZVOARELE SUFLETULUI

Dacă te uiți azi la România, nu mai dai doi bani pe ea – avem o conducere ticăloasă la cel mai înalt nivel, nivelul de trai e cel mai jos posibil din Uniunea Europeană, e chiar o bătaie de joc (românii sunt în majoritate săraci, îndatorați, nefericiți, sacrificați pe altarul experimentelor politice; pleacă în străinătate să fie sclavi, cu milioanele, să câștige o pâine amară), speranța imediată de mai bine nu mai există, „țara merge într-o direcție greșită” o subliniază toate sondajele, am ratat 22 de ani de libertate și democrație. Și cu toate acestea, există un sâmbure de lumină orbitoare, care vine din viitor! Citiți până la capăt ce am scris mai jos, România e *“locul ales de Dumnezeu pentru a-și arăta puterea sa”*. Mi-am amintit de entuziasmul unei primeniri spirituale din primăvara anului 1999…

Întoarcerea la Izvoarele sufletului creștin

Pentru trei zile, în prima decadă a lunii mai 1999 (7-9 mai), România a fost centrul lumii sufleteşti. Vizita Sanctităţii Sale Papa Ioan Paul al II-lea a fost un eveniment istoric – ecumenic, pastoral şi politic, de neuitat. Personal, urmărindu-l permanent pe Papă pe traseul bucureştean, am stat cu inima deschisă, timid, cu o lacrimă nemărturisită în gât. Spiritul şi dragostea evanghelică, înţelepciunea, smerenia, toleranţa, au cuprins atunci întreaga Românie. Nu întâmplător s-a scandat "Unitate!" acum, la Bucureşti, în prezenţa Sfântului Părinte şi a Prea Fericitului Teoctist – erau de faţă creştini ortodocşi, romano-catolici şi greco-catolici, "fraţi întru Christos". Că a venit vremea reconcilierii creştine şi a practicii Bisericii Primului Mileniu, au mărturisit public, aici, Capii Bisericilor noastre: "Bisericile Ortodoxe şi Biserica Catolică au parcurs un lung drum de reconciliere" (Papa) şi "Întoarcerea la Izvoare, la practica Bisericii Primului Mileniu, a fost punctul comun"… Din păcate, n-a venit această zi a reconcilierii nici atunci, dar se mai duc şi azi tratative…

Nu încetez să o repet, chiar dacă azi, când scriu aceste rânduri, prea târziu, ecourile prezenţei Sanctităţii Sale Papa la Bucureşti au ieşit cu totul din prim-planul preocupărilor noastre de suflet cotidiene (furaţi cum suntem de exerciţiul supravieţuirii pământeşti, trecătoare) şi s-au retras în subconştientul colectiv al românilor. Până la urmă, Unitatea de credinţă se va realiza, dacă nu cumva ea e realizată dintotdeauna, în acest subconştient colectiv al românilor creştinaţi – "în măsura apropierii noastre de Christos şi a încrederii în Providenţă". Vizita Papei Ioan Paul al II-lea la Bucureşti a fost unul din cele mai minunate lucruri ce i s-au întâmplat României nu numai de la Revoluţie. "Cum să nu revăd cu recunoştinţă că Evanghelia a pătruns profund, încă de la început, în viaţa şi în obiceiurile poporului român, devenind izvor de civilizaţie şi principiu de sinteză între diversele suflete ale culturii sale", a spus Suveranul Pontif la Catedrala Patriarhală din Dealul Mitropoliei, în prima zi a vizitei sale, pe 7 mai. "Vin la tine, România, în numele lui Iisus Hristos". Cum să nu-ţi dea lacrimile ţie, credincios creştin român, când auzi de la Sfântul Părinte Ioan Paul al II-lea că numeşte România "Grădina Maicii Domnului" şi "pământ roditor de bine, cu popor solidar şi făcător de pace"? O Românie care n-are, din păcate, noroc de conducători politici clarvăzători…

Între timp, Teoctist a murit (în 2007) în anonimatul autocefaliei ortodoxe româneşti (fără recunoştinţă în posteritate), iar Papa Ioan Paul al II-lea, mort în 2005, a fost beatificat (la 1 mai 2011, la Vatican, în urma unui decretului de beatificare emis de urmaşul lui, Papa Benedict al XVI-lea).

România, "Grădină a Maicii Domnului". România – pământ sfânt? Am fost cu adevărat impresionat de această remarcă a Papei, făcută după ce a sărutat pământul României – "Grădină a Maicii Domnului". Fiindcă mi-am amintit nu numai de profeţiile cu Noul Ierusalim ce se înalţă în România pe nesimţite, ci şi de un fapt divers minunat. Daţi-mi voie să intru pe tărâmul literaturii, acolo unde "fiecare om e o persoană unică şi irepetabilă", cum a subliniat şi cardinalul polonez Karol Wojtyla, poet şi filozof (care în octombrie 1999 împlinea 21 de ani de pontificat la Vatican, fiind un mijlocitor divin al prăbuşirii comunismului; Sanctitatea Sa ne-a îndemnat la Bucureşti: "vindecaţi rănile trecutului prin iubire!"), continuând: "Nu e suficient să afirmăm: sunt liber, ci, mai degrabă, sunt răspunzător"… Mă voi referi la un fapt nebăgat în seamă la timpul său, întâmplat după ce au avut loc atunci alegeri generale şi prezidenţiale în România – atenţie, asta după ce un indian vizionar (care nici nu auzise de ţara noastră) a propovăduit acelaşi lucru, că România e "Grădina Maicii Domnului"… În ianuarie 1997, tocmai în Zair, o bătrână băştinaşă (analfabetă, ea nu ştia de existenţa României) a avut o revelaţie care a făcut înconjurul lumii. O bătrână căreia i s-a arătat spiritul părintelui bisericii creştine kimbanguiste din Zair (reţineţi, creştine; denumirea de creştini kimbanguişti provine de la numele lui Simion Kimbangu, profet negru care a trăit pe aceste meleaguri africane în perioada 1887-1951) şi de la care a aflat următoarea profeţie: *"Locul ales de Dumnezeu pentru a-şi arăta puterea sa pe pământ va fi România. Aici va flutura un adevărat drapel al credinţei, care va lumina pe locuitorii săi"*… Să nu ne facem iluzii mai mult decât e cazul, firește.

Dumnezeu e mare, încă nu şi-a întors cu adevărat faţa către România, deşi Papa a venit la Bucureşti să împlinească şi profeţia ortodoxă (după Marea Schismă din 1054, Biserica Răsăritului a proorocit că ruptura va lua sfârşit doar în urma unei iniţiative a "Patriarhului")… Să fim răbdători.

LIVIU IOAN STOICIU, Bucureşti/**ROMÂNIA**

***

„din inimă...”

INTERVIU CU ÎNALT PREASFINŢITUL

GHERASIM CRISTEA, ARHIEPISCOPUL RÂMNICULUI

Reporter : Înalt Preasfinţia Voastră, am venit astăzi în vizită la domnia voastră şi v-am prezentat "**Antologia Scriitorilor Români Contemporani din Întreaga Lume, STARPRESS 2011"**, în limba romană şi în limba engleză , pe care am publicat-o în acest an , cu Binecuvântarea dumneavoastra.. V-am ruga ca, la ediţiile următoare, să participaţi cu scrierile dumneavoastră, să fie cunoscute de toată lumea . Cărţile scrise de domnia voastră sunt nişte cărţi deosebit de interesante şi importante pentru noi toţi, prezentând istoricul unor mânăstiri şi, îndeosebi, al mânăstirilor vâlcene .

Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Am scris ca un mic scriitor … dar nu mă consider scriitor .

Reporter : Sunteţi un adevărat scriitor ! Ani de zile de trudă într-ale scrisului, documentări minuţioase, cercetare !

Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea: Da, am simţit unele nevoi , pe care am considerat că trebuie să le aştern pe hârtie , fiind foarte importante pentru cultura română, pentru neamul românesc. **Reporter** : Atâta sensibilitate găseşte cititorul în scrierile dumneavoastră ! Atâta vibraţie …încât simte îndrumarea Dumnezeirii în urmele lăsate de minunăţia cuvintelor pline de duh, pe care le-aţi ales cu multă grijă .

Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea: Ce se întâmplă… eu sunt un fecior de tărani . Oameni cinstiţi , oameni muncitori care… cu frica lui Dumnezeu am învăţat un bob de carte şi pe cât am putut am căutat să şi fructific ce-am învăţat .

Reporter : De asta vă menţine Dumnezeu veşnic tânăr , cu o mare putere de concentrare şi atât de sănătos la minte şi la trup !

Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Da, adevărat, dar mai simt greutate în picioare, vârsta îmi aminteşte că nu mai sunt flăcău !

Reporter : Aşa o minte limpede şi sănătoasă , atâta înţelepciune şi dulceaţa în vorba la vârsta onorabilă şi venerabilă pe care o aveţi ….nu am văzut până acum , deşi cutreier lumea în lung şi în lat de de un timp bun ! Câţi ani aveţi , Preasfinţia Voastră ?

Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : 97 !

Reporter : Mulţi înainte ! Să vă ţină Dumnezeu mulţi ani sănătosi, ca să ne mai calauziţi, aşa cum numai dumneavoastră ştiţi să o faceţi ! Întotdeauna când am avut câte o problemă am venit la domnia voastră şi ne – aţi dat câte un sfat… şi sfatul întotdeauna a fost cel bun , mai ales de când mie mi-a murit tatăl! Îmi aduc aminte cu foarte mult drag de păstorul nostru, al tuturor, al preoţilor inclusiv, de domnia voastră şi vin deseori, ca să - mi mângâiaţi sufletul , cu blândeţea domniei voastre… şi chiar dacă nu vă găsesc aici, vă simt prezenţa şi mă rog Măicuţei Domnului şi Bunului Dumnezeu să vă ţină sănătos şi în putere, ca să ne călăuziţi paşii !

Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea: N-am nimic altceva… dar am dragoste de de lumea în care sunt .

Reporter : Şi mai ales, de oameni !

Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Adică sunt dator să o respect, să respect lumea in care trăiesc. Sunt dator, dacă este posibil , să o pun în lumină .

Reporter : Şi lumea vă iubeşte foarte tare, ştiţi asta !

Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Suntem datori să arătăm bunătate !

Reporter : Eu cunosc oameni care vin din diferite locuri ale ţării şi chiar ale lumii, atunci când este câte o slujbă mare , pentru a primi si primesc binecuvântarea dumneavoastră, chiar se înghesuie să le puneţi mâna pe crestet, să le daţi binecuvântarea , deşi le daţi binecuvântare tuturor în timpul slujbei, apoi sunt în stare să nu se mai spele pe cap nu ştiu cât timp, pentru a nu pierde binecuvântarea domniei voastre , dăruită cu atâta drag . Sunt atât de bucuroşi şi

fericiţi, precum copiii, când primesc daruri aşteptate de multă vreme !
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Da ! Dar ce fac, fac cu dragoste !
Reporter : Aveţi multă dragoste ! Aţi avut şi încercări destul de multe şi totuşi aţi participat la slujbe , nelăsând să se vadă pe chipul dumneavoastră durerea !
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Da, Dumnezeu şi Maicuţa Domnului m-au întărit şi m-au scos din toate ! Și am scăpat din toat , din toate !
Reporter : Un mesaj pentru cititorii noştri , ai Revistei Internationale STARPRESS www.valcea-turism.ro , români din întreaga lume care cu atât de mult drag sărbătoresc , " Crăciunul ", " Paştele " - şi atunci se simt aproape de casă. Unii dintre ei chiar plâng, plâg cu sufletul pentru că nu pot veni să se roage în bisericile noastre , în ceas de sărbătoare ,…în care au fost încreştinaţi , cununaţi . Unii au biserici ortodoxe în ţările lor dar alţii nu au biserici ortodoxe în limba română şi le este foarte greu să petreacă sărbătorile . Cu foarte mult drag citesc şi ascultă mesajele primite din România ,avem şi foarte multi valceni , din ce in ce mai mulţi care sunt plecaţi prin lume . Asadar , va rog sa transmiteti un mesaj pentru cei plecaţi şi pentru cei care sunt aici , în judetul Vâlcea , cu toţii , dorind Binecuvântarea domniei voastre!
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Pentru cei care sunt în Vâlcea mă socot un bătrân !
Reporter : Nu ! Sunteţi veşnic tânăr , cu inima şi cu sufletul , v-am mai spus-o!
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Sunt un bătrân … care am slujit lui Dumnezeu şi omului!
Reporter : Și aţi rămas cu mult drag pe meleaguri valcene , in Gradina Maicii Domnului !
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Da , am dorit să ajut cât pot mânăstirile din Vâlcea , care au sfinţi atât de importanţi şi de mare ajutor , bisericile şi enoriaşii , prin credinţă în Dumnezeu.
Reporter : Și să scrieţi ! De ce aţi început să scriţei? Ce aţi simtit si simtiti ?
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Eu am scris , ca să mă despovărez !. Stătea ca o povară prin mintea şi prin …sufletul meu! Am aşternut pe hârtie nişte lucruri care trebuiau cunoscute .
Reporter : Trebuiau cunoscute !...Ce frumos sentiment ! De asta şi Dumnezeu v - a dăruit harul şi darul , printre altele ,de a scrie şi de a lăsa omeniri o părticică din istoria noastră, minunata .
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : A fost o datorie a mea , de a scoate în evidenţă anumiţi oameni , lucruri şi fapte, mai ales în timpul comunismului , când nu prea se putea scrie despre oricine, spune orice !
Reporter : Aşa este ! În acea vreme , multe nu erau permise .
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Și atunci , … mi -am ales trei personaje care puteau fi publicate, am sris mult despre Popa Șapcă , cu mult drag şi a rămas una dintre scrierile cele mai dragi sufletului meu , despre acest vajnic preot . Pentru că el era nu numai preot , era conducătorul românilor din partea stângă a Dunării . Era un purtător de cuvânt în faţa autorităţilor şi se vede treaba că era şi un om zdravăn! Ca şi atunci când vorbind odată , măreţ, dârz , cei care l - au ascultat au spus " Răsunetul -ca un tunet " .
Reporter : Va curge istoria prin sange , minunat ! Popa Șapcă va trai vesnic prin scrierile dumneavoastra.
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Cuvântul lui lui Popa Șapca era răsunător , impunător dar şi blând . Popa Șapca a fost unul dintre personajele care mi - au plăcut mult , pentru că, nu numai a predicat Cuvântul Lui Dumnezeu în biserică ci... s -a opus şi nedreptăţilor care erau pe atunci
Reporter : Și pentru românii de dincolo , din diaspora , ce mesaj aveti ? Romani care nu pot să vină acasă deşi şi-ar dori foarte mult , mai ales de sărbători , ce le transmiteţi ?
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea:Rog pe Bunul Dumnezeu să le dea tărie , să le dea curaj pentru că ei acolo s - au dus după pâinea cea de toate zilele !
Reporter : Aveţi dreptate !
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Dar n - au uitat că sunt români , n - au uitat că sunt creştini , n – au uitat de ţara noastră aşa de frumoasă deşi nu este prea mare, este cam… a şaptea ţară ca mărime dar are în ea tot ce îi trebuie , cum cineva spunea : " Maica Domnului trecând peste ţara noastră a dezlegat sacul cu toate bunatăţile " . Pentru că acolo avem munţi care zgârie norii . avem râuri care ca spiţele unei roţi adună apele şi le duce la Mare , la Dunăre . şi Dunărea duce la Marea cea Bătrână, mai departe şi suntem unul dintre popoarele care avem ochiul şi inima deschisă către toată lumea, prin faptul că avem mare .
Reporter : Ce expresie frumoasă …Cine altcineva decât domnia voastră putea spune că avem ochiul şi inima deschisă către toată lumea, prin faptul că avem mare?
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Noi nu ne dăm seama ce înseamnă să ai deschidere în toată lumea!
Reporter : Da , unii dintre noi , mai ales cei din fruntea ţarii , cei care ar trebui să fructifice asta !
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Prin Marea Neagră, înca o dată vedem că suntem o ţară Binecuvantată . Suntem o ţară bogată , suntem o ţară care avem munţii care zgârie norii , dealuri pline cu pometuri şi câmpii întinse, în care vântul se plimbă printre lanurile de grâu aşa, făcând ocoale ! Și avem ogoare roditoare !

Reporter : Se vede că sunteţi un adevărat scriitor şi doar sufletul mare pe care îl aveţi , plin de duh , de frumuseţe în exprimare, plin blâneţea vorbei şi de dăruire vă recomandă …pe lângă realizările domniei voastre …Pentru mine , sunteţi un "Popa Șapca al sufletului meu ". Dacă domnia voastră îl veneraţi pe Popa Șapca , aflaţi că , eu vă venerez pe dumneavoastră şi mulţi din apropiaţii mei de suflet cunosc asta.
Mă rog , să vă dea Dumnezeu multă , multă ,sănătate şi putere de muncă, linişte şi pace şi să ne călăuziţi mulţi ani , înainte !
Reporter : Mai lucraţi la ceva , mai scrieţi ceva acum ?
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : În momentul de faţă nu, pentru că mânăstirile sunt cam puse la punct… adică , din punct de vedere gospodăresc , din punct de vedere al personalului . Pentru mine, mânăstirile au fost ca şi copiii mei .
Reporter : Copiii dumneavoastră , aşa v -aţi exprimat mereu ! De altfel , aşa şi spuneţi şi despre noi , enoriaşii , aşa spuneţi şi preoţilor , monahilor , nu ştiam că şi mânăstirilor .
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Și i-am iubit ! Mi-am iubit mult "copiii", iubiţii mei copii!
Reporter : Aţi reuşit să faceti renovări şi noi construcţii şi la " Arnota " , acolo sus , sus , unde se ajunge destul de greu!.
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Da ! " Arnota " e o mândrie a smereniei mele pentru că e un loc frumos! dar mi - a şi dat Dumnezeu putere să duc la îndeplinire acest plan.
Reporter : Suntem mai aproape de Doamne , Doamne , acolo sus , doar cu gândurile noastre , cu rugăciunea , cu umilinţa şi speranţa , încrederea , credinţa.
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Da, cu rugăciunea şi iubirea !
Reporter : Mergem acolo ca să fim mai aproape de cer !
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Chiar zilele astea am fost acolo, în zonă şi m-am bucurat de mânăstirile care sunt acolo şi de maicile care sunt foarte gospodine. În aceleşi timp , la mânăstirile Arnota , Bistriţa , Horezu , Dintr-un Lemn , Surupatele , se află câte un loc de odihnă pentru credincioşi , pentru cei care au necazuri , pentru cei care au bucurii vin acolo aşa... la câte o Sfânta Mânastire şi spovedesc toate bucuriile , supărările şi necazurile . În Mânăstiri nu se ştie ce - i aia criză ! …nu , nu este stresul de zi cu zi , măicuţele fac ce făceau şi înainte , muncesc la fel, roadele sunt la fel !
Reporter : Și oamenii sunt gospodari în acea zonă , ca de altfel, în tot judeţul Vâlcea !
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Da, aşa este ! Dar, noi , Biserica, nu ştim ce-i aia, criză ! Noi, cum am lucrat în ele, în biserici şi mânăstiri , lucrăm şi acuma .
Criza ,se întâmplă din punct de vedere politic, care n - are nici o legătura cu noi , cu Biserica !
Și pentru asta, sunt mândru că sunt preot , că sunt Ierarh şi mă - nscriu în rândul clor care fac lucru pentru Dumnezeu şi iubesc poporul şi ţara noastră, românească !
Reporter : Atunci , daca nu se simte criza , este foarte bine. Deşi sunt preoţi în biserici şi mânăstiri româneşti care spun că o duc din ce în ce mai rău, mai greu ! Mulţumim mult , Înalt Preasfinţia Voastră , pentru răbdarea de a ne povesti totul ! Să vă dea Dumnezeu multă , multă sănătate în continuare şi putere de muncă ! Doamne, ajută ! Și pentru că mi-aţi dăruit pe parcursul anilor, o parte din operele , cărţile domniei voastre , pline de istorie , har , înţelepciune şi iubire , cu personaje încărcate de sfinţenie , lumină şi dragoste de Dumnezeu şi aproapele , mari oameni de cultură , locuri şi locaşuri minunate , unice în lume , mă înclin şi vă sărut dreapta şi pe suflet, cu umilinţă!
De când aţi început să trudiţi la cărţi, Preasfinţia Voastră ?
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Mai bine zis eu m - am pomenit scriind din nevoie , din necesitate ! Port scrisul în mune , în suflet !
Reporter : Aţi simţit nevoia să scrieţi pentru că aveaţi aveaţi asta în sânge , simţeaţi scrisul curgându-vă prin vene , nevoia de scris fiind aşijderea celei a respiraţiei !
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Da ! Am simţit nevoia , aşa cum spuneaţi , să aştern pe hârtie , cu răbdare , lucruri şi oameni despre care nu trebuie să se uite , niciodată!

Mă cutremur când ştiu că stau pe scaunul pe care a stat Sfântul Antim ;
Mă cutremur când ştiu că stau pe scaunul pe care a stat un Damnaschin ;
Mă cutremur când ştiu că stau pe scaunul pe care a stat Chesarie ;
Mă cutremur când ştiu că stau pe scaunul pe care a stat Filaret ;
Mă cutremur când ştiu că stau pe scaunul pe care a stat Sfântul Caalinic Cernicanul ;
Iar , dacă mă cutremur , ce să fac , ca să nu fiu nevrednic ?

Trebuie să am credinţă tare în Dumnezeu şi să fac fapte bune !
Oare, noi ne cutremurăm , când ştim că stăm în ţinutul în care înaintaşii noştri au ctitorit atâtea aşăzăminte ce sunt

azi , lăcaşe de cult bunului Dumnezeu ?
Oare noi ne cutremurăm , când ştim că stăm în ţinutul în care au slujit lui Dumnezeu atâti mari ierarhi, atâţia mari cărturari ?
Și dacă ne cutremurăm , ce facem , ca să nu fim nevrednici ?
Nu mă consider un scriitor în adevăratul sens al cuvantului ; poate mai degrabă o persoană care ştie să aprecieze acest dar nepreţuit , al Domnului .
Unele cărţi le -am scris ca să rămână semn despre vrednicia înaintaşilor , altele pentru cunoaştere , fiindcă singur , cuvântul poate tămădui ; lumina , dă de gândit . Scrisul te despovărează de multe, care te apasă ; îţi aduce o linişte ce vrei să le - o ompărtăşeşti şi altora . Și apoi , cum să dai de veste viictorimii, despre gândirea vremurilor tale ?
Făcând lucruri frumoase şi trainice , îţi arăţi vrednicia ; prin scris , laşi moştenire o fărâmă din sufletul tău , căci sufletul se pune în orice cuvânt, iar silaba aşezată în pagină cu socoteală, capătă greutate .
Reporter : Nu am cuvinte să pot exprima ceea ce simt , prin asemenea vorbe pline de duh!
Un om mare , un suflet mare , Arhiepiscopul Gherasim Cristea , înţelept , vajnic , liniştit ,impunător ,modest , acelaşi de fiecare dată şi în acelaşi timp , altul!
Las însă cititorilor mei , aprecierea !
Mă simt datoare să numesc , câteva titluri din operele marelui scriitor , istoric, om de cultură, “păstor de suflete “ , pe care cu atâta trudă “le -aţi migălit de ani de zile” .
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Înainte de asta , daţi-mi voie să vă spun că … vă primesc şi chiar vă aştept cu mult drag ori de câte ori simţiţi nevoia unei Binecuvântări, a unei vorbe părinteşti , a unei linişti sufleteşti când cineva sau ceva vă apasă sufletul şi vă mulţumesc pentru că nu uitaţi cultura şi neamul românesc , România noastră frumoasă şi bogată şi pentru tot ce faceţi pentru promovarea mânăstirilor vâlcene şi a celor româneşti , a istoriei neamului noastru, a culturii .
Reporter : Sunt onorată să mă aflu aici , alături de dumneavoastră , unde mă simt atât de liniştită! Dar …deşi sunt onorată de cuvintele domniei voastre , simt că nu le merit. Prin micimea mea , nu fac decât să transmit mai departe , cititorilor , mesajul domniei voastre, verbal şi prin cuvintele lăsate moştenire culturii româneşti!
Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea : Să fiţi Binecuvântată ! Binecuvântez toţi cititorii revistei dumneavoastră , le urez “La multi ani ”, sănătate , linişte , pace ! Doamne, ajută !

Din scrierile Arhiepiscopului Râmnicului , Înalt Preasfinţitul Gherasim Cristea :

1. “ Războiul de independenţă în documentele Episcopiei Râmnicului şi Argeşului , Editura Episcopiei Râmnicului şi Argeşului Râmnicu – Vâlcea , 1977 , 105 pagini ” .
2. “ Preotul Radu Șapca - omul şi opera , Râmnicu – Vâlcea , 1979 , 124 pagini ” .
3. “ Mânăstirea Hurezi , Editura Episcopiei Râmnicului , Râmnicu - Vâlcea , 1987 , 29 pagini ” .
4. “ Un sfânt printre oameni , Sfântul Calinic Cernicanul , Editura Episcopiei Râmnicului , Râmnicu – Vâlcea , 1996 , 94 pagini ” .
5. “Istoricul Sfintei Mânăstiri Căldăruşani , Editura Episcopiei Râmnicului , Râmnicu – Vâlcea , 1977 , 180 pagini ”
6. “ Istoria Mânăstirii Govora , Editura Episcopiei Râmnicului , Râmnicu – Vâlcea , 1997 , 145 pagini ” .
7. “ Un paşoptist de seamă . Preotul Radu Șapca , Editura Episcopiei Râmnicului şi Argeşului , Râmnicu – Vâlcea , 1988 , 367 pagini ” .
8. “ Idem , Editura PRO , Bucureşti , 1998 , 327 pagini ” .
9. “ Viaţa Sfântului Martir Antim Constantin Brâncoveanul şi a celor pătimitori cu Dânsul , Editura Episcopiei Râmnicului , Râmnicu – Valcea , 2001 , 200 pagini ” .

Reporter : O mânăstire care vă este foarte dragă sufletului domniei voastre !
Preasfinţiitul Gherasim Cristea : Da , da !
10. “ Istoricul Mânăstirii Hurezi , Editura Episcopiei Râmnicului , Râmnicu – Vâlcea , 203 , 306 pagini ” .
11. “ Visteria de cuvinte , Editura Conphys , Râmnicu – Vâlcea , 2004 , 406 pagini ” .
12. “ Omul şi ordinea în lume , Editura Conphys , Râmnicu – Vâlcea 2004 , 530 pagini ” .
Articole şi studii :

1. “ Păstrarea tezaurului arhitectonic naţional , cerinţa epocii actuale , în Mitropolia Olteniei, nr . 5 , Craiova , 1956 , pagini 80 ” .
2. “ Scrisori inedite de la Popa Șapcă , în Magazin Istoric nr . 6 / 1963 , pagini 18 “ .
3. “ Bucurie aniversară în reşedinţa Centrului Eparhial de la Râmnicu – Vâlcea , în Mitropolia Olteniei nr . 11 – 12 , Craiova , 1976 , pagini 913 – 916 ” .

4. “ Înaltă vizită în Eparhia Râmnicului şi Argeşului , în Mitropolia Olteniei nr . 9 – 10 , Craiova , 1976 , pagini 869.
5. “ Preoţi acuzaţi ca instigatori ai răscoalei din 1907 , în fostul judeţ Românaţi , în Biserica Ortodoxă Română , nr . 1 – 3 , Bucureşti , 1977 , pagini 68 – 70 ” .
6. “ Mărturiile unui preot despre răscoala din 1907 în Livezile , judeţului Dolj , în Bisrerica Ortodoxă Română nr . 1 – 3 , Bucureşti , 1977 , pagini 68 – 70 ” .
7. “ Slujitori bisericeşti din Eparhia Râmnicului şi Argeşului în timpul ocupaţiei străine din 1916 - 1918 , în Mitropolia Olteniei , nr . 10 – 12 , Craiova , 1978 , pagini 760 - 765” .
8. “Ecouri despre Independenţa de stat a României în 1877 , consemnate în presa germană din Transilvania , în Almanahul Parohiei Ortodoxe Române , Viena , nr . XVIII , 1978 , pagini 175 – 179 ” .
9. “Cronica aniversară privind comorile culturale ale trecutului românesc , în Mitropolia Olteniei , nr . 11 – 12 , Craiova , 1978 , pagini 185 – 186 ” .
10. “ Câteva date privind invăţământul clerical în Oltenia , în Mitropolia Olteniei nr . 1 – 2, Craiova , 1979 , pagini 106 – 112 ” .
11. “ Prea Sfinţitul Episcop Iosif Gâftan , de trei decenii succesor al vladicilor râmniceni în Mitropolia Olteniei nr . 10 – 12 , Craiova , 1979 , pagini 799 – 801 ” .
12. “ Oltul şi Jiul , punţi naturale între românii de pe ambele versante ale Carpaţilor , în Mitrpolia Olteniei nr . 1 – 2 , Craiova 1980 , pagini 7 – 13 ” .
13. “ Biserica parohială din Cândeşti – Albeşti , în Mitropolia Olteniei nr . 3 – 6 , Craiova, 1980 , pagini 282 – 285 ” .

LIGYA DIACONESCU, Montréal/**CANADA**

***

scrisori deschise de durere...

(Comentariul dlui **EUGEN ZAINEA**) Un text extraordinar al lui Mikis Theodorakis. Numai ca Mikis Theodorakis este o uriasa persona
proportionale cu stiinta de carte, valoarea si meritele reale. Asa ca de la o asa "elita" nu avem cum astepta un mesaj comparabil cu al lui

EUGEN ZAINEA

À L'OPINION INTERNATIONALE : « LA VÉRITÉ SUR LA GRÈCE »
par **MIKIS THEODORAKIS**
Le 24 février 2012

"Il existe une conspiration internationale, celle dont l'objectif est de donner à mon pays chômage, la faim et la misère. Si les grecs ne se soulèvent pas pour les arrêter, le risque d'extinction de la Grèce est réel. Il pourrait su

Jusqu'à 2009, la situation économique en Grèce n'était pas très grave. Les grandes blessures de notre économie furent la dépense mili dépens de notre richesse nationale en nous vendant une année après l'autre de l'équipement militaire. Cette hémorragie constante nou la préférence à ses produits sur notre marché. Ainsi, nous avons été victimes de ce duo de prédateurs, d'Allemands et de grecs, qui se s

Il est évident que ces deux grandes blessures auraient pu être évitées si les leaders des deux partis politiques proyanquis ne s'étaient pa soit 130 % du Produit national brut.

Avec une telle escroquerie, les étrangers gagnaient doublement : en premier lieu grâce à la vente d'armes et de leurs produits et, en se Papandreou a emprunté un milliard de dollars à une banque d'un grand pays européen. Les intérêts de ce prêt ont fini d'être payés en

L'année dernière, le président de l'Eurogroupe, Jean-Claude Juncker, a déclaré qu'il était conscient de la fuite massive de capitaux qu qu'il n'a rien fait pour contrecarrer cela … : pour ne pas nuire aux intérêts de pays amis !

En 2008, la grande crise économique est arrivée en Europe. L'économie grecque n'y a pas échappé. Cependant, le niveau de vie, qui a estime que la dette de pays importants comme les USA et l'Allemagne est de milliers de milliards d'euros. Les facteurs déterminants so

En novembre 2009, quand George Papandreou est arrivé au pouvoir, nous étions exactement dans cette position. Pour comprendre l'e

Papandreou aurait pu faire face à la crise économique (qui était un reflet de celle de l'Europe) avec des prêts bancaires au taux d'inté

Mais en été 2009, quand Papandreou s'est réuni en secret avec Strauss-Kahn pour mettre la Grèce sous la tutelle du FMI, avait déjà c

Pour l'obtenir, il a été nécessaire de falsifier la situation économique de notre pays pour que les banques étrangères prennent peur et a direction de l'Institut National de Statistique, ELSTAT, a subitement décidé en 2009, sans le consentement de son bureau directeur, d'i (14 %), pour transformer notre pays en maillon faible de l'Europe, NdT]. Grâce à cette augmentation artificielle du déficit, le procureu

Ensuite, Papandreou et son ministre des Finances ont commencé une campagne de discrédit qui a duré cinq mois, pendant lesquels ils participé à ce que la Grèce cesse de pouvoir contracter des prêts et notre adhésion aux dictats du FMI et de la Banque Centrale Europ

En mai 2010, le ministre des Finances a signé le Mémorandum c'est-à-dire la soumission de la Grèce à nos prêteurs. Selon la loi grec législation grecque, mais aussi de l'européenne.

Depuis ce temps-là, si nous considérions que notre voyage vers la mort est un escalier de vingt marches, nous avons déjà parcouru plu
faut ajouter nos monuments historiques, comme l'Acropole, Delphes, Olympes, Epidaure et les autres, puisque nous avons décidé de ne

La production a diminué, la taux de chômage a augmenté jusqu'à 18 %, 800 000 commerces, des milliers d'usines et des centaines d'a
jusqu'à il y a peu, cherchent maintenant de la nourriture dans les poubelles et dorment sur les trottoirs.

Pendant ce temps, on suppose que nous devons vivre grâce à la générosité de nos prêteurs, les banques européennes et du FMI. En fait
fonction de l'État, les hôpitaux et les écoles, la troika impose des impôts exorbitants à la classe moyenne basse de notre société, qui mè
spectre de la faim revient sur notre pays calomnié et infortuné.

Si l'occupation allemande a coûté aux grecs un million de morts et la destruction totale de notre pays : comment pouvons-nous accepte

L'occupation allemande, de 1941 jusqu'à octobre 1944, a démontré jusqu'à quel point la Grèce est un pays riche et jusqu'à quel point

Quand les SS et la grande famine ont tué un million de personnes et la Wehrmacht a détruit notre pays, elle a confisqué toute la produc

En même temps, les grecs n'ont pas seulement survécu grâce à leur assiduité au travail, mais aussi, sous les conditions dures de l'occu

La Grèce a choisi le chemin du sacrifice pour la liberté et la survie en même temps.

Nous avons été attaqués, nous avons répondu par la solidarité et la résistance et nous avons survécu. Maintenant nous faisons exactem
grand admirateur de sa contribution à la science, à la philosophie, à l'art et, en particulier, à la musique. La meilleure preuve de cela

Aujourd'hui, ils nous menacent de nous jeter de l'Europe. S'ils ne nous veulent pas une fois, nous ne voudrons pas dix fois faire partie

Aujourd'hui, dimanche 12 février, Manolis Glezos – le héros qui a arraché la croix gammée de l'Acropolis et a donné par cela le signe
contre le gouvernement et la troika.

Hier j'ai écouté notre premier ministre–banquier quand il a, en s'adressant au peuple, dit que nous avons déjà presque touché le fond.
obligent à le faire avec leur menaces : si nous n'obéissons pas, ce sera la faillite... C'est une situation totalement absurde. Les groupes

Pendant des siècles nous avons survécu dans de très difficiles conditions. Et voilà que non seulement nous survivrons maintenant, mais

Dans ces moments je consacre toutes mes forces à unir les grecs. J'essaie de les convaincre de ce que la troika et le FMI ne sont pas u
nationaux.

Je propose que nous arrêtions d'acheter de l'équipement militaire allemand et français. Faisons tout notre possible pour que l'Allemag

L'unique force capable de faire ces changements révolutionnaires est le peuple grec dans un front uni de Résistance et Solidarité qui e
traîtres recevront le châtiment qu'ils méritent.

Je vis totalement pointé sur cet objectif (l'union du peuple dans un Front) et je suis sûr que nous allons l'obtenir. J'ai lutté avec les arm
résistance contre la Junte Militaire. J'ai lutté dans la clandestinité. J'ai été arrêté et emprisonné dans l'« abattoir » de la police de la J

J'ai 87 ans et il est très probable que le jour du salut de ma chère patrie, je ne sois parmi vous. Mais je vais mourir avec la conscience

MIKIS THEODORAKIS, GRECIA

SCRISOARE DESCHISĂ
Către

GUVERNUL ROMÂNIEI
Excelenței Sale Domnul Dr. Mihai Răzvan UNGUREANU,

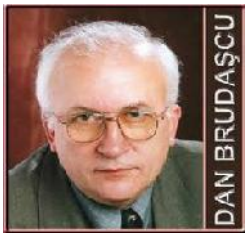

Domnule Prim Ministru,

Aș dori să vă aduc la cunoștință un caz care, în opinia mea, reprezintă o gravă încălcare a legii și prejudicierea patrimoniului i municipiului.

Așa cum s-a întâmplat, din păcate, în atâtea alte cazuri, nu numai în Cluj-Napoca, ci în întreaga țară, o serie de băieți deștepți a În cazul concret al Casei de cultură și al actualei sale locații, aceasta este pretinsă de către Asociația Patronilor și Meseriașilor, organiza a proteja interesele meseriașilor și calfelor români din spațiul clujean, în perioada recrudescenței politicii de marginalizare a elementulu

Cu toate că se pretinde continuatoarea acestei reuniuni, deși în statutul său nu există preluate sarcini și obiective pe care și le s APM Cluj a declanșat un proces de restituire a imobilului de la adresa mai sus menționată, susținând că acesta ar fi fost construit și ar hotărâre definitivă de restituire a imobilului către APM Cluj.

În calitate de director al acestei instituții, am adresat, înaintea judecării recursului, o solicitare către Tribunalul Cluj, de a pre absolut orice suspiciune în această materie.

De asemenea, am adresat solicitări similare fostuluiprimar al Clujului, dar și fostului prim-ministru al Guvernului României, P confirmări de primire a adreselor respective, iar C.S.M. ne-a demonstrat că, din păcate, în justiția română rămâne valabilă încă sintagma

Pentru infirmarea dumneavoastră, domnule Prim Ministru, facem precizarea că inițiatorul acestei „restituiri" este domnul Augu pe care l-a avut a dispărut, în cea mai mare parte a sa. Tot domnul Augustin FENEȘAN este acela care a intrat, în condiții discutabile s interes propriu.

Deoarece locația actuală a Casei de cultură este într-un vad comercial promițător de profituri substanțiale, din câte ştim, deja d

Constatând că nici administrația publică locală, nici justiția clujeană n-au considerat potrivit ca, pentru soluționarea corectă și nu consulți specialiștii pentru apărarea intereselor comunității clujene. Am descoperit, astfel, cu sprijinul experților filialei locale a Arhi

Spuneam că APM Cluj se consideră a fi continuatoarea **Reuniunii Sodalilor Români**, organizație care, de-a lungul timpului, organizației intitulate **Kolozsvari Ipari Egyed**, instituție care nu a avut nimic în comun cu **Reuniunea Sodalilor Români**. Cele două in

Încurajat de recentele Dumneavoastră declarații și măsuri dispuse pentru sistarea retrocedărilor până la o verificare corespunz corespundă legii și să protejeze interesele unei instituții de cultură și implicit pe cele ale locuitorilor municipiului Cluj-Napoca. Fac aces

În speranța că veți da curs solicitării ce vă adresez, vă rog să primiți, domnule Prim Ministru, mulțumirile anticipate ale colecti

Manager (director general),

Anexe:

Documente obținute de la Arhivele Naționale 20 pag.

străji ale culturii ortodoxe

AZI: **IN MEMORIAM**

Părintele **ILIE CLEOPA -** născut cu numele de **Constantin Ilie** (n. 10 aprilie 1912, comuna Suliţa, judeţul Botoşani - d. 2

Biografie

Părintele Cleopa (pe numele de mirean, Constantin) s-a născut într-o familie de ţărani, fiind al cincilea copil din cei zece ai familiei lui A

În decembrie 1929 se alătură obştii schitului Sihăstria, alături de fratele mai mare, Vasile. Pe 12 decembrie 1932, de ziua Sfântului Ierar

stării precare de sănătate a stareţului Ioanichie Moroi.

Pe 27 decembrie 1944 este hirotonit ierodiacon, iar pe 23 ianuarie 1945 este hirotonit ieromonah de către Episcopul Galaction Cordun, p

În 1947, Schitul Sihăstria este ridicat la rang de mănăstire, iar protosinghelul Cleopa Ilie este hirotesit arhimandrit, cu aprobarea patriarh

călugări din obştea Mănăstirii Sihăstria, ca urmare a deciziei patriarhului Justinian Marina.

Întemeiază la Mănăstirea Slatina o obşte care numără peste 80 de persoane. Între 1952-1954, este urmărit de Securitate şi se retrage în M

În 1956, revine la metanie, iar în primavara anului 1959, se retrage pentru a treia oară în Munţii Neamţului, unde îşi petrece următorii 5

Încetează din viaţă pe 2 decembrie 1998.

OPERA

Despre credința ortodoxă, București, 1981, 280p. (reeditată în 1985, apoi la Galați sub titlul: *Călăuza în credința ortodoxă*, 19
Predici la praznice împărătești și sfinti de peste an, Ed. Episcopiei Romanului, 1986, 440 p.;
Predici la Duminicile de peste an, Ed. Episcopiei Romanului, 1990, 560 p.;
Valoarea sufletului, Galați, 1991, 176 p. (o re-editare la Bacău, 1994, 238 p.);
Urcuș spre înviere (predici duhovnicești), Mănăstirea Neamț, 1992, 416 p.;
Despre vise și vedenii, București, 1993, 270 p.;
Cleopa Ilie și Ioanichie Bălan, *Cum putem intra în rai*, Vânători, Mănăstirea Sihăstria, 2004;
Acatiste alcătute de Arhimandritul Cleopa Ilie și Ieroschimonahul Paisie Olaru, Vânători, Mănăstirea Sihăstria, 2005.
Numeroase articole în diferite reviste și ziare, predici în manuscris.

PREOTUL: Pentru care pricina ai venit dumneata la mine ?
INVATACELUL: Am venit ca sa-mi arati mai deslusit adevarul despre credinta noastra. Si mai intai, ce se intelege prin “ortodoxie”.
PREOTUL: Cuvantul ortodoxie, frate, este de origine greaca, format din orthos si doxa, adica dreapta credinta, inchinare adevarata, sob
traditia apostolica, asa cum a fost confirmata, interpretata si dezvoltata prin consensul Bisericii Universale. De fapt, didascalia - adica re
De aceea, orice ruptura in continuitatea traditiei apostolice a fost considerata ca o coruptie sau abandonare a ortodoxiei, care poate sa ia
INVATACELUL: Dar unde se gaseste expusa exact invatatura credintei ortodoxe?
PREOTUL: Scurt, dar cuprinzator, expunerea exacta a credintei ortodoxe se gaseste in Dogmatica sfantului Ioan Damaschin.
INVATACELUL: Dar prin care mijloace s-a mentinut pana in zilele noastre invatatura de credinta ortodoxa exacta si neschimbata?
PREOTUL: Aici, frate, ar fi multe de vorbit, dar asa, cat mai pe scurt, iti voi spune: Sfanta credinta cea dreptmaritoare a Bisericii lui Hri
Caciula, Bucuresti, 1938, p. 26-27); prin invataturile canoanelor celor sapte Sinoade Ecumenice si ale celor locale, deoarece, dupa invata
la Govora, 1640, Pravila lui Vasile Lupu s.a.
INVATACELUL: Dar ce inseamna Sobor Ecumenic si local si prin ce se deosebesc ele ?
PREOTUL: Sobor Ecumenic se cheama acela la care iau parte patriarhii, mitropolitii, episcopii si alti conducatori spirituali ai Bisericii d
crestina ortodoxa, ed. 1952, p. 167); si iarasi: Sobor Ecumenic este acela la care se vor uni, intr-o singura marturisire a credintei, toti pat
INVATACELUL: Dar Sinodul local ce este si prin ce se deosebeste de cel ecumenic?
PREOTUL: Sinodul local este acela la care iau parte episcopii dintr-o tara sau numai dintr-o parte a lumii crestine. El se deosebeste de c
INVATACELUL: Au mai fost si alte mijloace prin care Ortodoxia si-a mentinut unitatea si integritatea ?
PREOTUL: Multe si felurite au fost mijloacele spirituale si administrative prin care Sfanta Ortodoxie si-a pastrat pana in zilele noastre U

Damaschin (secolul VIII) si mai ales aportul sau teologic in criza iconoclasmului provocata de islamism; contributia teologica a Patriarh centrala a fratilor macedoneni Chiril (+ 869) si Metodie (+ 884), “apostolii slavilor”, trimisi de imparatul bizantin Mihail al III-lea, la ce Constantinopolului (1453), care a respins unirea de la Florenta, cu toate ca imparatul Ioan al VIII-lea o recunoscuse. Adaugam innoirea Arhiepiscopul Tesalonicului. Doctrina palamita despre distinctia intre esenta lui Dumnezeu ca atare, inaccesibila spiritului creat, si energ secolul XIV, care are un caracter defensiv in fata teologiei scolastice latine, se incearca o oarecare disociere a Bisericii de imperiu, deoa definitiva, mai ales datorita lui Simion al Tesalonicului (sec. XV). Comentariul critic asupra protestantismului, facut de Patriarhul Ierem “Marturisire de credinta” (1625), adresata teologilor protestanti din Helmst (cf. **www.resurse-ortodoxe.ro** - Home » **Despre credinţa o**

plâns de basarabie...(1812-2012)

Basarabia, pământul românesc dintre Prut și Nistru, a fost încorporată în Imperiul Ţarist în urma războiului ruso-turc din 1806 ele s-au amplificat în perioada constituirii coaliției antifranceze.

Fără a intra în detaliile raporturilor internaționale de la începutul secolului al XIX-lea, trebuie spus, totuși, că cele două mari p efectele lor s-au repercutat și asupra Principatelor Române. În decembrie 1806, reprezentantul lui Napoleon în Turcia, Sebastiani, a solic complexe care s-au derulat între Marile Puteri.

Trecând peste desfășurarea războiului, trebuie menționat că la 16/28 mai era încheiat Tratatul ruso-turc de la București, care p ***Turcia“***. Astfel, Rusia țaristă răpea din trupul Moldovei Basarabia.

Ocuparea Basarabiei a fost pentru ruși un prilej de satisfacție. Comandamentul militar rusesc a poruncit ca în toate bisericile să

Cedarea Basarabiei a produs o mâhnire cu atât mai adâncă în rândul moldovenilor, cu cât ea s-a făcut fără ca ei să fi fost, cel pu

Imediat ce trupele țariste s-au retras peste Prut, domnitorul Scarlat Callimachi s-a întors pe tron, iar boierii, întruniți în Divan, sultanului. Dar, așa cum era de așteptat, ea a rămas fără niciun efect, de vreme ce teritoriul respectiv era cedat în temeiul unui tratat de p

Locuitorii Moldovei au suferit grav șocul mutilării țării lor și încă au mai nutrit câtva timp speranțe deșarte că se va reveni la si

O parte a boierimii s-a arătat indignată de acest rapt. Rapoartele agenției austriece din Iași din acea vreme consemnau că vestea că pierderea Basarabiei va fi numai vremelnică.

Ceea ce nu îndrăzniseră să facă boierii moldoveni a încercat domnitorul muntean Ioan Gheorghe Caragea, prin reprezentantul austriac această chestiune, dar fără niciun efect practic. Gentz i-a comunicat lui Caragea că „principele Metternich este pe deplin convi reîntregire a țării. De atunci, vreme de peste un secol, Prutul a separat o populație de același neam.

prof. **CĂTĂLIN MOCANU**, C. T. “***Gh. Balş***”-Adjud/**ROMÂNIA**

Un protest temerar la Chişinău, contra

CONFERINŢA B

În foaierul primitoarei Biblioteci "Astra" din Sibiu, vinery, 16 martie, ora 18 a avut loc o conferinta spectacol despre sufe
organizare, specifică Sibiului, cu o concepţie realistă asupra implicării mişcării actuale în lupta creştină şi naţională a poporulu
delegaţie de 3 camarazi din Chişinău, în frunte cu Sergiu Lascu
În cuvântul de început, ing. OLARIU SORIN, organizatorul acestui eveniment, a precizat importanţa deosebită, în viaţa soci

În prezenţa a
f
Temele istorice au fost susţinute de pr. Ion Pop, de la Colegiul Naţional "***Gh. L***
Prof . Tiberiu Costăchescu, de la Facultatea de Jurnalism şi fost prefect al Sibiului a subliniat, în discursul său, consecinţele
Un alt aspect prezentat de profesorul Costăchescu a fost şi cel al blândeţii şi toleranţei nationale şi religioase a poporului româ
a rolului fundaţiei, în promovarea valorilor neamului românesc…Invitaţii de onoare ai acestei seri au fost prietenii şi c
manifestări şi a simpatiei întregii asistenţe, Sergiu Lascu a prezentat starea actuală din Basarabia, lupta pentru identitate naţio
naţional, şi creştin, prof Sofonea şi dr. Hodoroea, c
A consemnat: ing. **OLARIU SORIN** (text trimis de dl **DAN BOGHIU,** Zürich/**ELVEŢIA)**

Bunele relaţii privind mediatizarea culturii locale şi a personalităţilor creatoare de cultură literară şi jurnalistică statuate între ţinuturile h
din Valea Jiului, sunt invitaţi să participe la amplele manifestări organizate cu prilejul Zilelor Unirii Basarabiei cu Patria Mamă.
Cei doi soli ai culturii hunedorene şi de la Alba Iulia vor prezenta un istoric a trecutului şi prezentului literar şi jurnalistic a zon
multor secole. Pe lângă prezenţele oficiale la Santuarele Culturale din capitala Moldovei, la două dintre cele 40 de biblioteci din Chişină
satului Brânzeni, respectiv o altă zi întâlnirii cu locuitorii satului Borobani, două localităţi rurale care au “furnizat” un impresionant num

Program
Duminică 25 martie - Întâlnire cu cititorii la casa memorială a lui Alexei Mateevici din localitatea Zaim; Luni 26 şi Marţi 27; La Biblio
Chişinău ,, Haşdeu".

VICTORIA COVALCIUC, Chişinău/aşa-zisa “***REPUBLICĂ MOLDOVA***”…

Bună dimineaţa, domnule EUGEN EVU! (la noi în California…)
Citeam acum textul trimis de dvs. cu privire la Reîntregirea României si mă gandeam cum am scris doua cărţi în care arătam cum a

Bucovinei (s.red.)***. Când am fost, cu mulţi ani în urmă, la Sighetul Marmaţiei, mi-a povestit un ţăran cum sovieticii au luat ce au v***
Mulţumesc pentru cele trimise.

Album de familie: ei nu au fost laşi !
Fotografie din anul 1943. Tatăl Evu Gheorghe - sergent mj. trupe de grăniceri, venit în permisie de peste Prut, din războiul de într
Din acea întâlnire, aveam să mă nasc eu. Tatăl meu a fost unul dintre cei foarte puţini rămaşi în viaţă, după sacrificiul a sute de mi

VAVILA POPOVICI, basarabeancă din America, Raleigh/SUA (2)

….Am citit şi acest material şi m-am gândit din nou cum am scris în cărţile mele că tatăl meu interzisese să se vorbească în casă rusă
ocupaţie şi de cele îndurate, de atitudinea adevăraţilor români, printre care a fost şi tatăl meu. Dacă nu ar fi fost el mentorul meu în
(texte trimise de Poetul **EUGEN EVU**, Hunedoara/**ROMÂNIA**)
***

Anii imediat următori momentului 23 august 1944, nu pot fi înţeleşi fără evidenţierea rolului Comisiei Aliate de Control, în strânsă leg
În timpul discuţiilor care aveau loc la Moscova cu privire la Convenţia de armistiţiu cu Naţiunile Unite, s-a hotărât crearea unei Comis
aceasta va fi desfiinţată "îndată ce nu se va mai face necesară"[1] şi obţinând înscrierea unui amendament care stabilea ca punct de rep
reprezentate de către generalul de brigadă C.V.R. Schuyler (S.U.A.) şi viceamiralul aerului D.F. Stevenson (Marea Britanie). Aceste d
Supremaţia aliatului sovietic în România, evidentă prin acţiunile ulterioare ale Comisiei Aliate de Control, a fost afirmată încă din 13
sub controlul Înaltului Comandament Aliat (Sovietic).
La 18 septembrie 1944, cabinetul Churchill stabilea directivele politice pentru reprezentanţii britanici din Misiunea Aliată de Contro
britanici. Cu toate acestea, propunerea guvernului de la Londra privind includerea unui reprezentant politic în personalul britanic, a fos
Pe parcursul funcţionării s-au ivit numeroase probleme în legătură cu activitatea Comisiei Aliate de Control, dar şi în raporturile ei c
armistiţiu şi ***"…atitudinea de espectativă a Statelor Unite ale Americii şi Marii Britanii***"[2] au produs mari deziluzii pentru poporul r
Raporturile cu guvernul român au fost reglementate prin articolul 18 din Convenţia de armistiţiu, în acest sens înfiinţându-se la 24 oct
Aplicarea Armistiţiului interpreta clauzele Convenţiei de armistiţiu, potrivit normelor principale stabilite de către Consiliul de Mini
972.811/1944 [5] - se face menţiunea că, în conformitate cu articolul 18 al Convenţiei de armistiţiu, C.A.C. a delegat în oraşele capital
-controlarea şi asigurarea conservării bunurilor evacuate de pe teritoriul U.R.S.S. şi existente la momentul respectiv pe teritoriul judeţu
-controlarea organizării recepţiei bunurilor militare aparţinând Germaniei şi sateliţilor ei,
-supravegherea restabilirii reale a legilor, drepturilor şi intereselor Naţiunilor Unite, precum şi a cetăţenilor lor în chip individual,
-controlarea tabelelor cu persoanele deţinute în închisori şi în alte locuri de detenţie, precum şi a celor eliberate (tot aici intră şi verifica
-controlarea importurilor, răspândirii literaturii, periodicelor şi altor publicaţii, reprezentaţiilor teatrale şi filmelor,
-stabilirea programului de activitate al staţiilor radiofonice, poştei, telegrafului şi executarea unui control efectiv asupra activităţilor,
-identificarea şi stabilirea lagărelor pentru prizonierii de război sovietici, precum şi pentru cetăţenii sovietici şi aliaţi sau internaţi sau d
-realizarea – atunci când este cazul – unui control asupra utilizării întreprinderilor industriale şi de transport, mijloacelor de comunicaţ
Deşi, teoretic, C.A.C. din România îi reprezenta pe cei trei aliaţi, în realitate era un instrument al guvernului de la Moscova, rolul repre
1-reprezentanţii Marii Britanii şi Statelor Unite erau informaţi asupra evenimentelor care aveau loc,
2-partea sovietică s-a mulţumit să dea răspunsuri formale sau să nege realitatea,

3-autorităţile sovietice au sprijinit şi, după toate probabilităţile, au conceput liniile generale ale acţiunilor F.N.D.[7] Afirmaţia consi
apreciind că "poporul" va rezolva problemele în suspensie. Toate acestea se întâmplau în condiţiile în care, în ţară, oficialităţile Comis
În plan diplomatic, libertatea de mişcare a statului român era strict controlată de Moscova, iar izolarea internă a fost accentuată de pre
nr. 3/18 octombrie 1944 adresat prefecturilor, Comisia Aliată de Control din România reglementa ca, în activitatea pe care o desfăşoar
ivesc la faţa locului să se soluţioneze de acord cu organele administrative locale.[9]
În ultimele luni ale anului 1944, România a făcut eforturi serioase pentru a îndeplini clauzele armistiţiului. La dispoziţia C.A.C. a fost
Interpretarea incorectă, neconformă cu normele de drept internaţional, a unora dintre punctele Convenţiei, a stârnit neînţelegeri între g
autorităţilor naţionale al căror rol s-a limitat la punerea lor în aplicare."[11] Marea majoritate a forţelor politice erau interesate în împli
La 14 februarie 1945, în C.A.S.C., are loc o discuţie care aduce dovada că întregul demers declanşat de P.C.d.R. era în concordanţă
militar al Statelor Unite, C.V.R. Schuyler, a propus şi textul unei declaraţii a C.A.S.C. în care aprecia că, răspunderea de a asigura exis
condiţii, statul român era liber să-şi aleagă reprezentanţii guvernamentali care ar fi trebuit să fie capabili să ducă la îndeplinire terme
război. Aceste propuneri ale reprezentantului american ar fi obstrucţionat pentru un timp "iniţiativele" P.C.d.R.-ului asupra instituţiilo
Pe data de 21 februarie 1945, la Bucureşti, are loc o întâlnire a C.A.S.C. la care generalul-locotenent Serghei Alexandrovici Vinograd
rezolvate toate de C.A.C., atunci am putea să ne lipsim de guvern şi să lăsăm C.A.C. să administreze ţara… Aceasta este o problem
Cu toate acestea, Schuyler şi-a creat convingerea că mai multe evoluţii, printre care refuzul C.A.C. de a acorda vize de intrare în Roma
România pretenţiile sovieticilor fără ca măcar ceilalţi membri ai C.A.C. să fie consultaţi. Aceste pretenţii nu au făcut decât să distrugă
Astfel, deşi misiunea oficială a Comisiei era de a veghea la respectarea minuţioasă de către România a tuturor prevederilor Convenţiei
Pe această temă, dar nu numai, la 20 februarie 1945, are loc o nouă întâlnire a C.A.C. Într-o exprimare atentă, reprezentantul britanic
unul din ziarele F.N.D. nu a fost vreodată suprimat".[15] Acest lucru a fost posibil, deşi, la 14 ianuarie 1946, C. A.S.C. a dat un com
Orice principiu democratic a fost definitiv încălcat cu ocazia alegerilor din 1946. Ministrul de interne Teohari Georgescu cerea celor 1
străine sau ofiţerilor armatei aliate, ci numai prin intermediul C.A.C. din Bucureşti (adică sovieticilor) sau prin reprezentanţii aces
Depăşirea atribuţiunilor de funcţionare a C.A.C. a avut consecinţe grave asupra întregii dezvoltări a societăţii româneşti, în condiţiile î
Deşi Comisia Aliată de Control a fost desfiinţată în urma semnării şi ratificării Tratatului de pace, în fapt, România a continuat să se af

[1] Valeriu Florin Dobrinescu, *România şi organizarea postbelică a lumii (1945 - 1947)*, Ed. Academiei RSR, Bucureşti, 1988, p.59
[2] Alesandru Duţu, Florica Dobre, Leonida Loghin, *Armata română în al II-lea război mondial, 1941-1945 (Dicţionar Enciclopedic)*
[3] ANIC, fond Inspectoratul General al Jandarmeriei, dosar 16/1944, f.134
[4] Idem, fond Ministerul de Interne. Direcţia Generală a Poliţiei, dosar 80/1944, f.82
[5] Idem, fond Inspectorate Regionale de Jandarmi (Inspectoratul Judeţean Iaşi), dosar 152/1944-5, f.22; Idem, fond Inspectoratul Gen
[6] Dumitru Şandru, *Metamorfozele gulagului românesc. Centrele de internare: 1944–1945*, în "Arhivele Totalitarismului", 1-2, 1994
întocmite pentru fiecare centru de detenţie…Totodată, Comisia ruga pe premierul român să îi prezinte, până la 21 octombrie, şi tabelel
[7] Dinu C. Giurescu, *Guvernarea Nicolae Rădescu*, Editura All, Bucureşti, 1996, p.266
[8] Reuben H. Markham, *România sub jugul sovietic*, Fundaţia Academia Civică, 1996, p.112, 212, 176
[9] ASG, fond Prefectura judeţului Covurlui, dosar 89/1944, nepaginat
[10] Valeriu Florin Dobrinescu, *op. cit*., p.76, 83
[11] Dumitru Şandru, *op.cit.*, p.9
[12] Dinu C. Giurescu, *op. cit*., p.271
[13] *Ibidem*, p.268
[14] *Ibidem*, p.279-280
[15] *Ibidem*, p.271
[16] "Scânteia", 14.I.1946 apud Constantin Hlihor, *Consideraţii privind evoluţia vieţii politice româneşti în anul 1946*, în "Analele Sig
[17] Dumitru Şandru, Gheorghe Onişoru, *19 noiembrie 1946*, în A.I.I.A., XXXIII, 1996, p.105-106, 108

Dr. **MIHAELA ANIŢĂ** – Bucureşti/**ROMÂNIA**

din nou, despre „factorii umani criminali" (...sinucigaş

Într-o recenta prezentare la o conferinţă TED, miliardarul Microsoft **Bill Gates, care a donat sute de milioane de dolari** pentru noi vac
P = Persoane / locuitori ai globului
S = Servicii/ persoana
E = energie/ servicii
C = CO2 / unitate de energie
Apoi, el adaugă faptul că, în scopul de a ajunge la 0 cu nivelul de CO2, "***probabil unul din factorii acestei înmulţiri ar trebui să fie apr***

Ca urmare a acestei concluzii, Bill Gates începe să descrie modul în care primul număr - **P** (pentru persoane) - ar putea fi redus. El spun
reducem acest numar cu 10 sau 15% ".
Puteti urmari aceste afirmatii in limba engleza la: **Reducerea populatiei lumii prin vaccinuri**

Aceasta declaratie a venit din partea lui Bill Gates fara urma de ezitare, fara a se balbai sau a da vreun semn ca face o gresala de ex

Deci, ce inseamna urmatoarea afirmatie a lui Bill Gates "***daca facem o treaba foarte buna cu noile vaccinuri, cu serviciile medico***

In mod evident, aceasta afirmatie implica faptul ca vaccinurile sunt o metodă de reducere a populaţiei. La fel si "serviciile de ingrij

In cazul in care vaccinurile sunt utilizate in scopul reducerii populatiei, exista doar trei moduri reale in care acestea ar putea fi, teor

1) Ar putea ucide oamenii incet, intr-un mod care trece neobservat, efectele aparand poate peste 10 - 30 de ani, prin accelerarea un

2) S-ar putea reduce fertilitatea si, prin urmare, rata natalitatii in intreaga lume ar scadea, reducand astfel populatia lumii pentru conventionala. Exista deja dovezi ca vaccinurile pot provoca avorturi spontane http://www.truthistreason.net/bill-gates-says-vaccines-ca

3) Vaccinurile ar putea creste rata de deces in cazul unei viitoare pandemii. Teoretic, eforturile de vaccinare pe scara larga ar pute vaccinarilor anterioare.

FUNDAŢIA BILL ŞI MELINDA GATES

Poate ca nu intamplator, Fundatia Bill si Melinda Gates a canalizat sute de milioane de dolari in programe de vaccinare destinate oamen

Mai interesant, fundatia sa a investit, de asemenea, milioane de dolari in tehnologii de sterilizare care au fost numite solutii de "cas http://www.scribd.com/doc/32170890/Bill-Gates-Funds-Covert-Vaccine-Nanotechnology

Se pare ca actiunile Fundatiei Gates sunt in totala concordanta cu formula pentru reducerea emisiilor de CO2 pe care a mentionat-o

CO2 = P x S x E x C.

Prin reducerea natalitatii (prin tehnologiile sterilizare) si cresterea penetrarii vaccinurilor catre intreaga populatie a lumii, scopul sa

CINE VA RAMÂNE ÎN VIAŢĂ? OAMENII INTELIGENŢI

Lucru interesant despre toate acestea este faptul ca aceasta campanie de reducere a populatiei la nivel mondial prin intermediul v lucrurilor.

In cazul în care umanitatea se va salva de la distrugerea proprie si va deveni o specie competitiva in univers, uciderea membrilor m

Oricum, decizia de a primi un vaccin antigripal sezonier este, fara indoiala, o dovada ca ati picat un fel de test de IQ univer sistem imunitar de a va proteja chiar si de infectii usoare.

Incercati sa nu fiti printre cei 10 - 15% care sunt sacrificati prin intermediul programelor de vaccinare la nivel mondial!

Fiţi sănătoşi şi înţelepţi şi veţi supravieţui eforturilor de depopulare a lumii, care fac victime în rândul gânditorilor convenţionali, ce nu a

tablete de duminică

MIRCEA DINUTZ

Am şi eu un prieten, Costel Mocoflete, băiat bun, dar cu oarece lipsuri, ca tot omul! Lui, de pildă, îi place să pună întrebări, la care tot el încearcă să răspundă, apoi pune altele şi tot aşa… Curiozitatea e că n-o face niciodată de unul singur, are nevoie de un partener, care, măcar teoretic, participă la discuţie! Deunăzi, m-am trezit cu el la uşă, fără să-şi fi anunţat prezenţa cu un telefon, cum făceau alţi prieteni ai mei, şi nici nu a folosit interfonul – de mirare cum reuşea, de fiecare dată, să găsească pe cineva din bloc, intrând sau ieşind! Costel Mocoflete, dis-de-dimineaţă, în pragul uşii, cu o primă întrebare în loc de salut:

– Ce zici, există meseria de ***contemplativ?***

– Ce întrebare e asta?

– Undeva am citit că unul de ăsta, a cărui treabă e să contemple, e ferm convins că ăsta ar fi singurul mod de a trăi cu intensitate fiecare ceas, fiecare clipă! Contemplă, observă, priveşte, vede tot ce i se întâmplă, tot ce se întâmplă, apoi trimite informaţiile colectate la sediul central…

– Şi, mă rog, care ar fi ***sediul central***, am întrebat eu, amuzat!...

– E mai greu de spus: **minţii** şi **inimii.** Niciodată doar **minţii**, niciodată doar **inimii**… Contează proporţiile, priorităţile...

Am înţeles că mă aflam în plin spectacol… de idei, aşa că preopinentul nu se cerea întrerupt!

– Dacă informaţiile ajung la creier, pentru prelucrare, omul, zice-se, omul intră într-un necesar spaţiu al reflecţiei! Şi mă privi triumfător! Corect?!

Am înclinat din cap, ce puteam să zic?! Urma monologul şi nu acceptam să mă prindă nepregătit, aşa că am turnat în două pahare din coniacul aflat pe masă, nu de alta, ci pentru a crea o ambianţă optimă.

– Dacă ajung la creier şi se cantonează acolo, după procesare, reflecţia rezultată are şansa de a fi categorică, rece şi funcţională! Continuă prevenitor, ca şi cum mi-ar fi împărtăşit o taină, un lucru ce nu poate fi dezvăluit oricui: de ăştia trebuie să ne temem cel mai mult! Doar că sunt greu de recunoscut, iar, când şi dacă îi recunoaştem, de obicei, e prea târziu pentru a mai salva ceva! Cam acesta ar fi arhetipul pentru mafioţi, asasini economici, trădători de neam şi ţară, politicieni, ba, uneori, şi jurnalişti, fotbalişti, mă rog, ticăloşii de anvergură – de oriunde şi de oricând!

Când am auzit că-i bagă în aceeaşi oală, scuzaţi cuvântul, şi pe jurnalişti şi pe fotbalişti, am protestat cât am putut de energic! M-a privit condescendent şi a râs:

– Fireşte că exagerez! Cum poţi, oare, să convingi pe cineva dacă nu „sari calul” puţin!

– Puţin mai mult!

– Cum zici… Or fi şi jurnalişti oneşti, nu zic ba, dar nu ei ocupă prim-planul, nu ajung, şi poate nici nu-şi doresc, VIP-uri! Or fi şi fotbalişti care fac sportul ăsta din plăcere, respectă spiritul de fairplay, sunt familişti de vocaţie şi se ţin departe de viciile ce macină rândurile lor, dar câţi?! După ce au prins gustul banului, le e din ce în ce mai greu să se ţină departe de toate relele lumii! La fel e şi cu politicienii, ba chiar mai rău! Sunt şi situaţii în care unii pleacă în această cursă cu cele mai bune intenţii (de ce nu?!) şi, după numai doi ani, intraţi în malaxorul puterii, devin de nerecunoscut!

– Cu asta sunt de acord, am întărit eu!

– Dacă aceste informaţii ajung la inimă, cu un control minim al raţiunii, atunci se creează un spaţiu emoţional ce absoarbe totul, stăpânindu-ne gesturile, vorbele, atitudinile, or asta ne proiectează, în cele din urmă, în afara raţiunii şi a conservării de Sine, cu riscul maxim al pierderii identităţii! De aici, din acest spaţiu, se recrutează victimele de tot soiul, eşuaţii în dragoste şi în viaţa socială! Pe ei, pe aceste reacţii emoţionale se bazează politicienii, de exemplu! E de ajuns să-ţi curgă lacrimile în faţa unei camere de filmat ori să arăţi în public, cu asupra de măsură, cât de mare e Credinţa Ta în Divinitate şi dumnealui, cetăţeanul „turmentat” se emoţionează peste poate şi… gata, îl trimite mintenaş pe nea Barabulă în parlament!

– O clipă, nea Mocoflete, dar cred că le ameţeşti rău de tot! Ai plecat de la omul ***contemplativ*** şi ai ajuns la omul de ***acţiune*** (politicieni, jurnalişti, fotbalişti), apoi te-ai oprit insistent la viaţa politică şi ai cam uitat de tema propusă la început!

– Poate că ai dreptate! Dar adevărul e că una e teoria şi alta e practica! Realitatea psiho-mentală a unui individ e atât de complexă, încât orice tentativă de a o descrie şi ierarhiza e condamnată dinainte la insuficienţă, pentru că sărăceşte, simplifică, deformează. Eu, de pildă, nu pot să uit o secvenţă dintr-un film, unde un feroce colonel SS cânta dumnezeieşte din Bach la orgă! Acelaşi om, care trăia cu toată fiinţa lui în dansul de sunete grave ale muzicii, dăduse ordine, condamnând la moarte mii, poate chiar zeci de mii de oameni nevinovaţi! Cine poate să explice asta? Personal, am fost odată, singura dată în viaţă, la sediul unui partid, să-mi vizitez un fost coleg de liceu pe care nu-l mai văzusem de câteva decenii şi am întâlnit un ins care semăna bine cu cel căutat, avea acelaşi nume, ba m-a şi recunoscut, m-a invitat politicos pe un fotoliu , dar… nu mai era el: avea un început de chelie,

privire furişată, gesturi studiate, cuvinte „spălate” şi apretate, în plus, o burtică respectabilă ca punct de reper pentru poziţia lui socială şi politică! Ei bine, omul acesta, care prăbuşise câteva întreprinderi, altădată rentabile, se îmbogăţise spectaculos pe spatele celor mulţi şi lipsiţi de apărare, era un bun familist şi un părinte adorabil, ştiam prea bine asta! Asta cine poate s-o explice?!

– Nu vrei să ne întoarcem de unde am plecat?

– Contemplativii pur-sânge, cei obişnuiţi să privească atent în afara lor, pentru ca apoi să se întoarcă în Sine, ascultând mai mult de inimă, trăind cu egală intensitate atât poezia, cât şi proza vieţii nu prea mai există! Nu au nicio şansă de supravieţuire în ziua de astăzi! De ce?! Pentru că există o presiune socială necruţătoare ce îi obligă, şi asta nu de ieri, de azi, la o evidentă duplicitate! De aici *divorţul* dintre eul social, la vedere, şi eul profund, îngropat în opera artistică, în cele mai fericite cazuri, de care vorbea, de exemplu, Marcel Proust!

– E un adevăr de mult acceptat!

– O fi, dar se cer evaluate consecinţele! Te-ai aştepta ca aceştia, mă gândesc la artiştii adevăraţi, creatori de valori autentice, să fie şi oameni de o moralitate neîndoielnică, ceea ce nu corespunde realităţii decât în foarte rare cazuri… Mult mai adesea şi cu mai multă şansă vei descoperi, dacă te încăpăţânezi să afli *en détail* viaţa unui creator (plastic, literar, muzical ş.a.m.d.) lucruri ce te descumpănesc, fapte reprobabile, vicii greu de acceptat şi care nu se pliază, nicicum, pe imaginea artistului. Îţi vine să crezi, uneori, că partea bună a fiinţei sale a fost absorbită de operă, omului rămânându-i partea cea rea… cu care să-şi deruteze contemporanii. Te întrebi cum e posibil, căci un răspuns pe deplin lămuritor nu vei găsi, te asigur!

– Spune-mi, nu crezi, cumva, că aceştia, de care vorbeşti, au pierdut măsura lucrurilor, că au uitat, pur şi simplu, să se mai întoarcă în Sine, pentru momentul de autoevaluare?

– Sincer, nu ştiu, nu mai ştiu! Mă exasperează doar faptul că nu există alternative, întrucât, fie că eşti ***contemplativ***, fie că eşti ***om de acţiune***, nu eşti ferit de Răul cel mare al lumii!

Chipul îi căpătase o paloare ciudată, liniile feţei i se strânseseră a sfadă, rămăsese tăcut pentru prima dată de când intrase în camera mea. La rându-mi, întors în mine cu o nelinişte greu de explicat, am fost nevoit să-i dau dreptate şi să recunosc un lucru elementar! Omul din faţa mea, atât de frământat de întrebări, căutător obstinat de adevăruri esenţiale, purta un nume nemeritat.

prof. **MIRCEA DINUTZ**, Focşani/**ROMÂNIA**

***

EMBARGO CULTURAL SAU… CE?!

Imediat după decembrie 1989, un număr mare de filme americane – mai cu seamă – au năpădit ecranele noastre, mici şi mari, ceea ce era firesc, după o prea lungă perioadă de „abstinenţă culturală”, în raport cu valorile culturale ale Occidentului (relativă, totuşi, pentru că – selectate cu grijă pentru a păstra nealterată conştiinţa „omului de tip nou” – acestea mai pătrundeau de bine, de rău!), lăsând impresia că am revenit în normalitate!! Ceea ce a urmat, puţin previzibil la acea oră, a fost şi rămâne neliniştitor, pentru noi toţi!! Ne-am trezit, până aproape de anul 1997, cel puţin, că acestea dominau (artificial, pentru că nu calitatea lor le-a asigurat supremaţia, ci motive cu totul extraestetice şi, uneori, în afara unei etici elementare), sufocându-ne, pur şi simplu! Recent, mi-au căzut sub ochi recomandările făcute pe **Cinemagia**, în urmă cu un an, pentru ***Ziua îndrăgostiţilor*** – de peste Ocean, probabil – în februarie 2010: din cele 13 pelicule tematice propuse, e adevărat, justificat selectate din punct de vedere valoric, 9 erau producţii SUA, iar Franţa, Marea Britanie, România şi Rusia erau reprezentate de câte o peliculă!! Oare chiar aşa să stea lucrurile?! Este atât de evidentă supremaţia cinematografiei americane?! Mă foarte îndoiesc, mai ales că nu se oferă şansă, decât într-un procent nesemnificativ, filmelor apărute în Estul Europei, de exemplu!! Cum poate exista o competiţie corectă, dacă „adversarului” nu-i acorzi o şansă reală? Cred că, mai degrabă, suntem victimele unei intoxicări masive, cu asupra de măsură!! Nu e greu de găsit, între zecile de mii de filme *made in USA*, dintre care o zdrobitoare majoritate o reprezintă cele mediocre, submediocre şi proaste de-a binelea, câte 10-20 de repere valorice pe diferite teme, dar asta nu înseamnă că putem ignora mulţimea (înfricoşătoare) a filmelor de consum, scoase pe bandă rulantă, difuzate *cu generozitate* pe întreaga planetă! Ar fi interesant de realizat un studiu sociologic care să pună în evidenţă în ce măsură sunt cunoscute/receptate adevăratele valori ale cinematografiei americane, pe categorii de vârste: „Casablanca” (1942), „Noapte şi zi” (1946), „Splendoarea dragostei” (1955) ori, mai încoace, „Lista lui Schindler” (1993), „Poveşti din LA” (2004), dar, care, atunci când/dacă au fost difuzate de o televiziune sau alta, ce ***rating*** au avut? Mă tem că… foarte modest!!

Una dintre marile pierderi – în plan spiritual – este întreruperea brutală cu lumea culturală slavă, dinspre care ne vin din ce în ce mai palide semnale, şi asta nici într-un caz din vina oamenilor de litere şi de film din cele două ţări, ci dintr-o înţelegere îngustă şi păguboasă a intereselor culturale pe termen lung şi scurt!! Între recomandările făcute de **Cinemagia**, de care vorbeam la începutul articolului, se afla filmul rusesc, singurul, „Gară pentru doi” (1983), în regia lui Eldar Ryazanov, cu Liudmila Gurcenko şi Oleg Basilaşvili în rolurile principale, ce

propunea o tulburătoare poveste de dragoste, pigmentată cu umor, ironie şi amărăciune, film mult îndrăgit de spectatorii români, care au avut ocazia să-l vadă prin anii 1986-1988. Mulţi, din generaţia mea, îşi mai aduc aminte, cu multă plăcere, de „Moscova nu crede în lacrimi”, în regia lui Vladimir Menşov, cu un premiu Oscar obţinut în 1980! Oare câţi au văzut/auzit, din promoţiile mai noi, de Nikita Mihalkov, unul dintre marii regizori ai lumii, cu un palmares impresionant, dintre care amintim: „Sclava iubirii” (1976), „Piesă neterminată pentru pianină mecanică” (1978), „Soare înşelător” (1994), încununat de un premiu Oscar în anul următor, ori „Bărbierul din Siberia” (1998)?! Actor, scenarist, regizor, în primul rând, acesta declara, în urmă cu un an şi ceva, cu luciditatea unui mare artist: *Întreaga omenire îşi pierde imunitatea în faţa răului* (31 mai 2010), acesta fiind doar unul dintre mesajele profund umaniste ale artei sale.

Nu contestă nimeni că au existat, sub presiune politică, de altfel, ca în toate ţările foste comuniste, prea destule rateuri, ce aparţin filmografiei sovietice. Erau imposibil de evitat. Orice deschidere ideologică, oricât de modestă, s-a soldat cu rezultate superioare în plan artistic, pentru simplul fapt că sufletul slav a avut, dintotdeauna, un potenţial uriaş, lucru ce se vede în mai toate artele. Era doar imperios necesar să existe un climat socio-politic mai relaxat, pentru ca aceste forţe să se descătuşeze, treptat-treptat, ceea ce s-a şi întâmplat, după moartea lui Stalin. Pentru a realiza o comparaţie convenabilă între cele două cinematografii cu pretenţii imperiale, aş aduce în discuţie modul în care au reacţionat, în segmente temporale diferite, faţă de două dintre capodoperele literaturii ruse, dar şi universale: „Război şi pace” de Lev Nikolaevici Tolstoi şi „Fraţii Karamazov” de Feodor Mihailovici Dostoievski. Astfel, în 1956, a fost realizat filmul lui King Vidor, cu punctul de plecare în capodopera tolstoiană, iar, în 1967, a venit şi replica rusească, în regia lui Serghei Bondarciuc. În mod categoric, Liudmila Savelyeva în rolul Nataşei Rostova, Viaceslav Tihonov în rolul prinţului Andrei Bolkonski şi însuşi Serghei Bondarciuc, în rolul lui Pierre Bezuhov, au fost superiori colegilor americani, cu toate că – la o primă vedere – distribuţia, în filmul lui King Vidor, era copleşitoare: Audrey Hepburn, Henry Fonda (evoluţie ştearsă, departe de esenţa personajului – Pierre Bezuhov) şi Mel Ferrer. Înclin să cred, având şi avantajul perspectivei temporale, că, în cazul de faţă, americanii nici nu aveau şansa de a surprinde fluxul epopeic al romanului tolstoian, nici să atingă adâncurile răscolitoare ale sufletului slav, ci doar să dea o replică parţial convingătoare unui text, a cărui sevă curge pe alături. La fel de grăbiţi (şi de neinspiraţi) au fost aceştia când s-au apropiat de capodopera lui Dostoievski, „Fraţii Karamazov”, cu un film în regia lui Richard Brooks (1958), peliculă net inferioară celei semnate de Kiril Lavrov, în 1969 şi, cu atât mai mult, celei realizate de I. Moruzov, în 2009, din motive asemănătoare: pragmatismul şi profesionalismul rece american n-au reuşit să dea viaţă unor personaje atât de complexe ca Dmitri, Alexei şi Ivan Karamazov, Smerdeakov, Gruşenca şi Katia.

Aceeaşi soartă a avut-o şi cinematografia bulgară, prohibită în România cu străşnicie, despre care aflăm că a înregistrat succese remarcabile pe plan internaţional: „Dsift” (2007) în regia lui Yavor Gurdev, „Lumea este mare şi Mântuirea pândeşte după colţ” (2008) realizat de Stefan Komandarev, „Misiune londoneză” (2010) de Dimitri Mitovski sau „Tilt” semnat de Victor Cincikov. Şi toate astea, în numele blestematului de ***rating***, singurul ce contează, şi al unei atitudini ce aminteşte, ruşinos, de aceea comunistă, ce încerca să-i ferească pe cei mulţi de otrăvurile culturii occidentale, doar că acum este o realitate întoarsă pe dos! Un embargo (sau ce să fie asta?!) din care avem cu toţii de pierdut!

prof. **MIRCEA DINUTZ**, Focşani/**ROMÂNIA**

***

anul caragiale

ION LUCA CARAGIALE (n. 1 februarie S.N. 13 februarie 1852, Haimanale, județul Prahova, Țara Românească, astăzi I. L. Caragiale, județul Dâmbovița, România – d. 9 iunie 1912, Berlin) a fost

un dramaturg, nuvelist, pamfletar, poet, scriitor, director de teatru, comentator politic şi ziarist român (cf. Şerban Cioculescu – origini în insula Idria, din faţa Atenei – insulă unde **NU** există greci…**ci doar albanezi şi aromâni**!!!).
Este cel mai mare dramaturg român şi unul dintre cei mai importanţi scriitori români. A fost ales membru post-mortem al Academiei Române.
S-a născut la 1 februarie 1852, în satul Haimanale, care îi poartă numele, fiind primul născut al lui *Luca*

Caragiale şi al *Ecaterinei*. Tatăl său, Luca (1812 - 1870), şi fraţii acestuia, Costache şi Iorgu, s-au născut la

Constantinopol, fiind fiii lui Ştefan, un bucătar angajat la sfârşitul anului 1812 de Ioan Vodă Caragea, în suita sa.

Atras de teatru, Luca s-a căsătorit în 1839 cu actriţa şi cântăreaţa Caloropoulos, de care s-a despărţit, fără a

divorţa vreodată, întemeindu-şi o familie statornică cu braşoveanca Ecaterina, fiica negustorului grec Luca

Chiriac Caraboas. **Ecaterina NU este (cum greşit s-a afirmat!) de neam grecesc!!! EA ESTE DIN NEAM AROMÂNESC - pentru ca Braşovul este *„capătul balcanic*” al celebrei Companii Negustoreşti Balcanice (apărută după atacul mişelesc şi nimicitor, al armatelor lui paşa Ali Tebelin, instigat de Patrarhia...*”frăţesc grecească*”!, impotriva Celestei Cetăţi VOSHOPOLE!!!) – Companie Monopolistă, cu celălalt capăt, în...Philadelphia/SUA! Unii dintre întemeietorii aromâni ai Companiei (spre exemplu, baronul SINA!) erau mult mai bogaţi chiar decât...FAMILIA ROTSCHILD!!! Şi, evident, infinit mai generoşi...**

…Primele studii le-a făcut în 1859 şi 1860 cu părintele Marinache, de la Biserica Sf. Gheorghe din Ploieşti, iar

până în 1864 a urmat clasele primare II-V, la Şcoala Domnească din Ploieşti, unde l-a avut învăţător pe Bazil

Drăgoşescu. Până în 1867 a urmat trei clase la Gimnaziul *„Sfinţii Petru şi Pavel”* din Ploieşti, iar în 1868 a

terminat clasa a V-a liceală la Bucureşti. Caragiale a absolvit Gimnaziul „Sfinţii Petru şi Pavel” din Ploieşti, pe

care l-a numit, în Grand Hôtel „Victoria Română”, oraşul său natal. Singurul institutor de care autorul

Momentelor şi-a adus aminte cu recunoştinţă a fost ardeleanul Bazil Drăgoşescu, acela care în schiţa

memorialistică *După 50 de ani* l-a primit în clasă pe voievodul Unirii.
Adolescentul Iancu a început să scrie poezii în taină, dar înainte de debutul literar a fost fascinat de

performanţele teatrale ale unchiului său, Iorgu Caragiale, actor şi şef de trupă, fixată la Bucureşti sau ambulantă.

În 1868 a obţinut de la tatăl său autorizaţia de a frecventa *Conservatorul de Artă Dramatică*, în care fratele

acestuia, Costache, preda la clasa de declamaţie şi mimică. În 1870 a fost nevoit să abandoneze proiectul actoriei

şi s-a mutat cu familia la Bucureşti, luându-şi cu seriozitate în primire obligaţiile unui bun şef de familie. În

acelaşi an a fost numit copist la Tribunalul Prahova.

La 12 martie 1885, s-a născut Mateiu, fiul natural al Mariei Constantinescu, funcţionară la Regie, cu Caragiale,

care îl declară la oficiul stării civile.

În 1871, Caragiale a fost numit sufleur şi copist la Teatrul Naţional din Bucureşti, după propunerea lui Mihail

Pascaly. L-a cunoscut pe Eminescu când tânărul poet, debutant la *Familia*, era sufleor şi copist în trupa lui Iorgu.

Din 1873 până în 1875, Caragiale a colaborat la *Ghimpele* cu versuri şi proză, semnând cu iniţialele *Car* şi

Policar (*Şarla şi ciobanii*, fabulă antidinastică).

La 7–8 ianuarie 1889 s-a căsătorit cu Alexandrina Burelly, fiica actorului Gaetano Burelly. Din această căsătorie vor rezulta mai întâi două fete: Ioana (n. 24 octombrie 1889) şi Agatha (n. 10 noiembrie 1890), care se sting de timpuriu din cauza tusei convulsive sau a difteriei (la 15 iunie respectiv 24 martie 1891). La 3 iulie 1893 i se naşte un fiu, Luca Ion.

În 1889, anul morţii poetului Mihai Eminescu, Caragiale a publicat articolul ***În Nirvana***. În 1890 a fost profesor

de istorie la clasele I-IV la Liceul Particular Sf. Gheorghe, iar în 1892 şi-a exprimat intenţia de a se exila la Sibiu

sau la Braşov. La 24 februarie 1903 a avut o încercare de a se muta la Cluj, însă în luna noiembrie şi-a stabilit

domiciliul provizoriu la Berlin. La 14 martie 1905 s-a stabilit definitiv la Berlin.

EXILUL VOLUNTAR LA BERLIN

Caragiale a fost acuzat că ar fi plagiat **Năpasta,** după o piesă a scriitorului ungar István Kemény, intitulată

„**Nenorocul**”. Acuzaţia a apărut în 1901 în două articole din Revista literară, semnate cu pseudonimul Caion.

Furios, Caragiale s-a adresat presei din Bucureşti, a aflat numele real al autorului (C. Al. Ionescu), l-a acţionat in

justiţie şi a câştigat fără probleme, graţie pledoariei avocatului său, Barbu Ştefănescu Delavrancea. Acest fapt a

condus la decizia dramaturgului de a se muta împreună cu familia sa la Berlin, în 1904, când a primit o mult

aşteptată şi disputată moştenire de la mătuşa sa, Ecaterina Cardini din Şcheii Braşovului (cunoscută ca

Mumuloaia, după porecla Momulo a soţului ei), căreia afacerile imobiliare îi aduseseră mari averi.

Renunţând la tăcerea ce şi-o impusese în exilul său voluntar de la Berlin, evenimentele din primăvara anului

1907, l-au determinat pe Caragiale să publice, în noiembrie 1907, la Bucureşti, broşura: ***1907 - din primăvară***

până'n toamnă, un celebru eseu referitor la cauzele şi desfăşurarea marii mişcări ţărăneşti din primavara lui

1907. Înainte de a-şi publica pamfletul în broşură, Caragiale a trimis primul capitol ziarului vienez, *Die Zeit*,

întâia şi cea mai însemnată parte a viitoarei broşuri, care l-a publicat la 3 aprilie 1907, cu semnătura: *Un patriot*

român, arătând tot ce s-a petrecut înainte şi după izbucnirea revoltei ţărăneşti din primăvara anului 1907:

*„**Cauza dezastrului în care a căzut ţara este numai - da, numai, nenorocita politică ce o fac partidele şi***

***bărbaţii noştri de stat, de patruzeci de ani încoace**”* (s.red). Barbu Delavrancea i-a scris emoţionat prietenului

său:

*„**Desigur, 1907 al tău e o minune ca adevăr, ca artă, ca sentiment, ca judecată. Ai zugrăvit un tablou de mare maestru. Jocul infect al partidelor noastre - pe deasupra țării și în detrimentul țării - cu lăcomia nestăpânită a celor ajunși și cu îmbufnarea dizgrațioasă a celor căzuți, l-ai sintetizat așa de viu** ...”*

Tot atunci i-a trimis lui Mateiu, prin Delavrancea, o scurtă scrisoare, din care amintim aceste cuvinte:

„Împrejurările prin care a trecut şi trece ţara noastră şi care-mi întristează aşa de adânc bătrâneţele mie să-ţi fie îndemn în dragoste pentru patrie. Dumnezeu să-ţi facă ţie parte de vremuri mai bune la bătrâneţe! Noi am început cu veselie şi sfârşim cu mâhnire. Să vă dea vouă, tinerilor, Domnul să nu mai vedeţi nici un rău arătându-se pe biata noastră ţară".

A publicat în revista literară bilunară Convorbiri (din 1908, **Convorbiri critice**), 7 fabule. Ultima dintre ele, **Boul şi viţelul**, a fost tipărită în fruntea numărului 1 al Convorbirilor critice, având, în facsimile, autografe atât textul, cât şi semnătura Caragiale. În articolul bilanţ *După un an ...*, M. Dragomirescu, editorul revistei, afirma:

„În fine, acum în urmă, autoritatea celui mai mare poet, a celui mai desăvârşit artist ce am avut vreodată, autoritatea lui Caragiale, a venit, ca odinioară Alecsandri la „Junimea" născândă, să consfinţească şi să întărească importanţa activităţii Convorbirilor critice şi să dea modestului râu măreţia fluviului ..."
Doi ani mai târziu, a publicat nuvela **Kir Ianulea**, o versiune românească a piesei lui Niccolò Machiavelli, ***Nunta lui Belfagor* (*Belfagor arcidiavolo*).**

În zorii zilei de 9 iunie 1912, Caragiale a murit subit în locuinţa sa de la Berlin, din cartierul Schöneberg, bolnav fiind de arterioscleroză. Rămăşiţele pământeşti sunt expuse în capela cimitirului protestant Erster Schöneberger Friedhof şi depuse, la 14 iunie, în cavoul familiei, în prezenţa lui Gherea, a lui Delavrancea şi a lui Vlahuţă.

Cinci luni mai târziu, la 18 noiembrie, sicriul cu rămăşiţele sale pământeşti a fost adus la Bucureşti şi, la 22

noiembrie 1912, s-a făcut înmormântarea la cimitirul Şerban Vodă. Cortegiul funerar, format la biserica Sf.

Gheorghe, a făcut un ocol prin faţa Teatrului Naţional şi a continuat apoi drumul până la cimitir, în fruntea

miilor de bucureşteni care au luat parte la această solemnitate aflându-se toţi marii scriitori ai timpului:

Alexandru Vlahuţă, Mihail Sadoveanu, Emil Gârleanu, Cincinat Pavelescu, Şt. O. Iosif, Ovid Densuşianu,

Corneliu Moldovan, Delavrancea, Sandu Aldea, N. D. Cocea şi alţii. În cuvântarea pe care a ţinut-o la biserica

Sf. Gheorghe, Delavrancea menţiona: *„**Caragiale a fost cel mai mare român din câţi au ţinut un condei în***

***mână şi o torţă aprinsă în cealaltă mână. Condeiul a căzut, dar torţa arde şi nu se va stinge niciodată**.”*

Iar Mihail Sadoveanu adăuga: *„**Caragiale a însemnat o dungă mare şi foarte luminoasă în literatura noastră***

***contemporană; ea a rămas asupra noastră şi va rămâne asupra tuturor generaţiilor**.”*

Caragiale s-a bucurat de recunoaşterea operei sale pe perioada vieţii sale, însă a fost şi criticat şi desconsiderat.

După moartea sa, a început să fie recunoscut pentru importanţa sa în dramaturgia românească. Piesele sale au

fost jucate şi au devenit relevante în perioada regimului comunist. În 1982, între Groapa Fundeni şi Dealul Bolintin, Lucian Pintilie a început filmarea peliculei „De ce trag clopotele, Mitică?", inspirat din piesa D-ale carnavalului. Pelicula a fost interzisă de comunişti în faza în care nu i se definitivase montajul, din pricina trimiterilor sarcastice voalate la adresa sistemului de atunci.

Deşi Caragiale a scris doar nouă piese, el este considerat cel mai bun dramaturg român prin faptul că a reflectat cel mai bine realităţile, limbajul şi comportamentul românilor. Opera sa i-a influenţat pe alţi dramaturgi, între care Eugen Ionesco. Eric D. Tappe a afirmat în cartea sa, *Ion Luca Caragiale*: „***He prided himself on his knowledge of Romanian and would say: 'Not many are masters of it as I am***".

ZIARIST, PUBLICIST, POET

Începutul activităţii jurnalistice a lui Caragiale poate fi datat, cu probabilitate, în luna octombrie 1873, la ziarul *Telegraful*, din Bucureşti, unde ar fi publicat rubrica de anecdote intitulată *Curiozităţi*. Apropierea de ziaristică este confirmată, cu certitudine, odată cu colaborarea la revista *Ghimpele*, unde şi-ar fi semnat unele dintre cronici cu pseudonimele: *Car* şi *Policar*, în care sunt vizibile vioiciunea şi verva de bună calitate. Numele întreg îi apare la publicarea de la 1 octombrie 1874 a poemului *Versuri* în *Revista contemporană*. În numărul din luna decembrie 1874 al revistei, numele lui Caragiale a apărut trecut printre numele scriitorilor care formau „*comitetul redacţional"*. Un moment esenţial l-a constituit colaborarea la *Revista contemporană*, la 4 octombrie 1874, cu trei pagini de poezie semnate *I. L. Caragiale*. Gazetăria propriu-zisă şi l-a revendicat însă de la apariţia

bisăptămânalului *Alegătorul liber*, al cărui girant responsabil a fost în anii 1875 - 1876. În lunile mai şi iunie

1877, Caragiale a redactat singur şase numere din *„foiţa hazlie şi populară”*, *Claponul*. Între anii 1876 şi 1877 a fost corector la *Unirea democratică*.

În august 1877, la izbucnirea Războiului de Independenţă, a fost conducător al ziarului *Naţiunea română*, scos la

propunerea publicistului francez Frédéric Damé (1849, Tonnerre, Franţa - 1907, Bucureşti). În această perioadă

a apărut şi *Calendarul Claponului*. Ziarul, cu numeroase rubrici scurte şi cuprinzătoare, a fost suprimat după

numai şase săptămâni. Punându-şi în practică experienţa gazetărească de până atunci, Caragiale a început, în decembrie 1877, colaborarea la *România liberă*, publicând foiletoanele teatrale *Cercetare critică asupra teatrului românesc*. La Teatrul Naţional se prezenta în această perioadă, piesa *Roma învinsă*, de Alexandre Parodi, în traducerea lui Caragiale.

Între anii 1878 şi 1881 a colaborat la *Timpul*, alături de Eminescu, Ronetti-Roman şi Slavici. La 1 februarie 1880

revista Convorbiri literare a publicat comedia într-un act *Conu Leonida faţă cu reacţiunea*. Tot în 1878 a început

să frecventeze şedinţele bucureştene ale *Junimii*, la Titu Maiorescu şi să citească din scrierile sale. La Iaşi, a citit

***O noapte furtunoasă*,** într-una din şedinţele de la *Junimea*. În 1879 a publicat în Convorbiri literare piesa *O noapte furtunoasă*. De Paşte, în 1879, se afla la Viena, împreună cu Titu Maiorescu.

După 3 ani de colaborare, în 1881, s-a retras de la *Timpul*. A fost numit, prin decret regal, revizor şcolar pentru judeţele Suceava şi Neamţ. În 1882, a fost mutat, la cerere, în circumscripţia Argeş - Vâlcea. La 1 martie 1884, a avut loc prima reprezentaţie a operei bufe ***Hatmanul Baltag,*** scrisă în colaborare cu Iacob Negruzzi, iar la 17 martie a participat la şedinţa *Junimii*, în prezenţa lui V. Alecsandri.

În 6 octombrie, însoţit de Titu Maiorescu, a citit la aniversarea *Junimii*, la Iaşi, ***O scrisoare pierdută,*** iar la 13 noiembrie, în prezenţa reginei, premiera piesei s-a bucurat de un succes extraordinar.

În iunie 1885 şi-a început seria articolelor literare şi politice la *Voinţa naţională*, ziar condus de Alexandru D. Xenopol. La moartea lui Eminescu a publicat articolul ***În Nirvana***. A colaborat cu articole politice şi literare la ziarul junimist *Constituţionalul*, sub semnătura *C.* şi cu pseudonimele *Falstaff*, *Zoil*, *Nastratin* şi *Hans*. La 8

aprilie 1885, a avut loc reprezentaţia comediei ***D-ale Carnavalului,*** premiată la 25 ianuarie 1886, fluierată la premieră.

Din 1896, a colaborat sub pseudonimele *Ion* şi *Luca* la revista umoristică *Lumea veche*. La *Ziua* a scris articole politice şi un reportaj la moartea lui Alexandru Odobescu. A condus, din 1896, *Epoca literară*, supliment al ziarului *Epoca*. În *Convorbiri critice* şi în *Timpul* şi-a publicat piesele de teatru. Când Slavici şi Coşbuc au început publicarea revistei *Vatra* (1894), Caragiale s-a aflat printre principalii colaboratori. Din 1895 şi până în 1899 a colaborat la revistele: *Gazeta poporului*, *Epoca*, *Drapelul*, *Povestea vorbei*, *Lumea veche*, *Adevărul*, *Foaie interesantă*, *Literatură şi artă românească*, *Pagini literare*. În 1896 a condus *Epoca literară*. Din 1899 a început să publice la *Lupta*, *Luceafărul*, *Românul*, *Convorbiri*. Din 1899 a susţinut la *Universul* seria de *Notiţe critice*, care a oferit materiale volumului *Momente*. Prin articolul *Despre Teatrul Naţional*, de la 19 noiembrie 1899, a indispus comitetul teatral din care el însuşi făcea parte. Ziarul *Die Zeit* din Viena a publicat, la 3 aprilie 1907, sub semnătura *Un patriot*, prima parte din scrierea politică *1907*.

Spre deosebire de Eminescu, care vedea în gazetărie o misiune civică directă, Caragiale şi-a asumat-o indirect, ca o pedagogie implicită a prezentării aspectului social, sub forma ironiei, pentru îndreptarea tuturor relelor.

Colaborarea susţinută în presă, de la publicaţiile de prestigiu (*Convorbiri literare*, în anii de participare la Junimea, *Convorbiri critice* şi *Viaţa românească*, după 1900, *Timpul*, *Constituţionalul*, *Epoca*), dar şi în publicaţii mai obscure cărora nu le-a refuzat sprijinul (*Gazeta săteanului*, în care au apărut *Cănuţă, om sucit* şi *La hanul lui Mânjoală*), l-a făcut pe Caragiale să abordeze diverse genuri publiciste precum reportajul și interviul, articole politice şi foiletoane cu tematică și alură stilistică diferite.

Prin modul de a scrie și prin diversitatea preocupărilor, articolele politice ale lui Caragiale au devenit sinteze satirice concentrate. O mișcare caracteristică a făcut să alterneze observația de moravuri cu generalizarea și cu construirea ironică de tipuri. Cu privire la pamfletul caragialian trebuie remarcat textul din *1907*, greu de clasat într-un gen și așa destul de elastic.

Din relațiile lui Caragiale cu publicaţiile anilor 1870 - 1910, dincolo de constatarea unui interes care s-a prelungit până la capătul existenţei sale, Caragiale a înnobilat genul publicistic.

MOFTUL ROMÂN

În ianuarie 1893, retras din ziaristică de la sfârşitul anului 1889, Caragiale a înfiinţat revista umoristică ***Moftul român***, subintitulată polemic *„**Revista spiritistă naţională, organ pentru răspândirea ştiinţelor oculte în Dacia Traiană**”*. Începând cu numărul 11, revista a devenit ilustrată, publicând caricaturi, iar prin publicarea unora dintre cele mai valoroase schiţe caragialeşti, *Moftul român* s-a dovedit şi un organ literar. Cu unele întreruperi, revista a apărut până în anul 1902 şi a avut colaboratori numeroşi (Teleor, Emil Gârleanu, I. Al. Brătescu-Voineşti, Alexandru Cazaban). Calendarul ***Moftului român***, pe anul 1908, de I. L. Caragiale, a apărut la Bucureşti.

CONFERENŢIAR

Caragiale a fost atras de contactul cu publicul, arătând o predilecție deosebită pentru participarea la conferințe și şezători literare, frecvente în epoca sa. În acele împrejurări şi-a manifestat calităţile de *„causeur”* fermecător şi inteligent, de interpret neîntrecut al textelor sale. La Ateneul Român, instituţie fondată în 1865 din iniţiativa unor cărturari patrioți (Constantin Esarcu, dr. Nicolae Kretzulescu, Vasile Alexandrescu-Urechia) și care îşi propunea

- programatic - să contribuie la răspândirea în cercuri cât mai largi a ştiinţei şi a culturii, Caragiale a început să

conferenţieze din 1892. Dramaturgul a prezentat la Ateneu conferinţa *Gaște și gâște*, care a provocat iritarea

societăţii Junimea şi a lui Titu Maiorescu.

La 9 mai 1893 Caragiale a ţinut o conferinţă la clubul muncitorilor despre *Prostie și inteligență*, făcând aluzii la

Maiorescu. La Buzău, la 15 martie 1896, a prezentat conferinţa ***PROSTIE***, *„**în fața unei colosale adunări**”*.

Din 1898 a interpretat, la Ateneu, cu verva-i recunoscută, unele dintre *Momentele* sale, încredinţate publicului

mai ales în cotidianul *Universul* (27 septembrie 1899). În seria conferinţelor ştiinţifice şi culturale (care aveau

loc, de regulă, joia şi duminica seara), Caragiale era programat cu *„lecturi literare”*, la 9 ianuarie 1900, presa

bucureşteană înregistrând cu entuziasm evenimentul:

*„**O conferință a eminentului nostru prozator este un adevărat și fericit eveniment literar**”*

Dintre intervenţiile sale a răzbătut ceva din farmecul deosebit al acestui geniu al cuvântului (scris şi vorbit):

*„**Citind, el trăiește acele scene și ne face și pe noi să le trăim. Intră în personajele sale și le imită limbajul, privirile, vocea, gesturile și expresiile. Te face să râzi cu hohote, iar în părțile mișcătoare, te înduioșează. Caragiale este ceea ce se numește un temperament artistic, de o superioritate absolută, netăgăduită în surprinzătoarea ei complexitate**”* —Universul, *1898*

DIRECTOR DE TEATRU

Caragiale a fost şi director al Teatrului Naţional din Bucureşti. Titu Maiorescu, ministrul Instrucţiunii Publice, ocupându-se de problema schimbării conducerii Teatrului Naţional, după mai multe consultări a hotărât, la 2 iulie 1888: *„**Director al primului nostru teatru va fi tânărul dramaturg I. L. Caragiale**”*. În vârstă de numai 36 de ani, a deschis stagiunea, la 1 octombrie 1888, cu comedia *Manevrele de toamnă*, o localizare făcută de Paul Gusty, în care interpreţii au obţinut succese remarcabile. Nefiind sprijinit de câţiva mari actori dramatici ai timpului (Aristizza Romanescu, Grigore Manoilescu şi Constantin Nottara) şi *„sabotat”* de unele ziare bucureştene, Caragiale s-a văzut nevoit să demisioneze în 1889, înainte de începerea stagiunii următoare, după ce dovedise, totuşi, evidente resurse de organizator şi o nebănuită energie.

JUBILEUL DE 60 DE ANI

În 1912, în România au fost organizate acţiuni de sărbătorire a lui Caragiale, cu prilejul jubileului de 60 de ani, cu participarea celor mai importanţi scriitori ai timpului. Marele dramaturg a răspuns la numeroase urări primite din ţară şi străinătate: *„**Trăiască frumoasa şi cumintea limbă română! Fie în veci păstrată cu sfinţenie această scumpă Carte-de-boierie a unui neam călit la focul atâtor încercări de pierzanie**”*. În martie, a refuzat subscripţia publică propusă de prof. Constantin Rădulescu-Motru, pentru a i se oferi o recompensă naţională. În

primăvara anului 1912 a sosit în România cu scopul de a susţine şi a prezenta debutul lui Mateiu Caragiale prin

publicarea în revista *Viaţa românească* a unui grup de poezii (1 aprilie 1912).

PREMII

Pentru piesele originale care înregistrau cele mai multe reprezentaţii, Teatrul Naţional din Bucureşti

acorda în primul deceniu al secolului trecut premii bienale. Printre autorii premiaţi în luna aprilie 1912 s-au aflat: Dimitrie Anghel, pentru piesa *Cometa*; I. L. Caragiale, pentru piesele: *D-ale carnavalului*, *O noapte furtunoasă* şi *Năpasta*; Victor Eftimiu, pentru piesele: *Akim*, *Ariciul şi sobolul*, *Ave Maria*, *Crăciunul lui Osman* şi *Înşir'te Mărgărite*.

La 25 ianuarie 1885, Caragiale mai primise un premiu, tot de la Teatrul Naţional, pentru piesa ***D-ale carnavalului***, din partea unui juriu format din Vasile Alecsandri, B. P. Hasdeu, Titu Maiorescu, Grigore Ventura şi V.A. Urechia.

OPERA LITERARĂ

Opera lui Ion Luca Caragiale cuprinde teatru (opt comedii şi o dramă), nuvele şi povestiri, momente şi schiţe,

publicistică, parodii, poezii. Caragiale nu este numai **întemeietorul teatrului comic din România**, ci şi

unul dintre principalii fondatori ai teatrului naţional. Operele sale, în special comediile, sunt

exemple excelente ale realismului critic românesc. [Preluate, unele informaţii, selectiv şi critic, de pe **Wikipedia**, de A. B.].

***

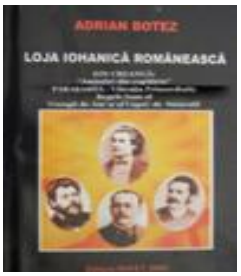

ION LUCA CARAGIALE ŞI LOJA IOHANICĂ ROMÂNEASCĂ

I.L.Caragiale este membrul Lojei Iohanice Româneşti[2], a sec. al XIX-lea. Poziţia sa în Loja Iohanică Românească este de **intermediaritate**: intermediară între SLAVA-SLAVICI şi CREANGĂ-CREANGA COPACULUI PARADISIAC (**Creanga de Aur**). Mai exact, I.L.Caragiale trebuie, prin misiunea (primită şi asumată) în cadrul Lojei Iohanice Româneşti - să producă emergenţa curenţilor malefici ai lumii acesteia. Să-i facă evidenţi şi să-i ofere, astfel, potenţelor exorcizatoare ale spiritului uman **veghetor**. El este SPINUL NEGRU (etimologie dată şi de Şerban Cioculescu) - deci, el trebuie să înţeleagă resorturile oculte prin care Spinul Negru a acceptat rolul de ÎNCORONARE ÎNTRU CALVAR - a lui Iisus Hristos. Asta nu înseamnă că Spinul Negru nu a participat la transfigurarea lumii prin mesajul Golgotei. Dar trebuie să înţeleagă oamenii **din ce cauze oculte** a trebuit să apară şi să devină absolut necesar CALVARUL - pentru Mântuire, adică pentru **re-normalizarea** raporturilor dintre Om şi Dumnezeu - dintre omul terestru dinamizat în multiplicitate - şi prototipul său etern, imuabil, din Paradis: ADAM PROTOGONOS.

Latura **demonică, luciferică** - forţele care au intervenit în lume pentru a "bruia" raporturile sacre, numite RITUAL - trebuia evidenţiată de cineva din cadrul Lojei Iohanice De aceea, Spinul Negru a trebuit, în proiectul ocult, în virtualitatea sacră a Lojei Iohanice Româneşti - să primească numele de ION şi pe cel de LUCA: adică, de la baza Logos-ului pur pornind - să se încerce revelarea imaginativ-dinamică a cauzelor degradării Logos-ului, a căderii în deriziune - a DHARMEI cosmice. Şi aprofundarea intuitivă a acestor cauze.

Biografiile "personajelor" lumii, cu relevanţă de entităţi spirituale, sunt atât de crunt mistificate şi mutilate (şi acest lucru se face cu atâta rea-credinţă, de către ignoranţii, furioşi pe propria ignoranţă, dar obnubilaţi în propria ignoranţă) încât ne sunt cu desăvârşire inutile, atunci când este vorba să explicăm relevanţa spirituală a unei personalităţi, în epoca sa, în cadrul eonului său etc.

În schimb, mai greu de mistificat sunt **operele** acestor personalităţi. Ele pot fi ascunse, uneori chiar mutilate, cu tendinţă (căutând a se extirpa tocmai partea cu relevanţă spirituală) - dar, de cele mai multe ori, profanii nu se pricep să opereze **cu adevărat** distrugător - pentru că în starea lor de entropie spirituală, le lipseşte **discernământul** - atât în rău, cât şi în bine.

Spre exemplu, rău-voitorilor, care ar fi vrut să discrediteze şi să oculteze relevanţa **iohanică-spirituală** a lui I.L.Caragiale, le-a fost imposibil să intuiască importanţa următorului text, din schiţa ***Monopol***[3] :

"***Ne-am oprit. Ne pupăm în gondolă ca doi patricieni de pe timpul ilustrului doge Francesco Morosini. Se dă jos încetinel pe trotuarul plin de apă şi intră, leoarcă de ploaie, pe portalul bătrânului său palazzaccio*** (s.a.)

-Ia sama (îi strig) pe SAN GOVANNI, PADRONE MIO (s.a.), nobilul meu senior, să nu-ţi fi rămas vreun sâmbure de maslină pe talpă!

El se întoarce, smulge cu vârful degetelor o sărutare unsuroasă de pe buze şi mi-o aruncă magnific din depărtare."

Celui care ar replica, iritat, că se caută elemente oculte de simbolistică ritualică doar pentru că NOI am vrea să descoperim astfel de elemente, în opera unui scriitor care n-a avut în viaţa lui habar de astfel de elemente, îi vom răspunde, pe loc, printr-un fragment de schiţă (***Tren de plăcere***[4]), în care numai rău-voitorii de meserie şi orbii din naştere nu vor recunoaşte viziunea profund ritualică şi iniţiatică a lui I.L.Caragiale asupra lumii - viziune confruntată (şi de aici rezultă punerea în evidenţă a stării de emergenţă în care se află azi efectele malefice ale luciferismului asupra Logos-ului cosmic, asupra Dharmei universale - efecte de tip catastrofic, tragic şi apocaliptic, având trasă, pe faţa ameninţător-divină, masca, uneori bonomă, alteori cinică, a comediei) cu rezultantele distructive, din lumea Logos-ului persiflat, persecutat, răstignit, prin lenea spirituală umană. Şi chiar dacă "porta-vocea"divinităţii nu e conştientă de mesaj - mesajul există în sine, în esenţa lui divină.

"***Pentru cine nu e deprins să se caţere pe munţi, putând trece ca o capră din valea Prahovei în a Ialomiţei, Sinaia nu se poate compara mai nemerit decât cu un stomac: o încăpare mai mult sau mai puţin largă, având două deschizături destul de strâmte. Te-a înghiţit odată Sinaia, nu mai poţi ieşi decât ori pe sus, spre miazănoapte, către Predeal, ori pe jos, spre miazăzi, către Comarnic. Prin urmare, îşi face d. Georgescu următoarea judiţioasă socoteală:<<Trebuie să fie în Sinaia, că n-au avut pe unde zbura***.>>".

Capra[5] este simbolul **Fulgerului şi Iniţierii**. Ea este MAMA LUMII PRAKRTI - şi, cu ajutorul ei, spiritul poate evolua pe verticala GUNELOR (stărilor spirituale - şi calităţi primordiale): **SATTVA**-albul şi strălucirea etherului**, RAJAS** - roşul patimii-pătimirii întru dinamism, necesar atât vieţii biologice, cât şi iniţierii spirituale, **TAMAS** - negrul pasivităţii, din zona malefică, a Materiei-borboros.

Saltul iniţiatic (pe verticala gunelor) se face dinspre Prahova spre Ialomiţa (ca **văi-caverne** iniţiatice): tracologul Adrian Bucurescu, în vol. ***Dacia secretă***, Arhetip, Buc., 1997 - dă tălmăcirea sacră a etimologiei traco-getice a acestor două toponime:

a – **Prahova** - ar veni de la ARCO-DA-BARA=CURCUBEUL, ARCUL DE FOC;

b – **Ialomiţa** - ar veni de la AURU-METTI=DRUMUL CELUI (CEL) STRĂLUCITOR. (op cit., p.18. şi op. cit., p. 99).

Iniţiatul, deci, trebuie să atingă (prin zbor spiritual iniţiatic) **Arcul de Foc** - pentru a se putea înscrie, apoi, pe **Drumul Cel Strălucitor**.

Dar nimeni din "***familia Georgescu***" (derizoriul Sfântului Gheorghe[6] : **O AGIOS GEORGIOS**) nu este reabilitat iniţiatic, în vederea zborului spiritual. De aceea, "***familia Georgescu***", departe de a atinge Arcul de Foc şi a se înscrie pe Drumul cel Strălucitor - este silită la închiderea în caverna infernală: **SINAI**-a (stomacul Caprei, având două deschizături la extremele verticale).

Acum, să zicem şi că ortografierea noastră SINAI-A are rostul ei. Domnitorul Şerban Cantacuzino, unul dintre cei mai străluciţi voievozi, din punct de vedere al iniţierii spirituale - după ce a făcut drumul (pelerinajul) la Muntele Sinai (şi el un MUNTE AL CAPREI - al Saltului Iniţiatic-FULGER), acolo unde i s-a arătat Dumnezeu-Iehova lui Moise - întors în Ţara Românească, a pus să se zidească bisericuţă în Munţii Rifei - ai lui Orfeu (Munţii care nasc Valea Prahovei şi o străjuiesc-ocrotesc) - zicându-i SINAIA. De la această ctitorie, ca epifanie românească a miracolului Logosului Revelat pe Muntele Sinai - îşi ia numele aşezarea, ştiută azi ca "staţiunea" (pasivizarea, obturarea sacră?) Sinaia.

"Înghiţirea" e un act ritualic, cu finalitate iniţiatică. **Încăperea-stomac** ("mai mult sau mai puţin largă", în funcţie de cel înghiţit…), ca şi **burta** - are semnificaţia **labirintului infernal**. Labirint care, în mod normal, are funcţie iniţiatică, pentru cei care au intrat în labirint cu VOINŢA de a fi iniţiaţi.

Aceşti "binevoitori" întru iniţiere au două ieşiri-şanse, din labirintul sinait:

a - spre Miazănoapte (Hyperboreea, Zona Ocultă) - numită PREDEAL - adică **pe deal** (şi, în cartea despre ION CREANGĂ, am lămurit că DEALUL este al AUM-ului , al Vibraţiei Primordiale-Paraşabda-Logos Recuperat, echivalent cu Fiinţa Recuperată-Adam Protogonos), sau

b – COMARNIC (spre Miazăzi, locul luminii profane - marcând ratarea iniţierii. COMARNICUL înseamnă COLIBA CIOBANULUI, Adăpostul CAŞULUI-LUMINĂ. E o poliţă, o zonă-purgatoriu, pentru cei cu voinţă de iniţiere, dar care n-au acumulat, încă, putinţă de iniţiere.

Şi d-l Georgescu trage concluzia logică, având în vedere faptul că el ştie despre lipsa de apetenţă iniţiatică a familiei sale (adică,e conştient de dezastrul spiritual în care se complace degeneratul-profanatul, prin oameni-pământeni, Sfânt Gheorghe):

„***Trebuie să fie în Sinaia, că n-au avut pe unde zbura***".

Cei degeneraţi spiritual nu pot căpăta aripi şi, deci, nici locuri pe unde să zboare (în traducere:**spaţii-coridoare iniţiatice**). Ei trebuie să rămână, mult şi bine, pentru a se supune unei operaţii de-a dreptul apocaliptice, în BURTA-STOMAC-SINAIA. N-au pe unde zbura, căci nu merită, încă, nici Comarnicul-Purgatoriu. - şi, cu atât mai puţin, integrarea în Paraşabda-Dealul AUM-ului (PREDEAL).

Am spus toate acestea, pentru a ne putea întoarce, nestingheriţi (prea mult) de cârtitori - la pasajul prim, pe care l-am citat, în deschiderea **PRELIMINARIILOR**, unde vorbeam despre apartenenţa lui I.L.Caragiale la Loja Iohanică Românească din sec. al XIX-lea.

I.L.Caragiale reconstituie, în plin veac al XIX-lea, atmosfera Evului Mediu veneţian ("***doi patricieni de pe timpul ilustrului doge Francesco Morosini***" - 1618-1694) - în care diluviul şi-a aflat compensaţia în GONDOLA-ARCA-ARC (spiritual), cu care se ţinteşte în Soare (simbol al Izbăvirii prin Hristos). ARCA deci este, ea însăşi, un SÂMBURE al diluviului –accesoriu. SÂMBURELE este grija supremă a **SENIORULUI** I.L.Caragiale, care atrage atenţia AMICULUI **X**(interesant: la I.L.Caragiale există, totdeauna, o onomastică a derizoriului, în care/spre care degenerează lumea: Lache, Mache, Mitică etc. - de data aceasta, însă, companionul din **gondola-arcă-sâmbure** este notat cu CRUCEA SFÂNTULUI ANDREI, echivalentă cu iniţiala lui Hristos): "Ia sama (…) nobilul meu senior, să nu-ţi fi rămas vreun sâmbure de maslină pe talpă!"

Adică să aibă grijă **SENIORUL X** (Stăpân Spiritual al "bătrânului palazzaccio" al lumii) să nu calce în picioare, să nu ascundă **sub** talpă, deci **sub** apele primordiale - **Sâmburele Şansei de Împăcare** (a Omului cu Dumnezeu). Căci sărutul din interiorul sâmburelui-gondolă (arcă) nu este decât emergenţa-expansiunea spre evidenţă a împăcării microcosmice, oculte, dintre NOE-Omul fenomenal şi AUTORUL DIVIN al Diluviului-Veneţia.

TALPA care ar afunda SÂMBURELE - ar fi asimilabilă TĂLPII IADULUI, borboros-ului. Traducerea exoterică a textului ar fi: "Stăpâne, scoate de sub talpa TA (care, din TALPĂ CU CARE CALCĂ Iisus pre Moarte - se poate transforma în **talpa-temelia borboros-ului şi diluviului fără contenire**) - SÂMBURELE - şi LASĂ-L SĂ PLUTEASCĂ PE APE - pentru a resorbi, treptat, fenomenalul (diluviul) şi a se întări în **luz** - lumina secretă divină, sâmburele indestructibil al fiinţei.

Dacă tot se face trimiterea la Evul Mediu-Renaştere şi la Francesco Morosini, - dogele care, la Naxos (insulă grecească) i-a zdrobit pe turci (demonii întunericului) - să spunem şi că SÂMBURELE (miezul migdalei) simbolizează, esoteric, pe MAICA ÎNDURĂRII, a Şansei Soterilogice a Omenirii. Pe Fecioara Maria: "o aureolă în elipsă înconjoară uneori pe Maica Domnului, în reprezentările picturale"(cf.Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, ***Dicţionar de simboluri***,vol.II, p.304).

Să nu scăpăm din vedere esenţialul. Recapitulăm şi completăm:

a – e stare de diluviu expiatoriu pentru omenire (migdala este **vulva Yoni**, despre care ***Upanishadele*** spun că este simbolul apelor cosmice şi al agitaţiei învârtejite a posibilităţilor infinite ale esenţialităţii"[7] ;

b – diluviul este cauzat, se pare, de degenerarea Logos-ului: Amicul X, la **clătinarea gondolei**-trăsură (Carul Lumii), în stare **dionysiacă,** stâlceşte ciudat cuvântul ALCOOL (care, în tradiţie alchimică, este identic cu VITRIOL): **"ac'cololului**".Dar dacă starea dionysiatică este una cu **finalitate soteriologică**, iar AMICUL X (Ciudatul Necunoscut...) nu voia să spună, oare, ALCOOL - ci, prin clătinarea-răsturnarea CARULUI LUMII (ceea ce, pe româneşte, se cheamă NAŞTERE-RENAŞTERE INIŢIATICĂ A LUMII) a vrut să indice PARADISUL LUI DUMNEZEU - adică, mai "concret": **ACOLO-AL-LUI?** Oare n-avem dreptul să-l bănuim pe I.L.Caragiale a fi Stăpân Deplin asupra Logos-ului Secret (Ocult, Mascat)? Dovezi ale stăpânirii Logos-ului, de către triada Eminescu-Caragiale-Slavici, le avem încă de la ziarul ***Timpul,*** unde creaseră o **gondolă-arcă** a Logos-ului, o Carte Ocultă a Lumii Româneşti (cf. cartea noastră anterioară, ***Ion Creangă - PARAŞABDA…***).

c – **Diluviul** este ridicat la rang de OPERAŢIE ARISTOCRATICĂ ("Veneţia patricienilor"). Şi, care, se cuvine să uităm că ALCHIMIA se numeşte ARTA REGALĂ şi CALEA REGALĂ?

d – VENEŢIA ALCHIMICĂ (dogele Francesco Morosini a fost el însuşi iniţiat alchimist, iar victoria de la Naxos a fost o operaţie alchimică) este transfigurată în MOLDOVA ALCHIMICĂ (doar se ştie bine că alchimiştii desfiinţau dimensiunile profane - şi re-creau un Centru Spiritual al Lumii: în cartea noastră ***Ion Creangă - PARAŞABDA***... demonstrăm, pe urmele lui VASILE LOVINESCU, faptul că Centrul Spiritual al Lumii, Ierusalimul Ceresc, este MOLDOVA). "Munteanul" I.L.Caragiale nu uită de acest lucru. Dar de unde l-ar şti - dacă n-ar aparţine lojei iohanice a AMINULUI(EMINESCU), care este lojă întru LOGOSUL MOLDAV?

e – Ploaia nu stârneşte **nelinişti** - ci PACE: I.L.Caragiale şi AMICUL X, situaţi în gondolă (Trăsura-Car al Lumii, "diminutivată"sacral la nivel de sâmbure-arcă a Lumii)**se sărută**, SUB SEMNUL MASLINULUI şi al

CUECUBEULUI. Avertimentul esoteric adresat de I.L.Caragiale, Amicului X are drept răspuns: I – **o atitudine magnifică**, II – pe fondul unei sărutări care anulează spaţialitatea profană: "smulge cu vârful degetelor o sărutare unsuroasă, de pe buze" - SMULSUL sărutării este SMULGEREA RĂDĂCINII TERESTRE a SĂRUTĂRII - pentru a o reda **unsului-unsurosului** Logos al Buzelor (Logos al MIRULUI-UNGERE-mirungere**). Magnificienţa** este şi de Stăpân-Patrician al Carului Lumii-Sâmbure, şi de Mag-Stăpân al Secretelor Duble (ale **apelor primordiale** şi ale **Sâmburelui Soteriologic Etern**-Prototipul Adam Protogonos).

f – În definitiv, **gondola**, sinecdocă a Carului Lumii, cuprins în vârtejul apelor cosmice, al "agitaţiei învârtejite a posibilităţilor infinite ale existenţei" - este şi sinecdocă a LOJEI SPIRITUALE IOHANICE. Dar, atunci, de ce sunt doar DOI în gondolă-arcă - şi nu 3+1 (Maestrul+Ucenicii)? Pentru că, pur şi simplu, Amicul **X** (Ciudatul necunoscut, purtând iniţiala grecească a lui Hristos) îi conţine, rezumativ, pe Maestrul Amin, pe ION-ul Orfeu al Crengii de Aur şi pe Slava-Slavici al Topicii Cosmice. A rămas, ca o contrapondere a treimii benefice - I.L.Caragiale, **agentul de relevanţă a maleficului din lume. Dualitatea** sacră din gondolă este una **compensatorie,** iar nu exhaustivitate cosmică.

g – În fine, să marcăm lucrul cel mai important, cauza pentru care am deschis discuţia despre apartenenţa lui I.L.Caragiale la Loja Iohanică Românească: în acest final de schiţă, doar trei elemente lingvistice sunt subliniate de I.L.Caragiale, prin **italice** (ca formă, dar două dintre ele şi ca LIMBĂ...) - şi toate trei ţin de sacralitate:

I-"***ac'cololului***" – pe care noi l-am descifrat în chip de mesaj al lui Dionysos-Orfeu-Iisus: ACOLO-AL-LUI=PARADISUL;

II-"***bătrânul său palazzaccio***" – Palatul Mic - pentru că e văzut din perspectivă umană - iar omul e departe de a fi izbăvit şi, deci, vede Paradisul Mic-Departe, ca perspectivă. CEL BĂTRÂN, de deasupra Diluviului – rămânând, mereu - Paradisul…

III-"***Pe San Giovanni, padrone mio***!" - "***Pe Sfântul Ioan, patronul meu***!"(=Sfântul sub a cărui ocrotire stau şi cu care mă identific). Într-un moment sacral, într-un spaţiu sacral - şi numele trebuie să-şi reveleze sacralitatea: **<u>ION</u>** (Luca Caragiale) este, de fapt, **<u>Sacrul ION, al sacrei Loje a lui ION</u>** - Loja Iohanică Românească, fixată (sacral!) în Nordul Moldovei (al Împărăţiei Verzi, a Paraschevei-Venus - HIPERBOREEA).

*

Dar I.L.Caragiale şi-a mai marcat (într-un fel esenţial - diferit ca expresie) **transpersonalitatea onomastică**: prin cristicul personaj ION, din drama ***Năpasta*** - unică dramă, unic personaj-misteriu al transcenderii, sub masca sacră a **Nebuniei**.

Este evidentă confruntarea dintre preceptele ***Vechiului Testament*** – şi cele ale ***Noului Testament***, soluţionarea stării conflictuale şi restabilirea DHARMEI COSMICE realizându-se prin emergenţa preceptelor ***Noului Testament***:

a-se confruntă **legea talionului**, manifestă şi exprimată la nivelul principiului feminin acţionând în piesă (Anca), dar consimţită, în mod tacit, şi de elemente din cadrul expresiei umane a principiului masculine (Dragomir, Gheorghe) - cu **cristicul autosacrificial** al lui ION . Anca, total opacă la semnificaţia profundă, revelatoare de esenţă, a gestului autosacrificial al lui ION - îi şopteşte "***răspicat***" lui Dragomir cel arestat prin NĂPĂSTUIRE: "***Dragomire, uită-te la mine* (el o priveşte) – *pentru faptă răsplată şi năpastă pentru năpastă***!" Ca şi pentru farisei şi saduchei, epifania lui Iisus Hristos nu are relevanţă pentru cei încrâncenaţi asupra unui principiu al JUSTIŢIEI foarte strâmt înţeles - încorsetat de o logică sălbatică, joasă, meschină. JUSTIŢIA, neechilibrată de MIZERICORDIE - naşte mari bulversări în cosmosul interior al personajelor (fixaţii, coşmaruri, stări onirice etc.). Dragomir acceptă şi "achiesează" şi el la principiul Justiţiei Implacabile şi fără dubletul armonizator, esenţial - al împăcării prin POCĂINŢĂ (aspect esenţial al MIZERICORDIEI divine) : el aşteaptă, sub un chip sau altul, plata brutală, concret-materială, pentru uciderea rivalului în dragoste - DUMITRU CIREZARUL. Iar Dumitru, la rândul său, intră în profundă stare de complicitate cu asasinul - prin muşcarea/muşcătura braţului lui Dragomir - un fel de **euharistie inversă** - în care, în loc să se împărtăşească din harul ceresc, prin Duh Dumnezeiesc - îi înseamnă pe cei doi cu semnul Veşnicei Dihonii, cu semnele distinctive, pentru istoria umanităţii întregi - ale lui CAIN, respectiv ABEL.

b-ION apare ca NEBUNUL - cel care nu e situate în ordinea "firescului" (veterotestamentar) uman. Picat din alte sfere, din alte rânduieli. Şi Iisus e categorisit de Ponţiu Pilat drept "slab la minte". Căci aşa-zisa "normalitate" umană nu poate accepta ek-stasis-ul, "ieşirea din pielea" umană, şi situarea în trans-personalitate - ca pe ceva firesc, chiar necesar. ION vine cu două mituri fundamentale[8]:

I – MITUL BORBOROS-ULUI, prăpastia Gheenei (Prakrti) eterne: "***Măi! …este la noi o ocnă părăsită…În fund e o baltă neagră…Dacă arunci o piatră-n fund, numa, de departe, din inima pământului, începe să auie, şi auie tot mereu, şi tocm-a doua zi tace, când zice Maica Domnului: destul***" Această baltă,

însă, ca o expresie a NADIRULUI AXEI POLARE COSMICE - este doar pentru ilustrarea noţiunii de CĂDERE LUCIFERICĂ, de cădere fără pocăinţă. Îi spune ION lui DRAGOMIR, în primă instanţă, sub şocul aflării vinovatului (ADEVĂRAT!) de crimă: "***Tu…eşti dracul! Dacă tu eşti dracul, de ce nu te duci să stai în balta unde te-a gonit Maica Domnului?...or de ce nu mergi pe pustii locuri? Or de ce nut e întorci în fundul iadului? De ce?"*** Ultimul **DE CE**? - este sinteza dharmei cosmice: lumea este echilibrată polar prin situarea la ZENITUL FIINŢEI – ARBORE SEPHIROTIC, a **Cununii de Spini a Autosacrificiului** (ION îşi pipăie mereu CAPUL - care-l doare - de fapt, se încredinţează permanent de persistenţa semnului misiunii sale autosacrificiale: CUNUNA DE SPINI de pe cap, **Cercul Larg** (nu "Cel Strâmt!") al înţelegerii semnificaţiilor Arborelui Sephirot - Arborelui Cosmic al Vieţii Spirituale) - şi, la NADIR, de prezenţa **triadei demonice** (care trebuie supusă operaţiei alchimice de transfigurare spirituală): **Borboros** (balta neagră)-**Pustiu (**pustiirea de conştiinţă asupra lui Dumnezeu cel Viu) – **Fundul Iadului** (punctul de unde, prin transfigurare spirituală, urmează, cu necesitate, URCAREA PRIN FÂNTÂNA CU APĂ VIE, la Lumina Feţei lui Dumnezeu).

II-În faza a doua a discursului său către Dragomir, ION dezvoltă MITUL AUTOSACRIFICIULUI NECESAR (pentru transfigurarea lumii): îi spune lui Dragomir despre cel care a păcătuit maxim, ucigându-şi tatăl şi băgându-l, "cu năpastă", la ocnă, pe fratele său.Dar ucigaşul **a înţeles** misterul MIZERICORDIEI DIVINE ŞI MISTERUL EUHARISTIEI: 1 – "***Vezi ce l-a învăţat pe el Maica Domnului, să vie la ocnă şi să spuie:eu am răpus pe taica, lui neica să-i daţi drumul, că nu e vinovat***" - şi, despre acelaşi[9]: "***E unul la noi la ocnă...Ce om bun, vere! Cum mă miluieşte el pe mine: mănâncă numai o fărâmiţă şi tainul lui mi-l dă mie!"***

Euharistia ucigaşului şi falsului ucigaş, punerea în comun a PÂINII VIEŢII SPIRITUALE (veşnice) - se produce în contextul STĂRII DE FOAME PERMANENTĂ a lui ION. Este foamea de DHARMA, de armonizare, a ARBORELUI SEPHIROTH - prin echilibrare simultană, miraculoasă, a talerului JUSTIŢIEI cu cel al MIZERICORDIEI. Cum? Prin pocăinţă.Atunci când se va autosacrifica, eventrându-se, aruncând din el labirintul infernal - măruntaiele - şi, el va da CÂINELUI FENRIR - transfiguratorul-în-noitorul lumilor, FOAMEA i se va stinge: va apărea SETEA (aceeaşi cu a lui Iisus pe Crucea Golgotică) de se reintegra mai degrabă planului celest.

Iată cât de convingător şi în spirit cristic îi vorbeşte, acum, după parabola cu ucigaşul pocăit şi euharistic, ION lui Dragomir[10]: "***-Vezi... Tu la ce n-ai venit să spui cum că Ion nu-i vinovat... Pe Ion l-aţi bătut în cap degeaba... Luaţi-mă pe mine. Ce-am avut eu cu Dumitru e altă socoteală, dar pe Ion lăsaţi-l, săracul(cu obidă adâncă) şi Ion s-ar fi rugat la Maica Domnului buna pentru păcatele tale... Vezi!... Vezi…"***

Această repetiţie, cu dublă valoare (interogativă şi imperativă) a verbului **vederii** - se referă la necesitatea revelaţiei MIZERICORDIEI - a **veveriţei Maica Domnului**. Căci fără Mizericordia-Maica Domnului nu se poate elibera omul de păcat, nu se poate sui, înapoi la zenitul divin, prin SALTURILE DIN CREANGĂ. ÎN CREANGĂ (simbolizând treptele iniţiatice)[11]: "***Pe urmă, vere, m-am dus la fântâna de sub deal şi am pus doniţele jos...Ei! era frumos şi cald***" etc.

Moartea lui Ion este, în fapt, atât revelarea Zenitului Mizericordiei Marianice - cât şi şansa, oferită cuplului uman degenerate (Adam-Eva, degradaţi la Dragomir-Anca) de a înţelege sensul mizericordiei,pocăinţei,mântuirii[12]: "***-Uite veveriţa!... colo sus... pe cracă (CREANGA DE AUR!)…uite-o! (Vrea să se închine şi-i cade mâna - în extazul suprem) Maica Domnului! tu eşti? tu mă chemi? … stai, că viu!...*** **(Expiră)".**

Imaginea-simbol a **crăcii-creangă** trădează iniţierea lui I.L.Caragiale în Loja Iohanică,în care Ioan al Inimii era ION Creangă, în consubstanţialitate spirituală cu AMINUL-Maestrul) -Eminescul-Lojei Iohanice. Să se observe şi că semnul CRUCII este abandonat în favoarea extazului - sau, mai exact, **înglobat sintetic în starea de extaz** - viziune-transcendere a/în nadir(ului). Practic, ION Creangă şi Aminul Lojei Iohanice sunt urmaşii acelei **COLLEGIA FABRORUM**, despre care vorbeşte V.LOVINESCU[13] - organizaţie secretă a "lucrătorilor spirituali", care avea drept scop armonizarea reciproc integrativă, a simbolurilor credinţei vechi cu simbolurile credinţei noi.

Tragedia lui ION din ***NĂPASTA*** este tragedia existenţei atât individuale (I.L.Caragiale), cât şi a lojei iohanice, din sec. al XIX-lea:oamenii nu înţeleg sensul autosacrificiului cristic - îl blochează pe Ion-Hristosul în FÂNTÂNA DINTRE LUMI (Cer-Pământ) - şi se blochează şi pe ei în borboros, în balta neagră a iadului, pe care-l întreţin cu o anumită savoare perversă. Orbul Dragomir începe, după litania de tip evanghelic a lui ION, să lumineze **beciul** propriei fiinţe, parcă încercând să pipăie uşorii Porţii Mântuirii. Dar în Poartă stă, neânduplecată, veterotestamentara ANCA, blocată pe talerul JUSTIŢIEI. Această blocare, fără perspectiva MIZERICORDIEI - va transforma JUSTIŢIA în NĂPASTĂ - iar **năpasta** într-un şir fără capăt al **năpastelor.** Nimic nu poate fi vindecat prin unilateralitatea tratamentului: dacă vindeci doar trupul, rădăcina spirituală a bolii înmulţeşte (aparent miraculos) atât rădăcinile, cât şi bolile.

ION e aruncat în PUŢUL PĂRĂSIT (părăsit de înţelegerea uman-spirituală) - şi totuşi, efectul gestului autosacrificial se răsfrânge, în pofida obnubilării întru rău a cuplului adamic degradat - peste lume: **Moartea sa** dezlănţuie ZORII, RUGĂCIUNEA COSMICĂ (UTRENIA) şi CLOPOTELE. Anca numeşte **noroc** această aparenţă coincidenţă între moartea autosacrificială a lui ION - şi utrenia cu bătăi de clopot. Nu: este DHARMA - legea cosmică a echilibrului, care se impune, peste ambiţiile şi întunecările demonice ale microcosmosului uman[14]: "***Toacă de utrenie... Ai avut încai noroc de moarte, Ioane, îţi trage clopotele ca la toţi creştinii***!"

Anca n-a perceput miracolul: CUŢITUL din mâna lui Ion este, de fapt, CRUCEA GOLGOTICĂ - Aborele Sephiroth şi Axul Balanţei-THULE. Căci Ion nu se sinucide, la modul profane-ordinar - ci face gestul măreţ al autosacrificiului pentru deblocarea DHARMEI cosmice: el vine din MUNTE (OCNA GOLGOTICĂ) şi se întoarce în MUNTE(VÂRFUL COPACULUI COSMIC, ULTIMA CRACĂ A VEVERIŢEI-MAICA DOMNULUI)[15]: "***Nu puneţi mâna!... Să nu daţi!... Ion a murit!*** **(se smuceşte şi le scapă, se repede la tarabă, ia un cuţit mare şi ridicându-l în sus măreţ:)*Nu puneţi mâna!... Ion merge la Maica Domnului (…)* (Ion cu figura radioasă, reapare ţinând în sus cuţitul plin de sânge, face doi paşi şi se prăbuşeşte, amândoi se reped la el şi-l ridică)"** .

Traducerea exoterică a scenei, pe trei sferturi mute, jucată ca MISTERIU, iar nu ca simplă piesă de teatru: "***Să nu pună mâna nimeni dintre spurcaţi, să nu spurce jertfa supremă.Eu mă ridic spre măreţia Mea - care este măreţia Spiritului Transpersonal, Divin. Fiinţa umană trebuie să fie renăscută de Pântecul Sfânt al Maicii Domnului, pentru a putea căpăta viziunea divină şi a putea atinge cu mâna pe Dumnezeu. Sângele Crucii şi Sângele Meu sunt una - şi scăldaţi veţi fi în acest sânge, chiar împotriva voinţei voastre. Eu fac doi paşi, în calitate de călăuză divină - oameni orbiţi de patimă, faceţi-l pe-al treilea, ca să renaşteţi puri***."

MĂREŢIA, IRADIEREA LUMINII FEŢEI, EXTAZUL SUPREM pe care le arată-exprimă fiinţa ION-ului - fac din el o hieroglifă cristică, iar din piesă un misteriu al mântuirii omenirii, prin depăşirea atitudinii primitive, involutiv-spirituale, a veterotestamentarismului. De ce a scris I.L.Caragiale această piesă? Probabil pentru că **ea**, şi nu altă piesă - nu este teatru, ci este BULETINUL IDENTITĂŢII SPIRITUALE A LUI I.L.Caragiale. Căci I.L.Caragiale este ION Nebunul - adică cel ce **cunoaşte dharma** şi, chiar dacă vine în casa omului, degradată până la casa-borboros - are tăria să privească borborosul şi **să vadă dincolo de borboros**. Aşa, doar, se explică diferenţa între **intoleranţa ştiutorului şi revelatorului încălcărilor dharmei** (cf. şi intoleranţa lui ION din povestirea **Ion.**..) - scriitorul I.L.Caragiale - şi toleranţa, aproape excesivă, exprimată (faţă de lumea lui alde Dragomir sau Anca) de către omul-I.L.Caragiale (iniţiatul lojei iohanice) - exprimată în scrisorile către Al.Vlahuţă, unul dintre prietenii cu care a întreţinut o corespondenţă relativ abundentă.

Doar un membru al **Lojei Iohanice Româneşti** poate avea o atât de **sintetică** şi, în acelaşi timp, aparent antitetică (dichotomică) viziune asupra lumii. O viziune care trădează SCHIZOFRENIA SACRĂ, de care suferă orice iluminat spiritual, iniţiat. Dar, mai cu seamă, cel care a avut, poate, cea mai ingrată misiune: de a înregistra, analiza, condamna, prin opera-Logos - încălcările dharmei cosmice de către poporul român - pentru ca, apoi, cu concursul tuturor membrilor lojei iohanice (inclusiv el însuşi, I.L.Caragiale), să producă **Yantrele** (gesturile ritualice) şi **Mantrele** (vibraţiile ritualice, restauratoare ale AUM-ului) necesare **actului soteriologic**, exercitat asupra Neamului Românesc. Să păstreze, în Neamul Românesc, forţa "limpezitoare" a CREDINŢEI[16]: "***Frate Vlahuţă, în vremea asta aşa de tulbure, de acră şi de lipsită de orice credinţă, rostul literaţilor ar fi, cred eu, s-o limpezească şi să-i inspire un pic de credinţă".***

prof. dr. **ADRIAN BOTEZ,** C. T. ***„Gh. Balş"***-Adjud/**ROMÂNIA**

***

consacrarea tinereţii

VALERIAN CĂLIN, absolvent C.T. "***Gh. Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**

1-ÎNTOARCERE LA SACRALITATE

Nu încerc
nimănui să-i spun
înainte de timp

Du-te !

...Unde ..?
când pustiul ne cheamă pretutindeni

Nu migrati
pe pământuri străine
Dumnezeu nu se mută
dintr-un loc în altul

Într-un singur punct este
suficient loc

pentru toate seminţiile

Atunci pentru ce
atâta crimă?...

"Exodul"

spre pierzare
Ostenim
nu ne mai apărăm de stihii.

Braţele deschise în cruce
sunt semnul adunării popoarelor
dinlăuntru.

spre ruperea-n două
a fiinţei

destrămarea ciclului
naşte

spre uitare
sacrul legământ ce s-a făcut.

Sub tălpile goale
nisipul nu se mai prinde
a vorbi pe limba pământului

Pelerinilor....

***

2-ÎNCEPUTUL - CICLUL ANOTIMPURILOR

Noi n-o să mai existăm
La cotitura izvoarelor

Oricât am flutura
din oase
timpul curge
superfluu şi absent.

E o mare mascaradă
jocul ce-l fac ielele

Dacă priveşti în urmă
le vezi unduindu-se
sub pânza transparentă
a noptii

Ai putea să crezi
până la sfârşit
Dacă ai începe cu începutul:

Palmele
pe coarnele plugului
aurul sufletului
nu aurul trupului

să răsară din adâncimi
de-o palmă
pe linia brazdei pământului

Stramoşii nostri
au învăţat sa cânte
muzica
din "Ciclul Anotimpurilor".

Prea tarziu
să mai cioplim în lemn
esenţa cântecului

Sunetele n-ar trece
dincolo

Munţilor
să le mai ceri
încă odată
ecoul
fără fiinţa jertfei
ar fi prea mult

Mai ales acum
când rezonanţete au dispărut
odată cu moartea
copacilor.

Îngerii aşteaptă
la portile cetăţii
deznodământul

Va fi clipa din urmă
sau cea dintâi?.....

***

3-NEBUNIA MULTIPLICĂRILOR

Ah! În nebunia noastră
trădările

dune de nisip
într-un spatiu
mai restrâns decât ochiul

Mai restrâns decât cuvintele
ce le spunem
de atâtea ori
absenţi
Oricat infinit se scurge
spre celălalt capăt
de Lună.

E circular
chipul nostru
se modifică mereu
în oglindă.

Prea multă sinucidere
curge prin sânge

Nu ne aşteptăm suficient timp
să revenim din urmă

Mereu în vârtejul
vertiginos
al multiplicării

Când
Iubirea
e doar un detaliu
pentru supravieţuire

ameţitoarele linii

răsfrânte
pecetluiesc diferenţele
din urmă.

***

4-REFLEXII

Scrie-mă aşa cum mă ştii
Cu speranţe albe
Cu semilună
În dreptul ochiului

Renaşte-mă
Alungându-mi corbii în oglinzi

Colorează-mi umbra
Cu sunet de bucium.

În continuă expansiune
Să-mi răstigneşti păsările

Cântecul
din urmă

Să-l ascult

că ne vom revedea

Din maiestuoasă
nemuritoare lebadă
curgând din vitralii

Scrie-mă aşa cum ştii

fără nici o deosebire
între naştere
sau moarte.

***

5-TRUPUL ANOTIMPULUI ALB I

Casele par amorţite
de Luna
răsfrântă în albul zăpezii

Sub înveliş de pânză

zvâcneşte
tăciune-n

cenuşă de vise.

***

6-TRUPUL ANOTIMPULUI ALB II

Simt priviri cenuşii
desfrunzite-n fereastră

Amintiri îngheţate
pe geamul cristalizat

Aştept primăvara
când ploile

vor dezlipi

crusta de gheaţă

a ninsorilor

din trupul tău
dezmembrat.

***

7-O MIE DOUĂ NOPŢI

La fereastra ta
bate
memoria mea

În noaptea târzie
Glaciară

Prea mult alb

pe retine

Mi-au indus senzaţia
ca dormi
Fără să-ţi fi spus
ce-a din urmă poveste
a Seherezadei....

***

8- REFLECŢII

Se despart
într-un gest deosebit
Culturile extatice
ale sângelui

Imaginea
e întotdeauna
diferită

Privită din acelaşi unghi
neconformist

plictisul

reflectat într-o lume
paralelă

Se consumă pe sine
prin machiajul
strident
al oglinzilor.

***

9-SINGURĂTATEA POETULUI

Neliniştea
nescrisă

Zăpezile ce se resorb
înmiresmând pământul

Singurătatea poetului
parfumul cuvântului

Păsările-l cern
în cuiburi
despletite

Cu ninsorile
mereu neîmplinite

Cu durerile
mereu reînnoite...

***

... ÎMI CÂNTĂ MUZICA SURGHIUNUITELOR CUVINTE

Mă ninge nimbul de lumină: glas de clopot
...cerească îndurare
curge lină
O lacrimă din ceruri
călătoare
curge-n izvoare
când e lună plină

Cu sufletul deschis prin haina pocăinţei
să-ndepărtez
să surp'un zid
ce simt că stăvileşte
albastrele fiinţe

Cu fruntea în ţărână
aplecat
pe ruguri frământate de lumină
în rugăciunea ce o' nalţ senină
înspre stigmatele
ce m-au cutremurat.....
***
Din cer nestavilit spre vindecare
Mai porunceste ,Doamne!
înălţare
dintr-un altoi de primăvară-n floare

***

CENACLU

...are vocea profundă
rezonând o dată cu fibra
fiinţei
zidul se estompează tot mai mult
tăcerea devine de cremene
cuvintele curg
ele într-ânsele

E un cerc de inimi
ce plâng cuvinte:
Gurile nu pot spune
pe deplin

taina fiecăruia...

Fluturi albi
se aşează pe câte un umăr
pe care creşte Armonia
dintre cer şi pământ

E o linişte sacră
în zborul fluturilor
de pe un umăr pe altul
dintr-o inimă în alta...

***

AURORA

Nu sugruma copacii , călătorule
Nici steaua polară
din inima ta

Urmează-ţi cerbii
după scoarţele
cuvintelor
crescute peste albul zăpezii

din aceiaşi
auroră boreală
din care sunt făcute visele

şi lacrima...

***

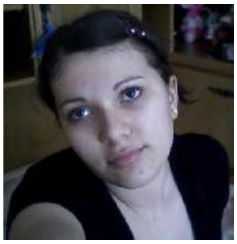

ELENA NICULESCU, absolventă a C.T. ***"Gh. Balş"***- Adjud/**ROMÂNIA** (studentă la Fac. de Litere, a Univ. ***"Al. Ioan Cuza"***- **Iaşi)**

UN TRIB DE MUZE CĂLĂTOARE

...Cum vă spuneam
Că nici îngerii
Nu ar îngădui să-mi sfărâm lumea
Pe o ramură uitată-n drum
De o minge de foc
Lăsând ochiul în inima coralului
Care cerne în neştire
Un trib de muze călătoare…

***

AM CĂUTAT ÎN ZODIA FLUTURELUI

Am alergat mii de ani în căutarea frunzelor
Nici prin zvonul surd al tramvaielor nu le-am găsit
Am căutat în zodia fluturelui
Misterul acestei lumi
Cuprinsă de paloşul simţirilor,
Azi i-am purtat un nume...

***

FLUTURI DE TAINĂ

Fluturi de taină cu aripi grele
Scuturi - pe care răsuflarea mea
Egală - adoarme să-ţi
Coasă aşternuturi: şi pentru suflet – şi
Pentru Fluturi

***

ADUNĂ-ŢI MÂINILE A RUGĂCIUNE

Adună-ţi mâinile a rugăciune
Găureşte cerul cu privirea
Înnoptată de dor.

Cheamă stelele
urmăreşte-mi gândul
vibrând în liniile fine
ale cercurilor
urmează-mi calea...

***

CHIAR EU VOI GLASUI OMENIRII

Chiar eu voi glăsui omenirii
Lumea văzutului şi a nevăzutului
Adevărul şi Dreptatea,
Şi chiar de alţii îmi vor schingiui trupul
Şi vor arunca cu pietre
Nu voi pieri de suferinţa nemiloşilor,
Ci voi rosti cu glas melodios - spre mii de coruri
Celeste:
Că astăzi s-a mai născut un cântăreţ
Înger

***

ACUM NUMAI VREM SĂ PRIVIM

Acum numai vrem să privim – nu
să ştim:
nici păsările cerului
care ne lasă un lung amar în urmă,
nici măcar copilul cu un vis temător
de realitate

numai vrem să vedem
miracolul vieţii

prin noi trăit

niciun cântec zămislit
din adâncimi de zbucium şi simţire

***

...NU DEPARTE DE SUFLUL LEBEDELOR...

Am cerut mării să mă arunce
Nu departe de suflul cald al lebedelor
Nu departe de învăluirile transparente ale luminii

Niciodată cuprinse cu gândul
Sau cu trupul...

***

AM DESENAT ARIPILE UNUI INGER

Când am desenat aripile unui înger,
Cu o pată de culoare din grădina Edenului
Imbătându-mă cu parfumul minunatelor flori
Cugetând în sinea eului meu,

mi-am zis:
îmi voi căra crucea
luptând cu aştrii însângeraţi
făcuţi de aceeaşi mumă...

***

ACOLO UNDE SE PIERDE VÂNTUL

ce toamnă târzie...
acolo unde se pierde vântul
sub inima unui frunzar
rătăcit în cuvinte.

ce toamnă târzie...
pe un chip răscolit de o urma de mătase
îmi bate-n ferestre
ca un candelabru de venin...

***

PÂNĂ ŞI ZEUL APELOR MI-AR FI RĂSPUNS

Ceva din mine nu mai este la fel
Am văzut schimbarea prin ochii trişti de copilă
m-am întrebat uneori dacă pot să ajung sau doar
să ating o altă dimensiune a culorilor
până şi Zeul apelor mi-ar fi răspuns la ruga
credinţei mele -

dar atunci nu am ştiut că eu pot fi marea, cerul,
pământul
văzduhului plutitor al
sufletului meu...

***

CURGÂND ÎN VISE

Cineva să ne strângă în braţe gândurile
Îngreunate parcă de ale noastre suferinţe
Amară ne e şi vocea
Şi sufletul nestăvilit se zbate printre pietre

Suntem frunze ce curg
În fâlfâitul de păsări pe zarea de inimă
Suntem oameni ce din adâncul somnului tresărim
Curgând în vise...

***

RUGĂCIUNEA LACRIMII

Dă-mi Doamne speranţa
Să pot plânge veşnic de fericire

Măturând întreg pământul
Cu imnul lacrimilor mele...

***

E TOTUŞI O ÎNTREBARE

E totuşi o întrebare
Ce ne frământă conştiinţa
De secole întregi
Sub zidul de piatră

Scurmând esenţa lumii
Au devenit eroii nostri...:
Cine uită Aripa – şi
Cine zboară ?

***

ÎMBRĂŢIŞEZ PÂNĂ ŞI GÂNDUL

Îmbrăţişez până şi gândul
Aşternut în fapt de seară
Spre un ochi de fereastră…

Îmbrăţisez şi răul
Care dacă nu ar mai curge
mi-ar tăia din suflet atâtea gânduri...

Îmbrăţisez atâtea primăveri
Numai de dragul de a nu plânge nopţile
Ce-mi fascinează - viers de vioară
Sufletul...

Îmbrăţişez până şi luna
ce agale îmi sărută
printre buze
cuvântul...

***

FINAL SPRE ALTĂ LUME

Acum este timpul
să mă joc pe ultima rază de soare: Soare!
...doar cu irisul ochilor mei îl pot atinge
sau cu buza să caut

cuvântul blând, temător
dintr-un unghi - fericit ciobit
de o altă lume...

***

ALEXANDRA NICULESCU, clasa a XII-a C, C. T. ***"Gh. Balş"***- Adjud/**ROMÂNIA**

CALC NOIANUL

1.Calc în noianul amintirilor deşarte
Le alung cu un condei ce-l rătăcesc în palme
Scriind un vers,ducând un dor

Împletesc agale luna
Ce mi se-aşterne în plete
Măturând - cu raze-n suflet - un curat izvor…

***

SUFLET ŞI MACI CĂLCAŢI

2.Ce suflet îmi bate în plină iarnă
Măturand pragul plin de stele
Ce visător mă întreabă-n murmuru-i tainic
Dacă păsările au plecat?

De parcă îmi stârneşte-n amintire
Un covor de maci călcat…

***

RĂMÂI VEŞNIC CĂLĂTOR ÎN STELE

3.Să nu priveşti adesea
Întrebând în urmă călători
Ce dinioară îţi spicuiau poveşti
Şi-ţi îndulceau auzul c-un răspuns

Rămâi veşnic călător în stele
O - mag târât şi scuturat de vreme!
Tu veşnic călător…

***

BUDDHISM POETIC

4. Să nu triumfi în tine marea mândrie
Când ceilalţi îţi dovedesc că înalţi stele,

Să nu te mânii nici cu gândul

Când lucrul cu pricina-l săvârşeşti

Tu să priveşti drag muritor cu sfială
Gândind în taină un vers tăcut…

***

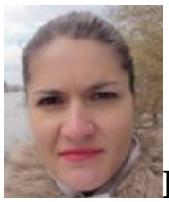 **DIANA BORTĂ**, Nottingham/**ANGLIA** (absolventă a C.T. "***Gh. Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**)

COSMOS SENZITIV

Îţi simt mâinile
Mângâindu-mi obrajii şi
Buzele tale
Umede mă ating iar
Soarele mă încălzeşte
Pentru că tu …eşti
Doar un vis
*
Închid ochii şi simt
Răsuflarea ta şi
Mirosul rămas pe
Pernă - de când ai
Plecat
*
Norii furtună anunţă şi
Vântul copacii îndoaie iar
Frunze fug în
Vârtejuri şi stropii cei
Reci mă ating şi
Amintirile vin răscolind
*
Sunt flori în
Copaci şi păsări pe
Cer iar soarele mângâie
Totul…se aud cântece
În depărtări dar nu
Pot părăsi locul ce
În veci mi-a fost
Dat
*
Pietrele-s reci şi
Umed e totul iar norii
Fug haotic pe cer
Ce n-aş da să-mi arate
Drumul spre tine
*
Te-ai întors să mă
Tulburi – să-mi spulberi
Visarea , să-mi mistui
Speranţa dar pleacă în
Zare căci viaţă aici
Nu găseşti
*
Florile se-ndoaie
Mângâiate de briza
Căldurii dar
Mormântul tot rece
Şi umed rămâne iar
Inima mea putregăindă
Tot pe tine te cheamă

***

„porni luceafărul...”

AZI:

DEBUTEAZĂ:

MĂDĂLINA-ALINA PAVEL, clasa a IX-a G, C. T. „***Gh. Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**

FIECARE CLIPĂ DE CARE-ŢI AMINTEŞTI

fiecare clipă de care-ţi aminteşti
îţi strigă – cam răguşit – că trăieşti
nu ezita să-ţi reciteşti viaţa – capitol ori scenă
altfel – din culise apare o hienă

într-o undă a apei stă viaţa ta
trăieşte-o – şi n-o mai striga
...ori ştii să plângi – ori eşti fericit
zâmbeşte – larg şi mereu: altfel devii mit

o goană din cer te-a adus pe pământ
nu ştiu de-a fost om – nu ştiu de-a fost sfânt

în viaţa asta nu ieşi mereu învingător
dar îngerii cântă – abia apoi mor...

în noapte cad lacrimi pe obraz de fată
ea e aici – nu „***a fost odată***”!
lumânare de pe masă aprinde perdeaua:
pe-un cal de vis să pui – repede – şaua!

...plângi? – atunci nu mai vorbi:
aşteaptă până viaţa-n tine – din nou – s-o trezi!

***

LOCURI

speranţa – fluture înălbit de atâta zbor
copilăria – loc de spart
geamuri – loc de depozitat
amintiri - şi
iluzii
adolescenţa – loc de ridicat munţii
cu umărul cel drept

***

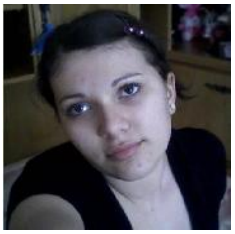

REVIN:

ELENA NICULESCU, absolventă a C.T. „***Gh. Balş***”-
Adjud/**ROMÂNIA**, studentă la Fac. de Litere, a Univ. „***Al.I..Cuza***”-Iaşi

CÂTE MINUNI

Câte minuni poţi vedea în plin mai
Picioarele îţi umblă şi nu te mai lasă
Să-ţi urmezi un destin ce cu greu te apasă…

E luna lui mai şi totuşi îmi doresc
Să cânt mereu şi şoapte să-mpletesc…

***

Azi, plâng de fericire
Că nu toţi îngerii m-au părăsit
Nu m-a lăsat stejarul
Din care depănam amintiri
Şi nici fiinţa care l-a înfăptuit

Scutur copacii de scoarţa lor veche

Şi-mi scriu un nume de care mă-ndrăgostesc
Îmi rupe fulgerul mâna de foc - apoi mă împacă
Şi-mi zice suav - că
Totul a trecut…
E doar un gând celest…: eu
n-am de gând să mai trec!

***

GARA DE VEST

E ora plecării.
Şi-mi dă semnal
Un om ce agale se îndreaptă
Spre Gara de Vest…

O mână îl separă de foşnetul-sunet
Târziu iî noapte încep să gândesc
Cum ar fi putut repeta şi azi gestul
Pe care nu demult ca un zeu - îl
Îngâna un trecător prin Gara de Vest…

***

SE ÎNTORC POEŢII…

Se întorc poeţii,
Din zări necunoscute,
Se întorc cu alaiuri de flori şi de vers,
pentru domniţe cu voci necunoscute.

Se întorc cu graiuri răpuse în taina
Din cerescul imens îmbrăcat de un vers…
***
Mi-e gândul departe
Şi inima-mi nălucă
Mi-alungă-n somn paşii
Prin iarba înflorită şi deasă.

Am totul aici
Pământul mi-e mamă
Cerul mi-e tată
Doar umbra departe mă duce
Spre un nicăieri
Numai de mine ştiut…
***

O! Tainice gânduri,
Învrăjbite trăiri,
Lacrimi şi plânsete
Suspine şi împliniri…

Adunaţi troiene
Apoi şovăieli îndelungi,
Vă îndepărtaţi de fluturi
Voi glasuri adânci…

O! Falnici drumeţi voi parcă haotici
Măturaţi pământul şi vă îndreptaţi
Spre lumi neştiute - purtate de voi la panaş…

***

MIHAELA MUŞAT, clasa a XI-a E, C.T. „***Gh. Balş***”, Adjud/**ROMÂNIA**

BRUME DE SUFLET

locurile de veci sunt pline toate:
oare
nici moartea nu mă vrea?
ploaia îmi spală lacrimile de pe faţă
mă-ntind încet pe piatra rece
mă rog – poate aşa viaţa-mi va trece
***
mâinile îţi sunt pătate de trecut
iar trupul ţi-e rece şi mut
nimic din tine nu mai vrea să zboare
nu spre mine – dar măcar spre soare...
***
spune mereu adevărul – dar
trăieşte în aşa fel încât
nimeni să nu te creadă
***
mai scriu un vers cu lacrimi şi cerneală
despre trecute sentimente dintr-un vis
îmi închid inima cu veşnica sfială
...parcă odinioară moartea mi-a promis...
***
te caut în ploaie în vânt şi-n abis
în tunet în viscol şi-n marea adâncă
tu eşti peste tot iar sufletu-mi stins
te cheamă să vii – să m-aşezi iar pe stâncă

***

NU VREI SĂ ZBORI

nu vrei să zbori
tu ştii că nu se poate
doar gândurile-ţi se lipesc de nori
iar sufletul – noian de lumi străbate

nu vrei să mă-nvingi mereu
tu ştii că nu se poate
dar nu mai vrei speranţe pe cartelă
şi zâmbete-n clepsidre încuiate

nu vrei să mai plângi
tu ştii că nu se poate
dar vrei să-ţi faci din lacrimi cer
şi lună – din singurătate

nu vrei nemurirea
tu ştii că nu se poate
...măcar câte puţin din toate
măcar să cari un vis în spate...
***
m-am rătăcit în privirea unui om
şi am pierdut cărarea spre-napoi
e noapte – nu mai e loc de noi
aici e bine să mori – peste ploi

***

AZI E TRIST ŞI ARTISTUL

azi e trist şi artistul
şi-a pus sufletul în cui
nici el nu vrea să ştie
povestea lui

nici lacrimi nu mai are
le-a pus amanet
se-ncuie în visare
se-ncuie-n schelet

sufletul în palme
l-a dăruit mereu
i s-au întors doar sudalme
şi-un miros greu...

n-a simţit foame – nici sete
tot timpul „voi” – mai deloc „eu”
...toamnele i-au trecut pe-ndelete

cât despre ierni – îl cuprind mai mereu...

azi artistul e trist

nimeni nu-l vede-n cabină
...du-te la dentist
o coroană să-ţi pună...

***

STRIGĂTE

strigăte târzii ale
sufletului de iarnă:
stă încununat de clădiri
şi mă cheamă

strigătele se scurg
pe podeaua murdară

de spaimă de vară
şi bâlbâie un slut amurg

dezbrăcată de privirile tale
aştept să mor ferită de spini
dar toţi îmi spun că-mi stă bine
aşa-ntre crini...

***

ELENA ŞERBAN, clasa a IX-a G, C.T. „*Gh. Balş*”-Adjud/**ROMÂNIA**

SFÂRŞITUL LUMII

zi de 13 martie:
soarele îşi încetează lucrul – intră în grevă de moarte
luna stă cu capul în palme – umilită de soarte...
satana e bosumflat: acum a aflat
că adversarul i-a luat-o-nainte
orişicât – nu se face! – unui drac preacuminte...

ochiul înstelat – androginul

toţi s-au scandalizat: prea-i grăbit
celest muezinul...
o cometă chiar s-a fript la frizură
şi orbita de ochi şi-a lipit!

...zi de 13 martie: prea-i de tot! - zi-i aşa
şi aruncă – peste umăr – cu zgură!

***

MĂDĂLINA DOBRE, clasa a IX-a G, C.T. „*Gh. Balş*”-Adjud/ROMÂNIA

NU EXISTĂ A DOUA ŞANSĂ

toţi vrem să dăm timpul înapoi
toţi mai vrem o şansă
şansa de striga spre cer: „ce viaţă minunată!”
toţi mai vrem să fim – din nou – copii
pentru a ne juca de-a baba-oarba cu
ceasurile – pentru a ne iubi – cântec cu cântec
...ceasul vieţii s-a oprit – chiar mai repede decât

îl proiectase ceasornicarul: îţi aduci – acum – aminte
ce n-a foat timp – ce n-a fost
şansă - ce n-ai apucat să iubeşti mai mult decât un cântec
...nu – nu există a doua şansă – cum nu există al doilea tren – către Ţara Minunilor...

***

LAMPAGIUL LUMII

e timp de moarte – acum contează ce vezi la orizont
în trecutul ce a fost trecut demult
întâlneşti plimbându-se o inimă
în pielea goală...
...strigi: să se facă lumină!” – dar

Lampagiul Lumii s-a culcat deja
în iarba unei nopţi care nu mai ia foc: poate
mâine – se va ocupa de becurile
stricate azi

***

OANA MÂZGĂ, clasa a IX-a G, C.T. „Gh. Balş”-Adjud/**ROMÂNIA**

E PREA MULTĂ URĂ

e prea multă ură – pe drumul şi la
hanul vieţii: eu am venit aici să mă-ntâlnesc cu
iubirea – c-un zâmbet şi cu o zână
...voi veni aici altădată - când
poate va fi mai puţină înghesuială de priviri
înceţoşate – de glasuri răguşite şi – da – mult
mult mai puţină ură...

***

„voluptos joc cu icoane...”- mari scriitori, modele de urmat

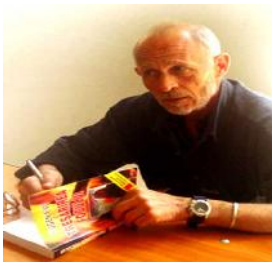

EUGEN EVU, Hunedoara/**ROMÂNIA**

SEMANTICĂ

Oare gladiolele
au ţâşnit
din sângele
gladiatorilor?

***

MIC ORATORIU HOLISTIC INTERMINABIL

/ poeţilor români

Aşa funcţionează
F u n c ţ i o n e a z ă
Duhul celui cu har spirit ce se agită
Sporind din ceea ce dăruie
Reînălţat din pierderi
Speranţe fluturând împrimăvărare
Iezi zburdînd pe netezite morminte
Înnebunire care vânează energofagică
Alungîndu-şi ţintele
A nu ucide la izvoare
Cel însetat
Filogenezic îngenuncheat...

În hiatusul sfânt- remotivant
Al învinovăţirii de sine
Semnificatul dintre animalul viu
Şi trofeul decapitat ?

Aşa funcţionează
Verbul îmi doresc declinările
îţi doresc vă doresc
a iubi însă nu spre a lua-n stăpânire
a iubi deoarece avem de asta nevoie
mai mult decît a fi iubiţi

mental individual
mental colectiv
info- genezic verbul
a d e v e n i
aşa vede clar ochiul compus al
inteligenţei ubicue

Aşa funcţionează efectele
credinţele arta estetica Fiindul

între cutia pandorei
şi cutia neagră
a memoriei :
c i r c u l a r e

II

Aşa funcţionezi, tu al meu suflet
Desculţ prin grădina raiului
Al limbii române din colinde
Accelerator duios de fluturi
Zefir şi meandre-cascade şi
Lanuri de in în delirul tahionilor !

III

Ies în calea mea, cu mine mă-ntâlnesc
Transfigurat revenind din cunoaşteri
Nu am orbit de muzici splendori suferinţe
Mai tăios diafanul şi sunetul râzînd al
Poliedricei metamorfoze !
Înfruptaţi-vă: aorta-mi pulsează
Pe colaterale râul şi ramul
Îşi refac structurile
Cum alunecatele nimburi
Sfinte ce-şi renasc bucuroasele sfere!

IV

Celor ce nu li s-au dat
Au luat.
Celor ce nu au păstrat
Prădat le-a fost.
Efect răzbună
Erorile.

Precum în popoare
Aşa şi în celesta lucrare.

V
Aruncat peste bord la timp
De cei pe care i-ai plăsmuit
Olaltă cu jerbele şi tânguirile

Sărbătorit negru în absenţă
Între efectul doppler şi efectul fluture
Între smochinul ucigaş
Şi scânteile lui iov
Între cain şi abel
Şi iosif şi fraţii săi

Şi între alte o mie de paradigme
: mi-ai lăsat dreptul
Nume să dau
Felurimilor Tale.

VI.

Ca să mă întîlnesc cu Ea
- Călugăriţa-
În capcana celestă
Orgasmul.

Să se adeverească incestul
Virgo- Sophia.
Mutaţia.

În hiatusul sfânt- remotivant
Al învinovăţirii de sine
Semnificatul dintre animalul viu
Şi trofeul decapitat ?

***

NEVERMORE

Atâtea aiurând numărate glife şi umbre
Nouri- roiuri care vin care pleacă,
Dintotdeauna-n Memorie, sumbre
Voi, neclaruri de stare opacă?
Felurimea de nume, cuvinte ghimpate
Cuvinte cu spini înflorind, entropii,
Dar cine am fost şi-ncotro fi-vor toate
Nimeni vreodată, nicicând, nu va şti

Ne muriră străbunii-n pulsaţia viului
A te naşte-a muri, a visa, a mai fi ?
Cine-au fost, daca-au fost din Genunea
Pustiului
Înstelării etern energiilor, mii ?

A mirare ni-s Gândul şi-n lume Trezirea
Şi-a Fiinţei de sus şi din jos, devenind
Spune tu, ochi al Timpului, compozit, nemurirea

Cine-n mine sămânţa-o ascunse, Ideea Fiind ?

Ci a cui suferinţa de-a Fi devenind ?

De demult îndeaproape, departele, starea
Ce din Logos străpuns ne surprinde mereu
A da nume cunoaşterii şi etern – reciclarea
Energiilor, foamei de Sine, eheu !

Plăsmuind hieraticul, orb dumnezeu,
Sacerdoţii, şamanii, svanaţii şi Geniul
Ce migrează-n Văzut, spiralat Curcubeu,
Azimutul pierdut, dumnezeul ?

Canibalica-n spaime ubicuitate
Al Materiei haeker a spart prin Hazard
Codul sieşi ascuns? Vinovate
Goliciunile-n toate ce nasc şi mai ard ?

Chiar Acum, în aceste cuvinte un Straniu
Ce prin Verbe-l întreb şi răspunsul ucide ?
Vindecînd utopiile melodiază oglinde
Nihil sine prin regnuri divinu-l divide

Ameţeala cuprinderii-n braţe ne-atinge
Am mai fost vreodată şi nu ne-amintim ?
Aramaica-n floare sanscrita o ninge
Peste culmile Mitului să ştim că nu ştim ?

Dacă-a fost undeva Începutul a toate
Un sfârşit s-ar deduce, a toate, mereu,
Dumnezeu dumnezeu dumnezeu
Suma Zero din Unul se zbate...

Semnătura-i sămânţa din genom zburat
A Numirii din oarba lumină ce naşte
Nihil nihil Pulsaţie, fractalic sabat
Al Aumbrelor ? Curcubeul curbat
Nicăieriul-oriundele, a Te cunoaşte ?

Chiar acum am murit împreună, dual,
În capcana Orgasmului ce se repetă
A iubi e cunoaştere, valul din val
În răbdarea de-a fi, a mai fi, cea ascetă?
Ori cea sieşi minţită,-n Graal ?

Nevermore, pe vârful catargului, chin
Între timpuri ce-au fost, care vin...

***

POESEU DE NOUL AN

lui Adrian Botez

Aur amar, de duh străbun, divin
Al deveniriilor ce-au fost şi vin
Tu, suflet iubitor de sacru chin
Renaşti ca să revii lumesc virgin
Prin înfloriri şi viscoliri, pelin,
De sine-al vindecărilor. Amin.

Uimirii, al multiplei unităţi
Trăind să mori, murind spre alte vieţi,
Reumpli de misterul din poeţi
Inexprimate de profan peceţi?

Naos în Chaos, chivot viu purtat
Al Verbului de sine revelat
La nunţile cunoaşterii, prin Sfat.
El, Întuneric născător, Bărbat,
Ea, Fiica lui, Sophia, timp muşcat
Spre a rodi, din zeu efeminat?

Gând ce revii ca să mă-nalţi din moarte
Etern DinNoul Fiinţei ne desparte.

***

SCRISORI ADRIANICE-ARIADNICE: ECUAŢIA OARBĂ

La ce bun frate carne- de- tun/ Blajinul duh de smerenie/ În faţa şi-n spatele şi pe/ flancurile/ Istoriei rachetele tancurile/ Prin asta complice sado-masochistă/Prin prea- răbdarea culturnico- tristă/ -n globalul exod repetat ca bejenie...
…da, Senior Adriene. ce este sub ochii noştri nu se vede fiind prea aproape şi impregnîndu-ne...Iar ceea ce e Asupra ochilor noştri devine departe şi delirează, ca să spunem aşa...Ca să se adeverească...Minciuna.

***

O EVOCARE:
VALENTIN TAŞCU

1944-2006
GOLICIUNEA

Frumos îi stă tinereţii ascunsă să stea,
Astfel îi şade mai bine, decât goală,
Dezvelită să fie. Pentru că
Tocmai ea are ce să ascundă, fiind
Că nimeni n-ar trebui s-o ştie
Cât poate de adevărată să fie. Şi de ce
Anume se ştie, când nicicând
Nu se poate afla, cu adevărat,
Cât e de limpede şi clară
Chiar în nevrednica ei frumuseţe

Se dezbracă cei tineri mult prea uşor
Atâta timp cât ar trebui
Ascunşi în ei să se afle
Şi să se regăsească ei înspre ei.

Fiind că totuşi aşa este să fie,
Să-şi arunce hainele şi tot
Ce e greu peste ei, atunci,
Bine ar fi, vai, cu totul bine r fi
Să nu arunce şi carnea, şi geana,
Şi părul superb, să nu rămână adică
Mai goi decât moartea,
Pe oasele lor încă vii şi proaspăt
iubite.

***

PRAGUL

ATÂTA VREME cât ai puterea să ştii
Că este o limită în toate,
O nedreaptă măsură.Cât timp
Vezi înainte şi dincolo de prag,
Tot ce îţi spui şi ce gândeşti e minciună.

Cât nu te temi şi nu înspăimântă
Nimic din ce ar fi cumplit să fie,
Eşti ca tânărul care înfruntă moartea,
Convins fiind că el, chiar el
Nu are cum să moară şi atunci
Sfidează veşnicia.
Cât nu începi să uiţi pe unde eşti
Şi nici nu-ţi faci iluzii că te afli
În altă parte decât adesea ţi se pare
E foarte, FOARTE BINE
Şi poţi să-ţi zici că nu e
PREA TÂRZIU,
Deşi târziul vine...VINE !

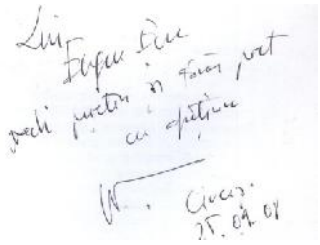

VALENTIN TAŞCU s-a născut la 23 ianuarie 1944, la Petroşani.
A fost licenţiat în Litere la Cluj, Cercetător ştiinţific principal la Institutul de Lingvistică şi Istorie Literară „ Sextil Puşcariu” (din 1967) şi director general al Casei de Editură „ Atlas- Clusium” (din 1989). **Volume publicate** (selectiv) : Incidenţe, Al. Cristea- dincolo de alb şi negru, Presa literară din Transilvania, Dicoace şi dincolo de „F”; Poezia poeziei de azi, Dimineaţa amurgului(poeme) . Antologie bilingvă româno-spaniolă, trilogia lirică: Şcoala morţii, Elogiul tinereţii, Defăimarea bătrâneţii”, alte studii şi monografii.

P.S. Mi-a fost dat să ne cunoaştem demult, la Deva prin poezie, şi cântec, el fiind şi un as al acordului spaniol,- eu îl însoţeam prin cel esenian...Am umblat pe Strei şi la Cetăţile Devei şi Corvinilor, iar altădată, la Cluj, la Belvedere şi boema Arizona. Beam şi mâncam poezie şi cântec şi am avut norocul de a nu iubi aceeaşi femeie, cum se mai întâmplă.

În 2001, ne-am reîntâlnit, uimiţi şi nu prea, de schimbările noastre la chip,; să dialogăm ca „ decând lumea”, în golful Lacului Cinciş, cu cinci ani înainte de moartea sa prea grăbită. Cărţile sale de poezie sunt ceea ce numea „ ciclul invers”, nimic mai semnificativ.

„*Nu credeam să-nvăţ a muri, vreodată „*...Era cheia ultimelor două volume, era deja premoniţa sa, îndoliata enteleheia, amintindu-ne de Cezar Ivănescu. Valentin Taşcu nu a fost trubadurul, ci Poetul ce crede că „ moartea e o ruşine, bătrîneţea o insultă iar tinereţea, vai, este o mare tristeţe, pentru că se pierde prea curând”...Cine poate întrei aşa durata umanului, dacă nu Fiinţa?

Ne-am vorbit, ne-am confesat, ne-am ascultat poeme şi am schimbat cărţi. Sper ca timpul să aibă răbdarea cu mine, ca să îl evoc altfel decât prin aceste lapidare fraze, şi în acalmia detaşării de starea atunci tremurând

între noi, cu presimţirile lui, la regăsirea „Odei în metru antic”...Şi că dincolo de tinereţe şi bătrâneţe, a suit **dezgreunat** drumul în Kogaion. Dacă nu cumva i s-a schimbat **NUMELE**.(**EUGEN EVU, ianuarie 2012).**

***

GEORGE ANCA, Bucureşti/**ROMÂNIA** –Delhi/**INDIA**

GYR LA HUMOR

Păi scrie ceva, nu numai greşelile. Plata - să nu te-mbeţi. Fata s-a visat la un examen în trenul de Miercurea Ciuc – ce bine e să te trezeşti şi să vezi munţi.

Hermeneutică prin translatologie augurală a sventelor scripturi în limba noastră românească, fără carte, fără dascăli şi învăţătură. Traducere recreativă a mai multor surse într-o limbă ţintă născândă. Scriind şi tâlcuind. Învăţătura este puntea dintre divinitate şi om, al cărei sistem este evanghelia, învăţător Cristos, duminică de duminică, generaţie de generaţie. Omul – fiinţă semiotic-divină, în întreită cădere de la chemarea-marginea-săvârşita (nu ştie sau nu înţelege sau nu face lucrurile cele de treabă) – acest om este reînvăţat calea care duce acolo. Cum se trăieşte în biblie, aşa şi în Moldova. Îl vizualizăm pe Varlaam mai de grabă vital între Dumnezeu şi Cezar moldovenizaţi.

Când deschid caietul... fuge. - Ţine-l, nu-i da bere. - Aplauze furtunoase. - Ce sunt ăştia de aici din faţă? Preoţi? - Cu violenţă să luăm aminte. Nu cunoaşte, e preost. - Crezi că pot să plec puţin? - Mai stai, nu pleca. - Şi tu? Când? - Omu’ nu mai ştie nicicând. Partir c’est mourir un peu. Cred că Pandele se uită şi nu te vede.

Fie-mea, cu portativul ei de şase (întâmplător surplus?) a plecat la Dallas. Şi programul meu ar fi fost over. Treaty on Education, necelebrat în Anglia. Mai toată ziua în palatul de vitralii-vitriol. Aventură brusc incomunicabilă. Brusc, mă apucasem de gotică şi Wulfila. Voi aniversa singur pe Locke. Salutat Anania, de lângă Plămădeală. Strempel, dacă nevasta mea e tot olteancă şi dacă Nana s-a născut în India.

*

Acomodando (ilizibil, din cauză de verso). Copaci marcaţi de pădurarul soartă. Nu mai scrii, bei şi dormi, înainte scriai şi noaptea, eu lucrez şi când dorm, caietele astea dau pe roman trăit în somn şi beţie – n-o fi potcă într-o lotcă la o votcă -, ieri Davies, azi Kemp, câte trei ore englezeşti, auzi, bă, da’ bani de prezervativ ai, pune-mi tu la cravată, fuţi pe mâncare, te cunosc eu, poate n-oi scrie şi vreun vers, dragi agonii şi teiul o să-mi înflorească de nu mă mai dezlipesc de-ale lui. Vreau să merg la Paris, îmi trebuie un congres. Rămăsesem nemţoaicelor.

Parcă voi, parcă noi, parcă fiecare, tot o crimă, fărâmă, oricare, întreg – toţi şi nici unul, pe închipuluială, intrări-ieşiri din roluri - o fi criza: ieri, că nu aduc mai mulţi bani, nu mă zdrobesc, nu dau meditaţii, şi găsise pe seară, care şi nea Romică, da’, să-i dea, să-i cumpăr eu volum, n-o să-i, dacă e pe-aşa, dar el intră în academie – nu mă sunase după Târg, să nu-l fi dărâmat euforia, că să-l sun, aseară, după – Pusi-Gyr – că s-o scurtez, regizoarea şi ea, de unde aveţi câinele, măcar şi motanul, himalaian, ţipă Jane papagalul, autotibetanul, simte el furie – poa’ să iasă rău de tot, eu neavând încotro, sub picuri şi cicuri, îţi dădusem şi ziare, şi un Iancu, m-oţi fi şantajând cu mâncare, necârpire, rar spălare.

S-ar mai găsi al cucului, nu-l aud cu anii, câinii latră, mă culc iar devreme, găinilor. Nu mă-njura de canceru’ mamei. Îţi zboară inima în flori de tei, cine nu e furios, dacă e pe aşa, profeţia fecioarei exact către papă şi Nasa potcovind asteroizi şi dă-i şi trage-i: de-aia roiu’ oriîncotro, fără ecou, pe verticală, chiar weekend-ul ăsta spre Ierusalim – în Mexico. Am caietul alb pentru Ierusalim-Mexic. S-ar fi sfârşit săptămâna cu de două ori englezi, două nemţoaice şi ai noştri, doar că mâine, un Haret, luni - un Gyr. Lui nea Romică i s-a urcat academia la nas, cum îi şi şade bine, îl mai lasă, pe italiană (şi-a redactat-tradus logica mitului post ’80 în limba asta).

Haret linşat de comunişti. Înghesuială maximă. Scornea în picioare. Victoriţa mi-a sculat vecina, de ţineau amândouă tavanul. Un Rasputin, doi Rasputin, n-am mai avut parte de vin, din beţie în peţie. Fuge ţugul şi cu noi de pe lume în gunoi. Israel, ţară euro, nu şi Dida. Chinina cu India.

*

Profesoara nouă înghiţise copilul, au purtat-o şi pe străzi. Până l-am găsit din întâmplare pe Nejan, uite-o, am surprins-o, hai la poliţie. Ne-am învârtit şi pe la apartamentele lor, le vedeam vorbind. Nejan a şi rămas printr-un loc, după o maşină. Iar am peregrinat. Într-un timp, o vârâsem într-o cutie de chibrituri de bucătărie, gemuse o vreme, apoi parcă adormise. Mă temeam că se şi sufocase. N-aveam nici timp, nici curaj să verific, era şi pe lung, ca un corn.
Nu mi-era foame. Mai făcusem cercuri. Înapoi la invitate cu poliţie, singur puteau să nu mă creadă c-am văzut-o. Amicul lui Nejan chiar mi-ar fi zis s-o las moartă. Cu el ne-am mai fi explicat. Mă încurcasem şi între maşini care vruseseră să mi-o răpească. Am intrat singur. Am auzit-o chiţcăind. Slavă Domnului, trăia. Care i-o fi fost crima, care-oi fi fost eu. Se liniştise şi de frică şi de compresare. Siluetele de euro rămăseseră în cartierele centrale, migraţii simbolice din coclaurii vestului în miezuri de capitale din est: periferii de departe pe buricul târgului.
Fiecare-şi are canibalismul lui, de mic până târziu, postum, strigoi. Ciorbă, friptură. Cea mai dulce. Întreabă lumea de ce e. Cei întorşi fără veste din război erau duşi într-un beci şi li se înfingea un par pe gură până în stomac. Astfel, o sfială la intrarea în restaurante. Plus scumpetea şi caducitatea foamei. Revin moşierii şi vă înghit. Ce nu se mănâncă în post. O bomboană de om. Sweatheart e altă mâncare de peşte. L-am gustat pe Vetala, după Dracula. Conserve umane în gheţuri şi oceane. Pământul te mănâncă cu viermii lui Cozmâncă. Frumuseţea celor mâncaţi, a creierilor de copil baudelairieni, a predispuşilor la devorare întrucât purifică purgativ supravieţuitorii, îi întreţine. Ori autorenaşte frumuseţea aceea. Mitologia cărnii dulci de om prin basme, cu eros şi argot ţigan – mânca-te-aş, mânca-ţi-aş, mânca-mi-ai. Parabola familiei cu 22 de membri by Milarepa, potrivire de număr cu familia mâncătoare a canibalismului dictatorial. Vegetarienii se feresc de orice carne, evitând-o pe cea de om. Cenuşa de om pusă în mâncare înnebuneşte pe cel ce o consumă. Întors din Bihar, profesorul Kashyap îmi spunea că, după lăsarea întunericului, nu e bine să umbli pe stradă prin oraşele acelui stat, deoarece poţi fi prins şi mâncat. Dacă-l jenează, pentru ţara lui, asemenea fenomene? Deloc, trebuie decât să te fereşti.

*

Gyr. Labele şi zborul mă sfâşie... ne-ngrozim de zări... cad în humă... străpuns de lame... cuvintele ca lupii-mi dau ocoluri / sau se reped şi-mi rup fâşii din carne... muşcând turbat cătuşa

OSPĂŢ
de Radu Gyr

Stârnindu-mi foamea ca să-mi frângi puterea
din trupul tău îmi faci ospăţ de noapte
şi-mi dai, Dalilla, piersicile coapte,
căpşunile-aromind ca îmbiere,

şi rodia şi zmeura din şoapte
şi fagurii adânci ca mângâierea,
şi de mă-mbeţi cu părul tău ca mierea
ţi-aşterni ofrandă umerii de lapte.

Şi fiecare gest ţi-e un ciorchine
şi pântecul o azimă fierbinte...
Ca două albe candele senine

ard sânii tăi la cina mea flămândă,
iar între coapse – amfore sabine -
pocalul ce-n vin sacru mă scufundă.

*

Ce mai plouase. Se înfiinţaseră însă la vreo două sute. I-am lăsat, în picioare, pe scări, disimetrici, transportaţi, cerşind cuvânt. Ăsta e programul, replicam - excepţii, Pan Vizirescu, Mircea Nicolau. Academicianul era cu Pitagora în cavernă. Să revenim la Gyr, dom' profesor. Careva de pe scară îl declara geniu cu argumentele claustrării. Şedinţă de cuib? Câtă securitate. Schimbat sexul. Nepotul şi-a reprezentat mama spre a vorbi de bunic. Psihos. Sunt cel mai îndreptăţit să vorbesc, i-am fost coleg de liceu, de facultate, de Gândirea, de puşcărie. Soka-Sloka (Valmiki), din durere rugăciune (Gyr). Homer al închisorilor. Printre ploi, peste secrete, ninsoarea plopilor cu tunet, parnasieni, legionari, deţinuţi, a nu uita ziua, nici poetul

„plopi Radule broşaţi de fulgere cu vânt
fulgi bradule scheletele duh sfânt
furtuna matinală nopţii nu-i încape
în câte puşcării şi-acum în câte ape

palori mărite cerurilor nouri-prouri
rerecitat verset ecouri prin cavouri
razna Wulfila dus iubirii trudă
la el aevea cearta cu vreo paparudă"

*

Nana m-a însoţit azi în loc de ieri. Pe la opt-ozon. Să telefoneze-n secuime. De şi-a şi xeroxat Indii, pân-a intrat Inge. De m-a pozat cu ziarul, mai apoi între coloane, jos. Măcar putuse vorbi cu Kleininger, l-am scos din şedinţă. Doi gestionari tineri în audienţă, apoi la sousdirectrice (qui veut que le directeur soit sousdirecteur de la sousdirectrice). Până la armată, e general. Ce grad o mai fi având Miller. Ar vrea să scrie (el). I-am făcut conferinţa. Aluzie la India – inventată de el, stingerea ameninţării iraniene.
Malta, oficiul vienez al ONU. Presa adevărată tăcuse. Poliţia secretă reintră în ancheta Gyr. Poezia ne adunase, nu politica. Plata şi-a făcut porţia de patru ţigări şi pe celelalte le-a rupt, se gândea numai la ele, are ameţeli. Tuşise toată noaptea. Ieri ai băut cu ăla şi pe urmă ţi-ai mai luat un kil de vin, da' la mine nu te-ai gândit să-mi iei o ţigară. Plecam la paşapoarte când urca Puşi, am luat o bere – n-aveam alţi eminescologi pe-aproape, o oră pe 15 ianuarie, tvr 2. Talio esto. Ce numea ea vin îţi strică, spre deosebire de bere, somnul. Plumb de primăvară. Sleirea dinspre cicncizeci de ani şi Marele Cântec.
Enric n-a văzut masca lui Eminescu. O discutăm şi pentru Francoise. Eduard: je suis grand, j'ai trois ans et demi. Pe lângă motan, câine, papagal, îl interesează măturile cu vrăjitoarele aferente. Intrasem la Carul cu bere, il salutasem pe Chinschi şi alt pictor. Că nu mă luase berea, el tot cu bere la volan, până la poliţie de şi-a scos cartea de identitate pe trei luni, până-n 21 august, că la noi se lucrează încă de Sfinţii Constantin şi Elena, şi tot avem cel mai scurt timp de muncă din lume, cu sâmbetele astea. Se zburlise că i-au luat la Pescăruş 16 000 pentru nişte mici. La Car a scăpat cu 10 000. Şi la Arhive, i-am cerut lui Adamache ce are pe India, că Eminescu are foarte puţin. Îl şi chemase un secretar de stat, cred şi eu. Se spuneau şi se traduceau bancuri. Eu mă mai jucam şi cu copilul, mai ales după ce-am mărşăluit la bibliotecă să-şi facă treburile. Maşina Renault, tip recent, îi plăcuse şi lui Andrei şi lui Fredy.
N-am mai felicitat pe nimeni, mi-am amintit târziu, cât că pe la unu din noapte a sunat telefonul, am ridicat, nicio voce, pauză, a închis. Plouă în mai, se face mălai. Tărâţa încinsă – ce să-ţi tot aminteşti nimicnicia. Paler compară vacile sacre indiene cu marii corupţi de la noi, încât poate şi el să intre în vreo dizgraţie hindusă, între Ayodhia şi Ludhiana.
Măcar joi îmi ridicasem paşaportul şi Ţolea venise cu mine după o revistă pentru nevastă-sa. Că e Mircea Petrescu ministrul informaţiilor (mă căutase, nu demult). Dan-Radu Vlad, că să dau berea pierdută la pariu. Ne-am dus la terasa Catalin, 2-3 ore. Nea Mircea Nicolau vorbise şi la Radio de Gyr. Stătuseră timişorenii şi gazdele până spre dimineaţă. Se pregăteau de Craiova. Lui nea Mircea i se păruse c-au plecat fără el. A luat taxiul până la gară şi trenul de Craiova. Ei au sunat-o pe nevastă-sa: e spre voi, a răspuns. Au întrebat la poliţie de accidente (că de arestat, acum n-ar mai face-o). Se pregăteau să meargă la morgă, când a sunat telefonul, din Craiova, era nea Mircea, aşa că nici Bucescu, nici Dan n-au mai ajuns. Culman filmează tot, au casete.

De la bere am venit pe la 6 pm şi am dormit euforic până a doua zi, nesupărând pe nimeni, poate ţinându-mă şi pentru ambiguităţi de vineri, pe sărbătoare necomunicată. Neamţul era bronzat, tradusese pe şantier. Venise, aparent, să-şi ia la revedere. Auzise că-l schimbasem din şefie. Din Munchen la Hanovra, unde-şi are părinţii, sunt 600 km, 2 ore şi ceva. Oarecare presiune a securităţii, prin noi şi vechi puşi să rupă oasele inspiraţiei.
Pe săptămâna asta, întrebat ieri dacă mai scriu poezie. După ce fusesem chestionat o zi-două despre Gyr. Perfect sincronizaţi pe două-trei versuri din ştim noi cine. Abia acum mi-am dat seama, şi mi-oi auzi: Gura Humorului chemată la telefon de Fundul Moldovei – dă-mi, dragă, mai repede Gura, că Fundul nu mai are răbdare. Adică de ce să se fi îngândurat el Marcel la numele meu, poate cu Edith (ştiu cultul dumneavoastră pentru oamenii în vârstă: aţi văzut ce-a ieşit?). Transliteram Cernăuţii. Plata a înghiţit zeci de sefeuri de dorul tutunului, păi eu cum beau.
Uberwindung der Metaphysik (Rudolf Karnap). Babig. Fiinţa fiindului. În limbile latină şi în germană s-au introdus formele ens/fiind/seiend anume pentru uzul metafizicienilor. Arta este un mijloc de expresie adecvat pentru sentimentul vieţii, iar metafizica - unul neadecvat (p.106/glicemia mea de azi, 30 decembrie 2011).
Fata şi-a pus vin cu apă. Alegerea lui Boboc, şah la heideggerieni? Mi-o fi convenit gyrarea poeziei pe cadavrul degonflat al metafizicii. Dumnezeu să ne defalsifice. Fata-mi ceruse un scenariu pentru filmele lor de an. I-am zis de piesele ei. Lili Hahami, la telefon – Ierusalim întâi, apoi Roma. Sălaş Dharamshala. Păzea, challenge day. Plata, că vrea să pierdem. O trezii şi pe Gabi. Tot câştigă toată lumea. Poate aducem, pe fugă, apă de la izvorul Eminescu.
Ce faci, dom'le, te-ai îmbrăcat de la 6. Ne-aşteaptă Mariana la 7, până luăm prăjitura, dacă o fi deschis, sau florile (când ţi-am zis aseară coafeză, ai făcut o figură în regie proprie. De două ori mi-ai găsit legitimaţia de serviciu - agenda mi-o recuperasei de la un zidar -, o dată la consulatul rus, a doua acum la ambasada Israelului – ce-oi mai pierde în Mexic?)
Povestiri din Ierusalim pe terasa Cătălin, cu poze securiste. Am pierdut acte înlocuibile. La o adică, abonamentul lunar de troleu făcea două beri (zilnice?), iar permisul de policlinică îl reduplic. Grele frunzişuri de verde şi apă

în ţipătul papagalului noaptea. Regie matinală, Muşata pe Muşatin. Rathi m-a luat automatic în Renault, la Ribeiro – vine delegaţie parlamentară din India; eventual, inaugurarea formală a SCRI – invitaţie la noul restaurant Tandoori. Aurelian Pavelescu îmi aduce o invitaţie de la COŞ.

Mai 1993

***

mirarea mării

mirarea mării leandru palmier corăbii
praf ales de munţii mai adevăraţi ca pustiul
plăcerea sinucigaşă a pietrelor încolibate

cochilii nu şi nici meduze în Marea Moartă
arde leandre nu te arde paralondră ipohondră
ce ape ne-ar acoperi nimicnicia iar soare

cum de nu mi-a venit Ravindra în mintea mării
mâncarea la ore fixe a sclavilor samsara păsări
destin ţeasta zburându-ţi în locul văzduhului

tu vorbeşti eu gândesc nu te înţeleg nu mă auzi
coma com guma gom maelstrom mantra om
mâine pomâine pe drumurile fără întoarcere

pururea bine cu marea ce se trece pustiurilor
ieslea continuată mormânt pelerinat în cruce
prana mării în pielea udă a lui Arhimede
1996

***

CAMELIA CIOBOTARU

MAGICA NOAPTE

Coboară iar din ceruri de lumină
Bătrânul drag, iubitul Moș Crăciun,
Cel așteptat de către toți să vină
Cu daruri multe-n noaptea de Ajun.

E noaptea-n care timpul nu mai zboară
Și-n taină visele se împlinesc,
Iar Moșul blând, pentru a câta oară?,
Îi bucură pe cei care-l iubesc.

E mesagerul Nașterii Preasfinte
Și blând trimis al Pruncului Iisus,
Să ne aducă-n inimă și-n minte
Iubirea Sfântă-a Domnului de sus.

Copii, părinți, bunici, fără de număr,
Își pregătesc colindele de zor
Și-așteaptă tainic, umăr lângă umăr,
Să îl surprindă coborând în zbor.

De-l văd sau nu... ce importanță are?
Minunea iară pe toți i-a cuprins!
Iubirea Sfântă, făr-asemănare,
Încă o dată inimi a deschis!

***

PAUL SPIRESCU, Adjud/ROMÂNIA

CONCERT PENTRU PIAN ŞI TĂCERE

Lui Sviatoslav Richter

Îşi aşează magia
degetelor
peste tăcerea magică a clapelor
pianului.
Un ocean agitat,
învolburat de degete.

Degete albe pentru clapele albe,
degete negre pentru clapele negre.
Doar pianul tace şi tace:
o tăcere magică
de dinaintea Facerii în zgomot
a Lumii!

***

RAISA BOIANGIU, Hunedoara/**ROMÂNIA**

DINTOTDEAUNA AM SCRIS :

mai întâi pe nisipul
de pe malul Nistrului,
cu degetele făcute evantai,
apoi trecând Prutul
pe podul de la Ungheni,
privind undele râului separator,
râu nu al indiferenţei,
râu prin care vedeam
lumea de dincolo şi de dincoace,
unindu-se în ochii mei
şi apoi pe tăbliţe la Chişinău,
alergând în sănii şugubeţe,
chiuind la vale pe patine
şi...căutând la pianul
rămas acolo
şi apoi în Bucureşti , în colind
pe străzile întortocheate
şi în azilul de măicuţe-mama şi eu-
orfane de taţi dispăruţi în spaţii
îngheţate.
Şi cu dorul amorţit de aşteptare
şi azi şi azi
şi scrisul pavăză neuitării
şi scrisul nimicire că mai sunt
şi scrisul buricul pământului
de care mă ţin să nu pic în hăuri
de cutremure , de tornade , de poluări.
Cimitirele-amfore din care culeg viaţă
ca să pot scrie în numele vostru
-străbuni ai mei-
Şi eu cu voi
curând.

(În catedrala neamului)
Gând şi făptuire într-un gând
şi miruire a simţirii
în cânt sfânt şi coroane de aur
şi porţi deschise înspre ceruri-
albastrul adânc- etern-
-surprinsă plutire
şi îmbrăţişările prelaţilor
cu aplecări şi înspre mâinile sfinţite
şi sunete purificate rugi,
resfirându-se în nesfârşire...
şi tu- acolo-cu Mihai Viteazul
cel ce-a ctitorit dintru început Catedrale
şi cu Ferdinand şi Regina Maria,
imaginea lor descoperită după ani de zile,
după trădări, după batjocură, o nouă faţă.
Se poate şterge obrazul nostru mânjit?
azi un strigăt-arvună ân cer-
Vom fi suflu cutremurat:
suntem cei de-atunci de când istoria
ne-a adus împreună
în glasul unirii,
în cântec şi-n credinţa noastră
de localnici în cer.
Fi-vom de-a pururi
pe pământul nost
(Dar unde-i Basarabia
de-atunci?)

***

NU POT SĂ TE PIERD
PE TINE DIN MINE-
COPILĂRIE.

Nu pot să te pierd pe tine
din mine plai străbun ,
bun de pus pe rană.
Sunt hămesită de foame după tine.
Mi-e dor-durut
copilărie cu plai pierdut.
Nu vreau să te pierd,
Copilărie.
Zâmbet aveam cu soarele ce mă sărută în zori.
Gând aveam cu mâna ce mă sfătuia,
zburând pe-o mătură vrăjită.

Vorbe ale vecinilor care mă strigau-aveam:
-Vino,vino să te joci
cu Valea, cu Igor , cu Alexandra , hai!
Spaţiu cât plaiul şi deal şi prăpăstii aveam-
şi cerul locului cu tunete de dincolo de Nistru
aveam.
Şi războiul: întâi pe-o pânză cu imagini,
apoi cu bombe şi pe urmă cu morţi-bunicii mei-
şi tata , deportatul şi câte altele aveam.
Morminte n-am şi nici acolo nu-s.
Neamul împrăştiat , vânturat.

Cai bolunzi nechezând.
Nu-s amazoana să mă pot salva.
Mă ţin cu inima , cu muşchii , cu vremea din mine.
Nu vreau să te pierd copilărie.
Şi mi-e dor de tot ce-a fost.
Nopţi cu neguri căzute în gânduri.
Rănile din dragoste cu dor sunt balsam?
E rană vitregită rezistând.
Depărtare , nostalgie , nu fugi de mine , copilărie.
În suflet eşti dor-doruţ
-pe podul de la Rădăuţi al lui
Grigore Vieru.

***

PIPĂI SPAŢIUL CU ZÂMBETUL

Secvenţa I

Lumea mea e o lume pipăibilă
cu privirea , cu buricele degetelor ,
cu pieptul doritor , cu picioarele
mărşăluind pe mapamond ,
colea , în parcul de vis a vis.
Pipăi conturul ochilor şi fruntea
şi nasul îl încercuiesc şi buzele palid arcuite.
Oglinda mă pipăie şi ea .
-Tu , dragă , ai început să m-arăţi cu şanţuri.
Tu ştii să minţi?
Pipăi obrazul , îl ciupesc , mă joc cu el.
Oasele mele nu ştiu ce fac , muşchişorii cam dispar , unde se duc?
Dar sângele îl pot pipăi? Îl simt cum
tresare în corp : inimă de putregăi , precum
al unui plop din apropiere , pe care-l pipăi
cu braţele – brăţară arghezianã .
Eu îi dau eşecurile mele , el îmi dă seva
speranţei în fiece primăvară .
Pipăi interiorul unui butoi cu cepuri .
Al lui Diogene? E interesant de trăit acolo
(fără cepuri) să intri şi să ieşi când vrei .
Pipăi spaţiul şi încă zâmbesc.
Azi noapte-n vis o umbră mă-nsoţea prin clasele
pe unde-am fost cândva . Şi sălile erau la fel şi
tovarăşii mei de studiu erau acolo , tăcuţi ,
indiferenţi.
Mă gândeam la o cifră mai mică a anilor mei
şi zâmbeam.
-Doamna profesoară , ce mai faceţi ? zicea unul ,
vă gândiţi la tinereţea dumneavoastră , aşa-i?
Zâmbeam...Nu-mi întrerup zâmbetul ,
mă trezesc cu el pe faţă şi mă minumez :
nicio diferenţă între vis şi realitate ,
doar anii , anii mei mai mulţi.
Îmi pipăi zâmbetul – povară , însoţitor de-o viaţă .
Îmi pipăi obrazul vesel înălţat ,
cu pecetea pe care i-o pune zâmbetul ,
exerciţiu benefic al pipăirii.

***

Pipăi spaţiul cu zâmbetul ,
care se lipeşte de lucruri şi le dă Viaţă-
mişcare , îndelungă lucrare-
-zâmbetul-

Secvenţa II

***

TEO CABEL, Buzău/**ROMÂNIA**

ÎNTREBARE

M-a întrebat cu ce
mă –mbrac la balul,
stelelor,
mascat,
cu inimi de gheață
dar,
ceasul aţipea între tic şi tac
pe acolo am văzut cum
se furisează amintirile...
M-a întrebat iar cu ce,
mă îmbrac ,
„cu mîna în buzunar” , am zis
și am văzut iar amintirile,
nu se furișau,
făceau de planton,
în trei schimburi.
Cineva încerca să-și topească gheața
sufletului
la focul propriilor cuvinte...
de gheață carbonică,
ce fel de îngeri știu să facă asta?
eram fericit, îmbrăcat cu mâna în buzunar .
un zâmbet stătea de pază la poarta orizontului.

17.12.2011

***

TĂCERILE

Cuvinte cu boxele oprite.
Un tren în viteză ,
Eurostar
Fără pauze , fără semne de punctuație.

Uși pe care nu aștepta să ți le deschidă nimeni.
Dacă ți le deschide cineva
Întotdeauna primul este Dumnezeu
Și nu te umilește cu prezența lui,
Îți trimite un prieten.
20.03.2012

Umple lumina,
Lumina
Cuvintelor fără spații și fără semne de punctuație,
Și întunericul începutului
După secerișul numerelor impare,
Un stol de galaxii fâlfâindu-și aripile.

***

TĂCERE (II)

sunt prizonier în tăcere.
în tăcere oul
cu obloane groase și ușa grea
de greutatea ei .
de ce aș sta lângă un ou ferecat?

îl sparg,
și intru în el obloanele și ușa sar
în lături.
așa se intră în lumea reală?

Obiectele cad ca niște fulgi
Se așterne zăpada zgomotului.
Amănuntele mă invadează
tolănindu-se în gândurile mele,
în ceea ce credeam că sunt numai eu,

multe, multe, nu știu când
trece o zi, o lună, un an.

mă uit în oglindă
ochii mei derulează seriale, tankshwouri,
pleoapele sar în părți
ochii sunt aruncați de forța centrifugă
sparg oglinda și rămân înfipți
cioburile sunt supte de forța centripetă
în orbitele părăsite.
ochii privesc în oglinda din orbite.

Vreau o secundă de tăcere
și un coș de gunoi să dau „delete”
la atâta balast.

***

OXANA MUNTEANU, Chişinău/aşa-zisa „REPUBLICĂ MOLDOVA”

EU

Plâng şi scriu
scriu şi plâng
rătăcesc în litera unei zile,
ce mi-a tot luminat calea
care m-a legat
de vise, zări, destine.

Apriga-mi dorinţă de
a mă vedea în timp
o creatoare a florii
o crizantemă a zării

Timpul nostru nu-i uitare.

***

CÂNTEC

Eu plâng şi cânt

acoperită

de timpul gândului
ca o floare
ruptă din geama dimineţilor.

Eu plâng şi cânt
lumina ta,
izvorul fericirii mele.

***

CUVÂNTUL

Un singur lucru am aflat
după naştere:
înaintea mea a fost cuvântul.
Am fost creată din cuvintele
ce au născut iubirea spre
Dumnezeu,
Sacralitate,
Sacrificiu
Chişinău, 2012.

în care doar noi doi
suntem rege şi regină
şi ascultăm cântecul divin,
pătrunzător şi limpede,
în care ne-am construit
supremul cuvânt
IUBIREA.

***

IOANA STUPARU, Bucureşti/ROMÂNIA

PLUGUŞORUL SCRIITORILOR

Aho, aho, stimaţi
confraţi
Cuvântul mi-l ascultaţi:
Sunaţi din zurgălăi, tare,
Să se-audă peste zare!
S-audă şi Sadoveanu
Cum întâmpinăm noi, anul.

Că de n-avem calul "Faur"
Şi nici şaua lui de aur,
Lăsăm gândul să ne poarte
Cât se poate de departe,
Despicăm firul în trei,
Punem mâna pe condei.
Condeiul îl ascuţim,
Cuvântul îl pritocim,
In slovele tari ca fierul,
Punem sarea şi piperul.

Mămăligă şi cârnaţi
Sunaţi zurgălăi, sunaţi!
Lângă cârnaţi, murătură,
Să ne lase apă-n gură.
Ţuică fiartă-n ceşti de lut,
Pentru anul ce-a trecut!

Pentru anii care vin
S-avem urcuş fără chin,
Punga să ne fie plină,
Grâul fără de neghină,
Muză la nepriceput,
Somn uşor în aşternut!

Ruga mea către Hristos,
Să ne fie de folos !
La mulţi ani cu sănătate,
Că-i mai bună decât toate!

***

NADA POMPER (croată din GERMANIA)

LA PANEUROPA- UNION

Noi suferim de sindromul stelelor
Înnotăm peste toate graniţele
Protrivnici legilor războiului
Împotriva şuvoiului
Întindem aripile departe
După lumină şi viaţă
Spre cerul nimănui
Spre soare
În contra urii şi uciderii
Pe sub steagurile noastre
Străluceşte speranţa.

Trad. de **EUGEN EVU**

***

GABRIELA PACHIA, Timişoara/**ROMÂNIA**

PRINTRERÂNDURI

— Mulţumescu-ţi, Doamne,
pentru strofice gânduri —
fuioare nesfârşite-n alegorii,
ajurate printrerânduri —...
De-ndată ce-ai cătat, legiuit, în
hexagonale irizări,
nimic nu va mai fi scrobit, ca-
n ternele poetizări...
Învelite-n tuci, înceţoşate generaţii, ce n-au tras
asul de pică,
pipăie harta-ntreagă printre căscatele uluci, cică
se-mpart duble cetăţenii la vernisajul norilor
congruenţi,
unde bunul şi buna — faţă şi profil — s-au
declarat absenţi,
la debutul bombatelor ocheane de sticlă ce
visează
umblătoare statui păşind dintr-o istorie aţoasă...
Preanobili cavaleri s-au plafonat lângă ulceaua
decoltată,
prea repede te-a stins vâlceaua, iubite grănicer,
cotiledonată...
Ţi-ai prins sufletul între nordul mic şi nordul
mare,
chintesenţele de pâine sunt invadate de
protozoare...
Idei fost-au intersectate de decibeli şi vinete
vibraţii,
fregatele şi-au răstignit ambrozia pe plite şi
deprecaţii...
Se vând prozodiile unor meşteri de frig,
hulubăriile
stau goale, se zboară tot mai aproape de bălăriile
spiritelor de vată, se crâmpoţesc filoane şi tunici,
doctrine de vanilină se-nchircesc în năravnici
târlici...
Inter arma silent Musae. Vă-mbolnăviţi de
anideaţie
chiar dacă iubirea de glie e-n perioada de graţie...
Las lumea de sparanghel să bată din tocuri deşarte
—
picareştii nori ai lui Magellan acuşi absolvă Belle
Arte —...
-Să-ţi dau să scrii şi-nmărmurite piramide de
hârtie ?
— Nu, îţi foarte mulţumesc, am guraliva de
mistrie !

***

DJAMAL MAHMOUD, Rakka/**SIRIA**

Djamal Mahmoud, născut la 4 mai 1962, în localitatea Rakka din Siria. A urmat şcoala primară şi liceul în oraşul său natal, apoi a absolvit Facultatea de Medicină din Cluj-Napoca. Publică în diverse reviste din România: Revista Tribuna, din Cluj-Napoca, revista Actualitatea literară, revista Oglinda literară, revista Feedback-Iaşi, revista Citadela, din Satu Mare, revistele Singur, Litere, din Târgovişte, revistaEcoul, Tânărul scriitor- ARP, şi revista Nova Provincia Corvina, din Hunedoara, etc. A debutat cu volumul de versuri ***De ce***, Editura Daco-Press, Cluj-Napoca, 1995. Este prezent în următoarele antologii şi volume colective: World Haiku 2009, No.5″, Editura Shichigatsudo, Tokyo, Japonia, 30/01/2009, (coordonată de profesorul şi haijinul, Ban, ya Natsuishi, co-

fondatorul asociaţiei mondiale de haiku, WHA), Antologia „Virtualia 7 şi 8”, coordonate de Alina Manole, Editura Pim, Iaşi, România, 2008& 2009, Antologia de poezii şi comentarii de Valentina Becart, Editura Paneurope, Iaşi, România, 2008, A doua carte a întâlnirilor, 2008 &, A treia carte a întâlnirilor, 2009, - ambele volume coordonate de Eugen Evu, Editura Astra, Deva, România, Primul Cocor, un volum colectiv de Haiku, Editura Grinta, Cluj-Napoca, România, 2009, Antologie de poezie, 55 de poeţi contemporani- pagini alese, coordonată de Valentina Becart, Editura ArhipArt, Sibiu, România, 2010, Dimineţile cocorilor, volum colectiv de haiku, Editura Grinta, Cluj-Napoca, România, 2010, şi Mişcarea culturală din Rakka, între 1900-2008″, de scriitorul sirian Subhi Dusuki, Editura Kiwanhouse-Damasc, Siria, 2008.

Prezentare - **EUGEN EVU**

sura1

se încarcă memoria
se încarcă până la ultimul mormânt
la niciun nume nu mai răspunde copacul
o serenadă aurie scoate umbrele
din ascunzişurile lor

apa îşi urmează cursul neinteresată
de nicio privire
o piatră îmi mângâie senzual linia vieţii
ghemuindu-se în palmă
în timp ce îmi cade din ochi un dumnezeu
sărat şi incolor cât o lacrimă...

sura6

nu nu-mi pasă de umbra ta
nici nu am vreun motiv bine întemeiat
să-ţi ţin minte numele
tu păstor al ruginii şi al luciului
modulează-ţi sunetele
pendulează între morţile tale de glorie
eu mă voi roti în tăcere
în cercurile mele de apă
până la însetare

apoi le voi bea unul câte unul
şi mă voi evapora
mângâiat de palma mamei
până când devin un nor nemărginit
de veşmântul căruia
se vor ţine ca nişte prunci abandonaţi
toate lacrimile lumii...

***

IONUŢ CARAGEA, Montréal/**CANADA**

DUMNEZEUL MATRIOŞKA

cel de-acum eşti chiar tu
bătrânul Matrioşka
în tine se află atâtea păpuşi
cu chipul de ieri
şi dacă-nchizi ochii
vei fi şi tânărul
şi copilul care merge de-a buşilea

şi fetusul
în care sufletul orfan
şi-a găsit casă

cel de mâine eşti tu
păpuşa dormind în lada de zestre
a bătrânei Matrioşka

***

istoria mărturisitoare

IN MEMORIAM FLORIN CONSTANTINIU (8 aprilie 1933 - 13 aprilie 2012)

Prof. Ioan Scurtu: “***Florin Constantiniu a fost cel mai complet şi temeinic istoric român din ultima jumătate de veac***”

ISTORICUL CETĂŢEAN FLORIN CONSTANTINIU

Cred că nu exagerez cu nimic afirmând că Florin Constantiniu a fost cel mai complet şi temeinic istoric român din ultima jumătate de veac, precum şi un Mare Român, într-o vreme când această apartenenţă naţională este mai curând hulită decât apreciată. În 1989, Florin Constantiniu avea deja o operă, iar primirea sa în Academia Română i-ar fi permis o viaţă tihnită, departe de hărmălaia politică. Dar, ca un adevărat Cetăţean, Florin Constantiniu a ieşit în arenă, pentru a promova adevărul istoric, prin scrierile sale (a dat cea mai temeinică şi originală sinteză, intitulată semnificativ „O istorie sinceră a poporului român", care s-a bucurat de un uriaş succes, cunoscând nu mai puţin de patru ediţii), precum şi prin intervenţii publice.

Participarea sa la emisiunea *Dosarele istoriei*, care se difuza de TVR la o oră de maximă audienţă, i-a asigurat o popularitate excepţională, milioane de români admirându-i forţa de argumentare, acurateţea limbajului, eleganţa dialogului. Nu ştiu dacă de la titlul acestei emisiuni, prietenul său (îmi permit să afirm că şi al meu), Mircea Suciu a scos revista intitulată „*Dosarele istoriei*", dar ştiu cu certitudine că a fost spiritus rector al acestei reviste de mare succes. Ani în şir a publicat – la solicitarea prestigiosului istoric literar Valeriu Râpeanu – în ziarul „*Curierul naţional*" articole incitante pe teme diverse, cele mai multe de istorie contemporană. Comunicările sale la reuniunile ştiinţifice, dar şi cu alte prilejuri, ca de exemplu la lansări de carte, reţineau întotdeauna atenţia auditoriului, care ştia că, în orice împrejurare, Florin Constantiniu îşi respectă condiţia de istoric, venind cu noutăţi din istoriografia mondială cea mai recenă, oferind interpretări interesante şi spectaculoase. Era o plăcere să-l asculţi şi să-i admiri logica impecabilă.

Optimistul istoric din anii 90 a trebuit să constate că România nu merge într-o direcţie bună. În loc să se dezvolte, aşa cum speraseră românii în decembrie 1989, ţara a fost împinsă pe calea degradării economice, politice şi morale. S-a lucrat metodic şi rapid la distrugerea României: în câţiva ani au fost lichidate marile întreprinderi industriale, sistemele de irigaţie, combinatele avicole etc, sărăcia a devenit endemică, milioane de români au fost nevoiţi să ia calea bejeniei, iar spiritul public a fost pervertit, astfel că foarte mulţi cetăţeni votează nu programe politice, ci pe cei care le oferă un litru de ulei, un kg de zahăr etc.

Într-o ţară cu cea cu cea mai scăzută durată a vieţii din Europa, în 2011 s-au închis zeci de spitale, după ce cu doi ani în urmă s-au desfiinţat peste 10.000 de şcoli, astfel că analfabetismul a redevenit o plagă naţională. Politicienii nu vor ca românii să ştie de istorie, pentru că ar putea face comparaţii, din care ei ar ieşi teribil de şifonaţi, drept care au decis reducerea orelor la acest obiect de învăţământ şi eliminarea lui de la exemenele de capacitate şi bacalaureat. Totodată, au scos din grila de programe a TVR emisiunea amintită, au adus în stare de faliment revistele şi institutele de istorie, au trecut la dezmembrarea Arhivelor Naţionale etc etc. În schimb, au început să promoveze cu fervoare subcultura, să umple ecranele televizoarelor cu prostituate care-şi etalează silicoanele, cu dezbateri politice în care participanţii se gratulează cu tot felul de invective etc. etc. Nu este lipsit de semnificaţie faptul că publicaţiile cu cel mai mare tiraj din România actuală sunt ziarele de scandal, cu femei goale pe prima pagină.

Toate acestea – şi încă multe altele – l-au adus pe Florin Constantiniu în pragul disperării. Nu mai vedea nici o cale de îndreptare, ajunsese la convingerea că poporul român nu mai are nici o perspectivă istorică. În articolul publicat în numărul din februarie 2012 al revistei Istorie şi civilizaţie, Florin Constantiniu scria: „Am spus în repetate rânduri – şi o voi spune mereu – clasa politică din perioada post decembristă este cea mai incompetentă, cea mai lacomă şi cea mai arogantă din întreaga istorie a poporului român. Actuala guvernare a ridicat incompetenţa, lăcomia şi aroganţa la culmi fără precedent".

Plecând din această lume, istoricul a fost scutit să mai asiste la dezmăţul guvernanţilor, la prăduirea a ceea ce a mai rămas din bogăţiile solului şi subsolului acestei ţări, altădată cunoscută şi respectată pe toate meridianele Globului. Nu vreau să fac o legătură forţată, între criticile adresate actualei puteri de Florin Constantiniu şi faptul că, în cazul său, nu s-au respectat normele legale după care funcţionează Academia Română. Am rămas surprins să constat că Florin Constantiniu a fost înmormântat într-un cimitir aflat la margine de Bucureşti şi nu în parcela academicienilor din cimitirul Bellu, unde-i era locul cuvenit. Explicaţiile date de conducerea Academiei Române că, fiind sărbătorile de Paşti, nu a fost găsit administratorul care se ocupa de această operaţiune, mi se par de-a dreptul ridicole. Mai curând sunt tentat să cred că s-a adoptat această poziţie de desconsiderare a unui membru marcant al acestei instituţii cu gândul că Guvernul va aprecia gestul şi va acorda cei 25% din indemnizaţia cuvenită academicienilor, tăiată în urmă cu doi ani. Această variantă a fost evocată de mai mulţi participanţi la ceremonia funebră de la Cimitirul Militar Ghencea 3.

Omul Florin Constantiniu a plecat dintre noi, dar în urmă rămâne OPERA sa nemuritoare. Iar pentru noi, cei care l-am cunoscut, şi un model de comportare, un adevărat ISTORIC CETATEAN. (Friday, April 20th, 2012 | Posted by eXpress).

prof. univ. dr. **IOAN SCURTU,** Bucureşti/**ROMÂNIA**

***

ULTIMUL INTERVIU AL ACADEMICIANULUI FLORIN CONSTANTINIU: "*POLITICIENII POSTDECEMBRIŞTI AU FĂCUT ROMÂNILOR MAI MULT RĂU DECÂT MONGOLII, UNGURII, TURCII, NEMŢII ŞI RUŞII*"

Reluăm din Cotidianul de marţi, 4 ianuarie 2011, un excepţional interviu pe care academicianul Florin Constantiniu l-a acordat lui Ion Longin Popescu, interviu în care marele istoric a făcut zguduitoarea mărturisire: "Ce-mi doresc în 2011? Să scap cât mai curând din această lume de hoţie, ticăloşie şi nevolnicie, care este România de astăzi".

De 21 de ani trăim vremuri pretins istorice. Totul a început la Revoluţie, când grupurile de tineri care ocupau Comitetul Central strigau exaltate: "Istorie, istoriee...". De atunci aşteptăm mereu să se întâmple ceva istoric. Aşteptăm ca cineva, un om de cultură sau un politician providenţial, să ne spună că ştie încotro trebuie să meargă ţara, că există un plan naţional de dezvoltare. De fapt, vrem să ne vedem pe noi înşine în postura de făcători de istorie. Din păcate, în alegeri, nu ne-am votat "visătorii" potriviţi. Nimeni n-a "visat" pentru ţară şi pentru naţiunea română, ci eventual doar pentru sine, pentru ai săi şi ai partidului său. Mulţumită politicienilor, în ultimii 21 de ani, România aproape că a fost scoasă din istorie. Nici unul dintre ei n-a avut curiozitatea să deschidă o carte de istorie, pentru a găsi acolo un îndreptar, un ghid de orientare, o soluţie anticriză. Dimpotrivă, ajunşi la putere, politicienii au scos istoria pe tuşă, marginalizând-o în şcoli şi universităţi, împreună cu latina – limba întemeietoare a românilor. În faţa acestui "holocaust" aplicat trecutului românesc, un istoric de mare anvergură, precum este academicianul Florin Constantiniu, nu poate decât să plângă, să se răzvrătească sub o copleşitoare durere. Pentru domnia sa, timpurile pe care le trăim sunt atât de goale de conţinut istoric, că nu-şi mai doreşte decât să dispară fizic: "Îmi doresc să scap cât mai curând din această lume de hoţie, ticăloşie şi nevolnicie, care este România de astăzi".

"Ne îndreptăm spre o sărăcire intelectuală, care va transforma România într-un deşert cultural"

● Domnule profesor, toată lumea ştie că Istoria este disprețuită şi ignorată în ţara noastră. Cât de greşită este această atitudine din partea guvernanţilor ultimilor 21 de ani?

● Cauzele restrângerii dramatice şi regretabile a ponderii istoriei în învăţământul românesc trebuie căutate, în opinia noastră, mai întâi, în confruntarea dintre globalism şi identitatea naţională şi, apoi, în percepţia eronată a necesităţilor de pregătire intelectuală şi culturală a omului contemporan. Noile forţe economice globale îşi propun nu ocuparea unui teritoriu sau dominarea unei ţări, ci subordonarea întregii lumi. În atingerea acestui ţel, globalismul întâmpină un obstacol: identitatea naţională a popoarelor, întruchipată în statele naţionale. Identitatea naţională se hrăneşte şi din memoria istorică, şi, atunci, globalismul atacă istoria pentru a slăbi conştiinţa naţională. În al doilea

rând, globalismul nu are nevoie de oameni cu un larg orizont de cultură, el vrea specialişti de nişă, performanţi într-un domeniu restrâns. Ne îndreptăm spre o sărăcire intelectuală, care va transforma România într-un deşert cultural. Cred că în predarea istoriei, a istoriei românilor în primul rând, în ultimii 21 de ani, s-a înregistrat un regres pe cât de dăunător, pe atât de condamnabil. Şcoala românească, o şcoală cu excelente tradiţii de învăţământ solid şi fertil, a fost pusă la pământ de coaliţia dintre elevii leneşi, bolnavi de socializare pe Facebook; părinţii isterizaţi de odraslele nemulţumite că trebuie "să-şi facă temele acasă" şi birocraţii plafonaţi, grijulii cu scaunele lor, nu cu educaţia, şi copiind mecanic din publicaţii străine, pentru a redacta legi, regulamente şi programe analitice. De 21 de ani se fac reforme şi iar reforme ale învăţământului, care, în realitate, subminează funcţia instructiv-educativă a şcolii. Primul pas în cretinizarea elevilor este prigoana dezlănţuită de birocraţii Ministerului Educaţiei împotriva volumului de cunoştinţe transmise elevilor. La istorie – şi nu numai la noi – s-a început cu îndepărtarea cronologiei: "Să nu încărcăm mintea elevilor cu date". Foarte bine: istoria nu este o disciplină de memorizare, ci de analiză. Dar fără repere în timp nu se pot stabili legăturile cauzale. Şi eu sunt împotriva învăţării pe dinafară a datelor lesne de găsit într-o cronologie sau într-un manual, dar – pentru Dumnezeu! – cum să înţelegi raporturile de cauză-efect dintre evenimente dacă nu cunoşti succesiunea lor în timp? Nu se doreşte ca elevii să aibă o pregătire temeinică, şi cei trei componenţi ai coaliţiei de care am amintit preferă nişte adolescenţi ignoranţi, incapabili să depăşească limbajul "mişto" şi "naşpa". Cu astfel de cetăţeni, viitorul României este sumbru.

● În timp ce bulgarii îşi împânzesc ţara cu şantiere arheologice, în căutarea tracilor cu care nu au nici o legătură, românii, urmaşi direcţi ai dacilor şi romanilor, sunt gata să cedeze străinilor, spre distrugere, vestigiile daco-romane de la Roşia Montană. Care ar trebui să fie atitudinea statului faţă de cercetarea arheologică?

● Deşi se vorbeşte de conservarea "patrimoniului naţional", nu se face nimic pentru păstrarea şi valorificarea lui. S-a găsit un alibi: nu sunt bani. Dar banii se găsesc imediat când se construiesc vile şi se achiziţionează maşini de lux. Este o ruşine că statul român nu a participat la "licitaţia Brâncuşi", pentru a achiziţiona măcar pipa unui român care a deschis drumuri noi în artă. Nu ne pasă de Brâncuşi, dar avem bani pentru branduri care nu conving pe nimeni. Spre ruşinea guvernanţilor noştri, avem mult mai puţine şantiere arheologice astăzi, în România, decât pe vremea lui Mihail Roller, de tristă amintire. Sentimentul patriotic se înfiripă la copil din interesul şi dragostea pentru vestigiile trecutului. Sentimentul istoric al continuităţii se naşte din ataşamentul pentru un monument, o cruce înălţată să veşnicească un eveniment, un mic schit pierdut în munţi. Cine-i învaţă pe copii să le ocrotească? Grija pentru urmele înaintaşilor – vezi şi cazul Roşia Montană – ar trebui să fie un principiu sădit în conştiinţa românilor încă de pe băncile şcolii.

"Marii guru ai culturii române de astăzi nu mai vor să ştie că sunt români"

● Cui credeţi că i se datorează situaţia catastrofală în care se află astăzi România?

● Situaţia catastrofală în care se află astăzi România are, ca să spun aşa, doi responsabili, în afara crizei mondiale: clasa politică şi masa poporului român. Clasa politică postdecembristă nu a avut – indiferent de partid – nici un proiect naţional. A avut, în schimb, un unic gând: să se căpătuiască. S-a repezit asupra României cu singurul gând al îmbogăţirii. Oamenii politici au acţionat ca nişte vandali, distrugând şi jefuind totul. Mongolii, ungurii, turcii, nemţii, ruşii nu au făcut românilor atâta rău cât au făcut politicienii postdecembrişti în două decenii. Când, peste ani şi ani, se va scrie istoria timpurilor de azi, "nu vor ajunge blestemele" pentru a-i condamna pe cei care au făcut ca România să rateze o mare şansă de afirmare şi bunăstare şi să fie adusă la sapă de lemn. Dar clasa politică nu şi-ar fi putut desfăşura "opera" nefastă dacă în calea ei ar fi întâlnit rezistenţa hotărâtă a opiniei publice, manifestarea viguroasă a spiritului civic. Din nefericire, am rămas un popor de ţărani – spiritul civic se naşte la oraş!–, o turmă de oi care se lasă exploatată, batjocorită, călcată în picioare, fără nici o tresărire de revoltă sau de demnitate (Goga observase, în 1916, acelaşi lucru). Clasa politică din România este întocmai ca un răufăcător sigur de impunitate. Şi dacă ştie că nu are a se teme de nimic, atunci de ce n-ar jefui în continuare? Proteste ca în Grecia – leagănul democraţiei – sunt de neimaginat în România. Ăsta e marele nostru blestem: o masă supusă, resemnată, incapabilă să se mobilizeze pentru un mare proiect sau pentru o mare idee. Mă întreb dacă noi, românii, nu am părăsit deja scena istoriei. O bună parte a elitei intelectuale a capitulat în faţa globalismului, a capitalismului de cumetrie şi a clientelismului politic, abandonând funcţia de ghid spiritual al naţiunii. Oameni ca paşoptiştii, oameni ca făuritorii României Mari ar fi priviţi astăzi ca anacronici şi nostalgici. Marii guru ai culturii române de astăzi nu mai vor să ştie că sunt români. Am avut un exemplu la 1 Decembrie a.c.: câţi dintre ei au scris sau evocat cu dragoste de trecut împrejurările creării României Mari?

"Din soldaţi am făcut hoţi, din ofiţeri, peşti, dar cu caii ce să fac, domnule ministru?"

● Românii au mai trecut prin crize. Spre exemplu, Marea Criză din 1929-1933. Cum s-au descurcat guvernele de atunci?

● Într-adevăr, crize economice au existat şi în trecut, dar fiecare eveniment este generat de condiţiile istorice care îi conferă unicitate. Soluţiile deci nu pot fi identice în cazul unor crize. Cea din anii 1929-1933 a lovit dur România, şi guvernanţii de atunci, ca şi cei de acum, au recurs la concedieri, întârzierea plăţii lefurilor, reduceri de salarii ("curbele de sacrificiu"). A fost marea neşansă a lui Nicolae Iorga, cea mai strălucită minte a românilor, să fie prim-ministru în anii 1931-1932, când criza se îndrepta spre apogeu. A făcut scandal în epocă replica dată de el unei delegaţii de agricultori, veniţi la Mangalia, unde el îşi petrecea concediul, pentru a se plânge de situaţia grea în care se aflau, fiind presaţi de bănci să-şi achite datoriile. Iată relatarea lui Iorga însuşi: "Iar, cum un om mai simplu strigase la capătul lămuririlor mele, că el e «desperat», i-am spus, glumind: «Nu; fiindcă aici e casa mea, colo e marea; dacă erai în adevăr desperat, la mare te duceai»". Ziarele care-i erau ostile l-au acuzat că i-a trimis pe protestatari să se arunce în mare. Exasperat de "măsurile de austeritate", un colonel, şef de unitate, s-a dus la Constantin Argetoianu, ministru de Finanţe în guvernul Iorga, şi l-a întrebat: "Din soldaţi am făcut hoţi, din ofiţeri, peşti, dar cu caii ce să fac, domnule ministru?". Criza s-a rezolvat când a încetat pe plan internaţional. Sunt convins că şi acum va fi la fel. Adevărul este că mari finanţişti nu am avut decât doi: Eugeniu Carada şi Vintilă Brătianu. Nu am avut şi nu avem mari competenţe financiare, capabile de elaborarea soluţiilor de criză. Guvernanţii de astăzi vădesc o gândire rudimentară: "să taie", să reducă salariile şi să sporească taxele. Un mare plan de investiţii, de relansare a economiei nu există. Să aşteptăm, aşadar, scrâşnind din dinţi, sfârşitul crizei pe plan mondial.

● Care este epoca din istoria românilor pe care o admiraţi cel mai mult?

● Admiraţia cea mai puternică o am pentru generaţia paşoptistă. O forţă de creaţie politică, un devotament pentru interesul naţional, un dezinteres total pentru destinul personal, totul a fost închinat naţiunii române. Eşecul Revoluţiei din 1848 nu i-a descurajat pe paşoptişti. Au îndurat exilul, dar au continuat lupta şi, în două decenii (1859-1878), au creat statul român modern, căruia i-au câştigat independenţa. Doar două decenii, adică exact cât i-a trebuit clasei politice postdecembriste să prăbuşească România în haos şi mizerie. Cum să nu-i admiri pe paşoptişti? Sunt un model care ar trebui prezentat şi explicat în toate dimensiunile lui, nu ca o simplă lecţie de manual, ci ca un prilej de meditaţie, responsabilă şi fecundă, pentru adolescenţi, făuritorii României de mâine. Dar cum să le "încărcăm mintea" cu evenimente şi date? Nu se lăuda, nu demult, Ministerul Educaţiei că a mai redus cu 35% cunoştinţele de transmis în învăţământ?

● Ce vă doriţi în 2011?

● Ce-mi doresc în 2011? Să scap cât mai curând din această lume de hoţie, ticăloşie şi nevolnicie, care este România de astăzi. Întrucât sunt prea bătrân pentru a mai emigra, cum nu există la noi clinici de eutanasiere voluntară, cum procurarea Furadanului salvator e oprită prin lege, nu-mi rămâne decât să-l rog pe Dumnezeu să mă ia la El rapid şi uşor.

● Ce urare le adresaţi românilor, domnule profesor?

● Urez poporului român, la începutul lui 2011, să se revitalizeze şi să fie capabil să reînnoiască, în condiţiile secolului al XXI-lea, performanţele strămoşilor din timpul lui Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul şi al luptătorilor paşoptişti.

„Jurnalul Naţional", anul XIX, nr. 5898, 18 aprilie 2012, p. 6-7, preluat din „Cotidianul" de marţi 4 ian. 2011
http://www.jurnalul.ro/interviuri/ultimul-interviu-al-academicianului-florin-constantiniu-politicienii-postdecembristi-au-facut-romanilor-mai-mult-rau-decat-mongolii-ungurii-turcii-nemtii-si-rusii-610240.htm
17 aprilie 2012

***

GÂNDIREA LUI ŞTEFAN CEL MARE, ÎN CONTEMPORANEITATE
(de la Movila lui Burcel, la situaţia actuală)

Într-o zi de sărbătoare, Ştefan şi alaiul lui au plecat spre biserica din Vaslui. De biserică se apropiau, clopotele, în văzduh, răsunau; dar în câmp un glas se auzea, ce boii îşi îndemna: « Hăis, plăvane, cea jugane! »
Ştefan în loc a stat şi a ascultat, apoi cu mâna un semn a făcut, şi soldatul s-a dus în câmp. Inapoi când s-a întors a adus un ţăran sărăcăcios. Ştefan, curios, îl privi şi la el se răsti: "Cum îţi permiţi tu, oare, să lucrezi în zi de sărbătoare?"' Burcel în genunchi s-a aplecat. L-a privit pe Vodă, de la încălţări până la mustaţă, fără a-l privi în faţă. Cu un glas domol, dar hotărât, Burcel aşa a vorbit: "Să trăieşti, Măria Ta, şi eu am luptat în oastea ta. Eram mare la stat şi falnic, armăsar am încălecat. Aveam ghioagă cu măciucă, şi cu cuie ţintuită. Odată, când o roteam, 'proaşca' printre duşmani făceam. Dar în bătălia de la Războieni, un turc mai spurcat, cu sabia a dat şi mâna mi-a retezat. Ghioaga jos am scăpat şi, odată cu ea, a căzut şi mâna mea. Şi-am rămas, cum mă vezi, aşa! N-am nici plug, n-am nici jug, nici juncani ca să-i injug! Astea le-am luat, de la frate-miu, de împrumutat, ca să termin de arat.'
Povestitor: Cât de furios Ştefan era, starea lui de spirit s-a schimbat, fruntea a ridicat şi aşa a strigat :
Ştefan cel Mare: 'Cum se poate aşa ceva să se-ntâmple-n ţara mea? Asta-nseamnă că e vina mea. Acest om care pentru ţară a luptat, pentru ţară şi credinţă, şi-au ajuns la biruinţă. Iar acuma n-are cele de trebuinţă. Măi Burcele, fătul meu, uite ce-ţi dăruiesc eu: ia un plug, ia şi jug, ia şi juncani ca să-i înjugi. Am să-ţi mai dau şi această răzăşie. Tu când treaba îi termina, sus pe movilă vei urca, în zare te vei uita. De vei vedea duşmani intrând în ţară, tu să strigi cât îi putea: 'Sari, Ştefane, la hotară, c-au intrat duşmanii-n ţară!' Iar eu acolo unde voi fi, pe dată te-oi auzi. Ca un zmeu eu voi veni, şi pe loc i-oi nimici ! »
…Dacă Ştefan s-a considerat vinovat de neajunsurile lui Burcel, atribuindu-şi vina, cine se face vinovat de starea naţiunii noastre române, azi, că am ajuns atât de jos?
Din respect faţă de ţară, după revoluţia decembristă s-a trecut la reorganizarea ţării, după principiile capitaliste. După naţionalizarea din 1948 şi cooperativizarea din '62, s-a trecut de la sistemul capitalist, la sistemul comunist. Atunci s-au adunat de la ţărani toate utilajele agricole, inclusiv animalele de tracţiune. Majoritatea utilajelor adunate la sediul CAP s-au degradat. Acum, după '89, au schimbat comunismul , iar, cu capitalismul. Pentru bunăstarea poporului s-a trecut la distrugerea masivă a industriei; total s-a tocat şi vândut la fier vechi. Pădurile au fost defrişate masiv şi exportat lemnul în stare brută, mult mai ieftin decât produsul finit …şi multe, multe altele!
In urma acestor aplicaţii, recomandate de către cei în drept ("aleşii poporului", deh…), atât de mult a progresat România, încât a ajuns la sapă de lemn. Nivelul de trai a scăzut, în schimb au crescut mafia, clanurile; şi le prieşte aleşilor (există un mediu prielnic…), dar şi hoţilor, ce contribuie la jaf, cot la cot cu guvernanţii.
In afară de starea jalnică în care se află ţara, privim cu tristeţe la situaţia din învăţamânt, unde au aparut fel şi fel de manuale scrise de x, y, funcţie de interese, fără o tematică şcolară bine gândită, bine determinată – cu scopuri înţelept fixate. De asemenea, profesorii se numără printre angajaţii cu cele mai derizorii salarii. Dacă luăm în consideraţie şi gradul redus de autoritate al profesorului faţă de elevi, din cauza înţelegerii greşite a democraţiei, este destul de clar că învăţamântul a ajuns pe o treaptă inferioară (…astronomic, faţă de vremea lui Spiru Haret!) - şi e în cădere liberă.
Din cauza democraţiei înţelese greşit, şi sistemul medical a ajuns într-o situaţie destul de grea. Cei ce au de suferit cel mai mult sunt tot oamenii nevoiaşi. Este adevărat că salariile sunt mici, dar atunci când un pacient ajunge la spital, i se solicită o anumită sumă de bani, pentru tratamentul aplicat, deşi, au plătit asigurările medicale.
…Zic azi, ţăranii de pe Trotruş :
« ***Dacă Ştefan ar trăi, el pe mulţi i-ar nimici,***
Au dus ţara la ruină : studii zic că au,
Dar cei săraci , necăjiţii - tot nimica n-au… ».

prof. **EMIL GANEA**, Tg. Trotuş-Bacău/**ROMÂNIA**

***

RAPORT GERMAN DIN 4 NOIEMBRIE 1940, VALABIL ŞI ...DUPĂ 50 DE ANI!!!

Aceasta este traducerea unui raport german, care poartă data de 4 noiembrie 1940. Autorul acestui text stabileşte strategia de acţiune a Germaniei naziste în România, la două luni de la alungarea regelui Carol al II lea şi la puţină vreme de la sosirea misiunii militare germane. Documentul se găseşte la Arhivele Naţionale ale României, Fondul Microfilme SUA, rola 258 cadrul 1405523. Raportul a fost recuperat din arhivele naziste de armata americană, însă din păcate nu a fost înregistrată proveniența lui. După ton, vocabular şi atitudine pare să fie elaborat de un membru al NSDAP. Diplomaţii şi economiştii celui de-al treilea Reich rareori se exprimau atât de direct în rapoartele scrise.

Dincolo de originile acestui raport şi identitatea autorului său este şocantă viziunea asupra trecutului şi viitorului României. În ziua de azi găsim destui români care susţin idei asemănătoare cu cele din acest raport. Pe de altă parte acest document scoate la lumină adevărata părere a naziştilor faţă de legionari.

Cât despre viitorul rezervat României lucrurile sunt spuse limpede: o colonie furnizoare de materii prime şi forţă de muncă.

„RAPORT GERMAN , DIN 4 NOIEMBRIE 1940

România de pe cele două părţi ale Carpaţilor reprezintă două entităţi deplin diferite. Transilvania şi Banatul sunt marcate de Europa Centrală; Valahia, Moldova şi ţinuturile de la gurile Dunării sunt mai degrabă oriental-asiatice. Încă din secolul al X lea cultura ţărănească şi orăşenească a Imperiului a ajuns până la arcul carpatic. De cealaltă parte a Carpaţilor nu s-a putut clădi ceva asemănător, de aici începe un spaţiu colonial care nu este capabil să trăiască într-un mod propriu şi este influenţat de formele exterioare. Valahia şi Moldova au fost dependente de imperiile german, turc şi rus şi, din păcate, la dorinţa acestor puteri, au devenit state "independente". "Naţiunea română" nu este nici în ziua de azi nimic altceva decât o legendă a istoriografiei. Până în secolul al XIX lea nu a existat de fapt decât o viaţă vegetativă a micului popor de ţărani şi păstori valahi care număra cu puţin peste un milion de oameni care niciodată nu au avut o clasă conducătoare proprie ci nişte profitori patriarhali care se schimbau adesea. Înmulţirea de zece ori a acestei populaţii în secolele XIX şi XX s-a reuşit prin apariţia sistemului industrial european care a transformat stepele în terenuri agricole. Această mare şansă economică s-a transformat, ca la toţi primitivii, într-o creştere a populaţiei. De aici, a rezultat un număr mai mare şi o clasă de mari proprietari lacomi, care nu aveau nici o legătură cu pământul şi cu masele muncitoare; fără să existe un popor şi cu atât mai puţin o naţiune. Puţinul care are legătură cu voinţa poporului vine din Transilvania. În cercurile românilor emigraţi aici, ca forţă de muncă, în urma contactului strâns cu cultura mărcilor de graniţă ale Imperiului - a apărut dorinţa de a da o viaţă mai bună neamului propriu. Însă, până în ziua de azi, s-a rămas la stadiul de dorinţă.

Aceasta nu putea să fie altfel, spune Garda de Fier deoarece clasa conducătoare străină, orientată doar spre câştig a nimicit toate încercările de îmbunătăţire. Faptul că turcii, grecii, evreii şi alţi străini au devenit zeii idealului îmbogăţirii fără limite şi acceptarea corupţiei ca sistem au făcut ca aceste dorinţe idealistice să nu aibă nici o şansă. Abia revoluţia din 1940 a dat ocazia unei renaşteri a poporului român pentru o viaţă de naţiune independentă.

Ar fi o greşeală acceptarea necritică a acestei teze a Gărzii de Fier. Este adevărat că mişcarea lui Codreanu este cea mai puternică expresie de sănătate şi voinţă proprie care a apărut în rândurile populaţiei României. Putem, astfel, vedea că există aici substanţe ale unei rase vrednice. Este însă îndoielnic că acestea sunt destul de puternice pentru a crea un stat şi a transforma o populaţie într-un popor. În primul rând, nu există un conducător şi nici o clasă conducătoare. Codreanu şi 17.000 de comandanţi subordonaţi au fost înlăturaţi şi "poporul" nu s-a mişcat. Revoluţia nu a fost făcută de Garda de Fier, ci de Antonescu, un general despre care se poate spune că este un bărbat curajos. Lovitura de stat i-a reuşit, deoarece inamicii săi au fost nişte nemernici laşi. Şi chiar şi aşa Antonescu nu ar fi reuşit nimic, dacă prăbuşirea politicii externe a vechiului sistem nu i-ar fi pus în mână toate atuurile. Revoluţiile adevărate au drept urmare modificarea politicii externe. Noua Românie însă trăieşte de la început pe baza atotputernicei bunăvoinţe a Axei, chiar şi din punctul de vedere al politicii interne. Anume nu împotriva unor puteri străine a trebuit Antonescu să cheme trupele germane, ci împotriva propriei sale armate şi împotriva rezistenţei din cadrul aparatului de stat, pentru că într-adevăr nu avea la îndemână forţe proprii care să îi fie alături. Într-o ţară ai cărei ofiţeri, funcţionari şi intelectuali, aproape fără excepţie, sunt obişnuiţi să trăiască din trădare, acest bărbat care, înainte de toate,

pretinde cinste - s-a confruntat imediat cu o duşmănie crescândă. De asemenea, trebuie evitată luarea drept realitate a viselor gardiştilor. Noua Românie va avea nevoie pentru totdeauna, din punct de vedere al politicii externe, de sprijinul trupelor germane, iar din punctul de vedere al politicii interne, pentru cel puţin câteva decenii.

Garnizoanele germane din România îi dau Reichului garanţia că nu vor apărea dezordini în sud-estul spaţiului său vital care ar fi păguboase din punct de vedere politic şi pentru situaţia aprovizionării sale. Mulţumită capacităţii populaţiei româneşti de a răbda de foame, mica supraproducţie agrară a României va fi la dispoziţia Reichului şi petrolul îşi va găsi drumul spre Reich câtă vreme acesta va curge. Astfel prin aceste exporturi româneşti se pare că vor asigurate lipsurile industriei germane. Apare acum întrebarea dacă Reichul trebuie să se mulţumească cu atât. Nu ar fi mai degrabă în interesul său să folosească pe deplin bogăţiile naturale şi forţa de muncă din această ţară apropiată? Recolta medie la hectar în România este doar puţin mai mare decât jumătate din media Reichului, în ciuda faptului că terenul este în general cu mult mai bun decât cel din Germania. De asemenea nu sunt folosite nici pe departe toate oportunităţile agricole ale României. Tratatul Wohlthat a indicat numeroase căi rin care să fie folosite puterile economice ale României şi să fie însufleţite schimburile comerciale. Tratatul este în continuare în vigoare şi piedicile politice care se opuneau punerii lui în aplicare au dispărut. Fără îndoială că mijloacele prevăzute în tratat pot fi folosite acum mai bine, însă este nevoie de un discipol dornic de învăţătură şi care să fie capabil de dezvoltare asupra căruia să se facă simţite efectele pedagogice. Însă această viziune trebuie mai întâi analizată în mod corect. Întreaga dezvoltare istorică pasivă de până acum a României vorbeşte împotriva unei posibilităţi de acest fel. Cunoscătorii ţării ne asigură că populaţia României nu este una ambiţioasă şi că în mod oriental-slav se mulţumeşte cu astâmpărarea foamei, în loc să se străduiască să îşi asigure toate cele necesare. Religiozitatea moartă a bisericii ortodoxe îi întăreşte în această atitudine. Faptul că credinţa ortodoxă se găseşte alături de ideea naţională şi de cea de ordine, în ideologia Mişcării Legionare, ne face să nu ne aşteptăm la niciun fel de schimbare. Dacă se doreşte ca România să nu fie doar păstrată, ci să fie folosită pe deplin, acest lucru nu poate avea succes doar prin consiliere, ci prin metode coloniale. Pentru aceasta este nevoie ca în locul proprietăţilor ţărăneşti minuscule prost exploatate să apară mari moşii care să fie administrate după metode moderne sub conducere germană. Apoi trebuie ca forţa de lucru care acum leneveşte să fie ocupată intensiv pe model colonial cu agricultura şi trebuie alcătuite mair armate de muncitori care să refacă sistemul de drumuri extrem de înapoiat. Industriile care necesită forţă de muncă intensivă trebuie să fie transferate din Reich în România.

În acest fel, i se va da poporului german din România o şansă de implicare care să îi dea şi conştiinţa că joacă un rol important în cadrul Reichului. Poporul german din România a devenit de puţină vreme o corporaţie de drept public. Ei se poat alătura drapelului Reichului şi pot să îşi satisfacă serviciul militar în regimente proprii. Prin aceasta, se reuşeşte ca Reichul să nu cedeze acest vechi post de graniţă, ci să îl păstreze şi, cum este de dorit, să îl dezvolte. Ţara de dincoace de Carpaţi poate prin munca saşilor transilvăneni să primească din nou caracterul unui district german. De asemenea grupul etnic german oferă o rezervă necesară de oameni cunoscători ai ţării care să fie folosiţi pentru rezolvarea problemelor de cealaltă parte a Carpaţilor.

Aceste sarcini pot fi îndeplinite fără să fie atinsă suveranitatea formală a României (caracteristicile cele mai importante ale suveranităţii oricum îi lipsesc acestui stat) şi fără ca să fie blocate posibilităţile de dezvoltare ale puterilor vrednice din rândul populaţiei româneşti. Modalitatea de acţiune trebuie să fie o impunere pe cale paşnică. Nu ar trebui să fie dificil de obţinut sprijinul guvernului român pentru înfiinţarea unor moşii model şi treptat numărul acestor mari moşii să fie crescut. De asemenea nu ar trebui să fie întâmpinate obstacole de netrecut pentru punerea sub regie germană a construcţiilor de drumuri şi canale. Nu este nevoie de mijloace violente pentru penetrarea industrială. Există destul capital în Reich care caută oportunităţi şi care printr-o organizaţie centrală de intermediere în mod planificat să fie orientat către România.

Printr-o politică românească bazată pe realităţi şi nu pe programul imposibil de realizat al unei minorităţi de gardişti - fiecare va primi ceea ce i se cuvine: masele capabil de dezvoltare o mai bună supraveghere şi alimentare ca până acum, germanii vor primi conducerea în ceea ce priveşte interesele Reichului şi foloasele cuvenite pentru contribuţia şi responsabilitatea lor politico-militară, forţele vrednice de origine românească vor primi participarea la guvernare şi administrare, conducerea producţiei şi a comerţului.

Misiunea militară germană din România trebuie să apere ordinea astfel încât să nu mai fie posibile dezordinile. Reichul german nu trebuie să lase să îi scape posibilităţile coloniale care se găsesc la uşa sa".

Sursa: http://www.george-damian.ro/ce-este-romania-si-ce-poate-deveni-ea-2396.html

http://www.historia.ro/exclusiv_web/actualitate/articol/raport-german-4-noiembrie-1940-valabil-50-ani

***

PERSONALITATEA REGINEI MARIA ŞI RĂZBOIUL PENTRU REÎNTREGIREA NEAMULUI

*"**Surâsul său luminos a strălucit în tenebrele Primului Război Mondial, Maria a României s-a remarcat prin eroism şi majestate. Ea a fost mama răniţilor şi sufletul României''-*** cf. ***Philippe Delorme***

Personalitate marcantă a istoriei României, Regina Maria (1875-1938), este unul din corifeii înfăptuirii României Mari. Străină într-o ţară străină, a dovedit ca şi unchiul ei Regele Carol I, un real interes pentru problemele ţării şi nevoile acesteia, fapt ce i-a atras dragostea poporului său care a supranumit-o „regina soldat" sau "mamă a răniţilor".

Principesa Maria s-a născut în 29 octombrie 1875, la Estwell Park în Kent, ca fiică a ducelui Alfred de Edinburgh, al doilea fiu al reginei Victoria, şi a ducesei Maria Alexandrovna, singura fiică a Ţarului Alexandru al II-lea. Prin urmare, Prinţesa Maria era nepoata Regelui Edward al VII-lea şi verişoară primară a Ţarului Nicolae al II-lea şi a Regelui George al V-lea.

În zorii zilei de 4 februarie 1893, Prinţul Moştenitor Ferdinand, şi Principesa Maria de Marea Britanie şi Irlanda, sosesc la Bucureşti, de la Castelul Sigmaringen din Germania, unde la 29 decembrie, cei doi se căsătoriseră[17] .

Fire neconformistă, principesa Maria, va intra la scurt timp dupa venirea în ţară, în gura presei şi a opiniei publice, datorită unor scandaluri amoroase, sfidând etica de la curtea regală[18]. Aceste lucruri au dus la răcirea relaţiei principesei cu unchiul său regele Carol, dealtfel o fire foarte rigidă şi cazonă.

Mai târziu (1914), devenind regină, avea să se destăinuie la căpătâiul marelui ei unchi:*„ **Nu te teme unchiule, iţi vom duce vitejeşte opera mai departe… Da, unchiule, voi încerca să fiu cum ai fost tu, credincioasă până la moarte, să-ţi iubesc ţara cum ai iubit-o atâţia ani îndelungaţi; cu Voia Domnului îţi vom duce opera fără a ne teme''***[19].

A fost un artizan înfocat al intrării Romaniei în război de partea Antantei, în vederea unirii provinciilor româneşti cu patria mamă. La 17 august 1916, România intra în război alături de Antanta. Avea să fie una din cele mai importante decizii din toată istoria poporului nostru. România avea să mobilizeze un număr de 1.083.000 de soldaţi cu vârsta cuprinsă între 18 şi 45 de ani, aproximativ 15% din totalul populaţiei sale.

Regele Fredinand, adresează ţării următorul mesaj*: **"Români, Războiul care de doi ani a strâns tot mai mult hotarele noastre, a zdruncinat adânc vechiul aşezământ al Europei şi a învederat că, pentru viitor, numai pe temeiul naţional se poate asigura viaţa paşnică a popoarelor. Pentru neamul nostru, el a adus ziua aşteptată de veacuri de conştiinţa naţională, ziua unirii lui. După vremi îndelungate de nenorociri şi grele încercări, înaintaşii noştri au reuşit să întemeieze statul român prin Unirea Principatelor, prin Războiul Independenţei, prin munca lor neobosită pentru renaşterea naţională. Astăzi ne este dat nouă să întregim opera lor, închegând pentru totdeauna ceea ce Mihai Viteazul a înfăptuit numai pentru o clipă, Unirea românilor de pe cele două parţi ale Carpaţilor. De noi atârnă astăzi să scăpăm de stăpânirea străină pe fraţii noştri de peste munţi şi de pe plaiurile Bucovinei, unde Ştefan cel Mare doarme somnul de veci. În noi, în virtuţile, în vitejia noastră, stă putinţa de a le da dreptul ca într-o Românie întregită şi liberă, de la Tisa până la Mare, să propăşească în pace, potrivit destinelor şi aspiraţiile gintei noastre.''***(*Kiriţescu C., Războiul pentru Intregirea României 1916-1919, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică , Bucureşti, 1989, vol I, p.390).*

În noiembrie 1916, armatele Puterilor Centrale încep înaintarea, spre Valea Jiului şi Oltenia, ajungând în Muntenia; la sud, trupele germano-bulgare trec Dunărea, îndreptându-se către Bucureşti. O ultimă încercare de rezistenţă a trupelor române pe Neajlov este sortită eşecului. La 12 decembrie 1916 Consiliul de Miniştri aprobă transferul Tezaurului Naţional către Rusia, iar la 12 - 14 decembrie, în gara din Iaşi acesta este îmbarcat şi sigilat in 17 vagoane de tren având ca destinaţie finală Moscova[20]. Un al doilea transport cu valorile BNR precum şi a altor instituţii publice şi private s-a făcut în perioada 23 – 27 iulie 1917, însumând 24 de vagoane, din care trei reprezentau valorile Băncii Naţionale.[21]

Dezastrul de la finele anului 1916, când guvernul şi toată administraţia ţării s-au retras la Iaşi, a reprezentat pentru Regină o grea piatră de încercare.[22] Gesturile sale umanitare au avut rolul de a mai atenua pe cât posibil suferinţele şi nevoile românilor. Va lua parte efectiv la constituirea ambulanţelor şi spitalelor militare pentru răniţii de pe front.

Anul 1917 avea să fie unul din cei mai grei ani pentru întregul popor român. Au loc marile bătălii de la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz, unde ostaşii noştri s-au acoperit de glorie. Era în joc fiinţa neamului românesc. Referindu-se la bătălia de la Mărăşeşti, unul din adversarii noştri, şi anume Generalul german von Morgen va nota în memoriile sale: ***„împotrivirea românilor a fost neobişnuit de dârză şi s-a arătat prin 61 de contraatacuri în cursul celor 14 zile de luptă. Ele au condus mai ales la lupte cu baioneta, care au pricinuit germanilor pierderi foarte grele.''*** [23] Trebuie menţionat faptul că, în acea vară fierbinte a anului 1917, pe teritoriul României se găsea una din cele mai importante concentrări de forţe militare din Primul Război Mondial: 9 armate, 80 de divizii de infanterie şi 19 de cavalerie, totalizând 974 de batalioane, 550 de escadroane, 923 de baterii de artilerie. Efectivele umane însumau aproximativ 800.000 de combatanţi şi 1.000.000 rezerve.

Pentru Regină, a fost anul deznădejdei, al greutăţilor şi al speranţelor năruite. Cu toate acestea, reuşeşte să treacă pragul disperării, forţa sa mobilizatoare triumfând. Cuvintele sale descriu cel mai bine starea sa de spirit: *"**Păstrez întreaga credinţă în dreptatea cauzei noastre şi în victoria ei finală, singurul lucru care mă împiedică de a striga tare cu durere**. "**Ţara mea" va fi ţara mea chiar şi dacă o soartă prea tare pentru mine mă va smulge de pe ultima bucăţică de pământ. Simt că mă voi întoarce. Trebuie să mă întorc***"(*Nicolae Iorga, Regina Maria, Ed. "Portile Orientului", Iasi, 1996, Pag.112)*

Generalul Brethelot notează în memoriile sale*: **"Regina Maria mă primeşte cu un zâmbet fermecător, înconjurată de fiicele ei, prinţesele Elisabeta şi Mărioara, şi de doamnele de onoare. Sunt obligat să reiau aceeaşi temă şi să enunţ din nou raţiunile care mă determină să fiu încrezător. Dacă descurajarea cuprinde şi Curtea, nu mai e nimic de sperat.***

De acolo trebuie să plece Încrederea şi Credinţa. Descopăr cu plăcere un ecou în vorbele Reginei, e de bun augur !" (*Gen. Henri Berthelot, Jurnal si Corespondenta 1916-1919, Presa Universitara Clujana, 2000, pag 71,*) [24]

Zi de zi, înfruntând cele mai grele condiţii, inclusiv epidemia de tifos, aceasta s-a aflat prin spitalele pline cu soldaţii răniţi întorşi de pe front, sprijinindu-i moral şi material. Ulterior, avea să noteze în jurnalul său: ***„Din zori până în amurg umblam printre ei, pretutindeni, oriunde ar fi fost, prin orice murdărie sau primejdie de infecţie. Niciodată nu mi-am astupat urechile în faţa unui strigăt de ajutor''.*** (*Regina Maria, Povestea vietii mele, Editura Eminescu, Bucuresti, 1991, vol III, p 178).* Constantin Argetoianu avea să noteze în memoriile sale: ***" în perioada 1914-1918, a fost cât a putut mai mult în mijlocul celor care aveau nevoie de mângâiere. O găsim în tranşee printre combatanţi; o găsim în spitale şi în toate posturile sanitare; printre răniţi, printre bolnavi; o găsim de faţă la toate adunările care încercau să facă bine. N-a cunoscut frica de gloanţe sau de bombe, cum n-a cunoscut teama şi scârba de molimă sau nerăbdarea faţă de eforturile aşa des inutile provocate de dorinţa ei de mai bine. Regina Maria a dat astfel, dovadă de mai mult patriotism cât ar fi încăput într-un român adevărat".***[25]

Ambasadorul Franţei, Contele Saint-Aulaire, scrie: ***"În fiecare dimineaţă, regina, în uniformă de infirmieră, însoţită de o doamna de onoare şi de un grup de brancardieri voluntari se ducea la gară pentru a-i primi pe răniţi. Uneori, când se deschidea uşa unui vagon, se constata că nimeni nu mai mişca. Soldaţii răniţi sau refugiaţii bolnavi au murit de frig. Regina şi femeile cele mai elegante ale societăţii româneşti înfruntă moartea şi, ceea ce este fără îndoială cel mai greu, depăşesc oboseala unei zile, nu de opt ore, ci a unei zile care se întinde până noaptea târziu."***

Participă la întruniri cu membrii guvernului, are chiar diverse consfături şi informări cu generalii armatei între care Constantin Prezan, Alexandru Averescu, Traian Moşoiu şi Ieremia Grigorescu. Acestora le insufla atât prin tăria sa de caracter cât şi prin propria-i personalitate, imboldul necesar pentru a continua lupta mai departe. Totodata, Regina Maria duce o intensă activitate de propagandă naţională în rândul soldaţilor de pe front,

îmbărbătându-i prin diverse articole publicate în ziarele ce ajungeau în prima linie. În acelaşi timp, continua inspectarea unităţilor militare încartiruite în oraşele Moldovei**.** Dezmembrarea armatei imperiale ruse care lupta pe frontul de est a avut un impact devastator asupra reginei. Considera acest fapt un act de ,,***mare trădare''***.[26] Se deplasează pe front şi încearcă să îmbărbăteze trupele ruseşti în pofida propagandei din ce în ce mai intense a bolşevicilor. Trupele ruse, influenţate de un puternic curent comunist, crează lângă Iaşi un grup reacţionar ce avea drept scop înlăturarea regelui Ferdinand, asasinarea comandantului Scerbacev, precum şi instituirea unui regim sovietic în România. La 21 decembrie trupele reacţionare pun la cale un complot împotriva comandantului rus, care eşuează. Acesta cere sprijinul Armatei Române pentru a distruge această facţiune comunistă. Guvernul aprobă cererea, urmând ca trupele române să-i dezarmeze pe soldaţii ruşi, expediindu-i peste Prut, fapt care a determinat intrarea României în conflict deschis cu noua putere bolşevică de la Petrograd, aceasta dispunand arestarea reprezentantului României în capitala rusă, Constantin Diamandi.

O anecdotă spune că la vederea reginei, un soldat rus rănit exclamă: ”Dacă am fi avut o împărătească ca tine, am fi păzit-o şi am fi murit pentru ea”.

Regina Maria va continua buna tradiţie a predecesoarei sale, publicând lucrări atât în presa vremii cât şi în străinătate. Una dintre lucrările de referinţă ale Reginei Maria este lucrarea intitulată "Ţara mea", scrisă în anul 1917 şi tipărită la Iaşi. Tradusă din limba engleză de Nicolae Iorga, cartea a fost scrisă la cererea presei britanice, care dorea să cunoască atmosfera şi viaţa din ţara noastră. Regina a oferit în cele două volume ale cărţii informaţii despre întregul teritoriu al României, geografie, viaţa economică şi socială, dar şi despre cultura şi obiceiurile românilor.

Având calitatea de înaltă patroană a Crucii Roşii, Regina Maria instituie în anul 1917, Ordinul Crucea Regina Maria. Ulterior, prin strădaniile sale avea să înfiinţeze o şcoală de infirmiere, inaugurarea având loc la 13 noiembrie 1930, la sediul Societăţii Crucea Roşie.

După încheierea războiului, la insistenţele Regelui, va pleda în mod strălucit cauza României în faţa Aliaţilor la Conferinţa de Pace de la Paris.[27]

Înzestrată cu o vastă inteligenţă, dar şi cu o bogată cultură politică, ea a reuşit ceea ce întreaga delegaţie a guvernului României a eşuat: să demonstreze prin argumente atât istorice, geografice, militare dar şi politice dreptul românilor din provinciile istorice de a se uni cu patria mamă. Sacrificiul ostaşilor români însumând 339.117 morţi, 299.000 grav răniţi şi 116.000 prizonieri sau dispăruţi, pe fronturile primului război mondial nu a fost în zadar. Bun prieten al Reginei, marele istoric Nicolae Iorga, reuşeşte poate cel mai bine să zugrăvească pe cât se poate de succinct portretul acesteia: ***"Niciodată, desigur, o Regină n-a impus mai mult în afară de rangul ei suprem. Regalitatea vitejiei şi milei de oameni o fac să poarte totdeauna o coroană nevăzută, care e mai scumpă decât toate juvaierele lumii.***

În amintirea vremurilor, Regina Maria va rămâne, mai presus de toate marile ei însuşiri şi strălucitele ei talente, ca însăşi voinţa neînfrantă care a smuls împrejurărilor vitrege împlinirea unităţii naţionale. " (*Nicolae Iorga, Regina Maria, Ed. Portile Orientului, Iasi, 1996, pag.132)*

În cuvintele de adio din testamentul său, Regina Maria nu pierde ocazia să evoce pentru ultima oară dragostea faţă de poporul său, din clipa când a păşit pentru întâia dată pe pământ românesc:

*.,,****Ţării mele şi Poporului meu, când veţi ceti aceste slove, eu voi fi trecut pragul tăcerii veşnice, care rămâne pentru noi o mare taină. Şi totuşi, din marea dragoste ce ţi-am purtat-o, aş dori ca vocea mea să te mai ajungă încă o dată, chiar de dincolo de liniştea mormântului. Abia împlinisem 17 ani, când am venit la tine; eram tânără şi neştiutoare, însă foarte mândră de ţara mea de baştină, şi am îmbrăţişat o nouă naţionalitate, m-am străduit să devin o bună Românca. (...) Nimeni nu e judecat pe drept cât trăieşte: abia după moarte este pomenit sau dat uitării. Poate de mine vă veţi aminti deoarece v-am iubit cu toată puterea inimei mele şi dragostea mea a fost puternică, plină de avânt: mai târziu a devenit răbdătoare, foarte răbdătoare. (...) Te binecuvântez, iubită Românie, ţara bucuriilor şi durerilor mele, frumoasă ţară, care ai trăit în inima mea şi ale cărei cărări le-am cunoscut toate. Frumoasă ţară pe care am văzut-o întregită, a cărei soartă mi-a fost îngăduit să o văd împlinită. Fii tu veşnic îmbelşugată, fii tu mare şi plină de cinste, să stai veşnic falnică printre naţiuni, să fii cinstită, iubită şi pricepută*”.

BIBLIOGRAFIE

1 Cupşa, I., *Mărăşti, Mărăşeşti, Oituz*, Ed. Militară, 1967
2 Des Cars, Guy, *Les Reines de Coeur de Roumanie*, Lafon, Paris, 1991
3 Henri Berthelot, *Jurnal şi Corespondenţă 1916-1919*, Presa Universitară Clujană, Cluj, 2000
4 Iorga, Nicolae , *Regina Maria*, Ed. Porţile Orientului, Iaşi, 1996
5 Iorga, Nicolae, *Oameni care au fost*, vol.2. Ed.Porto-Franco, Galaţi, 1996.

6 Kiritescu Constantin, *Razboiul pentru Întregirea României 1916-1919*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989, vol. I
7 Martineau, Mrs. P., *România şi conducătorii ei*, Stanley Paul, London, 1927
8 Maria, Regină a României, *Ţara mea*, Hodder & Stoughton, London, 1916
9 Maria, Regină a României, *Povestea vieţii mele*, 1934
10 Pakula, H., *Ultima romantică – O biografie a Reginei Maria a României*, Weidenfeld & Nicolson, London, 1984
11 Scurtu, Ioan , *Monarhia în România 1866-1947*, Ed. Danubius, Bucureşti, 1991
12 Taylor, L.W., *The Sourdough and the Queen - The many Lives of Klondyke Joe Boyle*, Metheuen, Toronto, 1983

Istoric **EMANUEL IACOB** – Bucureşti/**ROMÂNIA**

***

a-Castelul de la Balcic; b-Mânăstirea Curtea-de-Argeş; c-Capela de la Bran; d-Capela de la Balcic (Stella Maris); e-Coroana Reginei Maria; f-INIMA REGINEI MARIA (cf**. Muzeul Naţional de Istorie a României)!**

***

didactica

DACIA

M-am întrebat de multe ori care este motorul schimbărilor pozitive într-o societate şi trebuie să recunosc că de cele mai multe ori sunt tinerii, care refuză să accepte un adevăr relativ, mincinos, contestabil. Ei sunt cei ce nu sunt legaţi de interese politice ori religioase de moment, ei sunt cei ce caută un adevăr absolut. Deci pe ei îi îndemn să-şi întrebe profesorii de istorie şi de limba română:

Cât la sută din Dacia a fost cucerită de romani? Şi dacă profesorul ştie răspunsul: 14 % din teritoriul Daciei (care se întindea de la vest la est, de la lacul Constanţa-Elveţia de azi şi până dincolo de Nipru), urmează altă întrebare: Câţi ani au ocupat romanii acei 14% din teritoriul Daciei? Şi dacă profesorul va răspunde: numai 164 ani, atunci puteţi merge la următoarea întrebare:
Soldaţii "romani" chiar veneau de la Roma şi chiar erau fluenţi în limba latină ? Aici le va fi şi mai greu să vă răspundă, căci acei soldaţi "romani" vorbeau orice limbă numai latina nu! Cohortele aflate pe pământul Daciei cuprindeau soldaţi din diferite părţi ale imperiului roman, uneori foarte îndepărtate. Găsim Britani din Anglia de azi, Asturi şi Lusitanieni din peninsula Iberică, Bosporeni din nordul Mării Negre, Antiocheni din regiunile Antiochiei, Ubi de la Rin, din părţile Coloniei, Batavi de la gurile acestui fluviu, Gali din Galia, Reţi din părţile Austriei şi Germaniei sudice de azi, Comageni din Siria, până şi Numizi şi Mauri din nordul Africii (C.C.Giurescu, Istoria Romanilor, I, 1942,p.130). Şi ultima întrebare:
Cum a fost posibil ca într-un aşa de scurt interval istoric TOATĂ populaţia Daciei să-şi uite limba şi să înveţe o limbă nouă, limba latină, de la nişte soldaţi "romani" care nici ei nu o vorbeau? (s.red.). Când toate popoarele civilizate din lume iniţiază, desfăşoară şi promovează valorile istorice care le îndreptăţesc să fie mândre de înaintaşii lor, găsim opinia unor astfel de "adevăraţi români", care, nici mai mult, nici mai puţin, spun despre formarea poporului daco-român: "soldaţii romani au adus femeile şi fetele dace în paturile lor şi aşa s-au născut generaţii de copii, care învăţau numai limba latină de la tatăl lor, soldatul "roman"...Cum or fi venit ele din Moldova de azi, din Basarabia, de pe Nistru, Bug şi de pe Nipru, acele soţii şi fete de traco-geţi şi carpi, de la sute şi sute de kilometri depărtare ca să fie "fecundate" de soldaţii "romani"?
După părerea stimabililor, femeile daco-gete erau şi "curve", ba chiar şi mute, nefiind în stare să-şi transmită limba strămoşească copiilor lor! Cât despre noi, urmaşii lor, cum ne-am putea numi altfel decât "copii din flori" apăruţi dintr-o aventură amoroasă a întregii populaţii feminine daco-gete, la care masculii autohtoni priveau cu "mândrie", aşteptând apariţia "sâmburilor" noului popor şi grăbindu-se, între timp, să înveţe cât mai repede şi mai bine noua limbă, limba latină, când de la soţii, când de la fiicele lor (iubite ale soldaţilor romani cuceritori) ba chiar şi direct, de la soldaţii romani năvălitori ce le-au înjosit căminele… La Centrul Cultural Român, pe data de 26 octombrie 1999, am aflat de la o altă somitate, de origine română, prof.dr. în arheologie Ioan Pisso, că dacii au învăţat latina, de la romani, prin băile de la Sarmisegetuza lui Traian! De ce prin băile romane şi de la nişte soldaţi cam fără haine pe ei?
Nu prea ştiu ce a vrut să spună stimabilul profesor din Cluj despre bărbaţii daci, dar cred că nici un român, nici măcar în joacă, nu are voie să facă o astfel de afirmaţie decât dacă... de fapt tot dânşii ne spun că ne tragem din "doi bărbaţi cu... braţe tari"! Astfel de declaraţii "istorice" te fac să-ţi doreşti să fii orice, numai român nu!
Domnilor, Dacia a fost cotropită de romani în proporţie de numai 14% şi pentru o perioadă istorică foarte scurtă, de 164 de ani. 86% din teritoriul Daciei nu a fost călcat de picior de legionar roman (s.red.). Este greu de crezut că într-o aşa de scurtă perioadă istorică, dacii să fi învăţat latina, fără ca pe 86% din teritoriul lor să-i fi întâlnit pe soldaţii romani. Dar dacă nu de la romani au învăţat dacii latina, atunci de la cine?- se întreabă aceiaşi demni urmaşi ai lui Traian?
Herodot ne spune că, cel mai numeros neam din lume, după indieni, erau tracii. Iar Dio Casius ne spune şi el: "să nu uităm că Traian a fost un trac veritabil. Luptele dintre Traian şi Decebal au fost războaie fratricide, iar Tracii au fost Daci". Faptul că dacii vorbeau "latina vulgară", este "un secret" pe care nu-l ştiu numai cei ce refuză să-l ştie. "Când, sub Traian, romanii au cucerit pe daci la Sarmisegetuza n-au trebuit tălmaci, afirmă Densuşanu şi asta schimbă totul. **Deci, dacii şi romanii vorbeau aceeaşi limbă!** (s.red)". Dacă astăzi se consideră că 95% din cunoştinţele acumulate de omenire sunt obţinute în ultimii 50 de ani, să vedem cum şi noţiunile noastre despre istoria poporului daco-român pot evolua. Când nu de mult s-a publicat teoria evoluţiei speciei umane în funcţie de vechimea cromozomală, s-a ajuns la concluzia că "prima femeie" a apărut în sud-estul Africii.
Următorul pas uriaş a fost în nordul Egiptului, iar de aici, în Peninsula Balcanică. Când profesoara de arheologie lingvistică Marija Gimbutas, de la Universitatea din Los Angeles, California, a început să vorbească despre spaţiul Carpato-dunărean ca despre vatra vechii Europe, locul de unde Europa a început să existe, am fost plăcut surprins şi m-am aşteptat ca şi istoricii noştri să reacţioneze la fel. Dar, din partea lor am auzit numai tăcere. Când profesorii Leon E. Stover şi Bruce Kraig în cartea "The Indo-European heritage", apărută la Nelson-Hall Inc., Publishers, 325 West Jack son Boulevard, Chicago, Illinois 60606, vorbesc la pagina 25 despre Vechea Europă a mileniului 5 î.d.H., care-şi avea locul în centrul României de azi, să nu fim mândri? Când studiile de arheologie moleculară ne îndreptăţesc să ne situăm pe primul plan în Europa ca vechime, nu-mi este uşor să le răspund unor persoane care nu citesc nici ceea ce spun inteligent alţii despre noi şi nici măcar ce scriu eu. Studii impecabile

cromozomale, la nivel de mitocondrie, folosind PCR (***polimerase chain reaction***), pot determina originea maternă a unor mumii vechi de sute şi mii de ani.
Teoria genoamelor situează spaţiul carpato-dunărean ca fiind, nici mai mult nici mai puţin decât, locul de unde a început Europa să existe, locul unde acum 44.000 de ani sosiseră primele 3 Eve şi primul Adam… Când am scris "Epopeea Poporului Carpato-dunărean" şi volumele "Noi nu suntem urmaşii Romei", "În căutarea istoriei pierdute" şi "Călătorie în Dacia - ţara Zeilor", m-am bazat pe astfel de cercetări, dar şi pe cartea unei somităţi în domeniul preistoriei Europei, D-l V. Gordon Childe, profesor la Universitatea din Oxford, Anglia, căruia i se publica, în anul 1993, la Barnes&Noble Books, New York, "The History of Civilization", "The Aryans". El explorează într-un mod fascinant originea şi difuzarea limbilor în Europa preistorică. Între paginile 176-177 publică şi o hartă arătând leagănul aryenilor în timpul primei lor apariţii; şi minune mare, spaţial Carpato-dunărean este cel vizat! Când roata, plugul, jugul, căruţa cu două, trei şi patru roţi apar pentru prima dată în lume pe teritoriul nostru dacic, când primul mesaj scris din istoria omenirii se găseşte tot pe teritoriul nostru, la Tartaria, când primii fermieri din Europa sunt descrişi pe acelaşi spaţiu, într-o perioadă când Anglia abia se separa de continent şi din peninsulă devenea insulă – 6500 î.d.H., (vezi John North, "A new interpretation of prehistoric man and the cosmos", 1996, Harper Collins Publishers, 1230 Avenue of Americas, New York, 10020, Chronology), nu-ţi vine a crede că tocmai cei pentru care aduni aceste informaţii formidabile despre poporul şi spaţiul pe care îl ocupa ţara noastră, te decepţionează!
Nu de mult, la Primul Congres Internaţional de Dacologie, Bucureşti, hotel Intercontinental, domnul profesor doctor în istorie Augustin Deac ne vorbea despre "Codex Rohonczy", o cronică daco-românească, însumând 448 pagini, scrisă în limba română arhaică, "latina vulgara", cu alfabet geto-dac. Pe fiecare pagină se aflau scrise circa 9-14 rânduri. În text sunt intercalate 86 de miniaturi executate cu pana, care prezintă diferite scene laice şi religioase. Direcţia scrierii este de la dreapta la stânga şi textul se citeşte de jos în sus. Descoperim că în bisericile vechi, daco-româneşti, cultul ortodox se exercita în limba "latina vulgară", chiar până în secolele XII-XIII, când s-a trecut la oficierea cultului în limbile greacă şi slavonă. Codexul cuprinde mai multe texte, ca "Jurământul tinerilor vlahi", diferite discursuri rostite în fata ostaşilor vlahi înaintea luptelor cu migratorii pecenegi, cumani, unguri, o cronică privind viaţa voievodului Vlad, care a condus Vlahia între anii 1046-1091, imnul victoriei vlahilor, conduşi de Vlad asupra pecenegilor, însoţit de note muzicale etc. Atunci se miră şi se întreabă, pe bună dreptate, domnul profesor doctor în istorie Augustin Deac: "de ce institutele de specialitate ale Academiei Române au rămas pasive la descoperirea şi descifrarea acestui document istoric, scris în limba daco-română, latina dunăreană, într-un alfabet geto-dacic existent de milenii, cu mult înaintea celui latin al romanilor?" Dar, după orientarea ideologică ce o au, cei sus amintiţi ar fi preferat ca acest diamant să nu se fi descoperit. Academia Română ar fi trebuit să organizeze o mare sesiune ştiinţifică cu caracter nu numai naţional, cât mai ales internaţional. Dar şi ei, la fel ca şi "românii adevăraţi", vajnici urmaşi ai lui Traian, vor să arate omenirii ce înseamnă să fii umil şi să-ţi dispreţuieşti strămoşii, trecutul şi neamul...
Faptul că NOI, Românii, suntem strămoşii tuturor popoarelor latine şi nicidecum o rudă marginală a latinităţii, ar trebui să ne facă să ne mândrim şi nicidecum să căutam contra argumente, precum cei lipsiţi de înţelepciune care îşi taie cu sârg craca de sub picioare...

Cu deosebită stimă, Dr. **NAPOLEON SĂVESCU**, Fondator & Preşedinte al " ***Dacia Revival International Society***" of New York/SUA

paradidactica

DESPRE RATARE, RATAŢI, RATOIZI… ŞI ALTELE

Ratarea e o stare existenţială a multora dintre semenii noştri, e de când lumea şi n-are de gând să se supună eroziunii timpului. E un proces în curs de desfăşurare, ce variază de la individ la individ, dar pe care cei din jur se grăbesc să-l *închidă* în câteva vocabule, o etichetă întotdeauna discutabilă, atâta timp cât nu cunoşti prea bine resorturile intime care l-au declanşat şi nici standardele la care s-a raportat aproapele nostru, suspectat de… ratare! ***Ratatul veritabil*** are, în ciuda prejudecăţilor încărcate de compasiune-dispreţ, aura nobleţei, ce, rareori, se lasă văzută de muritori**.** În primul rând, nu poţi spune despre Vasile Cireaşă că are sus-numita aură, numai pentru că îşi plânge singur de milă în faţa unei sticle (sau mai multor)! Din punctul lui de vedere, cam înceţoşat, toţi sunt

de vină pentru ratarea lui**:** nevasta, soacra, vecinii de scară, şeful lui direct (sau indirect), societatea, toţi şi toate… mai puţin el!! În al doilea rând, nu poţi să pui mâna în foc nici pentru, să zicem, Costel A. Maru, retras de mult în *garnizoana* proprie, din faţa unei lumi neîmblânzite, nemulţumit de sine, de tot şi de toate, însingurat din orgoliu, dacă motivaţiile sunt temeinice, ori din vanitate, dacă sunt închipuite! Evident, ca să fii un ratat… respectat, e obligatoriu să fi avut ce rata**:** inventivitate, creativitate, voinţă de realizare, oportunităţi, viteză de reacţie…

Povestea lui *„ce-aş fi devenit, dacă...”* poate fi şi efectul automistificării şi asta se întâmplă mai des decât s-ar crede, îndeobşte! Fireşte, mă gândesc la acele structuri psiho-morale mai complexe, trecute prin… sau doar atinse de cultură!! Pentru că, oricât ar părea de ciudat, şi-n această realitate (recunoscută sau ba), aflată sub semnul ratării, există simulanţi, impostori, ce se hrănesc din dulceaţa lui *„ce-aş fi devenit, dacă…”*!! Ei s-ar putea numi ***ratoizi,*** mişună peste tot! Fiecare dintre ei are câte o poveste, modificată şi adăugită, de câte ori e nevoie, pentru fiecare faptă… nefăptuită, cu un abia reţinut dispreţ faţă de ceilalţi, oameni care trăiesc de azi pe mâine, în timp ce el… La o privire mai atentă, ei îşi arogă această ipostază în numele unui ideal, pe care pretind că l-au avut, dar… l-au ratat! Şi, dacă lucrurile stau aşa, ***ratoizii*** îmi apar rezonabili, ba chiar simpatici, chiar dacă ratarea lor e iluzorie! Teoretic, cel puţin, au avut un ideal, altfel nu ar fi existat iluzia**!**

Indivizii lipiţi (bine) de realitate, dependenţi de valori materiale (maşini de sute de mii de euro, vile cu un etaj sau mai multe, posturi cât mai bine remunerate) au ţinte, scopuri, nu idealuri!! Când ratează vreo ţintă, şi de! se întâmplă, ei au – cu siguranţă – sentimentul frustrării şi se lasă invadaţi de o invidie ce creşte progresiv în funcţie de termenul de comparaţie şi scopul propus, mereu altul! Orice înfrângere de acest gen îi face mai competitivi, mai ambiţioşi; n-au mamă, n-au tată, au în schimb ceva ce ţine loc de mamă şi tată, interese, afaceri ce trebuie, musai, să fie lucrative. Fără îndoială, aceştia nu sunt nici ***rataţi,*** nici ***ratoizi***! Ei sunt oameni serioşi, responsabili (de banii lor şi ai altora!), mult respectaţi, pentru că banul înseamnă putere personală şi asta nu e de ici, de acolo! Şi ei (mai) plâng, dar din cu totul alte motive: au crescut impozitele, TVA-ul (deşi *băieţii deştepţi* se descurcă întotdeauna), mai vine să-i deranjeze controlul financiar!! Pentru asta nu-i nevoie să cobori în tine, să-ţi faci procese de conştiinţă (?!), să-ţi faci autoevaluarea, cine are nevoie de aşa ceva?!? Din punctul lor de vedere, orice oportunitate se cere valorificată, numai că aceasta are alt înţeles decât în cazul firilor artiste! Aici oportunitatea se traduce prin acţiune şi prin eficienţă. Totul pentru front, totul pentru victorie!!

Asta nu înseamnă că au dispărut cu totul ***rataţii*** şi ***ratoizii***, că nu mai există oameni care au, măcar teoretic, alte repere valorice**.** Ei se află şi în această lume, dar nu au avut şi nici nu au vreo şansă să se simtă confortabil în gloata celor lipsiţi de idealuri, dar plini ochi de ţinte şi obiective imediate. Primii opun o anumită rezistenţă morală, refuză uniformizarea, cu riscul asumat al ratării individuale**.** Ei sunt, cu un termen cam uzat, inadaptaţii; aceştia îşi trăiesc drama cu inocenţa celor care-şi permit, măcar din când în când, să creadă în vise, chiar dacă sunt priviţi, cel mai adesea, ca nişte ciudaţi! Ceilalţi n-au nici măcar timp să-şi dea seama dacă trăiesc în cea mai bună dintre lumile posibile; ei ştiu doar că *asta e*: ceea ce văd, ceea ce pipăie/numără, ceea ce aud**!** Şi pentru că altă lume nu pot imagina, nu-şi pun întrebări, nu aşteaptă răspunsuri, nu au sentimentul ratării personale, ci – eventual – doar pe acela al ratării unor ţinte/mobiluri de etapă**!** Ei pot da faliment, nimic mai mult**:** dacă-s oameni de afaceri, pot pierde bani, acţiuni, dacă-s oameni politici, pot pierde, vremelnic, puterea politică, rareori pe amândouă! Cu sau fără strălucire, mai degrabă fără, ei sunt modelele copleşitoare ale vremurilor pe care le trăim.

Cum de s-a ajuns aici? Simplu, Dumneaei, societatea, îşi creşte odraslele după chipul şi asemănarea ei**.** Şcoala a fost *reformată* cu succes: mai întâi, **dascălii**, cu ochii pe acele performanţe care să le poată asigura gradaţia şi/sau salariul de merit, foarte activi în organizarea spectacolelor de divertisment, în formarea viitorilor oameni politici, oameni de afaceri, manageri generali, directori de bănci, designeri, top-modele, jurnalişti**;** în al doilea rând, **părinţii**, care, în dorinţa lor firească de a asigura odraslelor un viitor fără griji (financiare), hotărăsc în locul copiilor şi, nu de puţine ori, îşi îndepărtează copiii de adevărata lor vocaţie, ceea ce nu poate să nu aibă consecinţe nefaste pe termen lung; în sfârşit, **elevii**, sub presiunea anti-modelelor promovate din abundenţă prin toate canalele TV şi presa scrisă, îşi formează o mentalitate de învingători în dimensiunea socială, asociată unor calităţi indispensabile: tupeu, ambiţie, fler, tenacitate, versatilitate, într-o mai mică măsură, caracter, loialitate… De aici nu rezultă adevăraţii ***învingători***, în ordinea spirituală, nici ***rataţii,*** nici ***ratoizii***, ci doar *învinşi* şi *învingători*, în ordinea socială**!!**

prof. **MIRCEA DINUTZ**, Focşani/**ROMÂNIA**

***

CE VREI SĂ TE FACI CÂND VEI FI MARE?!

E o întrebare, cred, clasică pentru oamenii maturi, când se află faţă în faţă cu un copil, fie că o face dintr-un interes real, simulează ori, din rutină, în lipsă de alt subiect de conversaţie**:** *Ce vrei să te faci când vei fi mare?* Pe vremea mea, răspunsurile erau previzibile, în funcţie de mediul din care proveneau**:** şofer, electrician, mecanic, sudor, lăcătuş, tinichigiu, ori profesor, medic … Ca o curiozitate, nu-mi amintesc, în toată copilăria mea (anii’50 –

’60) să fi tânjit cineva la meseria de ospătar sau politician, curios lucru!! Ţin minte că eu, până spre 12 ani, răspundeam mândru de mine că vreau să mă fac electrician şi întindeam fire, peste tot, în grădină, de se-mpiedica mama de ele, după care urmau cuvenitele recompense pentru activitatea prestată. Astăzi, singurele lucruri pe care ştiu să le fac, în materie de electricitate, este să privesc panoul şi … să chem un specialist, mă rog, pe unul care ştie mai mult decât mine, ori asta nu e greu, chiar deloc! După ce am mai crescut (13-15 ani), răspundeam grav că că voi fi ambasador, fără să-mi fie clar nici mie, nici celor care se prăpădeau de râs când mă auzeau, care îi este statutul şi cu ce se ocupă acesta! Har Domnului, că, fascinat de lumea cărţilor, acest gând s-a evaporat repede!!

S-au schimbat vremurile! Fără să ne întrebe şi pe noi! Şi noi ne-am schimbat! Părinţii noştri, în majoritatea cazurilor, muncitori, cu rădăcini rurale puternice, prinseseră războiul, foametea, ultimele zvâcniri ale stalinismului, teroarea roşie – într-o formă mai violentă la sate, dar abil mascată faţă de proletariatul, *forţa conducătoare a societăţii, nu-i aşa*, căruia i se promitea *raiul comunist* în anul 2000!! E uşor de presupus unde şi cum trăiau în anii ’60! Trudiţi, muncind de dimineaţa până seara, fără a putea scăpa de datorii de la o lună la alta, ei trăiau cu o dublă iluzie**:** că intelectualii nu muncesc, imaginându-şi că doar munca fizică înseamnă chin şi suferinţă, şi că intelectualitatea ar fi, conform limbajului de lemn adoptat, *o pătură socială* respectată şi bine remunerată**.** De aici şi îndemnul lor, ce nu avea nimic leninist în esenţa lui**:** *învaţă, dacă vrei să trăieşti mai bine***!** Sau**:** *dacă ai carte, ai parte* a ajuns să însemne *parte de o viaţă mai bună***!** Că n-a fost aşa, aveam să aflăm peste puţini ani!!

La aceeaşi întrebare, mai ales după desfiinţarea şcolilor de meserii (greşeală de neiertat), răspunsurile celor aflaţi, de acum, în situaţia de alege decisiv erau cam următoarele**:** inginer, ofiţer, medic, arhitect, economist, contabil, profesor, cântăreţ … Că ele nu se împlineau întotdeauna, asta deja e o altă poveste, dar şansa o avea oricare dintre noi. Pe vremea aceea se mai făcea o selecţie, existau concursuri de admitere, la care destui reuşeau prin eforturile şi meritele proprii, deşi nu mă îndoiesc, sistemul ***Pile-Cunoştinţe-Relaţii*** funcţiona şi aici, dar mai cu fereală, cu o anume pudoare!! La asta se pot adăuga greşelile (omeneşti) inerente, dar, una peste alta, exigenţele erau peste ce se întâmplă acum. Şi asta, în condiţiile în care manualele şi instrumentele didactice erau mult deficitare în raport cu prezentul.

Şi iar s-au schimbat vremurile! A sosit Dumneaei, ***Democraţia***, cu daruri din ce în ce mai surprinzătoare**:** libertatea de a spune orice fără să dovedeşti ceva, libertatea de a face orice fără să dovedeşti ceva, bădărănia la patru ace, frauda pomădată şi sofisticată, abjecţia spilcuită şi surâzătoare, neruşinarea de a promite din patru în patru ani ceea ce nu vei face niciodată, o deversare abundentă a dejecţiilor umane la drumul mare, un melanj greu digerabil de bine şi rău, urât şi frumos, o răsturnare năucitoare a scării de valori, o deturnare ireversibilă de la ideal la scop, de la generozitate la egoism sălbatic şi meschinărie! Tot ce-i lucrativ – la loc de cinste, toate celelalte – cel mult tolerabile!

Ce răspund copiii de astăzi la clasica întrebare? Fireşte, şi de această dată, răspunsurile depind de mediu şi origine socială. Cei care ajung în colegii, de pildă, proveniţi, de cele mai multe ori, din familii cu posibilităţi materiale, nu concep decât să fie patroni, manageri, economişti, neapărat într-o companie/firmă multinaţională, ori politicieni, jurnalişti, top-modele, numai VIP-uri să fie!! Ceilalţi, crescuţi în medii mai modeste, au alte gânduri, după cum ne asigură un clip (publicitar?!), difuzat insistent la TV!! Unul vrea să ajungă, nimic altceva decât *cămătar*, adică un escroc fără mamă, fără tată, cu acoperire legală, de ce să rişte? Ştie oare micuţul Niki că şi pentru asta se cer eforturi? O sumă importantă de pornire, o bună cunoaştere a naturii umane, răbdare, viclenie, puţină actorie şi exersarea unor mijloace sigure de seducţie. Cămătari? Chiar avem nevoie de asta! Altul, voios de pe acum, cu gândul la cariera eclatantă ce-l aşteaptă, răspunde simplu**:** *hoţ!* Gigel dragă, cred că avem o problemă!! Sunt prea mulţi, concurenţă mare! Îţi va fi foarte greu să te afirmi într-o realitate de semi-coşmar, în care atât de puţini îi fură pe ceilalţi, atât de mulţi, cu orice fel de mijloace, legale sau ilegale!. Oricum, să nu spui că nu te-am avertizat! Mai la urmă, auzim vocea candidă a unei fetiţe, care declară cu nedisimulată mândrie**:** *cerşetoare!* Meserie cinstită, să recunoaştem! Dar până să atingi asemenea performanţă, Mărie dragă, trebuie să te perfecţionezi în psihologie, păi cum altfel îţi vei alege victimele, de unde şi cum vei afla care sunt *fraierii* (de vocaţie, de circumstanţă), cu o personalitate distinctă, nu-i aşa?! Nici ţie, cred, nu ţi-ar strica nişte lecţii de poetică şi actorie**:** textul de sensibilizare şi gestul a miloagă, rolul bine studiat în culise te pot duce la *succesuri* şi, cine ştie, dacă ai talent, poţi ajunge să cucereşti capitalele europene, să ne reprezinţi cu cinste! N-am vreo îndoială, cu osârdie şi încredere în voi, veţi face o carieră strălucită!!

prof. **MIRCEA DINUTZ**, Focşani/**ROMÂNIA**

***

DE LA *„PODUL DE PIATRĂ”* LA… CALCULATOR!

Ştiu din relatările prietenilor, din cărţile citite, că unii dintre semenii noştri nu se gândesc la copilărie cu prea multă plăcere, şi asta din varii motive, chiar dacă acceptă – teoretic – a fi fost vârsta inocenţei şi a primilor paşi făcuţi dincolo de aceasta**.** Oricum, cei mai mulţi dintre noi avem nostalgia ei, cu bune şi rele, mai ales

că memoria afectivă selectează întotdeauna acele momente luminate de chipul părinţilor, megieşilor, prietenilor din vremuri apuse, bătute de verdele ierbii, lumina soarelui şi plăcerea jocurilor de altădată! Pe strada mea, dintr-o margine a Bacăului, erau mai mult fete de vârsta mea ori de o vârstă apropiată, aşa că primul joc pe care-l tratam cu seriozitate şi în care mă specializasem, a fost… şotronul! Mai târziu, la şcoală, sub îndrumarea atentă a învăţătoarei, ţin minte un alt joc, unul în care ne adunam în cerc, ne ţineam de mâini, ne învârteam în jurul unuia dintre noi şi cântam ceva de genul: *Ţăranul e pe câmp, ţăranul e pe câmp, / Ura, drăguţa mea, ţăranul e pe câmp*, după care noi toţi aveam, aşa, nişte revelaţii: *el are şi-o nevastă*, care era imediat recrutată dintre fetiţele conştiincioase de faţă, apoi urmau copilul, căţelul, purcelul, până se termina cântecul! Asta era prin anii 1956-1960, pentru că, după aia, ţăranul nu prea mai era pe câmp, câmpul nu mai era al lui şi nici familia acestuia nu mai avea chef de cântece şi jocuri, ci doar de întristare! Dar dintre toate jocurile copilăriei, cel mai frumos şi mai îndrăgit era: *Podul de piatră s-a dărâmat / a venit apa şi l-a luat* (aici era momentul dramatic), după care cântam cu toţii, în plin avânt revoluţionar, ţinându-ne de mâini perechi-perechi, trecând câte doi pe sub braţele ridicate de ceilalţi: *Vom face altul şi mai frumos / altul mai trainic şi mai frumos!*

Mai scurgându-se câţiva ani, am evoluat şi noi, eu trecând la un nivel superior – **Băieţii în acţiune!** La început erau mai multe voci îngroşate care se străduiau să cânte bărbăteşte: *Ţară, ţară, vin ostaşii!* Acum nu mai vin, mai degrabă pleacă… Pentru iubita noastră patrie – prin Afganistan, prin Irak, ba unii dintre ei nu se mai întorc decât îmbălsămaţi, înălţaţi în grad şi cu titlul de ***erou al patriei!*** Doamne, ce mândri trebuie să fie, atât ei, acolo unde sunt, cât şi familiile lor! Iar cei, care se întorc de-adevăratelea, îşi numără banii din cont şi nu s-ar da în lături de la încă o bravadă de acest gen. Noi, cei de atunci, copii ai pământului ce ne-a născut, ne jucam, la acea vreme, *de-a hoţii şi vardiştii, haiducii şi potera*, cu grija de a nu câştiga niciodată potera şi vardiştii! Pentru noi, *haiducii* erau salvatorii (legendari) ai neamului, pentru că luau de la cei bogaţi şi dădeau celor care nu avuseseră norocul să aibă şi ei o mătuşă, acolo, Tamara, Varvara ori Mărioara, să aibă grijă de ei! Cei de acum, în majoritatea cazurilor, nu cunosc nici măcar cuvântul, darămite semnificaţia lui socială, după cum aveam să mă conving în ipostaza de profesor, la clasele de gimnaziu. Limbajul nostru era simplu, în limitele bunei cuviinţe, aşa cum fuseserăm învăţaţi de părinţii, învăţătorii, profesorii noştri, unde se infiltrau, e adevărat, câteva cuvinte de argou: *mişto, gagiu* şi *gagică*, fără să le ştim originea şi nici, prea bine, sensul, la care se adăuga, în mod curios, cuvântul *sanchi* (de unde, până unde, că nicăieri în oraş nu se studia limba engleză, limbă prohibită, pe atunci!) cu sensul de *aiurea, baţi câmpii* (?!). Înjurăturile intrau în vocabularul nostru pasiv, nu le foloseam nici între noi, nici faţă de străini, pentru simplul motiv că aşa eram educaţi!!

Şi iar au trecut anii, de data asta – mulţi, de fapt, au trecut decenii, copilăria era departe, noi, cei de atunci, contururi tremurate de voalul amintirii, am ajuns maturi încărcaţi de responsabilităţi şi multele păcate omeneşti! Eram dascăl, aveam elevii mei şi posibilitatea, fatalmente limitată, de a-i urmări îndeaproape, cum vorbesc, cum se comportă, ce preocupări au! La început, să zicem, prin 1989-1995, mă recunoşteam în cei din bănci, nimic deosebit!! Fetele, probabil, săreau coarda în timpul liber, băieţii jucau – nu mă îndoiesc – fotbal, cu aceeaşi plăcere pe care o aveam şi noi, cheltuindu-ne energia şi întărindu-ne organismul, dar pe un teren amenajat, pentru simplul motiv că maidanele de altădată nu mai există, aşa cum nici prea multe locuri de joacă pentru copiii de toate vârstele nu mai sunt, s-au evaporat, de parcă însăşi copilăria este pe cale de a fi suspendată (prin hotărâre de guvern, printr-un decret prezidenţial?!) Treptat, a intrat în viaţa şi în conştiinţa noastră calculatorul, cu cele bune şi cu cele rele. Pe unii i-a supus, făcându-i prizonieri, dependenţi pe viaţă. Or, cei foarte tineri, adolescenţi şi preadolescenţi, au fost cei mai vulnerabili! Urmările s-au dovedit, pentru mulţi dintre ei, nefaste. Aşteptând ca Măria Sa, Calculatorul, să le rezolve toate problemele intelectuale, neînţelegând că e doar un instrument (performant, e adevărat!) şi nu un panaceu, s-au ales, pe de o parte, cu un sedentarism precoce, aducător de multe necazuri, iar, pe de altă parte, cu un grav deficit sufletesc şi imaginar. Un dublu deficit ce ar putea marca o generaţie, fără să avem dreptul şi dreptatea de a generaliza, fireşte!

Mai ştiu copiii şi nepoţii noştri să se joace?! Cum să nu?! La calculator… Mai ştiu să viseze, să imagineze alte lumi, universuri, destine?! Mickey Mouse, Pluto, Donald Răţoiul, Albă ca Zăpada, cu sau fără pitici, Pinocchio, Alice nu-i mai impresionează, nu fac parte din lumea lor! Imperiul Walt Disney s-a prăbuşit de ceva vreme, Jerry nu-l mai necăjeşte pe Tom, nici Tom nu-l mai aleargă pe Jerry, iar Albă ca Zpada e agresată prin vreo discotecă! Acum triumfă roboţii intergalactici, Angelo-cel-mai-tare, Războiul stelelor, Xiper!! Acum totul e *cool, naşpa, super*, domină, nefiresc, un limbaj pauper şi indigest, la un pas de o exprimare abreviată şi interjecţională, perfect adaptată minimelor nevoi ale unui *sms* ori al unei „Discuţii" pe *mess!* Sau, şi mai rău, unul încărcat de duritări şi de vulgarităţi, de o violenţă ce începe de la vocabular şi se continuă (de ce nu?!) cu pumnul, neapărat filmat cu telefonul mobil şi postat pe *Net!* Şi iar subliniez, din teama de a nu fi învinuit inutil, că e departe de mine gândul că ne este permis de a anatemiza o întreagă generaţie, dar – avertizez – pericolul e unul real. În funcţie de mediul în care au crescut şi s-au format, unii copii/tineri au înţeles că minunatul computer este doar un instrument, nimic mai mult, şi că prietenii adevăraţi, cu care comunici, te joci, în care crezi şi care te ascultă, îi

găseşti în lumea reală. În aceştia mai e speranţa că, indiferent de forma şi de performanţele lui, calculatorul să rămână o cutie a Pandorei pe veci ferecată!!

prof. **MIRCEA DINUTZ**, Focşani/**ROMÂNIA**

***

trezirea vulcanilor...

"***Vulcanul aflat sub lacul Laacher, din apropiere de Bonn, erupe la <u>APROXIMATIV 10.000-12.000 DE ANI</u>, iar ultima sa erupţie a avut loc acum 12.900 de ani. În ultima vreme, în regiune s-au înregistrat multe cutremure, semn că vulcanul dă semne de activitate.***

Un vulcan zace sub acest lac din inima Europei Acesta are aproximativ aceleaşi dimensiuni ca Muntele Pinatubo, care în 1991 a provocat cea mai mare erupţie a secolului al XX-lea. Pinatubo a lansat în aer 10 miliarde de tone de magmă, 20 de miliarde de tone de dioxid de sulf şi 16 kilometri cubi de cenuşă, provocând o scădere a temperaturi globale cu 0,5 grade Celsius, scrie business magazin.ro Când a erupt ultima oară, supervulcanul Laacher a acoperit cu cenuşă şi roci vulcanice o suprafaţă de 1.600 de kilometri pătraţi. În ultima vreme, mai multe cutremure au avut loc în această regiune, sugerând că vulcanul redevine active" – cf ***www.descopera.ro***

***

mileniile hunedoarei daco-române...

MILENIILE HUNEDOAREI ŞI ORELE EI ASTRALE

Într-un recent dialog cu dr. arheolog **Cristian Roman (foto dreapta, eugen evu)-**în prezent cel mai tânăr doctor arheolog din ţară, cu un palmares deja impresionant (descoperiri uluitoare, care completează istoria României în general şi a Hunedoarei în special), acesta îmi spunea că, citez din memorie: „...Hunedoara are, în mod neoficial, o vechime neîntreruptă de locuire de peste şapte milenii!". De ce neoficial? Pentru că nu s-au făcut cercetări riguroase, ci doar săpături sporadice, iar dovezile care au ieşit la iveală din acele vremuri îndepărtate nu s-au publicat. Pentru noi, hunedorenii, această vechime a oraşului nostru ne trimite cu gândul la Cetatea Eternă, la străvechile civilizaţii Mesopotamiene, cu mult mai vechi decât Egiptul Antic şi la distanţe cu mii de ani în urmă faţă de vestul Europei. Este vorba desigur despre civilizaţiile neolitice. *(Foto: Cetatea Corvinilor* – Foarte puţini dintre hunedoreni cunosc istoria îndepărtată a oraşului. Este adevărat că populaţia Hunedoarei este azi destul de eterogenă, mulţi venind de-a lungul vremii din diverse locuri ale ţării sau chiar ale Europei. Este şi acesta probabil unul dintre motivele pentru care nu a existat un interes major pentru istoria acestor locuri. Dar indiferent că suntem hunedoreni din moşi-strămoşi, sau am venit din depărtări şi ne-am stabilit aici, pe pământul Hunedoarei, este bine să ştim ce au făcut de-a lungul atâtor milenii locuitorii acestui spaţiu atât de frumos poziţionat din punct de vedere geografic. În prezent se consideră că cele mai vechi forme de scriere modernă au apărut cu mai bine de şase mii de ani în urmă aici, pe meleagurile noastre (celebrele tăbliţe de la **TĂRTĂRIA**). **<u>Ţinutul de azi al Hunedoarei este situat în miezul acestei străvechi civilizaţii, care cunoştea scrierea cu peste 6 mii de ani în urmă şi cu peste o mie de ani înaintea Sumerului!</u>** Între Hunedoara şi Cetatea Eternă, Roma, există şi alte legături: unul dintre cele mai mari războaie purtate în antichitate a fost cel dintre Roma lui Traian şi dacii conduşi de Decebal. Azi se ştie că romanii au ajuns relativ uşor până în ţinutul Hunedoarei. Marea bătălie s-a dat însă aici. **<u>Acel „cuib de vulturi" din Munţii Orăştiei, care a fost Sarmizegetusa, este atât de aproape de oraşul nostru încât de pe dealul Sânpetru se poate vedea</u>**. Dacii care locuiau atunci pe aceste meleaguri au fost înfrânţi după o rezistenţă eroică, de cea mai mare şi mai puternică armată

care a existat vreodată până atunci. Iată un motiv care, deşi a fost plin de dramatism, azi ne uimeşte şi ne umple de mândrie în acelaşi timp. În plus, cine vizitează Cetatea Eternă poate admira una dintre cele mai frumoase opere de artă, Columna lui Traian, ridicată de acesta în amintirea acelei victorii.După 1350 de ani, istoria a oferit Hunedoarei revanşa: din nou cea mai numeroasă şi mai puternică armată care a existat până atunci în istorie – ce coincidenţă! -, armata lui Mohamed, cuceritorul Constantinopole-lui, s-a năpustit asupra Europei. Dar, **Johannes de Hunyad – IOAN DE HUNEDOARA -, una din cele mai mari personalităţi a Europei epocii sale, dotat cu un deosebit spirit de sacrificiu şi curaj, dar mai ales cu o minte sclipitoare, a oprit, la 22 iulie 1456, la Belgrad, marşul triumfal al otomanilor, care cu siguranţă ar fi schimbat soarta Europei. Iată încă un punct marcat de hunedoreni în istorie: de atunci, în fiecare zi, la ora 12, din turlele tuturor bisericilor catolice din lume, dangătul clopotelor ne aduce aminte de legendarul hunedorean care a schimbat istoria Europei, Iohanes de Hunyad – Ioan de Hunedoara**. Am ales aceste trei momente din istoria multimilenară a Hunedoarei tocmai pentru că sunt cu adevărat superlative şi au influenţat istoria lumii.

Să recapitulăm:

1-**Momentul apariţiei scrierii este decisiv în evoluţia omenirii**. Deocamdată, majoritatea specialiştilor consideră că aici, în spaţiul nostru, a apărut pentru prima dată scrierea. Această descoperire a fost atât de şocantă încât timp de patru decenii nimeni nu a avut curajul să evalueze tăbliţele respective, iar Hunedoara, după cum am mai spus, se situa chiar în centrul acelei strălucitoare civilizaţii.

2-**Cucerirea Daciei de către romani a avut o însemnătate enormă pentru marele imperiu**: o cantitate imensă de aur se spune că a fost cărată la Roma, contribuind din plin la umplerea golurilor din vistieria imperiului. A fost un imens balon de oxigen pentru Roma acelor timpuri, fără de care se spune că imperiul ar fi avut o cu totul altă soartă şi, implicit, Europa de azi.

3-**În anul 1456, la Belgrad, cele mai mari tunuri construite până atunci au sfărâmat zidurile cetăţii. Când totul părea pierdut, Ioan de Hunedoara a luat în grabă câţiva călăreţi cu care s-a năpustit asupra tunurilor, pe sub bătaia lor, a ucis servanţii şi a întors tunurile împotriva turcilor. În minutele următoare, cea mai numeroasă şi mai puternică armată a vremii a rupt rândurile şi s-a pus pe fugă. Şi aceasta pe vremea când Imperiul Otoman se afla la apogeu!** Dacă atunci ar fi cucerit cetatea Belgradului, drumul turcilor ar fi fost deschis spre Europa şi, cu siguranţă, alta era azi soarta Europei.

Acestea au fost ***orele astrale***, de mare glorie din istoria acestui fabulos ţinut din care face parte Hunedoara, cu Cetatea ei de pe stânci, Castelul Corvinilor. Şi, cum spunea poetul nostru Eugen Evu, ore astrale vor mai fi, „***prin aceea că timpul-spaţiul este CIRCULAR***” .

CONSTANTIN GĂINĂ, Hunedoara/**ROMÂNIA** (prin Eugen EVU)

***

scrisoare poporului român

SCRISOARE DESCHISĂ POPORULUI ROMÂN - MESAJUL TĂBLIŢELOR DE LA TĂRTĂRIA

de **Laurian LODOABĂ**

(fragment)

“Popor român ,

Îţi scriu pentru că sper ca măcar acum, o dată pe an, să îţi aminteşti cine ai fost, cine eşti şi poate aşa vezi încotro te îndrepţi. Eşti singurul popor european care trăieşte încă acolo unde s-a născut. Nu o spun eu, o spune istoria popoarelor. O fi mult, o fi puţin, nu ştiu dar ştiu că eşti unic în Europa, această Europă care te loveşte, te jigneşte şi te umileşte. De ce o laşi să facă asta, când tu eşti singurul popor născut , crescut şi educat în graniţele sale? Eşti primul popor din lume care a folosit scrierea. Nu o spun eu, o spun tăbliţele de la Tărtăria, şi o recunosc toţi cei care le-au studiat. Acum 7000 de ani, când alţii nici nu existau ca popor, pe aceste meleaguri locuitorii scriau, pentru a ne lăsa nouă mândria de a fi prima civilizaţie care se semnează pe acest pământ. Scrierea sumeriană a apărut cu peste 1000 de ani mai târziu şi totuşi mulţi se fac că nu văd şi nu recunosc adevărul. Cât timp o să te laşi neglijat ?

Ai fost singurul popor pe care nici o putere din lume nu l-a cucerit chiar dacă ai fost împărţit, despărţit şi asuprit de mai multe imperii. Nici unul nu a putut să te cucerească cât ai fost unit, nici romanii care au stăpânit doar o parte din vechea Dacie, cealaltă fiind stăpânită de Dacii liberi, nici turcii care nu au reuşit niciodată să îţi transforme teritoriul în paşalâc. Toate marile înfrângeri s-au bazat pe trădare. NIMENI NU A REUŞIT SĂ TE SUPUNĂ CÂT AI FOST UNIT. De ce te laşi dezbinat ?

Ai fost scut creştinătăţii, când întreaga Europă tremura de teama islamului. Sângele tău a salvat Europa iar românul Iancu de Hunedoara a salvat Viena şi întreaga Europa de furia semilunii. Acum, tu popor de salvatori ai creştinismului, eşti tratat ca un paria. Când îţi vei revendica drepturile ?

Din tine au apărut Eminescu, Enescu, Brâncuşi, Gogu Constantinescu, Vuia, Vlaicu, Coandă, Petrache Poenaru, Nicolae Teclu, Spiru Haret, Herman Oberth, Conrad Haas. Dar ce păcat, cei mai mulţi şi-au pus minţile sclipitoare în slujba altor ţări pentru că acasă nu i-a ascultat nimeni. De ce ai lăsat să se întâmple asta ?

Astăzi, popor român pentru tine se rescrie istoria. Cum vrei să se facă asta ? Cum vrei să te vadă cei ce îţi vor urma ?

- Astăzi, ca şi pe vremea fanarioţilor, domnitorul şi divăniţii nu au nici o legătură cu tine. Sunt străini de interesele şi dorinţele tale tot ce doresc este să stea cât mai mult în funcţie şi să câştige cât mai mult. Tu taci;

- Astăzi , ca şi pe vremea cuceririi romane, bogăţiile tării, aceleaşi mine de aur, argint sare, mierea acestui pământ sunt exploatate de alţii cu braţele tale şi se duc pentru a umple visteriile străinilor de neam.Tu taci;

- Astăzi, ca şi pe vremea asupririi austro - ungare, drepturile românilor sunt călcate în picioare, iar cei puţini fac legea pentru cei mulţi. Tu taci;

- Astăzi, ca şi în vremuri de restrişte, românii pleacă din ţară, să muncească, sau să îşi vândă inteligenţa pentru că ţara lor nu are nevoie de ei. Câţi dintre ei sunt viitorii Brâncuşi, Coandă, Conrad Haas, te-ai gândit la asta ? Conducătorii acestei ţări au nevoie de slujbaşi proşti, lipsiţi de educaţie, lipsiţi de caracter, lipsiţi de voinţă, lipsiţi de coloană vertebrală, ca să îi poată îndoi şi face figurine de plastilină din ei. Tu taci;

- Astăzi, ca şi pe vremea bolşevismului, la mare preţ sunt trădătorii, linguşitorii, vânzătorii de neam şi conştiinţă, traseiştii politici, gata să calce pe cadavre pentru a parveni şi a îşi păstra privilegiile. Tu taci;

- Astăzi, parlamentul şi guvernul ţării, divăniţii de azi, arendează pământurile şi întreprinderile "nerentabile " la indicaţiile unor străini de neam cărora le cântă osanale, unor arendaşi străini, spunând că asta se numeşte privatizare. Pentru aceste arende, ei primesc peşcheşul iar ţara rămâne pe butuci. Tu taci;

- Astăzi, urmele civilizaţiei străbunilor voştri sunt şterse pentru ca fiii tăi să nu mai ştie niciodată cum au apărut ei pe acest pământ, cine le sunt strămoşii şi care le sunt meritele:

1.. Vechile situri arheologice sunt distruse, se construiesc şosele experimentale peste ele, Sarmisegetuza, Grădiştea, Munţii Buzăului, sunt vândute sub pretextul impulsionării turismului, unor privaţi care habar nu au că în pământul pe care îl calcă zace istoria ta încă nedescoperită. Tu taci;

2.. Elemente din tezaurul ţării sunt trimise " la expoziţie" în afara ţării şi uită să se mai întoarcă, iar cei ce le-au scos nu dau nici un răspuns, se fac că au uitat de ele. Tu taci;

3. Arhivele tării sunt cedate printr-o lege a arhivelor străină de interesele naţionale, celor ce vor să scoată din mintea românilor ideea şi dovezile de unitate naţională.Tu taci ;

- Slujbaşii ţării, căftăniţii vând la preţ de piatră seacă şi fier vechi bunurile realizate de tine, sub oblăduirea şefilor lor, împart banii, apoi sunt "judecaţi" de ochii lumii şi primesc pedepse cu suspendare, adică "mulţumesc, la revedere, te mai chemăm noi când avem nevoie de serviciile tale". Tu taci ;

- Oştirea ţării este batjocorită, decimată, dezarmată, pusă în slujba altora, copiii tăi mor pe pământuri străine iar Hatmanul Suprem vine în faţa ta şi spune că suntem într-o mare încurcătură, vom fi nevoiţi să împrumutăm avioane străine pentru a ne asigura siguranţa aeriană, de parcă asta s-a întâmplat peste noapte şi nu este urmarea politici sale dezastruoase , de parcă nimic din ceea ce se întâmpla românului azi nu i se datorează lui. Tu taci;

- Dispar din instituţii ale statului arhive cu invenţii şi inovaţii de interes strategic privind cercetarea nucleară. Cei

puşi să le păzească nu păţesc nimic, iar cei ce trebuie să investigheze spun că nu e nimic deosebit. Tu taci;
- Ţi se fură voturile iar comisia care trebuia să investigheze pe cei care au fost prinşi cu vot dublu, nu dă nici un răspuns deşi există dovezi că ai fost furat şi voinţa ta răsturnată.Tu taci;
- În divan, se fură la 2-3 mâini, unii chiulesc alţii se fac că lucrează, iar alţii mânuiesc legile după bunul plac, în văzul tuturor şi nu li se întâmplă nimic. Tu taci;
- Sistemul educaţional se reduce la bani, bani la înscriere, bani la examene, bani la absenţe, bani la promovare, bani la angajare, bani la reexaminare. Copiii tăi nu mai ştiu nici cum îi cheamă dacă nu se uită pe internet sau nu primesc un SMS. Tu taci;
- Dacă te îmbolnăveşti , nu ai unde să te duci, s-au închis spitalele , s-au scumpit medicamentele, trebuie să mergi dacă eşti operat cu faşele şi anestezicul de acasă, altfel mori neoperat sau deschis şi neînchis. Intri în spital pentru o unghie lovită şi ieşi cu 10 boli pe care nu le aveai la intrare. Tu taci;
Un copil de 15 ani, român sportiv, este bătut de colegii de echipă maghiari, pentru că e român , chiar de Ziua Naţională a României. Nu se întâmplă nimic. Ceva mai târziu, Hocheiştii Naţionalei României, (de naţionalitate maghiară) la un meci cu selecţionata Ungariei tac când se intonează imnul României, dar cântă cu foc imnul Ungariei şi pe cel al ŢINUTULUI SECUIESC, imn care nu avea ce căuta la o manifestare oficială. Toţi tac. Tu taci;
- Guvernanţii nu fac altceva decât să te jupoaie, îţi bagă mâna în buzunar şi îţi iau banii pentru că eşti prea bogat în viziunea lor sau nu meriţi ce ai câştigat , iar ţara nu are bani. Se împrumută lăsându-te dator pe sute de ani fără să le pese ce vor face şi de unde vor plăti datoriile cei ce le vor urma.Tu taci;
- Duşmanii tăi, cei ce vor să te vadă dispărut pentru a îţi lua locul, îţi impun ce să mănânci, ce să bei, ce medicamente să iei, fac experimente cu tine, te folosesc drept cobai cu avizul şi ajutorul trădătorilor din fruntea ţării, care le aplică legile într-un Codex Alimentarius care te duce la pieire. Tu taci;
- Parlamentarii îşi votează legi speciale, se protejează împotriva judecăţii pentru hoţiile şi prostiile pe care le fac, se acoperă cu legi făcute numai pentru ei, şi fură acoperindu-se unul pe altul. Tu taci;
- Preşedintele ţării îşi exprimă oficial acordul de modificare a Constituţiei ţării, la cererea unor străini, care îşi urmăresc propriile interese, fără a consulta măcar parlamentul dar să mai te consulte pe tine . Tu taci ;
- Un român plecat de acasă, descoperă peste hotare că ţara lui are de recuperat o sumă mare de bani de la alt stat. Ce fac parlamentarii români? Refuză să investigheze cazul pentru că nu vor să îi supere pe cei ce îi ţin pe jilţuri fără să le pese de interesul naţiunii trădând jurământul făcut la investire. Tu taci;
Asta se întâmplă astăzi, popor român, şi tu taci. Dacă ar fi ca tot ceea ce se întâmplă să se răsfrângă numai asupra ta, românul de azi, nu ţi-aş scrie un cuvânt. Te-aş lăsa să lâncezeşti, să dormi până se aşterne praful peste tine şi mătura istoriei te va scoate afară din mintea celor ce vor urma, ca pe o întâmplare neplăcută. Dar tu popor român de azi, eşti legat de cel de ieri şi de cel de mâine şi odată cu tine piere nu numai trecutul, dar şi viitorul acestui neam.
Cât o să mai taci ? Trezeşte-te popor român, trezeşte-te român adormit şi nu lăsa să se şteargă dintr-o trăsătură de condei tot ce ti-au lăsat părinţii, nu îţi lăsa copiii pe drumuri, sclavi ai celor ce nici nu existau pe când tu ştiai să scrii. Acesta este mesajul nedescifrat până acum, al tăbliţelor de la Tărtăria!"

LAURIAN LODOABĂ, Lugoj/**ROMÂNIA**

*** text primit via pr. THEODOR DAMIAN, Metropolitan.Edu, New York/SUA**

***

români - ca pionieri mondiali geniali

ANA ASLAN, TRAIAN VUIA, FLORENTIN SMARANDACHE, NICOLAE TESLEA, SARMIZA BILCESCU ALIMĂNEŞTEANU

Se tot primesc , în ultimul timp, mail-uri extrem de denigratoare la adresa românilor şi a României. Este un lucru pe care sufletul meu nu-l poate accepta, aşa că, vă trimit un mail conceput de o româncă ce locuieşte în China, dar căreia dragostea de ţară i-a rămas intactă. Mi-a făcut mare plăcere să-l citesc şi o mare bucurie să-l trimit mai departe. Şi, evident, să-l completez, "la zi".
În fiecare număr al revistei nostre, de-acum încolo, va figura, cu atâtea amănunte câte vom obţine, biografia eroică şi vizionară a acestor români (în primul rând, vom examina personalităţile tehnico-ştiinţifice – cele cultural-artistice, vor urma, cu ajutorul lui Dumnezeu: tip GEORGE ENESCU – părintele operei moderne mondiale, prin opera "*Oedip rege*", sau CONSTANTIN BRÂNCUŞI, părintele sculpturii moderne mondiale etc.) - prin al căror Duh planeta Terra va fi, cât de curând, mult mai bună decât o vedem, azi...
În prezentul număr, îl vom prezenta pe cel mai îndreptăţit dintre pământenii actuali, pentru a i se decerna PREMIUL NOBEL, cel puţin pentru Fizică şi Matematică, dar, poate, şi pentru un nou curent literar de avangardă (paradoxismul) şi un nou curent de gândire (neutrosofia): FLORENTIN SMARANDACHE!!!
...Ştiu că mai sunt mulţi români , care nu sunt celebri ... ştiu că există o mulţime de persoane din România care au grijă de bolnavi prin voluntariat , de animale comunitare , merg şi curăţă locuri din natură, în care au rămas gunoaie, în urma vizitei unor turişti, care aduc informaţie utilă şi o împrăştie cu multă dăruire etc. şi o fac cu bucurie , chiar dacă rămân anonimi.
Păcat că cei care iau în derâdere România şi românii ... sunt printre noi ... şi sunt ... "*români*" ...

ROMÂNI CELEBRI

Putem observa, cu stupoare, cum chiar unii români afirmaă despre locuitorii acestei ţări ca ar fi doar niste "barbari", încă de pe vremea dacilor, care n-ar fi stiut nici măcar să scrie (cum prezintă lucrurile unele articole "**Academia Caţavencu**") şi că românii sunt şi acum "codaşii Europei"! Astfel de afirmaţii pot fi semne de incultură crasă sau , de cele mai multe ori, de rea-voinţă, ce apare ca un rezultat al oportunismului unor ziarişti, care nu urmăresc altceva decât banii, veniţi din Vest sau de la Est.

Şi pentru că autorii celui mai popular dicţionar occidental "**Larousse**" nu vorbesc **deloc** de români, ca naţiune importantă pentru dezvoltarea civilizaţiei umane, vom prezenta o serie de inventatori de marcă, originari din România , sau personalităţi mondiale de primă mărime, care aparţin acestui neam , dar care, din păcate, nu sunt cunoscuţi , deoarece se pare ca mass media românească este mult mai preocupată de cazuri stupide, care nu au nicio valoare umană şi naţională.

• Rachetele expediate de la Cape Kennedy şi aripile "Delta" au fost inventate la Sibiu, încă din 1555! Onest, Robert Charroux a semnalat acest eveniment , cu toate amănuntele necesare şi cu o firească uimire ca "**istoria oficială**" a "reuşit" să-l neglijeze… Racheta spaţială cu trei etaje de carburant solid ("**model Cape Kennedy** ") a fost inventată în 1529 şi trimisă în spaţiu cu succes, în 1555, în prezenţa a mii de spectatori. Performer: **CONRAD HAAS** , şeful Depozitului de Artilerie de la Sibiu (1550- 1570).

Această informaţie şi următoarele provin dintr-un vechi manuscris descoperit de prof. Doru Todericiu, în 1961 , la biblioteca din Sibiu. Lista invenţiilor menţionate în manuscris conţine: racheta cu două etaje de ardere (1529); racheta cu trei etaje (1529) , baterie de racheta (1529) , căsuţa zburătoare (1536) , experimentarea principiului arderilor necesare la racheta cu mai multe etaje (1555) , utilizarea aripioarelor de stabilizare având forma literei delta (1555)… "**Căsuţa zburătoare**" , propulsată în aer de rachetă, nu era nimic altceva decât anticiparea cabinei spaţiale folosite de cosmonauţi, începând cu anii 50!… In lucrare erau menţionate şi pulberile lui Ioan Românul ,din Alba Iulia .

• Radioactivitatea artificială a fost descoperită de o savantă de la Facultatea de Ştiinţe Bucureşti, **ŞTEFANIA MĂRĂCINEANU** - şi însuşită apoi de Marie Curie (de origine iudaică) şi întrebuinţată pentru distrugere. Cerând un grad superior la facultate, savanta româncă îi scria regelui Carol al II lea: "***Numirea mea s-ar putea face pe aceeaşi cale excepţională, ca şi a domnilor recomandaţi de dl. Perrin , ca o recompensă a descoperirii radioactivităţii artificiale , care este a mea şi de al cărui fruct s-a bucurat dna Joliot Curie , recomandată de însuşi dl. Perrin pentru Premiul Nobel. (…) Domnul Decan al Facultatii de Ştiinte şi o parte din profesori mă sacrifică pentru a nu-i nemulţumi pe dl. Perrin şi pe soţii Joliot Curie, de care , zic dumnealor , au nevoie***." Vesnicile "plecaciuni" faţă de cei de afară , bogaţi , deci deştepţi şi merituoşi! Nedreptăţita savantă înfiinţase din

proprie iniţiativă Catedra de Radioactivitate de la Facultatea de Ştiinţe Bucureşti…

• 1827 - **PETRACHE POENARU**, membru al Academiei Române şi unul dintre organizatorii învăţământului naţional inventează predecesorul stiloului modern: "condei portăreţ , fără sfârşit , alimentându–se singur cu cerneală" .

• 1858 - **BUCUREŞTI - PRIMUL ORAŞ DIN LUME ILUMINAT CU PETROL ŞI PRIMA RAFINARE A PETROLULUI.**

• 1880 - **DUMITRU VASESCU** - construieste automobilul cu motor cu aburi.

• 1881- **ALEXANDRU CIURCU** - obtine un brevet din Franta prin care prevede posibilitatea zborului cu reactie.

• 1885 - **VICTOR BABEŞ** - realizeaza primul tratat de bacteriologie din lume.

• 1886 - **ALEXANDRU CIURCU** - construieste prima ambarcatiune cu reactie.

• 1887- **C. I. ISTRATE** - Friedelina si franceinele.

• 1895 - **D. HURMUZESCU** - descopera electroscopul.

• 1899 - **C.I. ISTRATE** - o noua clasa de coloranti.

• 1900 - **NICOLAE TECLU** - becul cu reglarea curentului electric si gaz.

• 1904 - **EMIL RACOVITA** - fondatorul mondial al biospeologiei.

• 1905- **AUGUSTIN MAIOR** - telefonia multipla.

• 1906 , 18.03 - **TRAIAN VUIA** - avionul cu tren de aterizare pe roti cu pneuri; cu "Vuia I" acesta reuseste prima decolare fara sa foloseasca nici un mijloc ajutator , numai cu aparate aflate la bord (in fapt , primul avion din istorie).

• 1906 -**A.A. BELDIMAN** - aparatul hidraulic cu dalta de percutie pentru sondaje adanci.

• 1908 - **LAZĂR EDELEANU** – primul procedeu de rafinare a produselor petroliere cu bioxid de sulf din lume , procedeu care ii poarta numele.

• 1908 - Acad. **NICOLAIE VASILESCU-KARPEN** - "pila Karpen" , care functioneaza inca si produce curent electric , neintrerupt , de aproape 100 de ani!

• 1910 iunie - **AUREL VLAICU** - lanseaza primul avion din lume fuselat aerodinamic.

• 1910- **TACHE BRUMĂRESCU** - masina de taiat sulf.

• 1910 - **ŞTEFAN PROCOPIU** - efectul circular al discontinuitatilor de magnetism.

• 1910 - **GH. MARINESCU** - tratamentul paraliziei generale.

• 1910 - **HENRI COANDĂ** reuseste primul zbor al unui avion cu reactie (fabricatie proprie).

• 1910 - **IOAN CANTACUZINO** - "fenomenul Cantacuzino" (aglutinarea unor microbi).

• 1913-1916 -**IOAN CANTACUZINO** - vaccinarea antiholerica (metoda Cantacuzino)

• 1916 -**D. DANIELOPOLU** - actiunea hipertensiva a digitalei.

• 1918- **GOGU CONSTANTINESCU** - intemeiaza o noua stiinta: sonicitatea.

• 1919 - **ŞTEFAN PROCOPIU** - unitatea elementara de energie magnetica (magnetonul) .

• 1920- **EMIL RACOVIŢĂ** - pune bazele Institutul de Speologie Cluj (primul din lume).

• 1920 - ing. **GHEORGHE BOTEZATU** - a calculat traiectoriile posibile Pamant - Luna , folosite la pregatirea programelor "Apollo" (al caror parinte a fost sibianul Herman Oberth); el a fost si seful echipei de matematicieni care a lucrat la proiectul rachetei "Apollo" care a dus primul om pe Luna.

• 1921 -**AUREL PERSU** - automobilul fara diferential , cu motor in spate (de forma "picaturii de apa").

• 1921- **NICOLAE PAULESCU** - descopera insulina; pentru ca era un anti-mason virulent , Premiul Nobel l-au primit canadienii F. Banting si J.R.J. McLeod pentru aceasta descoperire…

• 1921 -**ŞTEFAN PROCOPIU** - Fenomenul Procopiu (depolarizarea luminii).

• 1922 -**C. LEVADITI ŞI SAZEVAC** - bismutul ca agent terapeutic impotriva sifilisului. .

• 1925- **TRAIAN VUIA** - generatorul de abur cu ardere in camera inchisa si cu vaporizare instantanee.

• 1930- **ELIE CARAFOLI** - avionul cu aripa joasa.

• 1933 -**HENRI COANDA** - aerodina lenticulara (farfuria zburatoare).

• 1938- **HENRI COANDĂ** - efectul Coanda.

• 1938 -**HENRI COANDĂ** - discul volant.

• 1952 - Ia fiinţă **Institutul Naţional de Geronto-Geriatrie** „Dr. **ANA ASLAN**", primul institut de geriatrie din lume , model pentru tarile dezvoltate , prin asistenta clinica si cercetare. „***Ana Aslan***" are , anual , mii de pacienti. Efectele terapiei Aslan asupra imbatranirii au convins inca de la inceput , aducand institutului pacienti cu nume celebre: Tito , de Gaulle , Pinochet , Chaplin , Claudia Cardinale , printese , conti si directori ai unor mari banci ale lumii. Renumele produselor "Aslan" a trecut si Oceanul , John Kennedy recurgand , pentru o afectiune a coloanei vertebrale , la un tratament la domiciliu cu "Gerovital".

O mentiune specială facem pentru **ŞTEFAN PROCOPIU** , fizician de renume mondial , doctor honoris causa al mai multor universitati , membru al Academiei Romane , intemeietorul scolii romanesti de magnetism , om de mare tinuta profesionala , de inalta atitudine civica si patriotism. In 1919 , plecand de la teoria cuantelor a lui Max Planck , calculeaza valoarea magnetonului teoretic (unitatea elementara de energie magnetica) , astazi cunoscut ca "magnetonul Bohr-Procopiu" . In 1921 descopera fenomenul de depolarizare a luminii in suspensii si coloizi , denumit fenomenul Procopiu , urmat in 1930 de efectul Procopiu , in magnetism. Propus spre acordarea premiului Nobel pentru fizica de catre comisia de recomandari in urma dovedirii teoretice a existentei magnetonului , a fost privat pe nedrept de distinctie , aceasta fiindu-i inmanata savantului danez Niels Bohr , desi descoperirea a fost anuntata intai de roman.

• O sincronicitate uimitoare a fost sesizata de unele persoane: vehiculul descris de profetul biblic Ezechiel a fost asemuit cu ingenioasele centuri zburatoare testate de americani in 1961 , dar , desi americanii au fost creditati ca autori ai inventiei , adevaratul inventator este **JUSTIN CAPRA** care , in 1958 a proiectat , realizat si zburat cu un astfel de aparat. Acum , acest aparat a fost imbunatatit si este folosit (cu o autonomie de 30 40 minute) pentru salvarea rapida de pe platformele marine si pentru supravegherea zonelor forestiere.

• Un crater de pe luna poarta numele lui… **SPIRU HARET**. Aceasta deoarece savantul roman a demonstrat ca axa mare a elipsei pe care se deplaseaza Pamantul in jurul soarelui este de o marime variabila , creand premisele de baza ale astrofizicii moderne.

• Mai putem semnala existenta unor personalitati , adevaratele "varfuri de talie universala" aparute dintre minoritatile din Romania , in toate domeniile. Un exemplu de prim rang: prof. **HERMAN OBERTH** , un sas din Sibiu , considerat "parintele navigatiei spatiale"si , de asemenea , profesorul lui Werner von Braun , seful programului rachetelor americane "Saturn".

Alte realizari romanesti:

• **ŞTEFAN ODOBLEJA** - Parintele ciberneticii generalizate .

TIMIŞOARA - PRIMUL ORAŞ EUROPEAN, CU ILUMINAT STRADAL CU ENERGIE ELECTRICĂ (NOIEMBRIE 1884).

• **GRIGORE ANTIPA** – savant naturalist , inventatorul dioramelor (1912).

• **ION AGÂRBICEANU** – primul laser cu gaz (heliu-neon) cu radiatie infrarosie (1962).

• **DUMITRU DAPONTE** - inventatorul modalitatii de proiectare a filmului in relief.

• **IULIUS POPPER** - inventatorul unui dispozitiv pentru recoltarea aurului din apa marii; in plus este cel care a dat denumiri romanesti unor locuri din Tara de Foc (Sinaia , Ureche , Lahovary , Rosetti).

• **AUREL PERŞU** - a stabilit ca automobilul cu cele mai corecte forme aerodinamice trebuie sa fie proiectat avand forma unei picaturi de apa , in cadere. General Motors precum si Ford au facut propuneri pentru achizitionarea patentului.

• **ANGHEL SALIGNY** - construieste in premiera mondiala , la Brăila şi Galaţi, silozuri din beton armat (pentru poduri).

REALIZĂRI CONTEMPORANE

O alta idee propagata destul de puternic in societatea romaneasca de astazi este ca , deloc mandri cu originea lor , unii dintre romani afirma ca toate aceste prilejuri de mandrie nationala tin doar de domeniul trecutului , ca Romania de astazi ar fi… o “tara bolnava" , fara civilizatie , fara personalitati marcante , ea fiind mereu "codasa Europei".

Pentru a contracara astfel de teorii negativiste , menite sa-i tina pe romani "la locul lor" (si departandu-i de traditia si sufletul neamului romanesc) , teorii stabilite de cei ce se doresc "Atotputernicii Lumii" , Iluminati sau francmasoni , vom oferi si o serie de realizari ale geniului romanesc ale ultimilor ani:

• Dr. fiz. **EUGEN PAVEL** , de la Institutul de Fizică Atomică de la Măgurele, a realizat un CD ROM (din sticla) cu o capacitate de stocare de 15.000 ori mai mare decât a unuia obişnuit. Pe 5 astfel de CD uri ar putea fi stocata intreaga Biblioteca a Academiei Române , iar informaţiile ar putea rezista… 5.000 de ani!!! In noiembrie 1999 , inventia sa a fost premiata cu medalia de aur la Salonul Mondial al Invenţiilor - "Bruxelles Europa" , iar autorul doreste cu orice pret producerea de serie în România . Dar forurile din România întârzie la nesfârşit formalităţile…

• **CONSTANTIN PASCU** a realizat în anul 2000 , în premieră mondială , un aparat care purifica aerul în spaţiile de locuit: distruge bacteriile din aer , retine praful si fumul de ţigară , atmosfera devenind "ca in salina sau pe litoralul marin". Instalarea acestui aparat costa atunci doar 480.000 lei!…

• **PETRICĂ IONESCU** este cel mai important regizor de opera dupa Zefirelli (afirmatie facuta de George Astalos , in ian.2001)

• România a câştigat Campionatul Mondial de bridge (considerat de multi drept cel mai inteligent joc de carti) pe Internet , in 16.11.2000 (107 - 75 cu SUA in finala).

• Hackerii romani sunt considerati printre cei mai buni (si mai periculosi) din lume. "Distractia" (conform

declaratiei lor , ei nu fura informatii , ci doar doresc sa isi dovedeasca … valoarea) celor "5 magnifici de la Rasarit" a obligat CIA sa trimita o delegatie la Bucureşti… Printre site urile "sparte" de ei: US Army , US Air Force , US Navy , NASA , Coast Guard , departamente federale , etc…

• La salonul inventiilor de la Geneva (aprilie 2001) , România s -a clasat pe locul I in privinta numarului de premii obtinute si pe locul II (dupa Rusia) ca numar de inventii prezentate. Adica a luat premii pentru toate cele 62 de inventii prezentate (22 premii I; 18 premii II; 22 premii III)!! Delegaţia română s-a mai intors de la Geneva şi cu 4 premii speciale din partea delegatiilor altor ţări , un premiu de creativitate (pentru **IONUŢ MORARU** - invenţia "Biomer") , Medalia expoziţiei şi Diploma salonului. pentru contribuţia excepţională, în promovarea invenţiilor.

* In anul 2003 , la salonul de inventica EURECA de la Bruxelles , ing. **PETRACHE TELEMAN** a obţinut medalia de aur si medalia de argint şi încă patru premii, pentru invenţiile sale ECOPIERA şi MOPATEL - materiale ecologice de construcţii - dar invenţiile nu au fost valorificate nici în ziua de astăzi.

• Prof. **ŞTEFANIA CORY CALOMFIRESCU** a primit medalia de aur a mileniului din partea Universităţii Cambridge (ian. 2001) , fiind aleasa şi in Consiliul Director al prestigioasei institutii britanice. Posesoare a două certificate de inovator , autoare a 8 tratate de neurologie, Şefa Clinicii de Neurologie din Cluj Napoca este primul medic din lume care a scris un tratat despre edemul cerebral. In plus , medicul roman a primit si medalia de onoare a mileniului din partea Institutului Biografic American, fiind numită şi în conducerea acestei unităţi.

• Dr. **MARIA GEORGESCU**, eleva prof. Ana Aslan şi director al institutului cu acelasi nume , a avut o serie de pacienti celebri: Charlie Chaplin, Leonid Brejnev , Iosip Broz Tito , J.F.Kennedy , Charles de Gaulle , presedintii Suharto si Ferdinand Marcos , generalul Augusto Pinochet (1993) , printul Agacan (cu sotia) , contele Olivetti , contesa Zwarowskzy , etc.

• La olimpiada internationala de matematica de la Washington (iulie 2001) , elevii romani au obtinut o medalie de aur , doua de argint si trei de bronz. Ei sunt din Galati , Arad , Valcea si Constanta . Participarea la olimpiade internationale de matematica si fizica: 500 de elevi din 83 de tari… Mihai Manea , medaliatul cu aur (din Galati) are , la 18 ani , un palmares impresionant: medalii de aur timp de trei ani consecutiv la internationale si Balcaniada… Fireste , el a fost "racolat" imediat de americani , optand pentru Universitatea din Princetown (SUA)…

• **ŞTEFAN COSMIN BUCĂ, MARIA POPA şi MIHAI IVĂNESCU** au fost nominalizati , in vara anului 2001 , pentru Premiul Nobel de catre institutii din SUA! Primul este student la Economie , ceilalti participa la programe in colaborare cu NASA.

• **NICU MINCU** din comuna Iveşti (Galaţi) vindeca diverse boli cu leacuri si ceaiuri preparate din 170 de plante. La 81 de ani , arata ca la 50 , pentru ca , spune el , a descoperit un (secret) elixir al tineretii…

• România este pe primele locuri in lume la… exportul de inteligenta. De exemplu , la "Microsoft" , a doua limba vorbita este romana , iar la NASA multi dintre specialistii de prim rang sunt tot romani…

• **RADU TEODORESCU** este proprietarul celei mai renumite sali de gimnastica din SUA (Manhattan / New York). Emigrat in 1972 , a ajuns cel mai celebru profesor de fitness de peste Ocean , printre clientii sai numarandu se Robert Redford , Cindy Crawford , Candice Berger , Susan Sarandon , Mick Jagger , s.a. Celebrele casete video lectii de fitness produse de Cindy Crawford incepand din 1992 au fost realizate impreuna cu antrenorul sau , Radu Teodorescu , care doreste sa infiinteze in România primul institut din lume de pregatire a profesorilor de educatie fizica in fitness pentru adulti…

• **NICOLAE BĂLAŞA** (39 de ani) , un inginer mecanic din Dolj , socoteste mental mai rapid decat calculatorul (inmultiri , impartiri , ecuatii de gradul II , radicali de ordinul III si IV)! Fost inginer la Uzina Mecanica Filiasi , din 1994 Nicolae Balasa este actualmente somer…

• **ION SCRIPCARU** , strungar si lacatus mecanic din satul Uzunu (Giurgiu) nu gaseste de 4 ani , 15.000 USD pentru a si realiza inventia epocala (pana la proba practica): motorul care nu consuma nimic! Acesta ar trebui sa functioneze pe baza gravitatiei , fiind in fapt "instalatie mecanica amplificatoare de putere , capabila sa transforme

forta statica gravitationala in lucru mecanic". "S-ar inchide toate centralele nucleare" , spune el. Numai ca OSIM (Oficiul de Stat pentru Inventii si Marci) a refuzat sa-i breveteze inventia in lipsa unei machete functionale , doar pe baza schitelor. Petre Roman si Ministerul Cercetarii si Tehnologiei l-au tratat cu indiferenta (1997) , iar sponsorii nu se inghesuie (ca si statul) sa i asigure cei 15.000 USD necesari…

• **SANDU POPESCU** din Oradea este primul fizician din lume care a reusit teleportarea unei particule. O aplicatie a acestei inventii: criptografia , transmiterea mesajelor secrete. Acest eveniment epocal a avut loc in 4 iulie 1997 , in laboratoarele din Bristol (Anglia) ale celebrei firme "Hewlett Packard". Pe vremea lui Ceausescu , Sandu Popescu a reusit "performanta" de a fi somer in Romania …

• **IOAN DAVIDONI** (52 de ani) , un banatean sarac material dar bogat in idei geniale , este un exemplu relevant pentru modul in care ne pierdem cea mai mare bogatie: inteligenta si inventivitatea. Angajat al fabricii de sticla din Tomesti (Timis) , pentru care a realizat , in cativa ani , 45 de inventii si inovatii , el a fost disponibilizat cand a indraznit sa si ceara drepturile (o parte din cele 4 , 3 miliarde de lei economii aduse fabricii la nivelul anului 1995 , adica… de 4 ori greutatea sa in aur!) si apoi a fost reangajat ca muncitor… "din mila"!! Ulterior , Ioan Davidoni a mai realizat doua inventii de exceptie: un recuperator de pelicula de titei si pantofi magnetici antistress ce pot asigura o longevitate de peste 100 de ani… Prima inventie valoreaza miliarde de dolari in Vest , a doua a inregistrat 0 inutil la OSIM , pentru ca atat chinezii cat si americanii i au furat si folosit inventia cu un profit imens. De exemplu , in SUA s au vandut peste 10 milioane de perechi , cu un profit de peste 1 miliard de dolari… In acest timp , statul roman ignora in continuare o inventie , intr adevar de miliarde…

• In 1991 , **CAROL PRZYBILLA** a inregistrat la OSIM brevetul unui aparat bazat pe inventia sa mai veche , neconcretizat nici pana acum. Intre timp , principii incluse in tehnologia aparatului au fost utilizate in realizarea hiperboloidului inginerului rus Garin , cu aplicatii militare malefice… Carol Przybilla a mai realizat si alte inventii deosebite: turbina cu combustie interna (1958 , vanduta de statul roman firmei General Motors) , termocompresor frigorific cu circuit inchis (1959) , motor eliptic , fara biela (vanduta Japoniei si folosita in celebrele motociclete japoneze) , arma defensiva antitanc (anii ‘90).

• **JUSTIN CAPRA** este un inventator celebru al Romaniei , din pacate mereu tratat cu indiferenta (chiar ostilitate) de autoritatile statului , conditii in care nu e de mirare ca unele din inventiile sale (de miliarde de dolari) i-au fost pur si simplu furate de americani… In 1956 , la nici 25 de ani , Justin Capra a inventat primul rucsac zburator , un aparat individual de zbor. Dupa 7 ani in care "semidoctii savanti" l-au tratat cu dispret pentru ca era doar tehnician si nu inginer , in 1963 , americanii Wendell Moore , Cecil Martin si Robert Cunings au preluat inventia din Romania si au lansat o in fabricatia de serie… In 1958 , Justin Capra a realizat prima varianta a rachetonautului , cu care s a ridicat de la pamant la… Ambasada SUA din Bucuresti. Rezultatul: inventia a fost si aceasta furata si brevetata in 1962 de Wendell Moore ("specializat" deja!) , iar inventatorul… a fost arestat de Securitate pentru ca ar fi dorit sa fuga din tara cu aparatul sau… Justin Capra mai este si realizatorul celui mai mic autoturism din lume , "Soleta" , care consuma … 0 , 5l/100 km si al unei motorete unica in lume ce functioneaza cu acumulatori (37 kg , 30 km/h , 80 km autonomie cu o incarcare).

• **MIHAI RUŞEŢEL** a inventat motorul cu apa! "Cazul Rusetel" , este elocvent pentru geniul romanesc dar si pentru "talentul" cu care ne risipim fortele si putem sa ne pierdem valorile. Proiectul a fost depus la OSIM in 1980 si a fost brevetat in … ianuarie 2001. Pana atunci , Securitatea l-a sicanat pentru refuzul de a cesiona inventia statului , iar in februarie 1990 , precaut , el a refuzat angajarea ca si consilier tehnic la "Mercedes" (2.500 DM lunar) pentru a nu pierde , eventual , proprietatea inventiei… Motorul sau se bazeaza , ca principiu de functionare , pe "cazanul Traian Vuia" , inventie folosita inca la locomotivele Diesel electrice pentru incalzirea vagoanelor. Poate fi utilizat in domeniul transporturilor terestre si navale , in locul turbinelor din termocentrale , si chiar a centralelor termoelectrice. In lume , mai exista doua brevete in domeniu (Japonia si SUA) , dar acestea nu depasesc nivelul locomotivei cu aburi , necesitand combustibil solid sau lichid. "Motorul Rusetel" foloseste drept combustibil doar apa , si are dimensiunile unui motor de Dacie , sursa de energie initiala fiind o banala baterie de masina. Datele tehnice preconizate de a patra sa macheta (10 l/100 km consum de apa , 70 km/h viteza maxima) pot fi imbunatatite la realizarea prototipului: un motor cu apa montat pe o Dacie 1310. Directorul general al Uzinelor Dacia , ing.Constantin Stroe , care cunoaste acest proiect chiar din 1980 , a afirmat ca este dispus sa ajute inventatorul cu orice are nevoie pentru realizarea prototipului si a declarat , incantat: "reusita ar fi un miracol , si cred ca un asemenea caz ar trebui sa se inventeze pentru acest om Premiul Super Nobel".
...Adăugăm:

1-**FLORENTIN SMARANDACHE** (n.1954). În matematică, a introdus gradul de negare al unei axiome ori teoreme (vezi "***GEOMETRIILE SMARANDACHE CARE POT FI PARŢIAL EUCLIDIENE ŞI PARTIAL NEEUCLIDIENE***", 1969, www.gallup.unm.edu/~smarandache/geometries.htm), multi-structurile (vezi "***STRUCTURILE SMARANDACHE UNDE O STRUCTURA MAI SLABA CONŢINE INSULE DE STRUCTURI MAI PUTERNICE***"), şi multi-spaţiile (combinaţii de spaţii heterogene) [www.gallup.unm.edu/~smarandache/algebra.htm]. Lucrările sale în **TEORIA NUMERELOR** s-au bucurat de popularitate internaţională. **A PROPUS EXTINDEREA PROBABILITĂŢILOR CLASICE ŞI IMPRECISE LA *'PROBABILITATE NEUTROSOFICĂ*' - UN VECTOR TRIDIMENSIONAL, ALE CĂRUI COMPONENTE SUNT SUBMULŢIMI ALE INTERVALULUI NE-STANDARD]-0, 1+[.**
a emis ipoteza că ***'NU EXISTĂ O BARIERĂ A VITEZEI ÎN UNIVERS ŞI SE POT CONSTRUI ORICE VITEZE'***
(http://scienceworld.wolfram.com/physics/SmarandacheHypothesis.html).
ACEASTĂ IPOTEZĂ A FOST CONFIRMATĂ, PARŢIAL, PE 22 SEPTEMBRIE 2011, LA CERN, CÂND S-A DEMONSTRAT, EXPERIMENTAL, CĂ NEUTRINII MUONI CIRCULĂ CU O VITEZĂ MAI MARE DECÂT VITEZA LUMINII.
Pe baza ipotezei sale, a propus o **TEORIE ABSOLUTĂ A RELATIVITĂŢII** – care să nu producă dilatarea timpului sau contractarea spaţiului, sau alte paradoxuri relativitice, care sunt, mai degrabă, ficţiune, decât realitate. Apoi şi-a extins cercetarea la o **DIVERSIFICARE A PARAMETRIZĂRII TEORIEI SPECIALE A RELATIVITĂŢII** (1982): http://fs.gallup.unm.edu/ParameterizedSTR.pdf .
În filozofie, a introdus conceptul de '**NEUTROSOFIE**', ca o generalizare a dialecticii lui Hegel, care stă la baza cercetărilor sale în matematică şi economie, precum **'LOGICA NEUTROSOFICĂ'**, **'MULŢIME NEUTROSOFICĂ'**, **'PROBABILITATE NEUTROSOFICĂ'**, **'STATISTICĂ NEUTROSOFICĂ'**.
În literatură şi artă a fondat, în 1980, curentul de avangardă numit **PARADOXISM**, ca un protest împotriva totalitarismului - curent care are mulţi adepţi în lume. Constă în folosirea excesivă, în creaţii, a contradicţiilor, antitezelor, antinomiilor, oximoronilor, paradoxurilor. A introdus **'DISTIHUL PARADOXIST'**, **'DISTIHUL TAUTOLOGIC'**, **'DISTIHUL DUAL'**.

2- Fraţii aromâni **IANAKI** (Avdella, 1878 - Salonic, 1954) şi **MILTON MANAKIA** (Avdella, 1882 - Bitola, 1964) **au fost pionieri ai fotografiei şi ai producătorilor de film din Balcani**. În 1905 **au filmat primele fotografii în mişcare din Balcani,** în otomanul Monastir (astăzi Bitola, Fosta Republică Iugoslavă Macedonia). În onoarea muncii lor, Festivalul de film "***Manaki Brothers International Film Camera***" are loc în fiecare an în Bitola. În total, ei au luat peste 17300 fotografii în 120 de localităţi.

3- **IULIA HAŞDEU (n. 14 noiembrie 1869 — d. 29 septembrie 1888) a fost o tânără intelectuală SUPRADOTATĂ, poetă, fiica savantului Bogdan Petriceicu Haşdeu.**

Iulia Haşdeu s-a născut la Bucureşti, la 14 noiembrie 1869, fiind fiica savantului Bogdan Petriceicu Haşdeu şi a

Iuliei, născută *Faliciu*.
Studii

Fiind un copil supradotat, **la opt ani neîmpliniţi, Iulia a trecut examenele cumulate ale celor patru clase**

primare!!! La 11 ani, Iulia Hasdeu a absolvit Colegiul Naţional „Sfântul Sava", iar, în paralel, a urmat

cursurile Conservatorului de muzică din Bucureşti, a plecat la studii la Paris. A studiat la Sorbona, începând

de la vârsta de 16 ani, uimindu-şi profesorii cu talentul său...

Opera
Primul ei volum de poezii, *Bourgeons d'Avril*, scris în 1887, apare doi ani mai târziu, sub pseudonimul *Camille Armand* , în volumul *Œuvres posthumes*.

Sfârşitul vieţii

La 29 septembrie 1888, Iulia Haşdeu a murit de tuberculoză, la vârsta de 18 ani, şi a fost înmormântată la Cimitirul

Bellu. Tatăl Iuliei, foarte afectat de moartea ei, a construit, prin şedinţe de spiritism (la sugestiile Iulei, care "comanda" dintr-o lume supramundană…!), un castel la Câmpina, cunoscut sub numele de Castelul Iulia Haşdeu.
4- **SARMIZA BILCESCU ALIMĂNEŞTEANU - prima femeie doctor în drept din lume…**
5-**MARIA ROSETTI – prima femeie-ziarist din România şi printre primele din lume**...
6- **ELENA CARAGIANI-STOENESCU a fost prima aviatoare din România…**
7- **ELISA LEONIDA ZAMFIRESCU este prima femeie-inginer din Europa…**
8- **ELLA NEGRUZZI - prima femeie-avocat din România…**
9- **MARIA CUŢARIDA CRĂTUNESCU - prima femeie-medic din România…**
10- **MARINA ŞTIRBEI - prima şi singura româncă-pilot militar din lume**…
11- **SMARANDA BRĂESCU - Prima femeie paraşutist din România…**
12- **SMARANDA GHEORGHIU - prima femeie din lume, exploratoare a Polului Nord!!!**
13- **SOFIA IONESCU - prima femeie-neurochirurg din lume!!!**
14- **VIRGINIA ANDREESCU-HARET - prima femeie-arhitect din lume!!!**
15-**NADIA COMĂNECI – gimnasta care a blocat computerul, la Olimpiada de la Montréal-1976, pentru nota…10!!! CEA MAI CUNOSCUTĂ ROMÂNCĂ DE PE PLANETĂ!!!**
16- **…ANGELA GHEORGHIU (n. 7 septembrie 1965, ADJUD, judeţul Vrancea!!!) - una dintre cele mai renumite cântăreţe de operă din lume…**
(…informaţiile privind femeile-pionieri, femeile-geniale - cf. **apropo.ro)**

***

AZI: FLORENTIN SMARANDACHE

S-a născut la 10 decembrie 1954, în Bălceşti (Vâlcea). Studii: A absolvit Şcoala Generală în Bălceşti (1961-1969), apoi Liceul Pedagogic (1969-1972), în Craiova, continuând la Rm. Vâlcea, 1972-1974); diploma de învăţător; stagiul militar, cu termen redus, la Medgidia (1974-1975); a absolvit Facultatea de Ştiinţe, secţia informatică, a Universităţii din Craiova (1975-1979), ca şef de promoţie; obţine doctoratul în matematică (Teoria Numerelor), la Universitatea de Stat din Chişinău (1995-1997).

În Statele Unite, urmează studii de perfecţionare în matematică, informatică şi educatie, la Arizona State University (Tempe) (1991), Pima Community College (Tucson) (1995), University of Phoenix (Tucson) (1996); obţine şi un Masterat în Informatică; studii postdoctorale la New Mexico State University (Las Cruces) (1998), University of New Mexico (1998, 1999), National Science Foundation (Chautauqua Program, University of Texas, Austin) (1999), şi Los Alamos National Laboratory (Educational Networking Support Program) (Gallup) (1999). În iunie-iulie 2009, lucrează ca profesor cercetător vizitator la Air Force Research Laboratory in Rome, NY, SUA.

Iar între 15 mai - 22 iulie 2010, ca profesor cercetător la ENSIETA (Brest, Franta).

Activitate: A participat, ca elev şi student, la olimpiade şcolare de matematică, obţinând premii şi mentiuni locale şi naţionale (1967-1974) şi a condus cercuri de matematică, în liceu şi la universitate; a participat la Olimpiada studenţească "**Traian Lalescu**", Cluj-Napoca (1977); a participat la diverse sesiuni ştiinţifice, pentru studenţi, în Craiova şi Iaşi (1978-1979); a pregătit şi selecţionat echipa elevilor marocani (Rabat), pentru Olimpiada Internaţională de Matematică din Paris (1983).

Profesii: În perioada 1982-1984, este profesor cooperant în Maroc, predând matematicile în limba franceza (Lycée Sidi El Hassan Lyoussi din Sefrou). Revine în ţară, continuând activitatea didactică; profesor la Liceul "Nicolae Bălcescu", din Craiova (1984-1985). În anul 1986, nu poate obţine viza de ieşire din ţară, pentru a participa la Congresul Internaţional al Matematicienilor, de la Universitatea din Berkeley (California) şi face greva foamei; publică o scrisoare de protest în Notices of the American Mathematical Society (Providence, RI), în care solicita libertatea de circulaţie a oamenilor de ştiinţă; se interesează de soarta sa Dr. Olof G. Tandberg, secretar la Academia de Ştiinţe din Stockholm, care îi telefonează din Bucureşti. În perioada anilor 1986-1988, Inspectoratul Şcolar Judeţean Dolj nu-i mai acordă post, din motive politice, fiind obligat să supravieţuiască din meditaţii. În toamna anului 1988, obţine, cu greutate, un paşaport de turist pentru Bulgaria. De aici, trece în Turcia, unde cere azil politic. Este deţinut în lagărele de refugiaţi politici din Istambul şi Ankara (1988-1990).

Emigrează în Statele Unite ale Americii în 1990, unde lucrează ca inginer de software, la corporaţia Honeywell, din Phoenix (Arizona), specializată în calculatoare (1990-1995); profesor adjunct de matematică la Pima Community College, din Tucson (1995-1997); din 1997, este asistent universitar de matematică, la University of New Mexico (Gallup), în 2003 devine conferenţiar universitar, iar în 2008 - profesor universitar.

Între 2007-2009 este Şef de Departament.

În matematică, a introdus gradul de negare al unei axiome ori teoreme (vezi "***GEOMETRIILE SMARANDACHE CARE POT FI PARŢIAL EUCLIDIENE ŞI PARTIAL NEEUCLIDIENE***", 1969, www.gallup.unm.edu/~smarandache/geometries.htm), multi-structurile (vezi "***STRUCTURILE SMARANDACHE UNDE O STRUCTURA MAI SLABA CONŢINE INSULE DE STRUCTURI MAI PUTERNICE***"), şi multi-spaţiile (combinaţii de spaţii heterogene) [www.gallup.unm.edu/~smarandache/algebra.htm].

Lucrările sale în **TEORIA NUMERELOR** s-au bucurat de o anumită popularitate internaţională, deoarece matematicieni români, cât şi străini (din SUA, Canada, Japonia, Brazilia, Franţa, China, Bangladeş, Italia, Bulgaria, Spania, Suedia, Australia, Rusia, Cehia, Olanda, Chile, India, Ungaria) au scris 29 cărţi şi câteva sute de articole, note şi probleme propuse, despre aceste noţiuni. În 1997, la Universitatea din Craiova, s-a organizat **PRIMA**

CONFERINŢĂ INTERNAŢIONALĂ ASUPRA NOŢIUNILOR DE TIP SMARANDACHE, în **TEORIA NUMERELOR**, cu participarea unor cercetători din ţară, dar şi din Suedia, Franţa, Rusia şi Spania.
Publicaţii: Din 1970, a început colaborarea la revista şcolii, "**Năzuinţe**", apoi la alte periodice româneşti şi străine (vreo 50 ştiinţifice şi, peste 100 - literare). Şi-a tradus o parte din lucrări în franceză şi engleză, altele i-au fost traduse în spaniolă, portugheză, italiană, esperanto, rusă, sârbă, japoneză şi arabă. Colaborări cu poeme şi piese de teatru, la 42 de antologii româneşti, franceze, italiene, americane, indiene şi coreene.
Prolific autor, co-autor, editor şi co-editor a 150 de cărţi publicate de circa patruzeci de edituri (printre care edituri universitare şi tehnice, edituri profesionale ştiinţifice şi artistice, precum Springer Verlag, Pima College Press, Moorhead State University, Universitatea din Chişinău, ZayuPress, Haiku, etc.) - din zece ţări şi în mai multe limbi, şi peste 200 de articole şi note (unele se pot încărca din site-urile de la LANL / Cornell University http://arXiv.org/find si CERN), în matematică (teoria numerelor, geometrie neeuclidiană, logică), fizică, filozofie, literatură (poeme, nuvele, povestiri, un roman, piese de teatru, eseuri, traduceri, interviuri), rebus (careuri, enigmistică) şi artă (experimente în desene, picturi, colaje, fotografii, artă pe computer) - în română, franceză şi engleză, dintre care: **Formule pentru spirit** (debut editorial, 1981- sub pseudonimul Ovidiu Florentin); **Le sens du non-sens, Problemes avec et sans ... problèmes!**, Fes, Maroc (1983); **Antichambres/Antipoésies/Bizarreries**, Caën, Franţa (1989); **NonPoems (poeme de avangardă)**, Phoenix (1990); **Only Problems, Not Solutions!,** Chicago (1991); **LE PARADOXISME: un Nouveau Mouvement Littéraire**, Bergerac, Franţa (1992); **Dark Snow**, Phoenix (1992); NonRoman, Craiova (1993); **MetaIstorie** (trilogie teatrală), Bucureşti (1993), pe care-a tradus-o în engleză, sub titlul "**A Trilogy in pARadOXisM: avant-garde political dramas**" (ZayuPress 2004); **Întâmplări cu Păcală** (piese de teatru pentru copii), **Fugit.../ jurnal de lagăr**, Bucureşti (1994); **Collected Papers**, Vol. I, II, III, Bucureşti, Chişinău, Oradea (1996, 1997, 2000); **Scrieri Defecte** (proză scurtă), Craiova (1997); **Distihuri Paradoxiste, Afinităţi** (traduceri), Norresundby, Danemarca (1998); **Întreabă-mă, să te-ntreb**! (interviuri), Târgovişte (1999); **Outer-Art** (album de artă), **Cântece de Mahala**, **In seven languages** (poeme), Oradea, 2000; **A Unifying Field In Logics. / Neutrosophy. Neutrosophic Probability, Neutrosophic Set, and Neutrosophic Logic**, Rehoboth, SUA (2000). A editat, printre altele: **Second International Anthology on Paradoxism** (cuprinzând 100 scriitori de pe glob), şi **Third International Anthology on Paradoxism (distihuri paradoxiste de la 40 poeţi de pe glob)**, Oradea (2000).
A PROPUS EXTINDEREA PROBABILITĂŢILOR CLASICE ŞI IMPRECISE LA *'PROBABILITATE NEUTROSOFICĂ*' - UN VECTOR TRIDIMENSIONAL, ALE CĂRUI COMPONENTE SUNT SUBMULŢIMI ALE INTERVALULUI NE-STANDARD]-0, 1+[.
Din anul 2002, împreună cu Dr. Jean Dezert, de la Office National de Recherches Aeronautiques din Paris, se ocupă de fuziunea informaţiei, extinzând Teoria Dempster-Shafer la o nouă teorie de fuzionare a informaţiei plauzibile şi paradoxiste (numita **Teoria Dezert-Smarandache**:
[www.gallup.unm.edu/~smarandache/DSmT.htm]).
În 2004 creează un algoritm de Unificare a Teoriilor şi regulilor de Fuziune.
În fizică, a introdus paradoxuri cuantice şi noţiunea de '**NEMATERIE**', formată din combinaţii de materie şi antimaterie, ca o a treia formă posibilă de materie - prezentată la Caltech (Conferinţa Anuală din cadrul Societăţii Americane de Fizică, 2010) şi Institutul de Fizică Atomică (Magurele, 2011).

Pe baza unui manuscris din 1972, când era elev la Rm. Vâlcea, publicat în 1982, a emis ipoteza că ***'NU EXISTĂ O BARIERĂ A VITEZEI ÎN UNIVERS ŞI SE POT CONSTRUI ORICE VITEZE'***
(http://scienceworld.wolfram.com/physics/SmarandacheHypothesis.html).
ACEASTĂ IPOTEZĂ A FOST CONFIRMATĂ, PARŢIAL, PE 22 SEPTEMBRIE 2011, LA CERN, CÂND S-A DEMONSTRAT, EXPERIMENTAL, CĂ NEUTRINII MUONI CIRCULĂ CU O VITEZĂ MAI MARE DECÂT VITEZA LUMINII.
Pe baza ipotezei sale, a propus o **TEORIE ABSOLUTĂ A RELATIVITĂŢII** – care să nu producă dilatarea timpului sau contractarea spaţiului, sau alte paradoxuri relativitice, care sunt, mai degrabă, ficţiune, decât realitate. Apoi şi-a extins cercetarea la o diversificare a Parametrizării Teoriei Speciale a Relativităţii (1982): http://fs.gallup.unm.edu/ParameterizedSTR.pdf . Florentin Smarandache consideră că Relativitatea lui Albert Einstein este valabilă într-un spaţiu imaginar, nu real, iar adunarea relativistă de viteze este ireală. De asemenea, susţine că dilatarea timpului, contractarea spaţiului şi simultaneitatea relativistă ale lui Einstein sunt *science fiction* nu realităţi, iar paradoxurile relativiste denotă foarte bine inconsistenţa Teoriei Speciale a Relativităţii. El propune o adunare vectorială a vitezelor, care permite şi viteze supraluminale. Într-un articol publicat în „**Progress in Physics**" 1/2012 - unde este redactor asociat - profesorul Smarandache propune înfiinţarea unor noi ramuri ale fizicii, Fizica Supraluminală şi Fizica Instantanee, adică studierea legilor şi teoriilor fizicii la viteze supraluminale şi la viteze instantanee. În aceeaşi carte, refăcând experimental lui Einstein cu ceasuri atomice, autorul a considerat cazul cel

mai general, când nu se cunoaşte nici dacă spaţiul şi timpul sunt relative sau absolute, şi nici dacă viteza luminii este ultimă sau nu în univers. În felul acesta, Dr. Smarandache a obţinut Teoria Specială Parametrizată a Relativităţii (T.S.P.R.), care generalizează atât T.S.R. cât şi T.A.R., dar crează şi alte tipuri de Relativităţi, care însă trebuiesc verificate practic. Apoi trece de la viteze constante, la acceleraţii constante şi, în final, propune spre cercetare Multirelativitatea Neinerţială.

În culegerea de eseuri a **MARINELEI PREOTEASA**, „***ROMÂNUL CARE L-A CONTRAZIS PE EINSTEIN"*** (Ed. CuArt, România, 2012, p. 119), se afirmă: „***Prin celebra sa Teorie a relativităţii, Einstein a susţinut că spaţiul şi timpul sunt relative. Româno-americanul SMARANDACHE susţine inversul acestei teorii: spaţiul şi timpul sunt ABSOLUTE (motiv pentru care teoria sa poartă denumirea de ABSOLUTĂ), în sensul lui Galilei şi Newton, dar viteza luminii nu este ultimă, în univers. Teoria ABSOLUTĂ a Relativităţii este realistă, construită în spaţiul EUCLIDIAN. Nu produce dilatarea timpului, contractarea spaţiului, simultaneitatea relativistă şi nici paradoxuri relativiste, precum Teoria Specială a Relativităţii, a lui Einstein. FLORENTIN SMARANDACHE consideră că Relativitatea lui Albert Einstein este valabilă într-un spaţiu imaginar, NU REAL, iar adunarea relativistă de viteze este IREALĂ. De asemenea, susţine că dilatarea timpului, contractarea spaţiului şi simultaneitatea relativistă ale lui Einstein sunt science fiction, NU REALITĂŢI! – iar paradoxurile relativiste denotă foarte bine inconsistenţa Teoriei Speciale a Relativităţii. El propune o adunare vectorială a vitezelor, care permite şi viteze supraluminale. Într-un articol publicat în „***Progress in Physics", 1/2012 – unde este redactor asociat – profesorul FLORENTIN SMARANDACHE propune înfiinţarea unor noi ramuri ale fizicii, FIZICA SUPRALUMINALĂ şi FIZICA INSTANTANEE, adică studierea legilor şi teoriilor fizicii, la viteze supraluminale şi la viteze instantanee. În aceeaşi carte, refăcând experimentul lui Einstein cu ceasuri atomice, autorul român a considerat cazul cel mai general, când nu se cunoaşte nici dacă spaţiul şi timpul sunt relative sau absolute, şi nici dacă viteza luminii este ultimă sau nu, în univers. În felul acesta, dr. FLORENTIN SMARANDACHE a obţinut Teoria Specială Parametrizată a Relativităţii (TSPR), care generalizează atât TSR, cât şi TAR, dar creează şi alte tipuri de Relativităţi, care, însă, trebuie verificate practic. Apoi, trece de la viteze constante, la acceleraţii constante şi, în final, propune spre cercetare Multirelativitatea Neinerţială***". (Notă: În urma recentului comunicat C.E.R.N., profesorul româno-american **FLORENTIN SMARANDACHE** a afirmat: „***Chiar dacă or fi fost greşeli la CERN, pe viitor tot se vor găsi particule supraluminale***". Viitorul o va dovedi! **PARCĂ CEVA NE AMINTEŞTE DE NICOLAE PAULESCU, DE EPOPEEA INSULINEI ŞI DE NOBELUL PRIMIT DE ALTUL** – cf. Ion Măldărescu).

În filozofie, a introdus conceptul de **'NEUTROSOFIE'**, ca o generalizare a dialecticii lui Hegel, care stă la baza cercetărilor sale în matematică şi economie, precum **'LOGICA NEUTROSOFICĂ'**, **'MULŢIME NEUTROSOFICĂ'**, **'PROBABILITATE NEUTROSOFICĂ'**, **'STATISTICĂ NEUTROSOFICĂ'**.
A generalizat logicile fuzzy, intuitivă, paraconsistentă, multi-valentă şi logica dialetheistă la **'logica neutrosofică'** (in Dictionary of Computing de Denis Howe); în mod similar, a generalizat mulţimea fuzzy la **'mulţime neutrosofică'**: [www.gallup.unm.edu/~smarandache/neutrosophy.htm]
În literatură şi artă a fondat, în 1980, curentul de avangardă numit **PARADOXISM**, ca un protest împotriva totalitarismului - curent care are mulţi adepţi în lume. Constă în folosirea excesivă, în creaţii, a contradicţiilor, antitezelor, antinomiilor, oximoronilor, paradoxurilor. A introdus **'DISTIHUL PARADOXIST'**, **'DISTIHUL TAUTOLOGIC'**, **'DISTIHUL DUAL'**. Experimente literare a realizat şi în drama sa **Patria de Animale**, unde nu există niciun dialog, iar în **O lume Întoarsă pe Dos**, scenele sunt permutate, dând naştere la un miliard de miliarde de piese de teatru distincte! Piesele lui s-au jucat în România (Teatrul I.D.Sârbu din Petroşani, Teatrul Thespis din Timişoara), Germania (la Karlsruhe), şi Maroc (la Casablanca, unde **Patria de Animale** a obţinut Premiul Special al Juriului Internaţional):
[www.gallup.unm.edu/~smarandache/a/Paradoxism.htm].
În 1993, a efectuat un turneu în Brazilia (Universitatea din Blumenau etc.).
La bibliotecile de la Arizona State University (Tempe) şi University of Texas (Austin) sunt depozitate manuscrise, reviste, cărţi, fotografii, casete, videocasete, privind activitatea sa creativă, în două colecţii speciale, numite **The Florentin Smarandache Papers**.

Invitat să conferenţieze la U. Berkeley (2003), NASA Langley Research Center-SUA (2004), NATO Advance Study Institute-Bulgaria (2005), Jadavpur University-India (2004), Institute of Theoretical and Experimental Biophysics-Rusia (2005), Bloomsburg University-USA (1995), University Sekolah Tinggi Informatika & Komputer Indonezia-Malang si University Kristen Satya Wacana Salatiga-Indonezia (2006), Universitatea Minufiya (Shebin Elkom)-Egipt (2007), Air Force Institute of Technology Wright-Patterson AFB in Dayton [Ohio, USA] (2009), Universitatea din Craiova - Facultatea de Mecanica (2009), Air Force Research Lab si Griffiss Institute [Rome, NY, USA] (2009), COGIS 2009 (Paris, France), ENSIETA (Brest, Franţa) - 2010, Academia Română – Institutul de Mecanică a Solidelor şi Comisia de Acustică (Bucureşti - 2011) etc.
A prezentat lucrări la multe Conferinţe Internaţionale de Fuziune a Informaţiei ori a Senzorilor {Australia - 2003, Suedia - 2004, SUA (Philadelphia - 2005, Seattle – 2009, Chicago - 2011), Spania - 2005, Italia - 2006, Belgia - 2007, Canada - 2007, Germania - 2008, Scoţia - 2010}.
A prezentat lucrări şi la Conferinţele Internaţionale IEEE GrComp (Georgia State University at Atlanta - 2006, Kaohsiung National University in Taiwan – 2011).
În anul 2011 a primit Premiul "**Traian Vuia**", al Academiei Române pentru Ştiinţe Tehnice, apoi **Doctor Honoris Causa**, de de Academia DacoRomână din Bucureşti - 2011, şi de la Universitatea Beijing Jiaotong (BJTU) din China – 2011, iar în 2010 - **Medalia de Aur pentru Ştiinţă**, de la Academia Telesio-Galilei din Anglia, acordată la Universitatea Pecs, din Ungaria.
AFILIERI: membru al Societăţii de Ştiinte Matematice din România (1980-); Mathematical Association of America (1983-1990); American Mathematical Society (1992-); Academia Oamenilor de Ştiinţă Români (1993-); ARA (1999-); Poetry Society of America; Uniunea Scriitorilor Români; International Poets Academy (India); La Société Les Amis de la Poésie (Franta); Association "**La Licorne**" (Franta); Académie Francophone (Franţa); Societatea Română de Haiku; Academy of American Poets; Modern Languages Association (SUA); Centre d'Études et de Recherches Poétiques Aquitaines (Franţa); International Writers and Artist Association (USA); World Union of Free Romanians (Anglia); Free Romanian Writer Association (Franta); World Academy of Arts and Culture (SUA); Liga Culturală Oltenia; East and West Literary Foundation (SUA); World Poetry Society (India); World Poetry Research Institute (Corea); Societatea Mihai Eminescu (Australia); referent la Zentralblatt für Mathematik (Germania) (1985).
Premii: A obţinut 16 premii literare, dintre care: **Premiul special la proză**, Concursul National Marin Preda, Alexandria (1982); **International Eminent Poet**, Madras, India (1991); **Diplôme d'Honneur en poésie fantaisiste**, L'Académie des Lettres et des Arts du Périgord, Franţa (1992); **La Médaille d'Argent pour l'ensemble de son oeuvre**, Bergerac, Franţa (1992); **Grand Prix, 4~ Edizione del Premio Internazionale di Poesia e di Narrativa Goccia di Luna,** Bastremoli, Italia (1993); **Premiul de Excelenţă al Revistei Haiku**, Bucureşti (1997); **Best Poet Award of Rio Grande Press**, Amarillo, Texas, USA (1998); **Premiul revistei** "***Lumina***", pentru eseu şi contribuţii personale, Novi Sad, Iugoslavia (1998); **Diploma de Onoare a Societăţii Anton Pann**, Rm. Vâlcea (2000); **Premiul "*Podul lui Traian*"**, la Festivalul Internaţional **Drumuri de spice**, Uzdin, Iugoslavia (2000).
A fost nominalizat pentru Premiul Nobel în Literatură, pentru anul 2011, pentru cele 75 de cărţi literare publicate (vezi http://fs.gallup.unm.edu//2011NobelPrizeInLiterature-nomination.pdf).
A vizitat 40 de ţări, despre care a scris în memoriile sale (vezi Galeria Foto: http://fs.gallup.unm.edu/photo/GlobeTrekker.html).
BIBLIOGRAFIE:
Sute de articole, cărţi şi recenzii s-au scris despre activitatea sa internaţională.
Cărţile pot fi încărcate din:
Biblioteca Digitală de Ştiinţe:
http://www.gallup.unm.edu/~smarandache/eBooks-otherformats.htm
şi din Biblioteca Digitală de Literatură:
www.gallup.unm.edu/~smarandache/eBooksLiterature.htm .

Informaţii culese, selectate şi propuse : ADRIAN BOTEZ

***

mereu, eminescu…

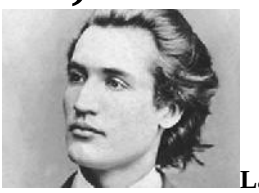

La Casa de Cultură a Sindicatelor-Buzău:

DOR DE EMINESCU

Nu există maine fără azi și azi fără ieri,deci mîine nu există fără ieri. Așa nu există literatura română azi fără Mihai Eminescu, orice ar spune cei obsedati de valoarea poetului nostru.

Eminescu este o dimensiune foarte incomodă pentru cei care strecoară literatura prin inimi de gheață. Este atât de imensă această dimensiune , Eminescu, încât orgoliul lor li se pare un mic purice, îi sperie, îi înfurie, plasându-se în subconștient, sub „Poetul Nepereche" în loc să considere că, prin el, ies la lumina adevărată a cuvântului și de aici drumul nu le mai este orbecăială prin ceața istoriei și pe drumul literaturii. De ce? Eminescu este *ieri*.

Așa gândeam când am ajuns la Casa de Cultură a Sindicatelor….

Asociația Culturală „Renașterea Buzoiană" s-a întrunit pentru a onora Nașterea marelui poet în cadrul unei eveniment. Ovidiu Petrescu, președintele asociației , a urat „La mulți ani !" tuturor celor de față, invitând la „o întâlnire prietenoasă" în fiecare an, pe viitor, urare facutăși de domnul Mircea Costache directorul lăcașului de cult, gazdă. Poetul Marin Ifrim, moderator de serviciu, într-o analiză succintă a anului 2011, a evidențiat o activitate prolifică în arealul literar buzoian și a început cu Dumitru Dănăilă . Amintindu-și de perioada de secretar de redacție a acestuia, a spus că:„de fapt ne-am dat seama că nu noi scriam ,el se ocupa cu scrisul". A reliefat apoi creaţia lui Nicolae Pogonaru, profesorul cu chipul parcă decupat din cărțile de elită ale culturii elene, a cărui performanţă de a fi apărut în colecția „Omnia" nu putea să nu fie amintită. A remarcat, de asemenea, activitatea literară a domnului Gheorghe Oncioiu, care a lansat un volum interesant de proză scurtă, şi a criticului și poetului Tudor Cicu, a cărui operă critică anul trecut a fost evidenţiată în presa locală, în „Jurnalul de Vrancea" și în alte publicații .

Prezenţa lui Dan Camer ca autor al celor două „Traianele" a făcut ca paleta celor prezenti să fie ca o mică evocare și a caracterului critic, chiar virulent pe care Eminescu îl avea împotriva politicului din vremea sa .

Epigramistul Ion Romanescu ne-a încântat, în spirit eminescian, cu un catren „Zbor deasupra Cotrocenilor".

Mihai Eminescu a fost evocat de Vasile Buruiană ,Vrancea, care a citit câteva poeme din cartea sa „Dedicații pentru Eminescu de-a lungul timpului". A urmat apoi Mihai Macovei, care a spus: „Eminescu s-a născut și n-a murit" și mare adevăr a spus. Recunoscându-i contribuţia la dezvoltarea literaturii buzoiene, Asociaţia Culturală „Renașterea Buzoiană" i-a înmânat poetului Mihai Macovei o „Diplomă de excelenţă ".

În continuarea manifestării, Valentin Cojocaru a întrebat retoric, ca și Arghezi, cu mulți ani în urmă. „Câți ar recunoaște că îl cunosc pe Eminescu?". Publicistul Viorel Frâncu , povestind o farsă făcută la un post de radio, în care se anunţa că ar vrea cineva să cumpere „lacul lui Eminescu". Ascultătorii au asaltat postul cu mesaje și telefoane pentru a nu se accepte acest lucru. Morala subliniată de publicistul Viorel Frîncu este că publicul, dincolo de farsă, nu acceptă să se pună monopol pe ce a rămas de la marele poet. Eminescu este al tuturor, păcat că unii, se vede, nu gândesc în limba română, nici în spiritul ei. Marin Ifrim a criticat atitudinea unor intelectuali români față de poetul evocat, afirmând că după Eminescu au mâncat pâine mulți critici, academicieni şi nu au voie să-l lase în uitare sau să permită minimizarea acestuia ca placă turnantă a spiritualităţii noastre şi ca valoare universală.

Tudor Cicu si-a amintit, din copilărie, cum l-a cunoscut pe Eminescu: în casa unei familii de moldoveni foarte săraci, veniţi la ei în sat, care nu aveau de niciunele, dar pe sobă era cartea de poezii a poetului. Le-a cerut-o să o citească acasă şi nu i-au dat-o. Capul familiei citea din ea seara, când venea acasă, și o păstra ca pe un obiect de preţ. A amintit apoi de vizita lui Grigore Vieru şi Nichita Stănescu la Casa lui Eminescu. Vieru, cățărat pe umerii lui Nichita, să privească în camera „Luceafărului", a uitat să mai coboare. Când a fost întrebat ce vede acolo, a răspuns: „***Văd ochii mari ai lui Eminescu, îi văd cum se uită la mine***..."

Este o sărbătoare să fii în mijlocul poeţilor și al scriitorilor care nu uită că sunt români şi sunt conştienţi de importanţa lui Eminescu nu numai în viaţa lor, ci şi a poporului român, pentru că știm cum a definit Vladimirescu poporul (cei care nu știu să întrebe profesorii de istorie). Dl Negoiță a adus câteva taieturi din ziarele vremii Gheorghiu Dej - Ceaușescu. Foarte interesant, la ziua naşterii sale, poetul era omagiat în articole de fond. Din „Luceafărul ", dl Dumitru Dănăilă a recitat câteva versuri. Stan Brebenel a adăugat un strop de energie evenimentului atenționând că avem tendința de a recita mai des „Somnoroase păsărele" decât „Doina" . Subsemnatul mi-am permis să îl compar pe Eminescu cu un munte pe care încep să îl urc, fiindcă numai aşa cunoşti un munte, urcându-l. Am întrebat apoi, precum un dac pe muntele Kogaion, de ce în Covasna și Harghita se poate cânta Imnul Ungariei ca și cum ar fi spirit european dar, a spune „De la Nistru pân' la Tisa, tot românul plânsu-mi-sa" este *naționalism* dăunător. Dăunător *cui*?

Dan Camer a vorbit, în continuare, despre activitatea din jurul teiului lui Eminescu din Copou pe vremea adolescenei şi a studenţiei sale, unde citea din versurile proprii şi poetul Ion Gheorghe. Poetul Vasile Durloi, cu emoţii vădite, a recitat versuri frumoase, după care George Stoian , a povestit cum în 16 decembrie 1989, fiind la butoane într-un spectacol de colinde, la Casa de cultură a sindicatelor, unde erau invitaţi Leopoldina Bălănuţă şi Ovidiu Iuliu Moldovan, cel din urmă a intrat în sală cu o voce de tunet, recitând ”Doina”. Cei care au trait acele vremuri ştiu ce însemna acest lucru. Cel de la butoane a îngheţat, nu mai avea aer.

Spre final, profesorul Stelian Grigore a recitat „Doina”, dar finalul a aparţinut poetului Ion Nicolescu, surprinzător prin recitările din versurile proprii şi din mari poeţi, între care şi Ion Gheorghe. Parcă Eminescu era cu noi la masă.

Emoţii puternice i-au cuprins pe participanţi, între care s-au numărat şi Ştefan Dima, Iulian Tudor Fetcu, şi Mihai Stroe, Asemenea vibraţii vor rămâne pentru mult timp în inimile lor. Pentru că, sărbătorindu-l pe Eminescu, sărbătorim Limba română şi, odată cu ea, pe toţi cei care şi-au înscris, prin operele lor, numele în istoria ei.

TEO CABEL, Buzău/**ROMÂNIA**

***

gândurile lui ioan („gepianul”) de australia

RESTITUIRI:

IDEOLOGIILE JOCULUI *“DE-A BABA OARBA”*

Deşi voisem să aşez aceste rânduri de scrisoare sub titlul,“***orice boală izbucneşte din interiorul nostru***’, adică după problematica sănătăţii fiecaruia, (cum sunt si eu, bunăoara, cu reumatismul meu cronic din şira spinarii, fapt pentru care …**nu mă pot încovoia în faţa nimănui**!), totuşi m-am gândit că prea e general titlul, aşa că mi-am amintit de jocul “***de-a baba oarba***” , pe care-l ştim toţi din copilărie, plus că se potriveşte de minune şi zilei de azi!

Adică, jucătorii îl leagă pe unul la ochi cu o basma, uneori se leagă alesul singur, dar de cele mai multe ori îl leagă ceilalţi, ca să fie siguri că nu mai vede nimic. Această imagine, pusă ” în joc”, mi-a venit mai alaltăieri, privind la programul TV. Când pe ecran tocmai apăru talentatul violonist şi dirijor de orchestră vieneză, André Rieu -anunţându-şi spectatorii că următorul episod va fi o prezentare de “***Gypsy muzic”***, adică muzică ţigănească.

Am sărit de pe scaun, aplaudându-l pentru adevăr! Auzi, frate, a zis “***gypsy muzic***”, n-a zis ***“rrrommuzic***” şi nici “***maneaua***”. M-am gândit, fără să vreau, la ai noştri aleşi şi …”de-ai culturii”, dacă s-au legat singuri la ochi, sau i-a legat altcineva, în aşa fel ca să nu mai vadă nimic, legându-le şi urechile, să nici nu mai audă!? Căci programul acestei formaţii muzicale vieneze este savurat de întreaga lume şi nu cred că tocmai “***ai noştri europeni***” să nu aibă drag de a urmări aceste concerte! Întâmplător, căutand nişte bibliografii despre istoriile antice ale egiptenilor şi indienilor, ce-mi trebuiau, numai ce dau peste o informaţie, mai bine zis sugestie pentru cititori sau cercetători, notată astfel: “***Sugested Readings on the Gypsies***”, adică o recomandare pentru citit scrieri despre Ţigani.

Redau aceste sugestii de titluri de carte şi autori, care au scris despre viaţa şi istoria ţiganilor! Poate se vor găsi şi prin actualele ICR-uri de prin lume, care pretind că poartă grija creşterii imaginii României.

- Acton Thomas, Gypsies Series:Surviving Peoples, London:MacDonaldEducational , 1981)
- Fraser Angus, The Gypsies – Series: The People of Europe(Oxford, England; Cambridge, Mass. 1992
- Guenter Lewy, The Nazy Persecution of the Gypsies (Oxford University Press, 2000.
- Ligeois Jean Piere, Gypsies – An Ilustrated History(London: Al Saqi Books,1986.)
- Maximof Mateo, The Ursitory (a novel) (London: Chapman & Hull, 1949)
- Preminger Eric Lee, Gypsy and Me: At Home and on the Road with Gypsy Rose Lee (1984)
- Ramati Alexander, And theViolins Stopped Playing – A Story of the Gypsy Holocaust (London: Hodder & Stoughton, 1985)
- Rosenberg Otto, Gypsy in Auschwitz (London House, 1999).
- Van Hausen Wanya, Gypsy Folk Medicine (New York: 1992)

Bieţii ţigani! Mă gândesc la cei săraci, cu puradeii după ei, ajunşi pe drumurile Europei, mai necăjiţi ca înainte, sub comunişti. Acestora nu le-au ajuns banii de la UE, fiindcă s-au “emancipat”, cu aceşti bani, ţiganii cei înstăriţi şi

politici, construindu-şi vile cu turnuleţe. Iată manipularea sau jocul "***de-a baba oarba***". Ce vreau să se reţină: în toate scrierile de mai sus, sunt numiti **Gypsies, Ţigani** - iar NU "***romi***" sau "***rrromi***". De unde au năvălit, în România, ideile cu denumirile de "***romi –rromi***"!? Toate denumirile companiilor sau instituţiilor culturale ce încep cu "**ROM**-", sunt pasibile de verificat. Până şi **LEUL**, e cu "**RON**", cultura "**ROMFEST**", economia "**ROMPETROL**"! Românul ***…"rom-rrrom***!?" Au să se limpezească lucrurile, se ştie exact ce se întâmplă, deocamdată bieţii români, ca şi ţiganii şi celelalte suflete de cetăţeni… --**albinele ce fac mierea**-, în acest joc sunt **EI** cei legaţi la ochi, dar vor dibui ei pe jucătorii din jurul lor, care ţopăie şi râd, pentru a fi legaţi, legaţi pentru o mie de ani, aşa cum scrie ***Cartea Sfântă*** !"

Unele ţări ca Anglia, Germania, Australia, America, ţări dezvoltate economic, dar (unele) şi cultural, au ştiut să resolve, în timp, integrarea ţiganilor în societăţile lor, dându-le acces şi recunoaştere, după talentele lor. În arte, în economie, în ştiinţe, unii au devenit aproape genii, deci nu le-au pus/nu li s-a pus nici o stavilă. Aşa s-a ridicat Charles Chaplin, Elvis Presley, Henry Lawson, Zeffirino Jimenez Mala, un ţigan spaniol, născut în 1861, care a devenit Sfânt şi beautificat în 11 mai, 1997, primul ţigan din istorie, onorat de Biserica creştină. Apoi, poeta Papusa, din Polonia, nenumărate asemenea exemple vom găsi în istoria acestor ţigani. Nu li s-au oprit nici drepturile politice, adică drepturile de a deservi politica oficială a statului, al cărui cetăţean este - şi nu o altă politică exterioară, ca să nu zic străină intereselor propriului stat.

Are dreptale dl.Ion Mugeoiu, când zice să facem ce face Occidentul, dar nu şi ceea ce zice! Că dacă vom privi frunza şi pe partea cealaltă, o să observăm că mai are reliefate şi nişte nervuri naturale şi specifice. **NU SE DAU FRÂIELE STATULUI, ÎN MAINILE ORICUI!** Dar ne povăţuieşte pe noi să nu fim şovini… - şi am tot făcut ce zic alţii, până am ajuns acolo unde suntem. Se vede "cu ochiul liber", nu mai au rost plângerile. Dacă în România nu se revine urgent la înlăturarea politicianismului corupt, şi să fie aduşi, în faţa electoratului, oameni de bună credinţă, cu interes în reaşezarea ţării, atunci va urma o perioadă neagră, în istora românească. Dar nici celor ce ne vând nu le va fi mai bine, fiindcă ei fericire nu vor avea - şi nici din cele ce fură şi au furat de la gura poporului, **MOŞTENIRE ODRASLELOR LOR NU VOR AJUNGE**, fiindcă Ochiul Divin vede şi îndreptarea va veni! Aşa cum s-a repetat, întotdeauna, de-a lungul Istoriei:

"…Aţi văzut cum vin şi pleacă veacurile aurite,
Grămădind în cârca vremii numai vise fericite?
Şi-aţi văzut cum orgii multe, ce veniră triumfale,
Au lăsat celor din urmă numai plânsete şi jale!"

"Cu minciuna nu faci casă, nici istorie, nici şcoală,
Căci minciuna şi hoţia sunt însemnele de boală,
Şi de-ar fi s-avem profeţii luminaţi de-aşa "principii",
În genunchi să rugăm Cerul: "Doamne, nu ne da ispitii".

Mulţi au fost din cei ce-aiurea, în jurnale se luptară,
Pentru-acelaşi os a-l roade, demni de aceeaşi ocară,
Şi e drept proverbul nostru: "sluga-ascultă de stăpân",
Căci ei nu trag din "principii", ci din …coaja unei pâini!

"Nu v-admir, vă las şi pacea să credeţi ce vreţi a fi,
Numai sfatul ascultaţi-l: "Nu e bine-a te pripi",
Nu săriţi cu vorba proasă la cel ce nici nu vă cată,
Ca să n-aveţi supărare, la o viitoare dată!"

(Din poema: **Epitafuri de pe crucile filozofilor**)
IOAN MICLĂU, Cringilla/**AUSTRALIA**

***

arte plastice

HORIA CREANGĂ ŞI CREZUL SIMPLITĂŢII

Expoziţie de arhitectură la Muzeul Naţional de Artă din Bucureşti
16 februarie - 15 aprilie 2012

HORIA CREANGĂ (n. in 1892, Bucureşti — m. 1943, Viena) e unul din cei mai prodigioşi arhitecţi români moderni. A proiectat peste şaptezeci de edificii administrative, socio-culturale, dar şi imobile particulare, cel

mai cunoscut fiind blocul ARO din București. Alte proiecte de Horia Creangă sunt: teatrul Giulești, uzinele Malaxa, grupul școlar Mihai Bravu, imobilul Burileanu-Malaxa.

Cele mai importante cărţi despre Horia Creangă sunt:

Centenar **HORIA CREANGĂ** – catalog raisonné al expoziţei pentru celebrarea a 100 ani de la naşterea arhitectului; septembrie-octombrie 1992; Sala Dalles, Bucureşti si Radu Patrulius - ***HORIA CREANGĂ, OMUL ŞI OPERA****;* Editura Tehnică, monografia sa.

Personalitate emblematică a arhitecturii moderne românești, **HORIA CREANGĂ** a devenit, în perioada 16 februarie - 15 aprilie, subiectul unei expoziții ambițioase prin demersul său: expoziția nu își propune să prezinte doar proiectele arhitectului, ci, mai degrabă, să contextualizeze opera lui **CREANGĂ**, din punct de vedere socio-cultural.

Expoziția se prezintă vizitatorului ca un drum inițiatic de-a lungul operei arhitecturale a lui **CREANGĂ,** pusă în relație cu arhitectura internațională interbelică de curatorul expoziției, arhitecta Militza Sion.

Departe de a fi analitică, expoziția pare mai mult didactică prin conținut: în cadrul său, sunt prezentate date relevante pentru viața și opera arhitectului, cuvinte ale prietenilor săi și fotografii și planuri ale celor mai importante lucrări ale arhitecților moderni români și internaționali. Expoziția prezintă planșe tematice, dar și desene și planuri de arhitectură pentru lucrări mai puțin cunoscute publicului larg.

HORIA CREANGĂ ŞI CREZUL SIMPLITĂŢII este o expoziție care se înscrie, alături de expoziția organizată în 2009 și dedicată Henrietei Delavrancea -Gibory, în demersul de a mediatiza creațiile marilor arhitecți români.

"***Un aristocrat al formelor simple***", cum îl numea Nicolae Lascu[28], **HORIA CREANGĂ** a avut o carieră profesională de doar 16 ani, dar în această scurtă perioadă, el a ştiut, mai bine ca oricare altul din contemporanii săi, să exprime, prin mijloace proprii arhitecturii, aspirația societății românești către o înnoire profundă și radicală ."[29]

Expozitia prezintă şi proiectele de arhitectură industrială ale lui **CREANGĂ**, cele mai cunoscute fiind uzinele Malaxa şi halele Obor.

Uzinele sunt prezentate în legătură cu infinitul coloanelor lui Constantin Brâncuși, cu ritmul lor arhitectural pur, geometric, abstract.

O paralelă cu arhitectura vernaculară românească și modul în care **CREANGĂ** gândea arhitectura e adusă în discuție în cadrul expoziției prin prezentarea fotografiilor proiectelor sale realizate și a planurilor acestora.

Simplitatea arhitecturii lui **CREANGĂ** e ideea centrală a expoziţiei şi cred că acesta era şi crezul său în arhitectură.

Radu Patrulius scria:" ***Pentru Horia Creangă, arhitectura nouă consta în primul rând în simplitate***"[30].

În plus, în cadrul expoziției, vizitatorul poate viziona un scurtmetraj cu un interviu luat de arhitecta Militza Sion actualei proprietare a vilei Bunescu, doamna Ariadna Avram.

Interviul e important în măsura în care din discuțiile înregistrate reiese cum a fost conservată și restaurată vila, în comparație cu alte vile ale lui Creangă.

În final, expoziția ***HORIA CREANGĂ ŞI CREZUL SIMPLITĂȚII*** rămâne un traseu de parcurs și o invitație de a (re)descoperi arhitectura acestui maestru al modernismului.

LAURA LUCIA MIHALCA, studentă anul III, Facultatea de Istoria şi Teoria Artei, Universitatea Naţională de Arte Plastice, Bucureşti/**ROMÂNIA**

***

gânditorul de la hamangia

“LECŢIILE” LUI HRISTOS DE PE CRUCE, PAŞTELE - ŞI ADEVĂRUL NEAMULUI ROMÂNESC

…Duhovnicul meu din tinereţe (Dumnezeu să-i ierte şi odihnească sufletul! – căci, de mult, a pornit-o spre Cerurile Luminii!) mi-a grăit, mereu, după fiece împărtăşire din Trupul şi Sângele Lui Hristos-Mântuitorul Lumii: “***Să ţii minte, fiule, că Paştele, pentru noi, ortodocşii, este cea mai luminată sărbătoare!***”

…Şi, pentru că mie, atunci, mai multă plăcere îmi făcea Crăciunul cel cu daruri surprinzătoare, întru bucurie – mi-a explicat: “***Paştele nu e mâncare şi băutură, ci Paştele este Minunea Învierii, a Mântuirii Duhului nostru!***” Încă nu apăruseră (în acei ani depărtaţi...), cum au apărut azi, prin magazinele “burduşite” de marfă scumpă şi proastă - iepuraşii de ciocolată şi reclamele licărind turbate, mai să-ţi scoată ochii…

…Mai târziu, intrând prin mânăstiri, mulţi dintre preasfinţiţii călugări mi-au explicat că Paştele nu ar trebui să însemneze nici masacrul apocaliptic al mieilor…[31]

…Tot bătrânul meu duhovnic de tinereţe mi-a lămurit şi cele şapte “lecţii” de pe Cruce, ale Lui Hristos, pentru umanitatea cosmic-divină:

1-întâi: “***Părinte, iartă-i, că nu ştiu ce fac!***” (Luca, 23/34) – era (şi rămâne!) semnalul pentru cei care coboară în comoditatea de Duh a ascultării (oarbe!) a unor comenzi cezarice, fără să-şi exercite Libertatea Discernământului, pe care Dumnezeu i-a dat-o, încă din Rai, Omului/Întâiului Adam…;

2-apoi: “***Iisus, văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care îl iubea*** (n.mea: pe Ioan, adus, cam în silă, de Maria Cea Pururea Fecioară şi de Maria din Magdala – pentru că, ştiind latineşte, se putea înţelege cu legionarii romani, care păzeau, pe Golgota, cele trei cruci…şi să pună o vorbă bună, ca femeile să se poată apropia de Răstignit!) ***- stând acolo, a zis mamei Sale: <<Femeie, iată fiul tău!>> Apoi, a zis ucenicului: <<Iată mama ta!>>”*** (Ioan, 19/26-27); prin Sfântul Apostol Ioan, noi TOŢI am devenit fiii, întru Duh, ai Mamei Cosmice…şi, deci, fraţii Săi, ai Lui Hristos!

3-“***După aceasta, Iisus ştiind că toate s-au săvârşit, ca să se plinească Scriptura, a zis: <<Mi-e sete!>> Şi era acolo un vas plin cu oţet. Iară ostaşii umplând un burete cu oţet şi puindu-l într-o vargă de isop, l-a dus la gura Lui***”. Ca unul care ştiu, după operaţie, cât de “tăietor” de sete este oţetul (cu care mi se tamponau buzele), am înţeles bine că sărmanii păgâni nu fuseseră sadici, cum se mai interpretează, pe ici, pe colo, şi azi… - … ci chiar miloşi, în felul lor grosolan, rudimentar…Dar nu pricepuseră ceea ce, peste ani, Vasile Voiculescu al nostru, în poemul **În Grădina Ghetsimani**, a tălmăcit ca fiind setea de sufletele noastre, pe care voia să le preia ÎN TOTALITATE, astfel luând asupra Sa şi TOATE păcatele omenirii (de aceea, la Mânăstirea Zamfira, Nicolae Grigorescu pictează, pe un perete, un **Hristos Alb/Luminat-tot-anul**, iar pe alt perete, un **Hristos-Negru/Întunecat-tot-anul**!), pentru a le mântui pe TOATE!

… ***“Şi-o sete uriaşă sta sufletul să-i rupă...***
Dar nu voia s-atingă infama băutură” – …de fapt, Iisus-omul refuza, pe când Hristos-Dumnezeu îşi împlinea, “***cu asupra de măsură***”, Misiunea Cosmic-Soteriologică!

4-…lui Dismas, **Tâlharul** (de fapt, zelotul lui Barabas!)-**de-Dreapta**, care (**SINGURUL DIN UNIVERS**!) îi recunoaşte DUMNEZEIREA PURĂ, deci cu efecte SOTERIOLOGICE CLARE (pocăindu-se, din străfundul durerii şi, deci, al INIMII sale! - şi-l mustră pe Hestas, **Tâlharul-din-Stânga**: “***Nu te temi tu de Dumnezeu, că în aceeaşi osândă eşti? Dar noi după dreptate suntem osândiţi, căci primim cele cuvenite după faptele noastre, iar ACESTA nimic nu a făcut***!” – Luca, 23/40-41…în acele clipe în care, şi Hristosul, şi ticălosul pocăit, se chinuiau SUPREM, în ceasul morţii – iar apostolii, afară de Ioan, se ascundeau pe sub pământ, precum

şobolanii!): "***Pomeneşte-mă, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta***!" (Luca, 23/42) – Mântuitorul Hristos îi zice, cu ultimele puteri: "***Adevărul îţi grăiesc: astăzi vei fi cu mine în rai***!" (Luca, 24/43).
Vă daţi seama ce lecţie adâncă a dat Hristosul, în aceste momente cumplite? "***Orice vei fi făcut în viaţa asta trecătoare*** (n.mea: în timpul încercării, pe care-l numim "istoric"!), ***dacă te pocăieşti, fie şi cu braţele faptei/făptuirii blocate, fie şi cu picioarele acţiunii străpunse – DAR CU LIMBA TRADUCÂND SUFLETUL, SMERIT DIN RĂDĂCINI! - …Dumnezeu este atât de incredibil iubitor de făpturile sale, de Capodopera Zilei a Şasea, în primul rând, încât ŞTERGE TOT ÎNTUNERICUL DIN FIINŢA TA, pentru El şi întru El suferitoare, până la zdrenţuirea ultimă a trupului cu care ai împlinit, cândva*** (n.mea: într-un timp pe care El îl "uită", pentru a-ţi "uita" păcatele istoricei tale fiinţe de rele îndemnuri, de la Satana venite!), ***păcatul…ŞI TE RESTAUREAZĂ/INSTAUREAZĂ ÎNTRU ADEVĂRATUL TĂU SĂLAŞ- RAIUL***!"

5-Urmau acele enigmatice vorbe, pe care le menţionează Marcu (15/34): "<<***Eloi, Eloi, lamma sabachtani?***>>
Adică: <<***Dumnezeul/Stăpânul meu, Dumnezeul/Stăpânul meu, pentru ce m-ai lăsat/părăsit?***>>"
Cât de controversate au rămas, până în zilele noastre, aceste vorbe, de o nemaipomenită vehemenţă a durerii hristice! Iată cum le tălmăceşte, un creştin-scriitor, de azi : „***Foarte simplu, noi ştim că Dumnezeu este sfânt şi că El urăşte păcatul. Chiar urăşte păcatul, mai mult decât noi ne putem imagina. In acele momente, pe cruce, Isus duce povara tuturor păcatelor noastre. Vă daţi seama că El avea pe umerii lui miliarde de miliarde de miliarde.... de păcate?***
Am putea spune, în ghilimele, că, în acele momente, Isus a fost "cel mai păcătos om din istorie", pentru ca avea pe umeri Săi, păcatele mele şi ale tale şi ale TUTUROR oamenilor. Putea un Dumnezeu sfânt să fie lângă un păcătos?
Asta ar putea explica de ce Dumnezeu l-a părăsit, dar de ce a strigat şi a permis şi celorlalţi să afle asta? Toata viaţa Lui, a trăit alături de Tatăl. De când s-a născut în iesle, până ce a ajuns sus pe cruce, Isus a fost mereu în prezenţa Tatălui. Noi nu ne putem imagina ce gol imens a simţit El pe cruce, în acele clipe, pe lânga durerea insuportabilă, pricinuită de biciuire şi răstignire. Astfel, prin faptul că El a strigat, în auzul tuturor, avem încă o pildă, prin care putem vedea cât de mult urăşte Dumnezeu păcatul.
In concluzie, Isus a spus aceste cuvinte, pentru că realmente era părăsit de Dumnezeu şi pentru ca noi să înţelegem, o dată pentru totdeauna, cât de mult urăşte Dumnezeu păcatul. Nu există păcat mai mic, sau păcat mai mare, există păcat şi atât. Mai mult decat atât, această afirmaţie ne arată dragostea imensă pe care Dumnezeu ne-o poartă. El a îngăduit ca Fiul Său să poarte păcatele noastre, să moară în chinuri, pentru a le spăla chiar cu sângele Său, totul ca noi să putem să ne împăcăm cu Dumnezeu" – cf. ***dumnezeu****estedragoste.blogspot.com*, art. "**Eli, Eli, lama sabachtani?**", din 24 Feb 2009 – şi ce fel de comentarii se fac, pe forum: "***Explicaţia aceasta pur şi simplu este fantezistă. Acele cuvinte dovedesc cât se poate de clar ZDRUNCINAREA CREDINŢEI LUI IISUS***", dar şi: "***Cea mai puternica frază spusă de Iisus, pentru oamenii deznădăjduiţi***…"
…Ce grea se dovedeşte, precum vedeţi, Doctrina Sfintei Treimi! Se uită că Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh… "***una sunt***"!!!
…Iată cum mi-a tălmăcit duhovnicul meu de tinereţe, atunci, cu zeci de ani în urmă, aceste vorbe, strigate în aramaică[32] (pentru a se adresa, astfel, TUTUROR TIMPURILOR UMANITĂŢII!), de Mântuitorul Hristos:
"***Fiule, tu ştii că Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh sunt cele trei ipostazuri ale Lui Dumnezeu. Deci, Tatăl nu putea să-şi părăsească Fiul, pentru că…PE SINE S-AR FI PĂRĂSIT! – ceea ce, cum singur îţi dai seama, este absurd! Atunci, Dumnezeu este absurd…sau omul este absurd? Vei zice, şi bine vei face, că omul este absurd. Atunci, ne întrebăm, din moment ce TOATE cele şapte lecţii ale Mântuitorului, pe Sfânta Cruce a Mântuirii, sunt lecţii pentru om, iar nu pentru…Dumnezeu: cui se adresează Hristos – cu aceste vorbe ale înstrăinării Sfintei Treimi… – se adresează omului, sau se adresează Lui Dumnezeu? Fireşte, zic eu, că Hristos se adresează omului – pentru că Dumnezeu-Tatăl şi Dumnezeu-Fiul nu se puteau părăsi, unul pe altul, pentru simplul motiv că erau ACELAŞI DUMNEZEU! Şi atunci, care este mesajul Lui Hristos-Dumnezeu (UNA cu Tatăl şi cu Sfântul Duh!), către om? Păi, eu zic că ar fi acesta: <<Omule, te cunosc, întru toată adâncimea şi diversitatea păcatelor tale, cunosc, deci, ispitirile Satanei, cât de departe de Dumnezeu te duc. Dar, tocmai pentru că Eu, Hristos, Dumnezeu-Cel-Întrupat, ţi-am cunoscut chiar mai îndeaproape decât tine, păcatele şi ispitirile tale, Eu te înţeleg, ÎŢI ÎNŢELEG ABSURDUL: ajungi cu nebunia păcatului tău să te depărtezi de Dumnezeu, atât de mult, încât fie te simţi părăsit şi de neîntors pe Calea cea Dreaptă, fie chiar te dedai păcatului lui Iuda Iscarioteanul – deznădăjduirea! Eu îţi spun, şi nu de oriunde, ci chiar din Vârful Fiinţării Lumii, de pe Golgota, de pe Crucea înfiptă, cu capătul de jos, în ţeasta Întâiului Adam: Dumnezeu nu pretinde de la tine imposibilul, niciodată! Dumnezeu îşi înţelege şi-şi iubeşte Creaţia, oricât de mult ai striga tu împotriva acestei iubiri şi ai contesta-o şi te-ai teme că nu există! Omenire-a-Omului, ştiu că Satana te va***

îndemna, şi de acum încolo, ca şi până acum, la multe şi grele păcate – DAR DUMNEZEU ŞTIE CĂ NU ESTE POSIBILĂ CĂLIREA DUHULUI UMANO-DIVIN, DECÂT PRIN ÎNFRUNTAREA PĂCATELOR/DEMONILOR, DAR ŞI SLĂBICIUNILOR OMENEŞTI, DIN EXPRESIA PĂCATELOR! Dacă tu vei săvârşi TOATE păcatele Lumii, până şi pe cel al RESPINGERII CREATORULUI TĂU! - …dar nu vei stărui, înverşunat, până la capăt, în această greţoasă nebunie a păcatului <<îndepărtării>>, spre care te impinge Satana, ci, ÎN ULTIMA CLIPĂ, te vei întoarce, cu faţa plină de lumina nădăjduirii şi cu sufletul umilit şi prăbuşit de ruşinea păcatului, Dumnezeu te va ierta! - tot aşa cum l-a iertat şi pe criminalul Dismas, care, în ultima lui clipă de luciditate, M-a recunoscut şi s-a luminat de Nădejdea Ultimă, cea în Dumnezeirea Mea…da, l-am iertat DEPLIN, FIRESC! - CA PE PROPRIUL MEU COPIL/CREAŢIE/CREATURĂ: Eu-Fiul, dimpreună cu Eu-Tatăl, dimpreună cu Eu-Sfântul Duh…care UNA SUNTEM!!! >>".

…Mi s-a părut a fi cea mai de bun-simţ şi cea mai pilduitoare şi mai umano-dumnezeiască interpretare a (aparent!) "***crâncenelor***" (sau…"***puternicelor***"!) vorbe ale lui Hristos, după care Acesta,

6-…pentru a da, până la capăt, Modelul pentru Omul/Făptura Umano-Divină a Zilei-a-Şasea, a rostit, cu împăcare şi nesfârşită blândeţe, vorbele "predării", ultime şi deplin-triumfale, către Dumnezeu (marcând, astfel, înfrângerea definitivă a Satanei-Marele Iluzionist al Crimei Deznădăjduirii!): "***Părinte, în mâinile Tale îmi dau duhul/îmi încredinţez duhul Meu***!"

7-Iar ultima vorbă/"lecţie" hristică, de pe Cruce: "***Săvârşitu-s-a***!" (Ioan, 19/30) este, prin Taina ei Cosmic-Încifrată, de-a dreptul zguduitoare: "***Mi-am împlinit misiunea de a descătuşa Duhul Umano-Divin! Din acest moment, va începe, majestuos şi la nivelul întregului univers al Fiinţei Umano-Divine (trecute, prezente şi viitoare), Procesul Mântuirii! NESTĂVILIT, FĂRĂ OPRIRE, PÂNĂ LA TRONUL JUDECĂŢII DE APOI***!"

…Până şi scepticii "***oameni de ştiinţă***"-fizicieni – mărturisesc că au văzut, în jurul pământului, acea aură/"halou" de Lumină Dumnezeiască, urmare a ţâşnirii Apei din Rana Inimii Hristice (sângele s-a pogorât peste "***ţeasta***" Primului Adam!) – prin care, peste timpuri şi vreri meschin-umane (expresii ale degenerării spirituale umane, pervertite, parţial, de "***frecventarea colţului/<<clubului>> cu ispite***", al Satanei!), se împlineşte destinul Făpturii UMANO-DIVINE: MÂNTUIREA!!!

…Deci, în definitiv, ce este **PAŞTELE**? Este veşnica reamintire, către om (din partea Lui Dumnezeu!), a Învierii. Cu Duh şi Trup, deopotrivă (pentru că şi Trupul va fi judecat, la Supremul Tron Cosmic, pentru cât s-a supus şi cât s-a împotrivit poruncilor Duhului Curăţeniei – şi cât a păstrat şi cât n-a păstrat, prin făptuire externă, Puritatea de Duh, Puritatea Cea Dinlăuntrul Omului, acolo unde vine, pe neaşteptate, **MIRELE-HRISTOS**!). Şi ce înseamnă Lumina Minunată a Învierii? Trebuie să aflăm, ori măcar "să pipăim" această Taină Dumnezeiască – pentru a nu ne prăbuşi, azi, în vremurile Beznelor celor mai dese şi al Dansului Satanei, peste Lume – în prăpastia DEZNĂDĂJDUIRII, NEPĂSĂRII EGOISTE ŞI EGOTISTE…A LEHAMITEI VINOVATE, PRIN PASIVITATE (complice!) FAŢĂ DE CEL RĂU!!!

…Pentru a nu ne pierde omenia din noi şi pentru a nu ne rătăci de **SUPRA-FIINŢA NOASTRĂ NAŢIONALĂ – de popor şi de NEAM**!!! Căci, la Tronul Judecăţii din Urmă şi Desăvârşite: "…***iată o mulţime mare de oameni, pe care nimeni n-ar fi putut-o număra, din toate seminţiile şi neamurile, şi din toate popoarele şi limbile*** (s.mea) ***– mulţime care stătea înaintea tronului şi înaintea Mielului, în haine albe şi cu ramuri de finic în mâinile lor. Aceştia strigau cu glas mare şi ziceau: <<Mântuirea este a Dumnezeului nostru care şade pe tron şi a Mielului!>>***" (Apocalipsa, 7/9). Iată cum se zice CLAR că SEMINŢIILE şi NEAMURILE şi POPOARELE şi LIMBILE sunt entităţi dumnezeieşti (iar nu invenţii de-ale…"***turbaţilor de naţionalişti***!") – oricât s-ar da peste cap să demonstreze contrariul toate…"UNIUNILE" masonice – şi, mai ales, peste toate strădaniile masonilor lumii, de a amesteca, într-un spurcat Babilon, toate neamurile şi a strica, satanic, toate limbile (cu excepţia celei maghiaro-udemeriste, poate…). Priviţi cum …nu mai avem la ce şi pe cine privi, la fotbal, unde la formaţia C.F. R.-Cluj, într-o vreme, **NU MAI EXISTA UN SINGUR ROMÂN, "*DE SĂMÂNŢĂ*", MĂCAR**… - nu mai zic de "alde" F.C. Barcelona, Bayern-München, Olympique Marseille, Chelsea Londra, Arsenal Londra etc. etc. (excepţie nu fac decât bravele echipe ale **BASCILOR**!!! – …fraţi traci, de-ai noştri, dar mult mai înţelepţi şi stabili decât noi, întru Divina Tradiţie!!!). Şi uitaţi-vă cum corcesc rasele şi seminţiile, "fraţii" ucigaşi ai Franc-Masoneriei…şi vor să şteargă toate hotarele dintre minţi, religii ("**ecumenismul**" peste fire, cu de-a sila, în forme …"***poruncite de la centru***"!) şi dintre neamuri şi seminţii… ***"VADE RETRO, SATANAS!!!"***

…Frumos şi adânc grăieşte (cum niciun teolog creştin n-a făcut-o şi, din păcate, nici nu se străduieşte a o mai face, azi!), despre ÎNVIERE, Părintele Dumitru Stăniloae: "***Învierea Domnului este evenimentul fără pereche, în istoria lumii. Importanţa ei întrece absolut tot ce se întâmplă şi se poate întâmpla în univers. (…) Creaţia dă posibilitatea istoriei, Învierea o arată ca insuficientă, ca stadiu ce trebuie să dispară şi să fie înlocuit cu forma cea perfectă şi definitivă a existenţei. Învierea arată istoria ca un provizorat, în tensiune spre eschatology. În Înviere se manifestă nemulţumirea Lui Dumnezeu cu istoria. O nemulţumire de care suntem,***

şi noi, pătrunşi. Dacă Învierea ar fi fost un fapt istoric, încadrat perfect în cauza şi efectul ei, în istorie, atunci ea nu ne-ar arăta ceva peste istorie, ci ne-ar confirma existenţa istorică drept existenţă ultimă. Numai prin faptul că Învierea atrage cu forţă metaistorică, ceva din istorie – în altă orbită de existenţă! – arată spre un viitor altfel decât istoric. Învierea are un lucru cu istoria, dar nu pentru a o confirma, ca singură realitate – CI PENTRU A O JUDECA, A O ARĂTA ÎN CRIZA DE CARE SUFERĂ ŞI PENTRU A SE MILOSTIVI DE EA! (…)

Prin Înviere, El scoate lumea din starea bolnavă în care s-a rostogolit, înălţând-o la o stare a cărei bogăţie, plenitudine şi fericire nici nu ne-o putem închipui, aşa cum nu-şi poate închipui omul mereu bolnav starea de perfectă sănătate. Dacă prin păcat s-a introdus în viaţă, de la Dumnezeu, boala radical – prin Înviere, această boală este eliminată. E de crezut că, fără căderea în păcat, n-ar fi intervenit Învierea, aşa cum, peste tot, n-ar fi avut loc întruparea Fiului Lui Dumnezeu.

În Iisus Hristos, viaţa cea nouă, eshatologică, e realizată. El este începătura pentru toţi care cred în Învierea Lui, pentru întregul univers, care, actualmente, boleşte. Viaţa cea nouă nu este numai promisiune, ci este realizată, prezentă. Noi trăim mai departe în istorie, dar cu ochii credinţei şi ai nădăjduirii spre El, spre viaţa cea adevărată, deplină, ultimă şi fără de moarte.

Când zicem, cu credinţă: <<Hristos a înviat!>> – afirmăm implicit: <<NOI TOŢI AM ÎNVIAT!>>" – cf. D. Stăniloae, **Ortodoxie şi românism**, Sfintele Paşti, 1937 – tipărită La Sibiu, în 1939 – pp. 268-274.

…Bine-bine, eu, noi… – ca fiinţe, am aflat câte ceva din Veşnica Taină a Învierii. Dar SUPRA-FIINŢA noastră, Neamul/naţiune?

…Deci, cum se produce Învierea, pentru Supra-Fiinţa noastră – NEAMUL/NAŢIUNEA? Se produce la fel ca şi pentru fiinţă, numai că este un eveniment fără margini de măreţ, întrevăzându-l (prin SUPRA-FIINŢA noastră!) pe însuşi Adam-Cel-Mântuit, din Rai!

"(…)Este diversificarea omenirii în naţiuni un păcat, sau o urmare a păcatului? Ar fi de ajuns să respingem această presupunere, cu simpla provocare la legea universală a treptatei diversificări a faunei şi a florei. Legea aceasta nu e plauzibil să fie contrară Voii Lui Dumnezeu, mai ales că diversificările acestea manifestă, cele mai adeseaori <u>o înnobilare a trunchiului de bază, nu o decădere a lui</u> (s.mea)***. Dar răspunsul se poate da şi altfel: păcatul sau răul e de alt ordin decât unitatea sau diversitatea. El înseamnă stâlcire, desfigurarea a lucrului dat, a existenţei produse de alte puteri. Este specificul naţional o stâlcire a umanului, o decădere din fiinţa omenească? Ar fi, când acest specific naţional s-ar prezenta ca un ceva vicios, meschin, fără înălţimi şi puritati de simţire şi de gând. Cine nu ştie, însă, că nimic josnic nu se află în felul specific cum percepe şi reacţionează în lume membrul unei anumite naţiuni? In simţirea doinei româneşti şi în hora noastră nu cred că e ceva păcătos, sau dacă e şi aşa ceva, aceasta nu e caracter naţional, ci omenesc. Naţiunea în faza păcatului are manifestări păcătoase*** (n.mea: de aceea, eu fac deosebirea între **<u>Neam</u>**, pe de o parte – care este expresia metafizică a Supra-Fiinţei umano-divine, în eternitatea Revelaţiei Dumnezeieşti, deci înafara păcatului! – …şi **<u>naţiune-popor</u>**, care sunt expresia istorică, deci păcătoasă, a Supra-Fiinţei umano-divine!)***, pentru că natura omenească, în general, cu toate diversificările în care se înfăţişează, este păcătoasă. Scoaterea oamenilor din starea păcătoasă nu se face prin anularea calităţilor naţionale, ci prin îndreptarea naturii omeneşti, în general. <u>Dacă ar fi ceva păcătos în însuşi specificul naţional, atunci nu s-ar mai putea face deosebire între buni şi răi în cadrul unei naţiuni, căci toţi ar fi răi</u>*** (o logică perfectă! – A SE LUA AMINTE, DE CĂTRE…"UNIONIŞTII" MASONI!!!).

Chestiunea îmi pare atât de evidentă, încât socotesc de prisos să mai insist.

Se pune problema, greu de descurcat, a raportului între naţional şi uman. Naţionalul nu întunecă umanul, nu-l extermină? Iar dacă umanul rămane, nu cumva e naţionalul o simplă iluzie, ceva de suprafaţă, pe care să-l poţi lepăda în oricare moment voieşti?

<u>E de remarcat, întâi, că nu există om anaţional. Nici Adam, măcar, n-a fost anaţional – ci a vorbit o limbă, a avut o anumită mentalitate, o anumită construcţie psihică şi trupească. Un om pur, necolorat din punct de vedere naţional, fără determinamentele naţionale – ESTE O ABSTRACŢIE</u> (n.mea: iată la ce vor cei de la "uniuni" să realizeze din noi: nişte …ABSTRACŢII, nişte "**zombie**", pe care le/îi înrolezi cu mult mai lesne, în "armata" de sclavi mondiali – decât pe nişte fiinţe umano-divine, determinate, ca personalităţi, de Însuşi Dumnezeu!). ***Aşa cum nu poate exista un măr fără determinamentele unui anumit soi, aşa cum nu poate exista un om fără determinamente individuale.(…) <u>Un român, când simte milă faţă de un ungur, în mila lui e tot român; sentimentul de frăţie umană care simte că-l leagă de un ungur, e un sentiment colorat românește, nu e anaţional.(…)" –</u>*** cf. Bucovina profundă online, Părintele D. Stăniloae, art. **Scurtă interpretare teologică a naţiunii,** Sfintele Paşti, 1934.

"(…)Naţiunile sunt, după cuprinsul lor, eterne în Dumnezeu. Dumnezeu PE TOATE LE VREA! În fiecare arată o nuanţă din spiritualitatea Sa nesfârşită. Le vom suprima noi, vrând să rectificăm opera şi cugetarea

eternă a Lui Dumnezeu? SĂ NU FIE! Mai degrabă vom ţine la existenţa fiecărei naţiuni, protestând când una vrea să oprime sau să suprime pe alta şi propovăduind armonia lor, căci armonie deplină este şi în lumea ideilor dumnezeieşti (…) În cadrul Ortodoxiei pot exista popoare cu preocupări, însuşiri, cu politică, artă şi cugetare originale. Ortodoxia este RITMUL, este MĂSURA, nu este melodia vieţii înseşi. Şi câte melodii nu pot exista, pe aceeaşi măsură? ” – cf. Părintele D. Stăniloae, **Ortodoxie şi românism**, Sibiu, 1939, p. 32.
…Deci, cu inima plină de lumină, îţi mărturisesc (de fapt, dar egal: RE-AMINTESC!) Cereasca Minune, **CERESCUL ADEVĂR** – Ţie, Neam al Românilor:
HRISTOS A ÎNVIAT! ADEVĂRAT A ÎNVIAT!
…VEI ÎNVIA ŞI TU, MIRACULOS NEAM AL ROMÂNILOR - CU TOŢI SFINŢII ŞI MARTIRII ŞI VOIEVOZII ŞI *“CRĂIŞORII”* TĂI… - …CÂT DE CURÂND VA BINEVOI DUMNEZEUL MÂNTUIRII!!!
…FACEŢI SĂ TACĂ RĂZBOAIELE ŞI CRIMELE VOASTRE (cele de pe dinlăuntru, precum şi cele de pe dinafară) – ŞI, HAIDEŢI (începând cu ACEST Paşte!!!) SĂ ASCULTĂM MAGNIFICA ARMONIE DUMNEZEIEASCĂ (...dinafară de partide „manelisto-tamburinice”, de interese grotesco-burleşti - lăcomii dovedind apucături şi pofte animalice, de fiare ale beznelor..., dinafară de găşti şi tâlhari nepocăiţi, de tot soiul...!) – ŞI SĂ FIE (în sfârşit!), DUPĂ VORBA LUI HRISTOS: *“PRECUM ÎN CER, AŞA ŞI PRE PĂMÂNT”*!!!
…”- SĂ FIE PAŞTI ÎN FIECARE ZI!” – cum înţelept grăieşte Părintele Constantin Sturzu…!!! (cf. ***oradereligie.wordpress.com***, ziarul **Lumina de duminică**, din 30 Mai 2008).

prof. dr. **Adrian BOTEZ**, C.T. “***Gh.Balş***”-Adjud/**ROMÂNIA**

***

folclor sacral daco-român

RITUALUL CĂLUŞARILOR

…Recitind pagini din capodopera lui Romulus Vulcănescu, “**Mitologie română**” (Ed. Academiei RSR, Buc. 1987), am observat, cu surprindere, că autorul tratează, cu destulă suficienţă şi superficialitate, unele dintre datele (extrem de preţioase!) pe care, la început de veac XVIII, iluministul mason român, Dimitrie Cantemir (obsedat de exactitatea descriptivă, care-l salvează de efectul lipsei “antenelor” autentic metafizice şi mistice!!), le oferea valahilor, despre un fenomen folcloric deosebit de controversat, ca origine şi semantică: **“Jocul” CĂLUŞARILOR**…
…De aici provine dorinţa noastră de a pune de acord câteva lucruri esenţiale, despre …”**Esenţialii CĂLUŞARI**”!
…Căluşarii reprezintă, în toate interpretările demne de luat în seamă, de până acum, confruntarea **CAILOR SOLARI**, cu **CAII INFERNALI (şi se confirmă, în final, VICTORIA SOARELUI!)** – spre a elibera Puterea Integrală a LUMINII REGENERATOARE DE COSMOS: suntem în primăvară, în zona temporal-sacrală a ÎNVIERII Soarelui şi, deci, şi a lui **Zalmoxis-HRISTOS** (…figuri sacre care trimit, implicit, la **Androginitatea ZEULUI SUPREM**, la “***Dalbii Pribegi***” - **GEMENII** : **APOLLON** şi **ARTEMIS**! - …ştiut este că toată mitologia grecilor nu este altceva decât **preluare, mai exactă sau mai puţin exactă, a mitologiei TRACILOR** – care sunt neamul cel mai vechi şi deplin spiritualizat, din Europa, comparativ cu “***cazanul etnic***” grecesc, despre care vorbeşte M.I. Finley, în **Lumea lui Odiseu**, E.Ş., Buc., 1968).
…În primul rând, să spunem că, da, suntem de acord cu Romulus Vulcănescu, atunci când acesta afirmă că “***datina căluşarilor deschide şi închide zilele consacrate Rusaliilor[33] (lat. Rosalia)***” – dar, apoi, R. V. continuă: “ …***preluată de creştini şi asimilată cu sărbătoarea Înălţării. Romanii, şi, prin ei, daco-romanii*** (s.n.: oare? – nu cumva invers?!) ***considerau sărbătoarea Rosalia (Sărbătoarea Tradafirilor) ca o zi consacrată cultului morţilor, când se făceau praznice la morminte***” (cf. R. V., op. cit., p. 376). Chiar să uite R.V. că **TRANDAFIRUL** este (atât în antichitate, cât şi în Evul Mediu) simbolul şi, deci, substitutul sacral-mitologic, al lui Zalmoxis, respectiv al lui **HRISTOS**, deci al… **ÎNVIERII**?!

…Da, suntem de acord cu R. V., când acesta preia (alături de variantele hermeneutice, care trimit la latini şi greci) varianta tracă: ***"Prima teorie tracă se referă la originea pyrrhică*** **(**n.n.: de foc!) ***a căluşarilor*** (…). ***Dansul trac pyrrhic ar fi fost, iniţial, influenţat şi de jocurile divinităţii Pyrrha, care era zâna pământului roşiatic, din care Zeus a conceput rasa umană"*** – dar, să insişti, precum o face R.V., exclusiv pe "***jocul bastoanelor mascoide, care imită astăzi jocul mascoidelor de cai***" - şi să ingnorezi, **TOTAL**, afirmaţia lui Dimitrie Cantemir, despre **SABIA SOLARĂ,** purtată, de fiece membru al cetei de căluşari ("***alcătuită din numerele fără soţ 7, 9 şi 11***"), din **Descrierea Moldovei** (Ed. Ion Creangă, Buc., 1978), Partea a II-a, cap. XVII-lea, p. 185: "***Toţi au în mână câte o sabie fără teacă, cu care ar tăia îndată pe oricine ar cuteza să le dezvălească obrazul. Puterea aceasta le-a dat-o o datină veche, aşa că aceştia nu pot să fie traşi la judecată, când omoară pe cineva, în acest chip***" – este cel puţin ciudat…Pentru că Dimitrie Cantemir continuă, sugerând că Ritualul Căluşarilor (conduşi nu de un "**călucean**" - cum greşit îşi "aminteşte" R.V. – ci: "***Căpetenia cetei se numeşte STARIŢ***"! – D. Cantemir, op. cit., p. 185) este unul "**interpretat" de zeităţi căzute - aflate în momentul sacral al reluării poziţiei supreme-celeste** (**Masca** fiind semnul Misteriosului **Chip al ZEULUI**!) şi având scopul dublu: **1**-de a se re-întoarce, prin zbor, la **Sălaşul Originar-CELEST** ("***încât cei ce joacă parcă nici nu ating pământul şi parcă zboară în văzduh(…) În felul acesta, petrec în jocuri necontenite cele zece zile între Înălţarea la cer a lui Hristos şi Sărbătoarea Rusaliilor (…)În toată vremea aceasta ei nu dorm altundeva decât SUB ACOPERIŞUL BISERICII"***) – dar şi **2**-cel exorcizator-soteriologic, apotropaic, trimiţând la **Sacralitatea URSULUI** (care **URS**, şi azi, la munte, vindecă prin "***călcarea pe spinare***"!), simbol al **castei militare trace** : "(…) ***norodul lesne crezător pune pe sama căluşarilor puterea de a izgoni boli îndelungate (…) bolnavul îl culcă la pământ, iar căluşarii încep să sară şi, la un loc ştiut al cântecului, îl calcă, unul după altul, pe cel lungit la pământ, începând de la cap şi până la călcâie; la urmă îi mormăie la urechi câteva vorbe alcătuite într-adins şi poruncesc boalei să iasă***" - n.n.: **des-cântec RE-SACRALIZATOR**, prin care se re-purifică-lustrează Logos-ul fiinţial, **întorcându-l pe cel căzut, înapoi, în Paradisul Sănătăţii Depline-SACRALE**!), ca efect final (întru glorie şi soteriologie!), al spectacolului ritualic, asupra aşa-zişilor "***spectatori***" (de fapt, **Omul De-Căzut din statutul Celesto-Divin, dar păstrând, pururi, dorul de re-divinizare –** "***Nostalgia Paradisului***", cum frumos formula Nichifor Crainic, în lucrarea sa omonimă!)
…De aceea, pentru a încerca să punem oarece rânduială, în informaţia despre acest ritual sacru fundamental, al strămoşilor noştri TRACI - vom apela (cum am mai făcut-o!) la celebra, de acum, lucrare **Dacia Secretă**, a lui Adrian Bucurescu (Ed. Arhetip, Buc., 1997): "***Ca să nu fie recunoscut, Apollon şi-a pus o glugă peste faţă, spre a nu i se vedea semnele ce-i rămăseseră de la căderea tragic din stejar*** (n.n.: **STEJARUL** este Copacul Sacru, al Lui Zalmoxis! – iar căderea, urmată de ridicare "***sub mască/glugă***", este echivalentul semantic-mitologic al Învierii şi, apoi, Înălţării Hristice, cu tot cu Trup, după Moarte). ***De atunci, zeului i s-a mai spus şi CHAR-NABUTAS – <<Domnul Nevăzut/Întunecat, Negru>>***" (n.n.: să nu uităm că numele Neamului nostru, acela de "**vlah/lah**", înseamnă "**negru/misterios/sacru**"! - …deodată şi în acelaşi sens cu "Muma Cosmică": "***MIORIŢA LAIE***"!) – cf. Adrian Bucurescu, **Dacia secretă**, Ed. Arhetip, Buc., 1997, p. 98).
"***Pregătiţi pentru UARZA-BALOS-Cumplita Luptă/Război, Vitejii Gemeni au mers, prin lunca Ialomiţei, spre HEBRIZ-ELMOS- <<Colina Înflorită>>, locul natal al Gemenilor Cereşti*** (n.n.: Paradisul), ***unde au ajuns în ziua ce corespunde cu 1 Mai. Această zi se serbează şi astăzi de români, sub denumirea de Armindeni, ce provine din dacicul AURU-MENTI <<Drumul Celui/Cel Strălucitor>>. Tot de la AURU-MENTI vine şi actualul nume al Ialomiţei***". Iată, deci, că, prin **RITUALUL CĂLUŞARILOR**, Topografia Paradisului se reface în Spaţiul Sacru al **Daciei FELIX**, prin "***mitul eternei reîntoarceri***" eliadesc – cel al GEMENILOR – Zalmoxis-HRISTOS/Apollon-Artemis!
"***O gemă getică a imaginat Victoria Fraţilor Divini ca pe una cosmică. Tinerii zei NAPEI/<<GOI>>***(n.n.: precum „gol"/golind răul din omenire a fost şi HRISTOS, pe Cruce!), ***pe CAI, poartă pe cap cuşmele ciobăneşti*** (...) . ***În partea centrală a iconiţei, Zeiţa-Mamă ţine CAII de frâu*** (n.n.: fie pe caii infernali, fie gestul ei este unul de echilibrare echinoxială a forţelor cosmice antinomico-dichotomice). ***Ţintuiţi la pământ de suliţele zeilor, Beithy-Kelas şi Tantalos/DINŢOSUL*** (n.n.: simbol al agresivităţii primitive a Materiei Brute-Prakrti, pe care Apollon-Artemis/ZALMOXIS-HRISTOS o vor transfigura, prin intermediul Spiritului-Purusha!), ***şi ei despuiaţi*** (n.n.: pentru transfigurarea sacrală!), ***îşi recunosc înfrângerea*** (n.n.: astfel, cei doi „adversari" intră în procedura METANOICĂ!). ***Pe gema dacică, o neaşteptată inscripţie: KIA NOF DIADIS – adică: ŞTIU/RECUNOSC NOUL TESTAMENT***".
..."***Călăreţul TRAC are, în mâna dreaptă, cornul de crainic ceresc, IAR CU STÂNGA POARTĂ FRÂUL CALULUI*** (n.n.: psihopomp, după încheierea procesului soteriologico-metanoic). ***LA ŞOLDUL STÂNG POARTĂ O SABIE MARE, DREAPTĂ***", pe care R.V., în ciuda insistenţelor lui Dimitrie Cantemir... o ignora (n.n.: **SABIA DREAPTĂ** - simbol al Razei SOLARE Mântuitoare, prin care GEMENII/ZALMOXIS ne vor/va extrage din Întunericul infernal temporar, consecinţă a unei victorii temporare a Fraţilor Infernali, Beithy Kelas

şi Tantalos – despre înfruntarea dintre GEMENII-Apollon-Artemis, şi demonii Beithykelas şi Tantalos, vorbeşte şi **Cartea lui Habacuc! –** în care carte sunt identificaţi, în mod corect, essenienii, la care a stat, spre învăţătură-revelaţie, de Sine şi Misiune Cosmic-Soteriologică, Iisus Hristos, cu...supranumele TRACICE ale lui Apollon: ***Iazi, Etsous, Ysos*** – **SFÂNTUL/CURATUL** – cf. grec.: **sfânt, pur** - ...la fel, şi istoricul evreul Josephus Flavius, în **Antichităţile iudaice**, XVIII, I, 22: „***Ei/essenienii nu trăiesc prea diferit de lume, dar viaţa lor aminteşte în cel mai înalt grad de cea a DACILOR NUMIŢI <<PLEISTAI***>>"! - ... iar nu cum face R.V., identificându-i, pe essenieni, cu un trib de evrei...).

..."***În anul 666 de la Zalmoxis, împăratul Buerebistas şi marele preot Decaineus au hotărât să restaureze ADEVĂRATUL CULT, dezvăluindu-le dacilor misterele sacre*** (n.n.: **cele ale Morţii şi ÎNVIERII**!). ***S-a decis, deci, ca anul 1 al Calendarului să fie anul naşterii Celor Doi ZALMOXIS/CĂLĂREŢII TRACI*** **(n.n.: călărind unul cu faţa spre înainte, celălalt cu faţa spre înapoi, pe... UNIC CAL!)**. ***În acest sens, anul reformei religioase*** (n.n.: practic, creştinarea dacilor, „***avant la lettre***"!) ***a fost 666, iar adepţii l-au socotit an benefic, pe când adversarii l-au considerat malefic"*** (n.n.: până azi, suntem păcăliţi de „zvonurile"...adversarilor creştinismului!).

...Deci, nu se mai poate rămâne la stadiul intrepretativ-hermeneutic vulgarizator, de tipul: „***Jocul Căluşarilor repetă lupta dintre daci şi romani***"...NU! Ar fi penibil şi meschin...

În realitate, coroborând dovezile lingvistico-istorico-mitologice, precum că dacii-DAOI/Poporul Căii Drepte (şi Popor al ILUMINĂRII/PURIFICĂRII, prin Lupul FENRIR-PURIFICATOR) cunoşteau MISTERIUL CREŞTIN încă mult înainte de a veni, spre a li-l descifra, Sfântul Apostol Andrei... (misiunea Sfântului Apostol Andrei devenind doar una de CONFIRMARE a CREŞTINISMULUI DACIC!) – ajungem la concluzia că, prin RITUALUL CĂLUŞARILOR, avem de-a face cu un ritual geto-dacic al luptei cosmice, a Lui Zalmoxis-HRISTOS, împotriva Adversarului Cosmic/"Nefărtatul" (...şi, totuşi, la daci, Mistic Colaborator al Demiurgiei-GENEZEI!), pentru a-l transfigura metanoic şi a determina, astfel, „*călcarea morţii cu moarte*" şi re-începerea Procesului Cosmic al ÎNVIERII-MÂNTUIRII COSMOSULUI CĂZUT - prin OMUL-ZEU înfăptuindu-se ambele stadii: CĂDEREA, respectiv, RECUPERAREA întru (Re-Întoarcerea în) PARADIS...!

prof. dr. **Adrian BOTEZ**, C.T. „***Gh. Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**

***

valahica

VALAC, DAC, ROMÂN – ETNONIMELE SACRE ALE ACELUIAŞI NEAM

De peste un secol şi jumătate, dicţionarele limbii sanscrite şi, ulterior, cele de mitologie generală prezintă faptul că în preajma anului 1700 î.Cr., valahii se regăseau în Rig-Veda ca zeitate colectivă denumită Valac-Hilyah şi cu toate acestea lingviştii de la noi, dar şi cei din străinătate, continuă să ne înveţe că etnonimul valah ni l-ar fi atribuit slavii, abia, prin secolele VI-IX.

Contrar dovezilor s-a instituit contrafacerea ignorând şi constatarea lui Herodot, care a arătat că vecinii nu preferă etnonime noi în locul celor consacrate. Gândită şubred ca intermediere slavă pentru un etnonim, care ar fi fost descoperit de germani la tribul celtic Volcae, această mistificare târzie, a fost fabricată cu intenţia de a înlocui adevărata origine a etnonimului valah şi prestigioasele sale semnificaţii. Grosolana înşelăciune a rezistat până astăzi, mai ales prin eludarea sistematică a bogatului fond de cuvinte comune limbilor română şi sanscrită, deşi el fusese pus în evidenţă de peste un secol prin articolele şi cărţile publicate de câţiva iubitori ai limbii sanscrite.

Astăzi, însă, mai mult ca oricând, suntem întrebaţi cine suntem şi ce rost mai avem pe lume, aşa încât lingviştii, şi nu numai ei, sunt chemaţi să depăşească toate restricţionările de până acum pentru a oferi răspunsuri pertinente, în spiritul interesului nostru constant pentru cultura Indiei, despre care, iată ce spunea regretata profesoară Amita Bhose: „*Curentul indian începând cu literatura populară – atât hagiografică cât şi laică – a fost continuat în Învăţăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie şi Istoria ieroglifică, apoi de Eminescu, Coşbuc, Blaga şi de Brâncuşi în plan artistic şi de Hasdeu, Simenschy, Al-George, pe plan ştiinţific. Acestora li s-au adăugat Mircea Eliade, prin lucrările ştiinţifice şi beletristice. Cred că nu greşesc, dacă afirm că există foarte puţini scriitori români de seamă, care să nu se fi referit măcar odată la India.*

Contactele mele personale şi profesionale cu oameni de pe aproape toate meridianele globului m-au determinat să constat că nici un al popor din lume nu iubeşte India, aşa cum o iubesc românii." (http://amitabhose.net/Books.asp?SID=3).

După cum se vede, aşteptăm, de prea multă vreme, clarificările ce pot rezulta din perspectivă sanscrită, pentru a nu ne declara solidari cu efortul lingviştilor noştri, chemaţi să străpungă plafonul falsurilor moştenite ca adevăruri, printre ele şi marele fals referitor la originea slavă a etnonimului valah. În numele dreptului universal la adevăr, în numele dreptului naţiunilor de a dăinui prin adevăr, vom considera ca pe un element de referinţă faptul uriaş, că existenţa valahilor dacici a fost înscrisă, nu numai în Rig-Veda, ci şi în toate celelalte Cărţi Sacre ale omenirii.

Pentru reuşitele avute în edificarea civilizaţiei prin sacru, alături de zeitatea Valac-Hilyah, casta sacerdotală a neamului nostru a fost înscrisă în mitologia vedică, şi prin zeul Dakşa, considerat zeu creator, „*strămoşul primordial al tuturor fiinţelor lumii*", după cum precizează V. Kernbach. Regăsim, în acest caz, emblematicului şi inconfundabilul nostru tandem identitar „valac-dac", ale cărui ecouri notabile se regăsesc şi printre cuvintele de uz comun ale limbii sanscrite: „valaka" având înţelesul de procesiune, iar „dakşa" pe cel de sărbătoare a solstiţiului de iarnă, echivalentă cu Sărbătoarea Crăciunului ancorată în Tradiţia Primordială.

Motivat de calităţile dacilor, adjectivul „dakşa" are şi înţelesul de capabil, de priceput. Mai adăugăm aici şi cuvântul sanscrit „dikşa", cu echivalentul românesc „dichis", care defineşte totalitatea pregătirilor pentru un act religios, ca o altă dovadă în sprijinul importanţei, pe care o au sutele de cuvinte comune limbii române şi limbii sanscrite. Studiul lor comparativ se integrează în viziunea marelui istoric Theodor Mommsen, pentru care cuvintele reprezintă documente într-o reală arhivă istorică.

Din această valoroasă arhivă istorică, fac parte cuvintele care s-au păstrat, nu numai în India, ci şi în Europa, referitoare la marea vechime a vlahilor, precum şi la sensul existenţei lor în lume. Aşa de exemplu, prima mare civilizaţie a Europei, numită minoică, din perioada anilor 2700 î.Cr.-1400 î.Cr., începe cu Zeus, numit Velchanos, care a fost adorat în insula Creta, timp de două milenii şi jumătate. După nume a fost un zeu de origine valahică, aşa cum era şi zeul latin Vulcanus. Ca şi zeul Apollon, ei au coborât din Hiperboreea aflată la nord de Istru.

Tot din această vatră sacră, au coborât şi Volscii stabiliţi în Laţiu, iar munţii pe care i-au populat se numesc şi azi Munţii Volsgi. În numele unor raţiuni similare, Munţii Vosgi din Alsacia se mai numesc şi Munţii Volsgi. De asemenea, se ştie că strămoşii Welsh-ilor s-au numit Waelisc şi enumerarea poate continua, inclusiv cu celebrul trib celtic Volcae, dar şi cu Belgii consemnaţi de Iulius Cezar, pe care nu-i desparte decât consoana s de forma volsgi etc.

Aşadar, există şi în Europa, multe cuvinte rămase din epoca arhaică, ce se pot corela cu etnonimul valahilor primordiali din Hiperboreea, cuvinte care resping ideea că acest etnonim ar fi fost răspândit de către germani, pentru ca slavii să ni-l atribuie şi nouă, între secolele VI-IX.

Să revenim însă la cuvintele sanscrite de uz comun: „valaka, dakşa şi dikşa" pentru a sublinia că alături de teonimele Valak-Hilyah şi Dakşa configurează statutul sacru acordat vlahilor din Dacia, chiar, cu mult înainte de a fi fost consemnaţi, ca atare, în primele scrieri vedice, cum este Rig-Veda, carte de imnuri religioase, elaborată cu o mie de ani înainte de fundarea Romei.

Aşadar, etnonimului Valac i se recunosc, de la Vest la Est, importante conotaţii sacre începând cu perioada minoică, iar în Dacia a existat cu cel puţin 3500 de ani înainte de venirea primilor slavi.

Pentru realul său statut sacru, recunoscut din vechime, patria vlaho-dacilor a reprezentat şi în mentalul galilor Paradisul, în care curge lapte şi miere, denumit până astăzi prin sintagma Pays de Cocagne, adică Ţara Kogaionului, respectiv Ţara Muntelui Kogaion, munte sfânt numit astfel după cuvântul sanscrit „gagana", care înseamnă cer (sau atmosferă). Gagana a devenit atribut al muntelui sacru, ca urmare a faptului, că pe marile înălţimi omul se simte mai aproape de cer, adică mai aproape de dumnezeire. Din acest motiv şi dincolo de orice îndoială, semantica denumirii Kogaion, este încă o dovadă, care conduce la concluzia că memoria lumii păstrează, prin memoria nemuritoare a cuvintelor, amintirea Paradisului localizat în Valahia Dacică, numit, în Biblie, Ţara Ha-Vilah sau Walh-alla în străvechea mitologie germanică.

Departe de a fi un cuvânt abia pribegit pe la noi, străvechiul nostru etnonim Valac se corelează, sub aspect genetic, cu ancestralul cuvânt armânesc ***avlake*** (balaha, în sanscrită), prin care este denumită apa curgătoare. Ca unic habitat uman, în acea epoca arhaică, apa curgătoare se dovedea a fi atoatedătătoare, atotputernică şi eternă, ca un dumnezeu, astfel încât sintagma teonimică arhetipală, adică primul nume al Unicului Ziditor a fost de forma Avlake-Avlake.

Cu mult înainte de apariţia scrierii alfabetice, această sintagmă teonimică arhetipală Avlake-Avlake a fost redată printr-o hieroglifă, a cărui mulaj a devenit Stindardul Dacic cu cap de lup. În legătură cu acest cap de lup numit în trecut Volk ni s-a atribuit numele sacru de Volki, respectiv cel de Volsci sau cel de Valahi, dar şi numele Ţării Ha-Vilah, ţară consemnată de Biblie împreună cu un minim esenţial de caracteristici, care o suprapun cu precizie matematică peste România.

Mult mai vechi decât prima sa atestare, din anul 1120 î.Cr., pe stela funerară a lui Nabukadnezar, aflată în prezent la British Muzeum, Stindardul Dacic a inspirat prin celebrul său cap de lup producerea unor figurine rudimentare cu cap de lup, care datează din epoca neoliticului dezvoltat (5500-5000 î.Cr.). Remarcabil prin vechime şi răspândire, importanţa sa în istorie, este consacrată prin faptul că sub semnul Dragonului Dacic s-a derulat viaţa omenirii pe larga arie cuprinsă între Persia şi Anglia, până în anul 1485 d.Cr., aşa cum a arătat Whitney Smith, fostul director al Institutului American pentru Drapelele Lumii, în tratatul său de vexilologie, publicat în anul 1975.

Aşadar, etnonimul Valah nu este o haină uitată pe aici de slavii, care ar fi împrumutat-o de la germani, ci un concept cu puternice rădăcini autohtone, bine confirmate de istorie, etnonim prin care ne definim în faţa lumii, dar şi în faţa lui Dumnezeu.

În ciuda faptului că Traian a vrut să şteargă din istorie centrul spiritual al lumii, făcând una cu pământul marele complex sacru de la Sarmisegetusa, credinţa religioasă ilustrată prin Dragon şi-a continuat reverberaţia în lume. De aceea nu trebuie să ne mirăm, că Dragonul recucereşte lumea prin vigoarea vikingilor şi nici că imperiul creştin a lui Carol cel Mare s-a făurit în preajma anului 800, deci cu mult înainte de Marea Schizmă, sub semnul Dragonului Valahic. Firesc trebuie considerat şi faptul că invazia normandă a Angliei, din anul 1066, a avut loc tot sub semnul Dragonului (a se vedea pe Internet Tapiseria Bayeux), tot aşa după cum firească este şi prezenţa Dragonului Roşu pe drapelul Welsh-ilor.

Dar limba evoluează odată cu trecerea mileniilor, aşa încât denumirea iniţială Volco-Blac a evoluat la forma Volco-Dlac, respectiv, arhetipalul cuvânt Vlac sau Blac a dobândit forma Dlac (uneori Dalac), care a pierdut apoi litera „l" pentru a trece în forma Dac. De aici şi îngemănarea întru sfinţenie a celor două etnonime echivalente ***Valac-Dac***, dublet specific pentru locuitorii din Valahia Intracarpatică.

Pentru vlahii din sudul Dunării, cuvântul Vlac a urmat succesiunea de transformări fonetice Vlac → Dlac → Trac, iar pentru cei ajunşi în Mesopotamia cuvantul Dlac a fost citit în sens invers pentru a genera cuvântul Caldei, numiţi şi Haldei în Cartea proorocului Daniel. După cum indică Micul Dicţionar Academic, apelativul haldei a fost păstrat şi de limba română, pentru a-i desemna pe preoţii de mir.

Eliberat de falsa origine, care-i oculta importanţa, etnonimul Valac, ca etnonim înscris în toate Cărţile Sacre ale omenirii, se dovedeşte a fi o valoroasă dovadă pentru statutul de AXIS MUNDI, pe care ni l-au recunoscut în mod explicit, atât civilizaţiile din Orient, cât şi de cele din Occident.

Poate că, în spiritul acestei sacralităţi primordiale, pe care o regăsim concretizată şi în etnonimele ***vlac***, ***dac***, ***caldei***, se cere a fi investigată şi originea reală a etnonimului „român", având în vedere că deducerea lui din „romanus" ar presupune un fapt istoric fără precedent în spaţiul cucerit de Imperiul Roman. Pe fondul multelor revolte antiromane ale dacilor, ideea că am fi fost singurii care să transformăm în etnonim dreptul de cetăţenie romană, acordat şi altor neamuri, devine inexplicabilă şi ca atare de neacceptat.

În Dacia parţial ocupată, starea de revoltă împotriva ocupantului mocnea permanent, ceea ce a şi declanşat în anul 257 marea revoltă de succes a vlaho-tracilor, condusă de Ingenuus şi continuată apoi pe ambele maluri ale Dunării de Regalian (258-268), făuritorul şi conducătorul întinsului regat, cu axele de la Corint la Vistula şi de la Moravia la Nipru, având capitala la Sarmisegetusa. În urma victoriilor militare şi politice obţinute de Regalian şi de soţia, care i-a urmat la tron, trupele şi administraţia imperiului au fost constrânse să coboare la sudul Dunării, ducând cu ele şi presupusa tendinţă a vlaho-tracilor de a renunţa la propriul lor etnonim, pentru a-l adopta pe cel de „romanus". Ca profesor de istorie naţională, Mihail Kogălniceanu chiar a arătat, în plină campanie latinistă, că *„romano-mania de la Romulus (753 î.Chr.) până la Romulus Augustulus (476 d.Chr.) în loc să susţină cauza românească atrage asupra noastră râsul străinilor*".

Pentru o cât mai bună înţelegere a ceea ce reprezintă etnonimul român, se cuvine să mai ştim că cei numiţi vlahi de la Facerea Lumii, vorbind limba română cu dialectele ei, au trăit până în secolul XIX, aproape în limitele fostului regat a lui Regalian, ca populaţie preponderentă, nu numai din punct de vedere demografic şi economic, ci şi din punct de vedere spiritual. Cu toate fracturile provocate de istorie, ei încă mai jalonează spaţiul fostului lor regat, sub forma unor insule alcătuite din străvechi comunităţi compacte de români, situate până la mari distanţe, dincolo de actualele graniţe politice ale României.

Pe acest fundal istorico-geografic, incompatibil pentru înlocuirea etnonimului propriu cu denumirea cetăţeniei generale, echivalând cu monopolizarea ei, total inacceptabilă pentru celelalte etnii ale imperiului, lingviştii aveau datoria profesională de a fi investigat cu prioritate semnificaţia formei rotacizate „**rumăr**" păstrată de istro-

români, dar mai ales etnonimul „**rrëmër**”, din arhaicul fond traco-illir al limbii albaneze, care, total opus urbanului „romanus”, este sinonim al etnonimului „vlac” cu conotaţia sa de oier, de unde şi semnificaţia foarte recentă de om de la oi şi fără şcoală. Or, referitor la formele rotacizate există un larg consens între lingvişti (Émile Benveniste, *Origines de la formation des noms en indo-européen*, Paris, 1962, p. 3-22) conform căruia tipul nominal în ***r/n*** este considerat cel mai arhaic vestigiu pentru străvechea flexiune indo-europeană.

De aici şi concluzia, surprinzătoare, doar la prima vedere, că etnonimul „român” provine, prin tradiţie, din fondul prelatin, aşa cum indică, nu numai arhaicele sale forme rotacizate „rrëmër” sau „rumăr”, ci şi atestările directe înscrise pe plăcuţele de plumb de la Sinaia realizate cu trei sute de ani înainte de ocupaţia romană (plăcuţele nr.19,31,32,36,47,50,55,57,64,65,66,68,71,73,74 cu imaginile lor la Constantin Olariu, *Adevăruri ascunse*, vol. II). Ca urmare, originea cuvântului român nu mai poate fi explicată pe baza bănuitului „romanus”, ci făcând apel la cuvinte ale unui fond foarte vechi.

Pentru a ne apropia de acest străvechi fond indo-european, vom arăta că un mare număr de autori antici, dar şi din prima parte a evului mediu ne-au considerat barbarofoni, adică vorbitori de limbă numită barbară (Homer, Herodot, Enniu, Amian, Quintilian, Plaut, Cato, Polibiu, Cicero, Ovidiu etc. Isidor de Sevilla, Papa Nicolae I, Suidas etc, adeveriţi prin trimiterile bibliografice riguros înscrise de Nicolae Densuşianu în monumentala Dacia Preistorică). Conform consemnărilor istorice rămase, limba barbară a ocupat extinsa arie din jumătatea sudică a continentului european, reprezentată astăzi de zona limbilor romanice.

Cu privire la aspectul acestor dialecte, numite barbare, ne-au lăsat mărturii Quintilian (35-100) şi apoi Isidor, arhiepiscop de Sevilla (560-636), care pun în evidenţă numeroasele asemănări dintre limba barbară şi limba latină, urmându-i lui Cicero (106-43î.Cr), care numise „barbaries domestica” limba populară vorbită în casele cetăţenilor romani. Precizările, ce ne-au parvenit de la aceşti autori, conduc la concluzia că limba barbară a fost cea care a fundamentat savanta limbă latină. Datorită marii sale vechimi, chiar cuvântul barbaria a putut lua şi forma ambarbaria, pentru a deveni cuvântul ***Ambarvalia***, prin care era denumită liturghia Fraţilor Arvali, consacrată zeului Mars (*Dicţionarul de mitologie generală* al lui Victor Kernbach), ceea ce arată că denumirea de „barbar” a fost asociată, la origini, unui concept sacru.

Depăşind orice aşteptare, se mai constată că numele ***Arvali*** al Fraţilor este desprins chiar din numele ritualului numit *Amb-**Arvali**-a*. În mod similar, poate fi desprins din cuvântul „B-arbar”, segmentul „arbar”, care prin trecerea B→M, devine „***armar***”, rostit prin metateză „rrëmër” în albaneză, şi „rumăr” în istro-română. Prin trecerea lui ***r*** final în ***n*** final, s-au consolidat formele „rumân” şi „român” în limba română sau forma „armân”. în limba armână. Ca dovadă că segmentul „arbar” a avut o existenţă de sine stătătoare în zona lingvistică illiro-tracă, albanezii şi-au numit ţara Arbër sau Arbën, până în secolul XVI (http://en.wikipedia.org/wiki/Albania).

Originea celor două variante „Ambarvalia” şi „Ambarbaria”, origine şi pentru etnonimul „Barbar” se explică uşor pornind de la sintagma teonimică arhetipală Valac-Valac atunci când este abreviată Val-Val, de unde şi formele Bar-Val din Ambarvalia, dar şi Bar-Bar prin sonorizarea ambilor termeni ai sintagmei.

Tot pe seama abrevierii Val-Val devenită Var-Dal, prin trecerea V→D, bine atestată de formele cunoscute Volco-Dlac, Vur-Dalac, se explică originea sacră a străvechiului cuvânt dacic Vardal, devenit Ardal sau Ardeal prin pierderea (afereza) lui V iniţial.

Pentru moment renunţăm la celelalte conexiuni, care toate pun în evidenţă imensa importanţă lingvistică a sintagmei teonimice arhetipale ***Valac-Valac***, pentru a sublinia, încă odată, că pe seama ei au apărut, în diferite zone, etnonimele „Valac, Trac, Dac, Rumân” perfect interşanjabile prin una şi aceeaşi origine sacră şi că limba română ca limbă Bar-Bară vorbită de purtătorii acestor etnonime este limbă liturgică, dar şi matricea reală a tuturor limbilor romanice.

Dacă vom mai constata că Svenska se mai poate scrie (s)Velska, că Vlah se mai poate scrie Helv sau Horv, iar Vlas se mai poate scrie Welsh, dar şi Slav, atunci vom înţelege, pe deplin, că neamurile lumii s-au întemeiat bineştiind că descind din unul şi acelaşi neam al Valahilor, motiv pentru care le-au şi cinstit vatra conferindu-i valoare de simbol al Paradisului pierdut, dar şi de tărâm al mântuirii prin purificare, în viitor.

SCHEMĂ PENTRU A URMĂRI GRAFIC DEMONSTRAŢIA DIN TEXT

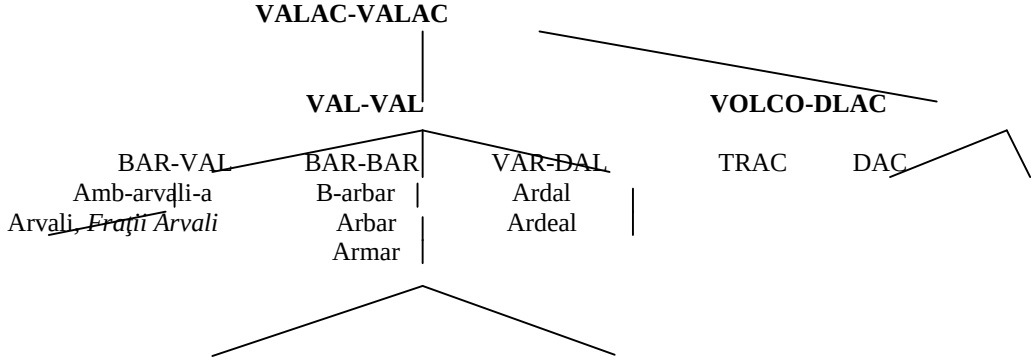

Armân Rumăr
Rumân
Romul-us (şi Remus)
Fiii zeului Mars şi ai vestalei Rhea-Silvia (Vlasia)

Cercetător genetic lingvistică, GEORGE LIVIU TELEOACĂ, Bucureşti/**ROMÂNIA**

***

orientalia:

20 de ani de la dispariţia eminescologului indian AMITA BHOSE

UN EXEMPLU DE MODESTIE ŞI DEMNITATE

AMITA BHOSE
în sari tradiţional indian

Anul acesta, în toamnă, se vor împlini două decenii de la dispariţia Amitei Bhose, cunoscută în România prin activitatea livrescă şi universitară, dar mai ales ca personalitate care a pus în lumină relaţia *Occident-Orient*, prin intermediul culturii şi civilizaţiei române, în general, prin creaţia eminesciană, în mod special.

Unii s-ar putea întreba, pe bună dreptate, ce grabă ne-a îndemnat să amintim - cu câteva luni mai devreme – tristul eveniment al trecerii în altă dimensiune, a celei care a purtat numele *Amita Bhose*.

Mărturisim: nu avem la îndemână, în acest sens, un argument care să producă depline satisfacţii.

De ajuns să spunem că, într-una din zilele din urmă, răsfoind volumul intitulat „*Eminescu*" - ediţie îngrijită de Mihai Dascăl şi Carmen Muşat-Coman, din anul 2001 - reciteam cu şi mai multă atenţie cuvântul introductiv; faptul ne-a redeşteptat idei, constatări mai vechi, trăiri pe care le considerasem demult consumate; nu în ultimul rând, se adăuga amintirilor plăcute, redescoperirea unei păguboase „*tradiţii*" în ceea ce ne priveşte pe noi, românii, când este vorba să ne raportăm la intelectuali, în general, la cei de mare valoare, în mod special. Ne vom lămuri mai departe.

Sub titlul, „*Amita Bhose – o nobilă prietenă*", Zoe Dumitrescu-Buşulenga afirma, în loc de introducere, în cartea sus-amintită: *"În lunga, foarte lunga mea carieră universitară, întâlnirea cu mult regretata Amita Bhose a constituit un moment cu totul singular. Începând de la prezenţa ei uşor exotică, de la silueta graţioasă şi mişcările delicate, dar sigure, până la ochii vii, pătrunzători, şi glasul cu modulaţii muzicale întrerupte din când în când de un hohot de râs care avea şi o imperceptibilă ironie, Amita sugera de la început o personalitate puternică, în ciuda fragilităţii ei*".

Că acesta e adevărul, Amita Bhose o arată prin însăşi existenţa ei - indubitabil – derulată, mai cu seamă, sub cerul României, ţara pe care a iubit-o atât de mult şi care a determinat-o să-şi părăsească patria natală - India - după două

vizite făcute aici. Vizitele i-au prilejuit întâlnirea cu Eminescu, iar iubirea faţă de opera acestuia a fost decisivă în a o convinge că, alegerea făcută, de a se despărţi decisiv de verdele Bengalului, se anunţa de bun augur. De fapt, chiar înainte de plecarea din India, Amita încercase să traducă versuri aparţinând lui Eminescu, în bengali; aprofundarea şi apoi recunoaşterea valorii scrierilor sale cu privire la anumite creaţii din opera lui Eminescu, se va împlini însă, pe pământ românesc.

Amita dorea să arate românilor India - cu întregul ei tezaur de cultură şi civilizaţie – aşa cum o văzuse Eminescu, o percepuse şi şi-o însuşise poetul.

Sosită în România, îşi face destui prieteni; din cercul celor apropiaţi, în afară de Zoe Dumitrescu-Buşulenga, director, în acea vreme - e vorba de anii ce au urmat lui 1971! – al *Institutului de Istorie şi Teorie Literară „G.Călinescu”*, se mai aflau Cicerone Poghirc şi Sergiu Al-George.

Sunt cei care o vor sprijini, când anumite cercuri de interese sau, pur şi simplu, de ignoranţi, îi vor face viaţa din ce în ce mai grea, deşi, la un moment dat, în 1977 solicitase cetăţenia română, act de „*supremă consideraţie şi iubire faţă de ţara care o primise*” (conform Buşulenga) iniţial cu braţele deschise.

Vor fi necesari doi ani ca să primească cetăţenia din partea statului român, perioadă în care a fost urmărită, suspectată de diverse interese. Într-un târziu, primeşte un „*post de suplinitor, în cadrul Universităţii Bucureşti, unde va preda limba sanskrită şi bengali*” (Idem). Lucrează intens la teza sa de doctorat, „*Eminescu şi India*”, dar face traduceri şi din Marin Sorescu.

Se refugiază în spaţiul spiritual românesc, dorind să afle „*un ungher de afecţiune în sânul poporului român*”, după ce ultima legătură cu India – prin tatăl său – dispare, urmare a morţii acestuia, după cum ea însăşi recunoştea.

Ceea ce realiza Amita Bhose, se situa pe aceleaşi coordonate de gândire, simţire, creaţie cu anumite scrieri ale lui Sergiu Al-George, căci ambii, fiecare în felul său propriu, caracteristic, aveau să deschidă drumuri necunoscute până atunci în cultura română, menite a lumina aparte legăturile ascunse-n timp, dintre spritualitatea indiană şi cea din arealul românesc.

Amita se găseşte, la un moment dat, printre specialiştii ce lucrează colectiv la editarea operei lui Mihai Eminescu; în această calitate, între altele, se ocupă cu traducerea şi adnotarea „*Gramaticii sanskrite mici*” al cărei autor era Fr. Bopp lucrare, după cum se cunoaşte, tradusă de Eminescu, dar aflată, la acea vreme, în stare de manuscris. Face efortul îndelungat – e vorba de ani de zile - de a translitera textul sanskrit al gramaticii, folosind caracterele latine; muncă epuizantă, dar susţinută de pasiunea pentru Eminescu şi India, deopotrivă.

Nu ştim dacă altcineva s-ar fi încumetat la un asemenea travaliu, de înţelegere corectă a textului sanskrit, şi de redare a sa în limba română, recuperând astfel, o parte din munca ce conturează un capitol deosebit al preocupărilor poetului: cunoaşterea limbii sanskrite, condiţie a accesului spre arhaica gândire indiană.

Dincolo de activitatea livrescă, de cercetare, Amita avea şi o activă viaţă socială, nu puţine fiind întâlnirile organizate la Ambasada Indiei din Bucureşti, unde erau invitaţi românii, ca să intre pe viu în contact cu obiceiurile, tradiţia diferitelor regiuni din vasta Bharatya, prin intermediul spectacolelor organizate, seratelor, când se recrea atmosfera indiană, fie şi numai pentru câteva zeci de minute.

Zoe Dumitrescu-Buşulenga îşi aminteşte din nou: ”*Îmbrăcată în sari-urile sale de o nobilă eleganţă, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru a oficia pe altarul artei, ea ardea beţişoare de santal, creând în sală o aură parfumată, potrivită deopotrivă poeziei, muzicii, dansului teatrului*”.

Amita se stabilise în România cu toată inima, reinfuzând o stare de entuziasm în jurul lui Eminescu şi operei sale.

Amita percepea aparte mesajele unui întârziat *rishi*, după cum ea însăşi îl numea pe Eminescu şi le retransmitea poporului român, într-un timp când acesta avea nevoie, mai mult ca oricând, de perspectiva filosofică asupra vieţii, de înţelegerea că totul este efemer în arealul lumii subsolare, dar şi că există, totodată, posibilitatea evadării din cercul limitat, mundan, prin credinţă, perseverenţă, deosebită abnegaţie.

Va trata - din opera eminesciană - chestiuni precum „*India în conştiinţa lui Eminescu*”, „*Ecouri din Kalidasa*”, „*Întâlnirea cu buddhismul*”, „*Trecerea la Vede*”, „*Eminescu şi limba sanskrită*”, cu o introducere în „*Cabala limbii sanskrite*”, raportul dintre creaţia „*Luceafărul*” şi „*Usanas-Kay Us*”, ideea de „*repaos*”, „*haos*”, „*cosmologie*”, „*cosmogonie*; nu în ultimul rând, va descoperi „*ritmul*” din versurile poetului, ritm aflat în consonanţă cu modalitatea de cugetare indiană , conform căreia, lumea *este şi ritm*, nu doar creaţie, distrugere...

Susţinând comunicări ştiinţifice în diferite instituţii de prestigiu din România, invitată la congresele traducătorilor, derulându-şi activitatea universitară cu mare conştiinciozitate, Amita Bhose aborda chestiuni subtile din creaţia eminesciană, precum „*mitologia şi filosofia indiană în opera Sărmanul Dionis*”, legătura dintre „*gândirea lui Buddha şi creaţiile lui Eminescu şi R, Tagore”*, posibila ultimă pasiune a poetului, care ar fi fost India, ce întregea, astfel, un cerc miraculos, pornit în anii tinereţii de către poet, prin paşii făcuţi către cunoaşterea istoriei „*bătrânei*” (conform Fl. Paraschiv) Indii.

Pe unde ajungea, *Amita* insufla celor din jur o deosebită atmosferă de viaţă şi lucru, de *prietenie* şi *adevăr*, într-o ţară care intrase, din anii 1980, accentuat, sub spectrul neguros al dictaturii ceauşiste.

În loc să aibă grijă de un asemenea om, să-i sprijine demersurile ştiinţifice, să-i faciliteze calea, menită a pune în lumina cunoaşterii raportul dintre două lumi depărtate în spaţiu, dar atât de apropiate în spirit, statul român - prin câţiva reprezentanţi, incapabili de a vedea dincolo de invidia lor proprie, de măruntele realizări personale - s-a „străduit" din răsputeri să-i facă viaţa Amitei un adevărat calvar; de parcă ar fi trebuit să ispăşească o vină, să suporte o pedeapsă.

Mai presus de toate, instrumentele prin care acţiona *Karma* asupra Amitei, s-au vrut a fi din spaţiul românesc. Principiul dur, transcendent, nu lăsa loc unei alte variante.

Amita era condamnată, fără vină, la o viaţă presărată cu umiliri, „hărţuieli", dureri sufleteşti, ce aveau să-şi pună, în cele din urmă, nefasta amprentă asupra propriei sănătăţi şi vieţi; citäm, din nou, din Buşulenga: *"Din 1986 au început „hărţuielile; ba se încearcă retrogradarea de la postul de lector la cel de asistent, ba, în 1989, se dă cursului ei statutul de facultativ – cursul de sanskrită şi bengali – în vreme ce cursul de hindi rămânea obligatoriu, dar fără a avea cadru didactic de specialitate. La sfârşitul anului 1989, postul i-a fost desfiinţat, în ciuda memoriilor sale la conducerea Universităţii* – din Bucureşti, n.ns.! – *şi a Ministerului Învăţământului (...) . Şi ca să-şi poată câştiga totuşi existenţa, această intelectuală de înaltă calitate care nu mai avea alt mijloc de subzistenţă a cerut transferarea la Institutul de Etnografie şi Folclor al Academiei Române, instituţie al cărei preşedinte fiind, i-am aprobat-o în 1991. După o călătorie în India, pentru adunarea de material, a revenit în România. Se strânseseră prea multe suferinţe, prea multe umilinţe în sufletul ei mare, şi trupul i-a cedat. Ficatul bolnav a necesitat o operaţie care, nereuşită, punea capăt nobilei şi chinuitei vieţi a Amitei Bhose, la 24 octombrie 1992*".

Numai Dumnezeu poate să-i mai înţeleagă pe aceia dintre noi care fac rău, când li se face bine!

Un gând pios, deopotrivă, îndreptăm către sufletul Amitei Bhose, cea care a încercat şi reuşit, în mare măsură, să ofere o altă culoare relaţiilor interumane, fiind exemplu de modestie şi demnitate pentru concetăţenii ei, românii.

prof. univ. dr. **FLORINEL AGAFIŢEI**, Focşani/**ROMÂNIA**

***

...rasa poeţilor boemi...

POETUL *"FANFAN"* AVASILICĂI

„O superbă domnişoară în obraji are gropiţe"

Azi, „Bolta Rece" păstrează încă acelaşi parfum al trecutului. Dar în locul lui Eminescu apar „poeţii sărăciei", cei care pentru un pahar de vin şi bani de autobuz sînt în stare să-ţi facă pe loc o poezie, cu dedicaţie. Cîrciuma pare un tărîm ales, în care cel ce intră inspiră şi expiră versuri în loc de aer. În orice anotimp ai veni aici, miroase a miel fript şi a vin bun, moldovenesc. Îndată ce călătorul ostenit şi însetat se aşează la o masă, apar şi poeţii de ocazie. Nici nu dai bine peste cap un pahar de vin, că apare un epigon de-al lui Eminescu. Pe aici toată lumea-l cunoaşte. E Mihai Avasilicăi, zis „Fanfan-Rechinul Puşcăriilor", poetul vagabond al Iaşiului. Are un aer de geniu părăsit şi priveşte cu

superioritate lumea din jur. Altfel, e sărac lipit. Toată averea lui încape într-o pungă de 50 de bani: un pix, cîteva foi de hîrtie, pe care „aşterne vise” şi ţoalele de pe el. N-are decît patru clase primare, dar ştie să folosească cu meşteşug vorbele. Ia o poziţie marţială şi începe să recite, urlînd peste mesele cu ciorbă aburindă: „Mai tot timpul e desculţă/ rareori în mergători/ Pielea-i de catifeluţă/cînd o mîngîi te-nfiori/ e plăcută la gargară/ rîde şi nu face fiţe/ O superbă domnişoară/ în obraji are gropiţe”. Geamurile zornăie, paharele se ciocnesc unul de altul, chelnerii sînt gata să scape tăvile cu fripturi, mîncarea rămîne în gîturile cinstite ale mesenilor. Poetul nu se lasă cu una cu două. După ce zice toată poezia, care are vreo 12 strofe, se opreşte, oftează, înghite în sec şi se aşează pe un scaun la o masă oarecare. Fanfan, zice că pînă acum a scris cinci volume de versuri. În timp ce soarbe un pahar de vin căpătat pentru prestaţia de mai devreme, începe să se laude cu titluri de cărţi scrise de el: „Fanfan-rechinul puşcăriilor”, „Poezii obraznice”- dedicate lui Florin Călinescu şi lui Gică Hagi, „Aţi sărit prea tare calul!” Omul visează de mult timp să le scoată pe…piaţa culturală ieşeană. Dar n-are bani. La al treilea pahar îl gîdilă paranoia. Atenţionează fără modestie lumea din jur, roşu-n obraz ca racul: „Eu sînt bolnav de versuri şi de inteligenţă, domnii mei. Am nişte figuri de stil în mine, de vă sparg! Nu vă uitaţi că-s cam negru, n-am dinţi şi-sărac. Eminescu era bogat? Nu! Venea aici, se întîlnea cu Creangă, bea un vin bun, şi-i trăgea o poezie, cum niciodată n-o să mai scrie nimeni în România! Aici s-au născut multe stihuri deştepte, ascultaţi ce vă spun! O să mai auziţi de mine!”. **Text şi imagine internet editura Mateescu .ro. N.red. Autorul a editat 4 volume.**

…La această vestire, din partea amicului meu de suflet, Marele Poet **Eugen EVU** (pe 21 aprilie 2012, seara…!) – am răspuns:

…” *...Îţi mulţumesc, cu smerenie şi tristeţe, pentru vestirea acestui nou "**Sărman Dionis**" - căruia muritorii şi dobitoacele îi gângăvesc silabele supranumelui...eroic: "**Fanfan**" Avasilicăi...!*

...„***Eu sînt bolnav de versuri şi de inteligenţă, domnii mei. Am nişte figuri de stil în mine, de vă sparg! Nu vă uitaţi că-s cam negru, n-am dinţi şi-s sărac. Eminescu era bogat? Nu! Venea aici, se întîlnea cu Creangă, bea un vin bun, şi-i trăgea o poezie, cum niciodată n-o să mai scrie nimeni în România! Aici s-au născut multe stihuri deştepte, ascultaţi ce vă spun! O să mai auziţi de mine!***”.

...Superb!

...Rasa Poeţilor Boemi nu se stinge, aşa, printr-o nenorocită şi meschină ...HG! - ...nu se va stinge nicicând - …şi, în niciun caz, nu aşa, cu una, cu două...!!! (material trimis de **EUGEN EVU,** prelucrat de A.B.)

***

gând românesc, limbă de miere, din bucovina detrunchiată…

VASILE TĂRÂŢEANU

Dragii mei,

în aceste clipe, când în văzduh mai stăruie ecourile frumoaselor noastre colinde şi colindriţe de Crăciun, gândurile mele se îndreapta pe aripi de dor către casa luminată a domniei voastre până la care aş vrea să trag brazdă de pluguşor cu patru boi cum se-ntâmplă pe la noi în seara de ajun a Anului Nou.

Şi ajuns la ea să bat uşurel în luminatele-i ferestre cu o crenguţă înzăpezită de brad carpatin ca apoi, în zvon de clopoţei şi pocnituri de bici, să-ntreb: primiţi Pluguşorul?

De fapt, întrebarea aceasta ar fi de prisos pentru că sufletul domniei voastre este întotdeauna larg deschis spre tot ce-i bine şi frumos. De aceea şi rog pe Bunul Dumnezeu să Vă dea în Noul An, 2012, tot ce doriţi, adică multă sănatate, bucurii şi frumoase împliniri.

Fie ca “steaua” ce-a vestit lumii naşterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos să Vă lumineze calea vieţii, să vă ocrotească paşii, să vă miruiască acum şi mulţi ani înainte cu harul divin necesar oricărei lucrări nobile.

Doamne ajută,-n toate cele bune!

LA MULŢI ANI BINECUVÂNTAŢI! FERICIŢI ANI!

vă urează, cu dragoste frăţească şi recunoştinţă –

Vasile TĂRÂŢEANU – Bucovina de NORD

P.S. Aceleaşi urări de bine şi de sănătate familiei Dvs. Fie ca Anul 2012 să fie un an Bun, plin de fericire familial, de iubire sinceră, de dăruire şi de Binecuvântarea Celui de Sus.

***

meditaţii asupra unor cărţi şi asupra unor oameni (recenzii din/despre duhul lui constantin stancu)

CÂNTECELE BABILONULUI, DE LA CLONĂ LA OMUL SALVAT…

Babilonul este locul exilului, locul unde fiinţa este dusă departe de locul sfânt în care a fost sădită, ruptă de sursa energetică a pământului cu iarbă verde şi cu rouă pe cuvinte. Babilonul va pieri cândva, ca semn a dreptăţii lui Dumnezeu. Semnul legării de lumi străine rămâne Babilonul. Presiunea pusă de cetatea străină este imensă. Cel aflat în Babilon va trebui să lucreze pentru stăpânul străin, visând la libertate, la cetatea în care s-a născut. E o lege a istoriei, e dreptate divină, e necesitate pentru ca mintea fiinţei aflată în Babilon să primească revelaţia, mesajul aşteptat. Dorul după libertate şi locul sfânt care le-a generat a făcut să apară arta şi marile opere din orice domeniu.

Ştiinţa vieţii este ştiinţa de a te elibera de Babilon.

În cartea sa, intitulată simplu, *babilon*[34], Ioan Barb îşi păstrează echilibru interior pentru a ne scrie câte ceva din Babilonul său interior. Desigur că exilul la poet este unul în fiinţa sa, în cetatea sa, în lumea în care trăieşte zilnic. Poezia este epistola, una singură, scrisă cu mânie, pasiune şi revoltă, dar care îl leagă de lumea nevăzută a cetăţii sfinte din care a fost smuls. E singura punte nevăzută peste lumi. Ioan Barb se întoarce la poemele sale cu bucurie, cu bucuria de a se regăsi şi cu bucuria de a primi certitudini. Cuvintele îi permit să aibă certitudini, în rest, poetul rezistă...

Volumul este încărcat de un mesaj greu, cu accent negativ, e un ţipăt ciudat, aruncat în lume prin şoapte, lumina libertăţii este dincolo de orizontul poemelor, dar este… Nu-ul lui Barb este o afirmaţie indirectă.

În ultimii doi ani poetul a fost prezent insistent în peisajul literar prin volume interesante, acum îşi strigă of-ul, îşi cântă doina refuzului, se aventurează în propria captivitate flămând pentru a redescoperi sensul spre ţara sa…

Temele, ideile, gândurile devin baroce, lumea se complică, aerul este încărcat de simboluri: clona necesară, lipsa tandreţei, luna neagră a tăcerii, oceanul singurătăţii, somnul greu al omului trudit de patimi, misterul din trenul de noapte, semne pe carapace, noaptea mângâietoare, lumile paralele care creează destinul, pierderea identităţii, fără Dumnezeu, fără origine, groapa comună, amintiri din cuşca leului, ultima vamă, dispariţia valorilor umane, cerul deschis, *Ierusalimul*, locul de unde a fost frânt eroul, armura de criză…

Putem descoperi în poeme teme de actualitate, simboluri creştine, idealuri intelectuale, suferinţa ca partener în cetate, refugiul în vers şi gând… Într-un fel poetul certifică maturitatea sa prin luciditate, în altul, se eschivează de călătoria spirituală necesară, dar tânjeşte după ea, este flămând după lumină şi după stabilitate, iubirea pare undeva în cămările nopţii… Dar omul nu disperă, din contră, poemul îl eliberează şi permite să vadă luminile *Cetăţii lui Dumnezeu*…

„soarele negru clipeşte în noi/cărări în deşert ne proiectează/pe feţele arse drumul robiei/ din Babilon şi Damasc/ară prin gânduri cuvintele părinţilor/intraţi în odihnă sub pietre străine/” - **Ierusalim, Ierusalim**.

Poetul preia simbolurile credincioşilor, Ierusalimul ca cetate sfântă, proiectând în cer cealaltă cetate, mai curată, mai reală, mai înaltă…

„pentru cetatea aceasta vom îndura frigul/şi temniţa toamnei/noapte de noapte sub porţile dărâmate/şi nu vom avea odihnă/până nu va fi împrejmuită cu ziduri/zidiţi cu piatră fiecare fereastră/inimile noastre de nazirei vor lumina prin pustie/ - **Ierusalim, Ierusalim**.

În poem răzbat ecouri din psalmi, din scrierile profeţilor, textul vechi al cărţii devine actual pentru cel aflat în exil, în trupul său, în cetatea sa, în lumea sa, *Scriptura* conţine cheia spre altă lume…

Volumul începe cu un poem ciudat pentru un poet care tânjeşte după viaţă: **clona**. Ideea concluzivă este: *clonele nu au viitor sau trecut*. E revelaţia la zi, ţipătul după viaţa adevărată…, dar cine să o poată oferi clonelor?

Cântecul care eliberează sufletul se topeşte în sunete fără ecou, chitaristul (de fapt cel care cântă la harpă, precum David, împăratul lui Israel) îşi pierde vechea artă:

„el tânjea după ploaie/frunzele dormeau în somn/înfloreau copacii/ploaia alunga cerul sub streaşina cuvintelor/fiecare inimă se făcuse mare/cât o planetă/se topea/picura/pic pic pic/"

Imaginile din poeme au ceva straniu, străin, în Babilon lucrurile arată altfel: pe cerul alb începe un film, în ochi îşi făceau cuib două lumini, deschideam cu stoicism venele gândurilor, viaţa fără efecte speciale, din rochia ta picură în boabe mici întunericul, cuvintele înmugureau pe limbă, în curând vom trece unii prin alţii, tăria unei iluzii, se plagiază mirosul glonţului, mă înşurubez în necunoscut, orice cotlon din viaţă este o grădină înflorită, se auzeau sirenele urcând goale în pieţe, botezul din lacrimă…

Apogeul exilului este exprimat într-un poem dens, cutremurător şi real: *fără origine şi fără Dumnezeu*.

„de aceea nu a vrut nici un trup
să mă îndure nouă luni în interiorul său
aş fi răcnit speriat ca într-o peşteră
blocată de apele subterane pluviale
am cerut să fiu eutanasiat înainte de naştere"

Totuşi Ioan Barb îşi mărturiseşte viziunea, e una de creştin care acceptă teroarea exilului ca pe un motiv de evadare spre cetatea din vis, chiar dacă drumul trece prin deşert…

"priveau steaua printre stânci
într-un cuibar cu ouă de aur
vedea răsărind
soarele nopţii în câmpie
întunericul s-a tras înapoi
cu apele Iordanului
prin fereastra deschisă
printre două lumi
cobora din Cuvânt
Dumnezeu" **- Betleem**

Ultimele versete stau sub imperiul unei revelaţii personale autentice, în acord cu revelaţia universală, armonia de la nivelul personal se pliază pe armonia de sus, astfel împăcarea exilatului cu soluţia eliberării este definitorie şi dominată…

Babilonul şi-a pierdut astfel puterea…

Evadarea se petrece datorită puterii spirituale pe care exilatul o primeşte tainic, este puterea divină evidentă, necesară, cea care purifica inimile: „aşa îmi albeşti Tu viaţa/din gândurile negre/se leagănă în spânzurători cusute în inimă/şi mă îngrozesc//dar Tu ai durat acolo o vâltoare/din miezul de andezit şi de onix/pentru botezul din lacrimă/al cuvintelor/pregătite de rugăciune"… - **Iordanul interior**

Poetul rămâne fidel stilului său, versurile se leagă prin idee, prin stare, curg simplu, fără reguli importante de punctuaţie, poemul pulsează, normele împiedică discursul, din acest motiv se simte o libertate a exprimării evidentă, deşi în background autorul a lucrat pe text pentru a-l şlefui, pentru a-l feri de erori şi stângăcii, atent la mesaj şi sabat interior. Pasiunea pentru scris tinde să devină obişnuinţă zilnică, iar şlefuirea mai atentă pentru ca faţa poemului să se facă de marmură, cuvintele formând o structură destul de solidă. Maturizarea s-a produs brusc la Ioan Barb, poezia îl ţine captiv şi îl îmbată de semnificaţii… Este şi un spirit creştin autentic care nu se mai formalizează, canonul universal este schimbat pe canonul personal armonizat cu textul vechi al Scripturii, pentru a da consistenţă zicerilor sale şi credibilitate, dar principiile rămân valabile…

În prefaţa la carte, Cornel Ungureanu notează: „Mi-e greu să scriu despre poezia domnului Ioan Barb fără a pune accentul pe ideea de construcţie culturală în zonele absente din orice geografie a literaturii. Sau care lipsesc, dintr-un motiv sau altul, din obişnuitele istorii. Primul impuls al poetului (care trăieşte visul de a realiza, aici, un Centru) este de a marca absenţele, locul gol, lipsa oricărui impuls." – **Poezia unui homo aedificator**.

Pentru a pătrunde esenţa poeziei scrise de Barb trebuie să cunoşti marile istorii ale credinţei, istoria *Bibliei*, el nu ezită să apeleze la temele solide ale lumii, la cele general acceptate, dar o face în stil personal, de poet exilat în opera proprie, ţinut captiv de existenţa zilnică între libertate şi necesitatea de a rezista între fălcile existenţei.

Spre deosebire de alte volume ale sale, de data aceasta poetul pune accentul pe starea spirituală, îşi concepe poemele din elemente spirituale, realitatea s-a retras în alte zone, abia perceptibile, elementele ei sunt sugerate, greul zilei s-a topit în metafore, dar în spatele lor lumea se mişcă şi zguduie zidurile Babilonului… Călătoria între Ierusalim şi Babilon dus-întors este una spirituală şi interesantă, poetul o reface prin poezia sa, ca un dar pentru cititor, pe care îl şi provoacă la autocunoaştere şi la cunoaşterea istoriei umanităţii, căci fără credinţă lumea este săracă.

„tot aşa sunt şi eu Doamne
nu Te-am văzut niciodată

dar căldura Ta îmi înviorează gândurile
de atâtea ori mă cutremur
când lumea răcneşte la mine
prin gura leului
genunchii tremură slăbiţi
mersul devine stângaci”

Trăind în oraşul Călan, Ioan Barb este şi artizanul unei reviste literare interesante în care a pus pasiune şi talent: „Algoritm literar”. El încearcă să focalizeze prin artă marea artă de a rezista, într-o lume dificilă, prin frumos, preluând un mod de a face o bună cultură pentru zonă, specific acestei perioade la români, care în felul acesta îşi consolidează amprenta spirituală într-o Europă în căutarea propriei identităţi. Demersul său reprezintă şi un efort personal material alături de Silviu Guga şi alţi scriitori pasionaţi după adevăr, în provincia cuvintelor evadate…

CONSTANTIN STANCU, Haţeg/**ROMÂNIA**

Ianuarie, 2012

***

A FI ÎN SITUAŢIA DE A NU MAI FI…

Constantin Stancu (n. 1954), poet trăitor în Haţeg, membru al USR, Filiala Alba-Hunedoara, este absolvent al Facultăţii de Ştiinţe Juridice a Universităţii din Cluj-Napoca şi al unui curs postuniversitar

de economie. A debutat concomitent cu poezie (1988) în revistele *Orizont* şi *Braşovul literar şi artistic*. Până în prezent a publicat volumele de versuri *Păsările plâng cu aripi, Pomul cu scribi, A privi cu ochii inimii,* eseurile *Poetul la castel (pretexte critice şi eseuri la opera lui Eugen Evu), Abisul de lângă noi, De la Neantia la Vâltoarea sufletelor (operele unor scriitori din Haţeg)*. Este prezent cu poezie şi articole de critică literară în numeroase ziare şi reviste din ţară. Ultima sa carte, romanul ***Pe masa de operaţie***, (editura „Rafet”, Râmnicu Sărat, 2011, premiat la Festivalul internaţional ”**Titel Constantinescu**”, ediţia a IV-a) „***abordează, precizează autorul într-un articol publicat, tematica bolilor personale pe fundalul bolilor spirituale ale lumii, cu accent pe valoarea fiecărui om şi pune în lumină destinul special al poetului într-o vreme a căderilor***.”

Personajul narator, un anonim bolnav de cancer este operat cu succes într-un spital de prima mână. În scurte secvenţe din carte se configurează atmosfera din acel mediu al suferinţei şi vindecării, prin câteva detalii, cum sunt revenirea pacienţilor din adormire după operaţie, vizita permanentă a medicului, a asistentelor.

În planul real al cărţii aflăm că rinichiul afectat de cancer i-a fost eliminat, operaţia a decurs bine, a reuşit, şi că soţia şi-a revenit din starea sa de disperare. Planul spiritual, unde povestirea se împleteşte cu meditaţia, visul şi dragoste, este realizat prin rememorarea unor secvenţe din viaţa personajului narator, adevărate poeme în proză, căruia autorul nu-i menţionează numele în ideea că acesta ar putea fi oricine.

Puţine fapte din biografia naratorului aflăm pe parcursul lecturii. Astfel, vedem că nu este un om obişnuit, ci un autor de apreciate volume de versuri şi că a trebuit să-şi părăsească neînsemnatul său oraş transilvănean pentru a se stabili împreună cu soţia în capitală unde i s-a oferit un loc de muncă. Naratorul insistă mai mult asupra destinului său ca poet. Atunci când a citit poeziile lui Nichita Stănescu şi alţi scriitori a simţit că va deveni poet. „Gândisem toate acestea pe patul de spital în
noaptea ceea, le rememoram, încercam să uit, erau câteva ore în care puteam zbura, doream să învingmoartea prin poezie; în Evanghelie este scris că la început a fost logosul, Cuvântul şi cuvântul este Dumnezeu”. Pe patul de spital, prin mintea sa se derulează cu intermitenţe un lung film ale cărui personaje sunt maeştrii poeziei care i-au marcat existenţa. Numele sunt simbolice, sugerează ceva anume pe care cititorul este îndemnat să le descopere.

Ghinel, un subtil descendent al liricii romantice, îşi retrăieşte drama într-o garsonieră înconjurat de obiecte şi cărţi vechi, ascultând muzică clasică şi transpunându-şi stările sufleteşti în poezie.

Subiectul său predilect „era femeia pe care o iubise, care l-a trădat pentru altul mai tânăr”...

Poezia însă l-a salvat, a putut rezista datorită versurilor, datorită marilor poeţi.

„Pentru că, spune naratorul, era o vreme pe care o regreta, în care şi-a pierdut tinereţea,
dar când o carte costă puţin, cât o pâine a săracului şi puteai citi, te puteai refugia undeva, în peisajul acesta abstract al iluziilor şi al cuvintelor vii”.

Un alt maestru al poeziei care i-a influenţat creaţia se numeşte Het, ins prezent prin revistele literare, nevoit, pentru a-şi asigura existenţa, să presteze diferite munci, care nu au legătură cu poezia. Acesta, mărturiseşte naratorul, „a intuit şi mi-a dat drumul în lume, mi-a propus publicarea în revista de literatură şi a scris destul de exact despre poemele mele. Cuvintele acelea au rămas şi pentru mine a însemnat confirmarea a ceea ce era pus în mine”.

Lamed, evocat în final prin redarea amănunţită a unui dialog la o cafea, evocă, cu accente dramatice, momente din viaţa sa în anii comunismului, cum, urmărit şi tracasat de securitate, oamenii puterii i-au distrus familia. Acum, când altfel de oprelişti îi stau în faţă, nu cele ideologice şi politice, scoate cu mari sacrificii o revistă apreciată de confraţi.

„Aş scrie sau aş plânge poeţii, ei sunt aici, nu-i vedem pentru că sunt sub val, dar lacrimile lor ajung la noi, sunt lacrimi care curg în sus. Ceea ce-i face însemnaţi este durerea lor de a nu ajunge cuvintele lor până la noi. Mereu îşi fac planuri că vor veni marii bogaţi ai lumii să le publice versurile, adesea, săraci, rămân cu visele, privesc lumea, citesc cărţi pe care le iubesc şi le urăsc în acelaşi timp, iar seara târziu, când oboseala le roade fiinţa, scriu despre limitele umane, despre ţări pe care nu le-au văzut dar care par mai reale decât cele vizitate de preşedinţi, de regi, de mesageri**”.**

Trupul bolnavului „începe să prindă o nouă stare”. Se obişnuia cu simetria fiinţei**.**

Are sentimentul că operaţia încă nu s-a încheiat, altfel de medici îi fac acum altfel de operaţie, cea spirituală**.** Apoi l-a cuprins un vis „în norul lui spiritual”. Visul telepatic ne transpune în lumea imaginară ceea ce presupune viziune, un anume nivel al conştiinţei în fiinţa umană. În salon este adus un orb, Ilie Roman. Cei din familie au convenit că este bine să-l aşeze aproape de biserică. Acolo oamenii sunt mai miloşi. Orbul este un inginer fost şef într-o uzină. Văzuse cândva, avea amintiri
despre oameni, lucruri, case, oraşul. Oamenii care treceau stau de vorbă cu el şi-l miluiau. Într-o zi, doi străini îi spun că „Celui de Sus nu-i este ascuns”. Asemenea apostolilor, ei îi redau vederea. Scena pare scoasă din Biblie. Mulţimea priveşte şi comentează minunea. Cei doi au fost uitaţi, păreau a nu fi din lumea oamenilor. Pentru Ilie a fost o altă naştere şi se mira „ce capacitatea are creierul uman de a putea să refacă prima zi din viaţa sa”.

Refăcut, poetul înţelege acum cum „Dumnezeu Îşi rescria numele în interiorul nostru încă de la facerea lumii”.

Povestea lui Ilie Roman este o parabolă din care trebuie să înţelegem altceva decât ceea ce ni se spune. Faptul că el a primit textul cu povestea operatului de rinichi, un anonim, şi că acesta a dispărut fără urmă ascunde o altă poveste. Ilie Roman ar putea fi un alter ego al autorului readus la viaţă. Ilie cel real, orbul care şi-a recăpătat vederea, înţelege că numele poeţilor reprezintă ceva, poate o literă
dintr-o limbă veche, poate un cuvânt, sau un mesaj al puterii divine care i-a arătat ce este şi cine este cu adevărat. Drept urmare îşi propune să-ş schimbe viaţa.

Ceea ce face valoarea acestui text, 103 pagini, este subtextul care oferă multe posibilităţi de interpretare în plan religios.

În primul rând credinţa în Cel de Sus, tămăduitorul atotputernic. „Dumnezeu este cel care cercetează omul, inima lui şi rinichii, mă gândeam la acest lucru, ce puteam face pe un pat de spital, ceilalţi nu prea vorbeau, erau marcaţi de eveniment şi eu eram aproape copleşit, dar a vorbi cu El însemnă mult, durerea nu mai avea puterea, sau puterea ei era mult umbrită, aşteptam mângâierea în toate acestea, trupul părea că nu-mi mai aparţine, era al altuia, dar unde putea locui decât acolo, în carnea aceea slabă şi totuşi care rezistă, durea şi poate căuta la ea în orbirea ei de carene ceva care s-o facă mai altfel…”.

Poetul Constantin Stancu se dovedeşte a fi şi un prozator original. Un suflu al poeziei moderne înviorează momentele de tristeţe din această proză. Inspiraţia sa vine din direcţia lui J.L. Boges, legendarul scriitor argentinian, ori din semnele desenate de Umerto Ecco în literatura universală şi din textele creştine vechi, unde simbolurile dau măsura valorii vieţii.

RADU IGNA, Haţeg-Hunedoara/**ROMÂNIA**

***

BIOGRAFIA DURERII („*Carne putredă şi pâlpâire de aripi*”)

Poetul Ioan Evu şi Theresia Haas s-au încumetat să traducă poemele semnate de Thomas Bernhard, scriitor austriac, om de cultură care a abordat dramaturgia, romanul, poezia, formele artelor scrise şi trăite.

Deşi România face parte din arealul numit Europa, mediul cultural românesc nu este acomodat cu opere de genul celor scrise de omul de cultură austriac, iar cunoştinţele noastre despre literatura statelor din jurul nostru sunt limitate de slăbiciunile „naturale” ale literaturii române.

Volumul de versuri, aşa cum apare în limba română, poartă un titlu pătrunzător: „**BIOGRAFIA DURERII**”, şi a apărut cu sprijinul Ministerului Federal al Învăţământului, Artei şi Culturii din Austria, la editura „Călăuza”, 2009.

Ioan Evu (el însuşi poet) şi Theresia Haas au reuşit o variantă interesantă, provocatoare a unei importante cărţi de poezie, aproape autonomă în limba română, expresivă şi memorabilă prin idee, prin curgerea versului şi prin căutarea adevărului vieţii în limbaj poetic. O carte serioasă, în care iubitorul de poezie va descoperi o lume aparte, reală, zguduitoare, o carte în care credinţa este implicită şi în care miracolele se întrevăd printre fulgerele durerii, ale singurătăţii, ale dorului de iubire, de casă, de natură.

Poetul austriac a trăit între anii 1931-1989, a fost o personalitate controversată, dar şi-a asumat riscurile vieţii de artist şi om la nivelul curăţiei sufleteşti, cu o luciditate dezarmantă şi un curaj demn de remarcat. Ioan

Evu a schiţat un portret de poet al lui Thomas Bernhard, pe ultima copertă a volumului, reuşind în puţine cuvinte să transmită esenţa unei vieţii: forţa de a rezista în această lume prin crezul şi convingerile proprii.

Thomas Bernhard priveşte spre culoarea interioară a anotimpurilor, spre oamenii simpli, care dau energie unei zile, spre pădurea în care vorbeşte vremea şi amintirile, spre grâu ca spre un reper moral – în spatele lui se află pâinea noastră cea de toate zilele –, spre aproapele nostru, pregătit să se întâlnească, prin dragoste, cu singurătatea, spre părinţi ca spre cei care dau siguranţă într-o existenţă de om, spre viaţa de la ţară ca spre un eden pierdut, spre singurătatea 19

individului într-o lume căzută, spre puterea de a merge mai departe pe cărarea unui destin propriu, refuzând convenţionalul şi compromisul.

Tristeţea şi realismul poetului sunt bine conturate în versurile sale: *„Pe tine nu te cunoaşte nimeni./ Când mori,/ te vor duce la groapă/ îmbrăcaţi în mantale/…/Pe tine nu te iubeşte nimeni./ Când mori/ ei îngroapă adânc/ Până şi dorul de casă***”** („Pe tine nu te cunoaşte nimeni"). Această pasivitate a omului în faţa semenului său pare o boală în care singurătatea cere un preţ, iar păstrarea demnităţii este curajul în faţa lumii.

Poetul îşi găseşte echilibrul privind *grâul*, acolo este o energie care doboară amintirea, care depăşeşte handicapul unui destin comod şi indolent, în zadarnica trecere a omului prin lume. Se întăreşte în mijlocul naturii, locul de unde omul a fost smuls şi plantat într-o lume străină: *„În grâu îmi este inima,/ roşie ca patria/ frumoasă şi nebună ca pământul,/ care mă ucide."* („În grâu îmi este inima").

Tema principală a cărţii este descifrată în motoul semnificativ: *„Hei, voi, creaturi minunate/ cine v-a învăţat minciuna/ la care v-aţi nărăvit?*". Ţipătul artistului către aproapele său, disperarea în faţa celui marcat de fals, de iraţional, de minciună, este zicerea lui Thomas Bernhard, este *morala* spre care poetul ne cheamă cu putere şi sfidător în acelaşi timp, dar ne şi imploră, pentru că fiecare meritărm o soartă mai bună, în final, decât a celui uitat: *„De tine nu are nevoie nimeni./ Când mori,/ ei bat toba şi tac./…/ Pe tine nu te ucide nimeni / dar când mori,/ ei îţi scuipă în halba de bere/ şi tot tu va trebui să plăteşti*."

Poetul preferă cuvintele simple şi adevărate, iscate din experienţa unei vieţi în care durerea de-a fi departe de aproapele tău este una ce conturează o biografie, care zguduie fiinţa. Iată câteva exemple memorabile: *„Nimic nu ştii tu, fratele meu, despre noapte"; „Pământul vorbeşte o limbă de nimeni înţeleasă"; „O seară a bisericilor zăvorâte, a bordelelor închise, a inimilor ferecate"; „Ei confundă carne şi celebritate"; „Va fi primăvara uşilor sfărâmate"; „Un jalnic iarmaroc îşi scuipă zilnicele ode"; „Sugrumată-mi va fi mâine gloria-n pâraie"; „Carne putredă şi pâlpâire de aripi"* …

Totuşi discursul poetic, deşi frust, deşi încordat şi pregătit pentru ţipăt şi pentru reproş, este străbătut de versuri care deschid o lume a metaforei, versuri care au ceva din veşnicia poemului străbătând inimile şi veacurile, a versului care trădează adevărul unei clipe sau al unui destin. De reţinut aceste sensuri profunde ale poeziei lui Thomas Bernhard: *„albia râului îşi leapădă în* 20

mare plânsul"; „întunecat e sufletul meu pe care-l duce vântul spre mare"; „asfaltul îngheţat al uciselor veri"; „mama mea îşi culege viaţa dintr-un pom năruit/ ce n-a rezistat nici patruzeci şi sase de veri"; „sărăcia ce mă sfâşie întru împlinire"; „sporeşte rana în pădurea de lacrimi" .

„Biografia durerii" este biografia unei vieţi aproape de natură, de părinţi, de satul în care oamenii se nasc şi mor, pentru ca Dumnezeu să stăpânească destinele, pentru ca zăpada să spele picioarele celui trecător. Poetul vede dincolo de întâmplările zilei modul în care se modelează încă destinele celor care au fost şi celor care sunt, ale celor care trăiesc din sudoarea frunţii şi din darul anotimpului, din efortul de a face viaţa mai frumoasă, plătind în final cu moartea la care sunt datori. Este în aceste versuri un patriotism al celui care suferă pentru aproapele său, al celui ce simte durerea ca pe o eliberare: *„Arcadele criptelor nu spun nimic,/ ele doar te previn,/ nici o scriere şi toate slovele mari,/ iată operele lor răscumpărând satele,/ întrebând cine eşti tu şi unde şi când…/ şi nu ştiu nimic despre ceea ce nu este/ şi nici n-are cum să devină/…/ pentru tine nu pâlpâie nici focul/…/ iar câinele tatălui tău, chiar el, te va sfâşia"* („Geambaşi, ţărani, grenadieri")

Şi totuşi speranţa este transmisă la modul intim, e o speranţă a celui care iubeşte viaţa aşa cum i-a fost dată: *„La fereastra vecinului/ stă o pasăre/ ea-i străjerul gândurilor mele/ până când somnul cel greu/ îmi descalţă pantofii umezi"*. În peisajul uneori trist sau poate marcat de absenţe, o simplă pasăre dă energia de a merge mai departe spre satul natal, în spaţiul matriceal al fiinţei, *„în dimineaţa în care nu se întâmplă nimic altceva / decât întoarcerea acasă a stelelor",* acolo unde *„Dumnezeu Tatăl se adevereşte prin salahori"*…

… Şi totuşi Thomas Bernhard se simte nedemn de măreţia creaţiei, de vigoarea vieţii, de ţăranii *„hărţuindu-şi ziua cu vite şi pomi,/ beţii şi secerişuri*"; de munţi, de turlele bisericilor care împung veşnicia şi cerul, *„nedemn printre preoţi, măcelari şi negustori/ nedemn de profeţiile acestor grădini/…/ nedemn de fecioarele roşu împroşcate/ şi abandonate în decorul acesta bătrân de o mie de an/…/ nedemn de mierlă/…/ de scârţâitul roţii de moară"* („Jertfă de noiembrie"). Tema părinţilor, a tatălui care suferă în arşiţa pământului, este de fapt dorul

omului după Dumnezeu, după certitudinea prezenţei Sale, un dor universal al omului, iar poetul îşi aminteşte: *„…niciodată nu voi uita cum întindea mâna/ tatăl meu după sufletul omenesc…”*

Creaţia este măreaţă prin simplul fapt că există… iar noi facem parte din ea: *„Roşii sunt munţii, iar fraţii mei îmi pătrund în creier/ ca şi cum Iisus n-ar fi fost răstignit sub stele…”* 21

Ioan Evu şi Theresia Haas au înţeles demersul poetic al lui Thomas Bernhard, şi au reuşit să propună cititorului român un volum original, dens, demonstrând că există pentru fiecare poet, de oriunde, o biografie modelată de durere, dar biruitoare prin versul care pătrunde în mintea celui ce ştie să vadă, dincolo de cuvinte, semnificaţiile esenţiale, definitorii pentru însuşi sensul *trecerii* …

CONSTANTIN STANCU, Haţeg/**ROMÂNIA -** după un dialog cu **IOAN EVU**

***

LINIŞTEA LUMII SAU CĂUTAREA CERULUI LA ADRIAN BOTEZ

Liniştea lumii[35] este un titlu neobişnuit pentru Adrian Botez[36], spirit tumultuos, energic şi revoltat pentru mersul spre haos al lumii în care trăieşte, o lume care a uitat valorile curate ale creştinismului, o lume a căderii în gol… E un popas în mişcarea sufletului spre infinitul spre care tânjeşte poetul, oprirea care se regăseşte în psalm, pentru că există psalmi în care apare brusc acest semn – oprire! Cuvintele se prefac în peisaj, în cântec, în imn, în vis, în speranţă, dar sunt acolo, cu adevărul lui Dumnezeu în consoane sau vocale…

Adrian Botez este un scriitor aplecat spre rânduială, îşi organizează volumele în cicluri care să reziste, anotimpuri ale poeziei, iată că şi acest volum are mai multe părţi, legate între ele, simbolice, cu deschidere spre vibraţiile lumii:

Cartea I: LINIŞTEA LUMII;
Cartea a II-a: VÂRTEJURI;
Cartea a III-a: DINCOLO DE ZARE.

Volumul mai cuprinde **OPINII CRITICE** şi secţiunea **PERSONALITATE ŞI OPERĂ**, toate legate de mesajul poeziei lui Adrian Botez, aducând explicaţii, argumente, texte, pretexte şi bucuria lecturii şi a scrisului.

Un volum complex în care autorul pune accentul pe valorile creştine, pe mărturia lui Dumnezeu în lume, pe rezistenţa creştinului, pe revelaţia personală, particulară, pe literatura ca şoaptă în cetate, şoaptă care pentru alţii, necunoscători, pare ţipăt, ţipătul zimţat de la miezul nopţii…

Brusc, în poezia lui Adrian Botez apar temele care pot aduce liniştea unui suflet ce tânjeşte să vadă **dincolo de zare**, prins în vârtejurile lumii, în valurile care zguduie lumea şi timpul în care trăim, pentru a produce netimp!

Aşteptând florile, mântuirea, zăpezile, primăvara, sărbători de primăvară, metamorfozele, Visul Grădinii - toate devin elemente ale aşezării lumii în matca iniţială, cele care susţin posibilitatea existenţei ca realitate prin cuvinte, în Cuvânt. Dar lumea e prinsă în tentaculele aruncate de tsunami în această parte de univers, pentru că apar umbrele: singurătatea de acasă, instabilitatea, vremuri fără ceas, jocul leprei în lume, spasmul cosmic, paştele orbilor (!!), conversaţii cu un asasin. Dar speranţa se coagulează în posibilitatea vederii cu inima dincolo de zare: iubirea ca valoare, Hristos ca stâncă în vârtejurile lumii, mustrarea Domnului, supraidentitatea. Pendulând între poezia lirică a lui Octavian Goga, între cuvintele potrivite ale lui Arghezi sau metafora lui Nichita Stănescu, volumul lui Adrian Botez este unul al căutării echilibrelor posibile într-o lume care şi-a pierdut orizontul, iar oprirea pare o soluţie…

Autorul, într-un moment de împăcare cu sine, dedică volumul soţiei, Elena, ca semn al reîntoarcerii în matricea familiei…

Prezenţa **Grădinii** în construcţia volumului este tânjirea poetului după raiul pierdut, dar posibil a fi visat, gândit, trăit prin imnul dedicat munţilor, anotimpului, florilor…

Îngerii sunt bolnavi de roua dimineţii, iar Hristos visează într-o stea, raiul e aproape şi totul e promisiune sau clipă captată de poet în poemele sale. Dumnezeu cu barba în palme priveşte dincolo de orizontul mării, apa botezului curge spre noi rădăcini, trupul poate fi de rază, animale ucise de prea multă blândeţe… Prezenţa lui Hristos în peisajul lumii, Duhul Sfânt mişcând poemul: *„a fâlfâit Duhul Sfânt peste mine/de-am simţit - …o, în*

sfârşit – că e bine…!/ nu există frică-nici moarte: să ştii//numai om Dumnezeu vrea ca iarăşi să fii/…va trimite - la tine – alai cu făclii:/povesti-vei – tihnit – ce durere-i în glii…/" – A TRECUT DUHUL SFÂNT.

Atâta linişte declanşează **delirul** în primăvară, ca posibilitate a salvării: *„o Doamne – Ţi-ai deschis comoara-n/ceruri/nu se mai văd arhangheli la creneluri:/nu merit izbăvirea – dar mă simt izbăvit/în tot arde frăţia – deşi toţi m-au hulit*!" – DELIR DE PRIMĂVARĂ.

Dar luciditatea poetului îl prinde în oglinda ei: partea corectă câştigă din ce în ce mai rar, trebuie să se schimbe ceva în lume din temelii, demnitatea umană a pierdut ritmul în faţa vârtejurilor de toate felurile… (***Balada şi rugăciunea lui Joan Sala I Ferrer Serrallonga***). Dumnezeu poate să mântuiască, Dreptatea e Mireasa de Taină a lui Hristos, crima e legea celui tare, Hristos lăcrimează pe frunţile noastre uscate. Paralela bine-rău demonstrează că răul poate fi învins prin binele pe care omul îl poate face în lumina divină, e o baladă a celui care tânjeşte după reformă, după schimbarea cea mare, după liniştea lumii care poate da roade în fiinţele noastre. Poetul e neîndurător cu negustorii burtoşi care au scos lumea la mezat, e prezent şi şmecherul cu aureolă în buzunar, patronul de stele, paiaţele lumii. Privind din perspectivă divină, Adrian Botez vede clar nevoia lumii după Dreptatea lui Dumnezeu, pentru că dreptatea oamenilor nu mai are efect, dreptatea oamenilor s-a stins pe un munte care s-a topit.

Străinătatea de acasă pare semnul depărtării de sine, pierderea identităţii, câinele mort în şanţ, copaci scheletici care cerşesc milă într-un secol al maşinăriilor de toate felurile, maşinării care imprimă viteză fenomenelor, e un „***suflu al aroganţei***"!

Metaforele poetului sunt sugestive: spinările cerului se ating, se freacă una de alta, masa la care scrie are mereu alte dimensiuni, nici un lucru nu e la locul lui! Luciditatea se mişcă în liniştea lumii, spiritul omului atras de miracole, de mântuire lucrează prin cuvinte, prin rugăciune, prin apropieri… Sunt ***vremuri fără ceas***: *„păsări vremuiesc cu glasuri sure/vremea nu mai ştie cum să fie/vântul bate parcă stă să-njure/ o lume lividă – vineţie/" sau „ Dumnezeul lumii e cenuşă/n-a lăsat pe nicăieri vreo uşă/*" – VREMURI FĂRĂ CEAS.

Sfârşitul de vremuri fără de timp se vădeşte prin prezenţa Păsării Cenuşii, care îl priveşte pe poet în ochi, e moartea care are îndrăzneala să arunce fulgere cenuşii într-o lumea a culorilor căzute din curcubeu şi este o dungă, fizic, inexplicabilă, căderea perspectivelor, orizontul care s-a topit în moarte.

Poate că imaginea cea mai dură şi care depăşeşte durerea fizică e prezenţa fiinţei alunecate în moartea cea de toate zilele: *„trag după mine un cadavru,-n salturi/nu mă trezesc – nu ştiu unde-l ascund:/nu-s vinovat – ci blestemat de–nalturi…/şi lepra-ncape-n timpul tot mai scund*/. – ADVERSARUL.

Speranţa, însă, e după zare, acolo, în aproapele din inimă: *„aerisind luminile în păsări/ne sprijinim de cer spre-a trece-n linişti:/acolo nu-s recolte şi nici mirişti/ doar cântec de incendii hialine*/"- ACOLO.

Dincolo de zare e un pisc de rugăciune, un munte care se poate urca prin stăruinţă sau încăpăţânare, munţii dau argumente pentru o altă viaţă, curg pâraiele din cer, muntele visa un om… E, desigur, **Muntele Dreptăţii lui Dumnezeu**! Muntele acesta a fost văzut de proorocul Isaia (vezi Biblia), a fost urcat de Iisus, e motivul poemelor lui Adrian Botez, care se topeşte, după considerente divine, într-o lume în faliment.

Natura e parte a speranţei, natura e parte a creaţiei şi puterii lui Dumnezeu de a reforma cele văzute: **verdele plin** al grădinilor, **albastrul sever** al cerului, grădina, boarea din grădină, păsările cântă prin copacii din rai, lumina cerului, mările lumii, porţi enigmatice, cirezile faptelor, ploaia de rouă ca o ploaie spirituală, aer sfânt, o lume proaspătă ce trimite la un alt cer şi un alt pământ din Apocalipsă (vezi **Biblia**).

Despre sine Adrian Botez mărturiseşte: *„n-am fost bun - nici/rău: un oarece/ om// am văzut ape-n amurg/ le-am înfruntat – am văzut/ munţi în răsărit – şi/ m-am înălţat*/" – MĂRTURIA LUI DISMAS.

În ultimul poem al cărţii care poartă un titlu frust şi mărturisitor – C.V. DE CIOBAN AL CERULUI, autorul se vrea un biruitor, un luptător, unul care ştie sensul bătăliei spirituale şi care are argumente la înaintaşii săi, purificaţi de un foc divin. Se poate observa şi o anumită oboseală la poet, viaţa e un joc în care energiile se strivesc, se duc: *„Doamne – stinge-mă undeva/între ape mari – cu ţărmuri ameţitor/depărtate – ţărmuri pline de/ lacrimi*". – DOR DE STINGERE.

Dar lumea tânjeşte după liniştea dintâi, e o lume în care Paştele s-a modernizat, care vrea altceva, dar nu găseşte: *„nu-L mai plânge – astăzi – nimeni pe Hristos/ nimeni nu-i mai simte dorul Lui de noi/ Crucea-I grea n-o îndurăm – direct – pe os/ nici hidosu-i strigăt – horcăind în toi/ … nevinovată carne să înghită/ în vina lui mereu deschisă-i poftă/ oricine-i pregătit – smerit – să mintă/ să cumpere privata lui Golgotă…/* - MODERNIZAREA PAŞTELUI.

Poet incomod, dar pregătit să se ierte pe sine şi să-şi recunoască limitele, Adrian Botez recunoaşte că nu poate evada din această lume în care îşi cântă şi cântă **nedesăvârşirea**, ca etapă spre **omul de dincolo de zare**. Versurile sunt dure, cuvinte aparent nepoetice strivesc corola poemelor şi aduc mirare cititorului clasic de poezie, dar cel care citeşte **Scriptura** ştie că sunt acolo cuvinte mult mai dure şi că Dumnezeu vrea să ne recunoaştem ticăloşia.

Stilul său pendulează între clasic şi modern, virgulele sunt înlocuite de linia care desparte cuvintele, ideile capătă astfel putere, versurile sunt sentinţe pentru cititor, uneori cuvintele curg simplu, cadenţat, alteori se caută complicat şi simbolic, e un simbolism creştin, cu pecetea lui Hristos, vocalele strigă, consoanele caută liniştea nopţii, vechi linii ale literaturii române se regăsesc în scrierile acestea tulburate de vis şi dorinţe neîmplinite, lumea se deschide în faţa poeziei ca o carte a Privirii Extatice… Poate că poetul ar trebui să-şi cenzureze uneori discursul liric pentru a lăsa aurul din gând să iasă la suprafaţă, prin versul cercetat de şapte ori…

Luminiţa Aldea scria despre Adrian Botez: *„Întâmplarea a făcut să citesc poezie scrisă de domnul Adrian Botez şi să exclam fericită: Iată Poetul! … Tema dominant-esenţială a poeziei domnului Adrian Botez este credinţa – raportare la divinitate. Toate celelalte teme pălesc sau sunt mici, prin comparaţie cu tumultul şi vibraţia înălţător – sfâşietoare a căutării căii spre Cer."* – Luminiţa Aldea, Cornul Luncii/Suceava – **Scrisul ca destin**.

CONSTANTIN STANCU, Haţeg/**ROMÂNIA**

Aprilie, 2012.

***

traduceri

Traducere a GABRIELEI PACHIA, din poezia lui Adrian Botez

DACĂ AŞ VREA SĂ PREDIC

de Adrian BOTEZ

dacă aş vrea să predic – n-aş găsi ce să
spun : aş bâigui câteva vorbe stinghere – şi-apoi aş tăcea – ruşinat
într-un colţ de minune

n-am umblat lumea în lung şi în lat
n-am păşit prin iarbă – prin rouă şi-n soare – alături de
mari mulţimi de oameni – frământând
cu sfântă socoteală – în picioare şi între pumni pământul

nici mările n-am înfruntat – în
frăţii ale spumei talazului – nici în
faţa peştilor uriaşi nu m-am minunat
nici sub fâlfâitul cumplit al păsărilor văzduhului – răsărite din
neantul apei – nu m-am închinat

n-am cântat seara la focuri înalte
încercând să ispitesc cerul şi-ale lui
de aer mult şi-ndesat – porţi enigmatice – şi
sipete scumpe şi rare – cu multă
şi îndelungă chibzuinţă – dumnezeiesc ferecate

n-am stăpânit popoare fără de număr – închinându-le
lunii şi soarelui – şi nici piramide
n-am durat – în amurg

nu m-au vizitat – mari şi mici – păsările dumbrăvii – în
dimineţile începutului lumii – şi
n-am schimbat vorbe şi nevinovate
ori cam deşucheate
flecăreli – flăcărui – cu îngeri
seara – după ce-n şiruri
nesfârşite – vitele se retrăgeau
de la adăpat – lăsând loc curat de
hodină – pe prispe şi-n jurul
fântânilor – huhuind – din adânc – cu glasul bătrânilor

şi – mai ales – n-am întrebat munţii despre ceasul
tăcerii – iar piscul mi-a rămas fratele de sub trăsnet – dar
mut şi podidit de
spumele verzi ale sfioşeniei pădurilor – de spumele
albe – ale-ndrăznelii izvoarelor : acolo sus
între ţancuri – stau – nevăzute – cumplit templele – cărora doar
când şi când – în cutreierul veşnic al
minţii – le jertfesc
ori – dimpreună cu nevăzuţi preoţi sau
genii de noapte – în taina pietrei stelare – cioplesc şi de zor
zugrăvesc – cu tunet şi foc
icoanele zeilor fumegoşi – sălbatici ascunşi – furioşi cât şi
temeliile zbătute-ale lumii
rădăcinoşi – naivi şi bărboşi

...şi nici măcar Dumnezeu nu m-a
chemat – ca pe-un ciumat – din când în când – să mă ispitească din
cuvânt – să-mi descheie
sufletul – acolo – deasupra
cerurilor – şi să privesc – stând – de-mprumut şi în joacă – pe tronul lui
oceanele şi câmpiile lumii – ca
pe nişte locuri de tot sfinte – numai bune de
arat – cu privirea – cu
mintea – şi – gemând de lung dor – pregătite spre
a fi însămânţate – prin
albă de nesomn – năzuinţa

n-am lăsat vreodată foarfecele croirii de lume
cu gura deschisă – temându-mă că-i voi
fi – eu însumi – mereu
hrană a nesătulei lui lăcomii – sau că
printre buze de fier – îl voi face-a rosti
ce nu se cuvine – cu prea multă
nemăsurată şi neruşinată poftă – prin nesăbuinţa mea
el va naşte – numai începuturi de lume – monştri pe cioate
sprijiniţi – orbi zurlii
muţi – surzi şi
sanchii

ce-aş putea spune mai nou – la
cotirile fluviilor ? – ele n-au nevoie de
glasul meu – pentru a-şi
schimba – în răstimpuri – poziţia lunecosului
trup – să nu le amorţească apele – deltele
sfinte – şi să nu se lase năpădite de bolile
ştimelor – când isteţe – când
trist cântătoare – în noaptea
neliniştii

ce-aş putea rosti în faţa
popoarelor – care se mişcă – tăcute – în
umbra şi după umbra Lui Dumnezeu – ascultând
noapte de noapte – crugul stelelor – spre
a şti – a doua zi – cu ce rugăciuni să-şi întâmpine
cirezile faptelor ?

să stau – ca sub ploaia de rouă a
lunii – sub propria-mi sudoare-n amiezi
şi să-nvăţ să-nserez : e singura predică
folositoare şi dezmierdat potrivită
oaselor mele – pe cer plutitoare
oaselor mele – prin care
trec aer sfânt şi nemaiauzite cântece – şi peste care
din când în când – se răsfaţă-a minune şi-a
răsărit de proaspătă lume – o
floare

***

IF I WERE TO PREACH

if I were to preach – I wouldn't instantiate
anything : I would mumble some disparate
words – then I would be silent – ashamed
in a nook of heavenly wonders

I haven't roamed this world far and wide
I haven't walked barefoot in the grass – in fresh dew and sunlight –
together with throngs of people – kneading
the earth – with feet and fists –
heedful of the sacred design

nor have I withstood the seas – in
brotherhoods of the billow's foam – nor have I marvelled before the giant fish
nor have I prostrated myself under the ferocious flapping
of the sky's birds – arising from the water's nothingness

I haven't harmonised in the evening by tall fires
trying to lure the Heaven and its
enigmatic gates – abundant in massive air – and
its precious and rare treasure chests – deifically
locked up – after some lengthy
and wise reflection

I haven't ruled innumerable peoples – submitting them
to the moon and to the sun – nor have I built
enduring pyramids – at dusk

the grove's birds – large or small – didn't visit me – at
the dawns of the world – and
I didn't exchange words and innocent
or rather profligate
prattle-tattle – blazing blatter – with late-night
angels – after the cattle trails – endlessly
stringing out – had returned from
watering – leaving behind an undefiled resting
place – on porches and around
the water wells – hooting – from the depths – in
my forefathers' voice

and – above all – I haven't questioned the mountains about the hour
of silence – while the peak has remained my
brother under thunderbolts – though
dumbstruck and smothered in

the green foams of the forests' bashfulness – in the white
foams – of the wellsprings' fearlessness :
heavenwards
among crags – there rise – unseen – the fierce temples – to which
now and then – in my mind's unceasing
wanderlust – I make offerings
or – together with unseeable priests or
nighttime genii – in mystery of the stellar stone – I chisel and hastily
paint – with thunder and fire
the holy icons of the – hidden and savage – hazy gods – furious
as well as the world's shaken foundations
rooty – naïve and long-bearded

...what is more, God has never
summoned me – like the plague-stricken – now and again – to
lure me with His
words – to unbutton
my soul – high up there – above
the Heavens – and let me contemplate – sitting – as lend-lease and
for the fun of it – on His throne
the Earth's oceans and fields – as
utterly sacred places – most befitting
ploughing – with my eyesight – with
my mind – and – moaning with their unfathomable heart's desire – tilled
ready for seed – through
white from wakefulness – striving

I've never left the insatiable world-tailoring
scissors open – for fear I might
be – myself – perpetual
prey to their gluttony – or
between their iron lips – I might urge them to utter
what would ill beseem me – from my undeniably
immoderate and impudent liking – in my unthoughtfulness
they might give birth – mere world inceptions – to monsters grounded
on stubs – featherbrained blind
dumb – deaf and
grumpy

what other fresh things could I add – to
the rivers' meanderings? – they're not in want
of my voicing – to amend
– from time to time – the whereabouts of their
slithering body – lest their waters get benumbed – their
holy deltas – lest they allow themselves to be infested by
the pixies' diseases – now shrewd – now
dolefully singing – in the night
of unrest

what could I advocate in front
of the peoples – silently – moving – in
and behind God's shadow – listening
night after night – the Heaven of the fixed stars – to
know – the following day – the prays to encounter
the herds of their deeds ?

abiding – as if under the moon's
dewfall – under the sweat of my brow in afternoons
and learning how to step into the twilight : this is the sole sermon to preach
worthwhile and blissfully suited
for my bones – adrift in the skies
for my bones – pervaded
by holy air and unheard-of seraphic songs – my bones over
which – once in a while – there wondrously relishes
as the rise of a renewed world – a
flower

English version by **GABRIELA PACHIA, Timişoara/ROMÂNIA**

***

despre principii

DACĂ NU TE-A ÎNVĂŢAT NIMENI, ÎNVAŢĂ DE LA NATURĂ!

Arunci o piatră într-o apă liniştită şi atunci vezi cum cercuri, cercuri se nasc din materia lovită şi se depărtează, anunţând, parcă, întreaga suprafaţă a apei că, cineva, ori ceva, a deranjat, a spulberat liniştea materiei. E ca o îngrijorare

care se propagă din loc în loc, din aproape în aproape, care se şopteşte ori chiar se strigă (dacă impactul a fost prea violent) tuturor *suratelor*. Din acest fapt simplu, olandezul Huygens a enunţat un principiu care-i poartă numele, pe care lumea l-a cunoscut dintotdeauna, dar pe care nimeni nu l-a transpus în vorbe, ori tratate, până la el.

Uneori, dacă-ţi continui, aberant, dorinţa de a fi călău şi continui să arunci, fără încetare, piatră după piatră, natura îţi întoarce, fără nicio urmă de regret, pedeapsa...asta pentru că undele se pot reflecta ori interfera. Iar dacă perturbaţia provine de la aceeaşi sursă, undele simple, elementare, coerente, se pot construi într-o undă şi mai puternică, mai ales dacă *suratele* sunt pe aceeaşi *frecvenţă*. Atunci energiile se adună, rezultând un val ce te poate mătura, din locul tău de pe mal, pe care tu l-ai presupus sigur.

Aşadar, trecătorule, dacă întâlneşti o apă liniştită, mulţumeşte-te să-i contempli strălucirea, dacă-ţi place, iar dacă nu...treci mai departe: **<u>niciodată nu poţi şti când se naşte un tsunami</u>**!

...**ORICUM AR FI...NICIODATĂ NU ARUNCA CU PIETRE (...cel puţin, NU primul!) –** ...te sfătuieşte, prieteneşte,

prof. **ELLEN POPOVICI**, C.T. „***Gh. Balş***”-Adjud/**ROMÂNIA**

***

un elev “năcăjit”

…Îîîhhhh…Iiiiaaahhh! Să mă întind mai bine şi mai cu spor: în sfârşit, parcă ar fi ceva ce aduce a primăvară! Copacii dau drumul la floricele, soarele străluceşte (parcă şi-ar rânji colţii la mine!), numai bine se chiuleşte (…alţii, alţii! - că eu m-am făcut un băiat cuminte, ce nu s-a văzut, nici în cer, nici pe Pământ!) etc. etc. etc. Şi, tocmai acum, turbatul de prof de Română ne anunţă că, peste două săptămâni, vrea să ne vadă caietul cu lecturi suplimentare…! Păi, şi eu aş vrea s-o fi văzut pe doamna bibliotecară, până acum, măcar o dată…Când mergeam să împrumut cărţi, la bibliotecă, ea, doamna…parcă ar fi fost ninja: dispărea din orizontul “viziunilor” mele! O fi fost lipită, undeva, de tavan…cu glugă neagră, sutană neagră, pocnitori, şurie între dinţi şi între nări şi…mă rog, tot tacâmul!

…Am întrebat pe cineva care cunoaşte mai bine “trebile” şcolii noastre: nu, nu - cică nu e pe tavan – cică doamna directoare i-ar fi încredinţat sarcini cu mult mai înalte, decât aia de a-mi împrumuta mie cărţi (…probabil, ambasadoare în SUA, ori în China!). “***Dar…bibliotecară mai e?***” – întrebai eu, cam fâstâcit de emoţia măreţiei momentului şi a persoanei de care se făcea vorbire. “***Da, bă, sigur că figurează ca bibliotecară - dar ce, eşti surd? Doar ţi-am zis că directoarea a considerat că vrednică este bibliotecara noastră ŞI de misiuni mult mai înalte…extraterestre, de o mega-cultură…ce n-a văzut Parisul!***”

…Aaha…mda, ce să mai zic? Eu aş fi dorit doar să-mi împrumute nişte biete cărţi…Dar, dacă-i aşa de vrednică şi fără pereche, asta e! Doar că misiunile ei “***hiper-mega-super-culturale***” îmi vor produce mie o…hemoragie gravă, în catalog, la Română…! Deh! Asta e, când ai, în şcoală, genii extraplanetare, pe post de… bibliotecari…!

Semnat: **Caută-mă!**

***

umor…foarte (prea!) uman

Recent, a fost efectuat un sondaj de opinie în Italia, în care întrebarea era:

"Credeţi că sunt prea mulţi străini în ţară?"
Rezultatele au fost după cum urmează:
- 20% dintre respondenţi au spus "Si";
- 10% dintre respondenţi au spus "No";
- 70% dintre respondenţi au spus: "Ei, pe dracu".
***
Directorul către adjunct:
- Eşti venit abia de un an şi ai reuşit să parcurgi toate treptele ierarhice de la simplu muncitor până mi-ai devenit adjunct. Ai rezultate foarte bune. Felicitări!
- Mulţumesc, tată!
***
Iese şeful companiei din biroul său şi strigă în gura mare:
- Eu am spus să nu vă văd fumând, în timpul orelor de lucru!
La care un muncitor, iritat, răspunde:
- Dar cine a spus că noi lucrăm?
***
- În ce moment, într-o dispută, ia naştere adevărul?
- Atunci când în dispută se implică şeful!
***
Hai, dom'ne, 75 de euro pe noapte la acest hotel?! Nu aveţi nicio reducere?
- Ba da, dar atunci trebuie să vă faceţi singur patul.
- Nici o problemă, perfect!
- Ok, 40 de euro şi aveţi aici nişte cuie şi lemnele...
***
Bulă, la reuniunea de 20 de ani, se adresează foştilor lui dascăli:
- Stimaţii mei profesori, mă tot frământă o întrebare: chiar atât de imbecil eram, de mă tot lăsaţi corijent?
- Vaaai, se poate, domnule ministru?
***
Doi ciobani
Un cioban îl întreabă pe celălalt:
- Cum se spune, măi, funicular sau furnicular?
- La ce?
***
Ce mai face...
- Ce mai face bărbatul tău?
- Ce-i spun eu.
***
Înger
Două femei stau de vorbă pe o bancă, în parc:
- Soţul meu - spune una - e un înger!
- Al meu încă mai trăieşte! ofteaza cealaltă.
***
Cineva bate la porţile raiului.
Sf. Petru deschide şi vede un jucător de fotbal.
- Tu cine eşti ?
- Sînt jucător în echipa naţionala a României.
- Şi cum de ai nimerit poarta ?
***
De ce, în Scoţia, în fiecare castel, se află cîte o stafie?
Este mult mai ieftină decât un sistem de alarmă.
***
Un scoţian, întîlnind un doctor şi fiind cam răcit, s-a gîndit că e momentul să profite de întâmplare şi să obţină o consultaţie gratuită:

- Dumneata, doctore, ce faci cînd eşti răcit? întreabă scoţianul.
- Tuşesc, răspunde medicul.
***
Un scoţian ,împreună cu soţia şi copilaşul, merg la un concert de muzică clasică. Plasatoarea îi spune:
- Dacă cumva copilaşul zbiară, trebuie să părăsiţi sala. Bineînţeles banii pentru bilete îi veţi primi înapoi...
Către sfîrşitul concertului, scoţianul i se adresează soţiei:
- Mai e mult?
- Cîteva minute doar....
- Bine, atunci smuceşte-l un pic pe junior.
***
Un romancier la modă primeşte următoarele rînduri de la un admirator scoţian:
"Ultima dv.. carte mi-a plăcut atît de mult, încat eram gata-gata s-o cumpăr!"
***
Câinele
- Intră Natan, intră, nu-ţi fie frică. Câinele e castrat.
- Da', ce, mie îmi e că mă violează? Mie îmi e că mă muşcă.
***
Mititeii
Haim şi Moshe şi-au deschis restaurante. La Haim e coadă zi şi noapte la mititei, iar la Moshe - faliment.
- Măi Haim, spune-mi şi mie, cum faci tu mititei, că la tine lumea dă buzna şi la mine nu calcă nimeni.
- Păi cum să-i fac, jumătate carne, jumătate rahat.
- Ah, tu pui şi carne.
***
O fi ştiind doamna ceva?
Doamna Şmilovici îşi atârna rufele pe frânghie, când clevetitoarea ei vecină s-a apropiat de ea şi i-a spus:
- Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, dar gurile rele susţin că soţul dumitale se ţine după fete. La vârsta lui! Are şaizeci şi cinci de ani, nu-i aşa?
- Da, are şaizeci şi cinci de ani. Ei şi ce dacă aleargă după fete? Şi câinii aleargă după maşini. Şi când prind câte una, parcă pot să şofeze?
***
Ceartă
Rifca îl apostrofează pe Moişe:
- Unde aţi fi fost dacă n-ar fi existat femeia.
- Cum, unde? În Paradis!
***
La judecata de apoi
Băiatul rabinului s-a creştinat. Cineva i-a reproşat rabinului: - Cum ţi-ai lăsat băiatul să se creştineze? Când ai să ajungi în ceruri, ce-ai să-i spui lui Dumnezeu? - Am să-i spun: "***Doamne, şi fiul dumitale***?!"
***
…DE PUS PE GÂNDURI…!
-O anecdotă în care nici ascultătorii, nici povestitorii, nu înţeleg ce se întâmplă, se numeşte roman psihologic.
***
-Viaţa se compune din zilele pe care le ţii minte, nu din zilele care au trecut.
***
-Dacă n-ar pune întrebări, copiii n-ar afla niciodată cât de puţin ştiu părinţii.
***
-O ţigară scurtează viaţa cu o oră, o sticlă de votcă o scurtează cu trei, iar o zi de muncă… o scurtează cu opt!
***
-Între primul şi al doilea pahar, e destul timp ca să mai bei vreo şase.
***
-Un semn rău de tot e când îţi taie calea o pisică neagră cu căldările goale.
***
-Ignoranţa e de trei feluri: când nu ştii nimic, când ştii numai prostii şi când ştii ce nu trebuie.
***
-Ce este un pesimist? Un optimist bine informat.

***

- Nu poţi îngenunchea un popor deprins să se târască...

(la constituirea acestei rubrici au contribuit: **ELLEN POPOVICI**, **MIRCEA DINUTZ**, **EUGEN EVU**)

***

ultima oră/ultima oară

TRĂDARE, NESIMŢIRE, PROSTIE, TICĂLOŞIE…SAU, DIN TOATE, CÂTE CEVA?

CEREM PEDEAPSA CU MOARTEA, CEL PUŢIN PENTRU TRĂDAREA DE ŢARĂ!

…Se aud tot mai des voci, strigând, înăbuşit (din păcate...): „***S-o ia naiba de democraţie! Până şi o dictatură militară ar fi mai bună! Dispărem, am dispărut, deja! – ca popor, ca stat, ca ţară! Tot s-a zis că vom deveni colonia bogaţilor lumii, care-au creat, artificial, CRIZA MONDIALĂ, pentru a-şi împărţi ultimele bogăţii şi energii ale Planetei... – ...dar acum, chiar am ajuns SCLAVI***!"

...Este Postul Paştelui, ar trebui să fim ipocriţi/făţarnici şi să vorbim despre..."**iepuraş**" (că mieii cei nevinovaţi, oricum, sunt masacraţi, de turma-**gloată nesimţită**!) – dar „**iepuraşul**" este un animal dăunător pădurilor patriei, nu-i aşa? Nu la fel ca noi, nu la fel ca politicienii de stânga-dreapta, nu cât invadatorii străini... – dar, oricum, o infimă contribuţie la căderea copacilor (**în loc să-i lase să moară în picioare!**) are şi el, sărmanul...!

...Spune Părintele Ilie Cleopa: „***Mai-marele sinagogii, invidios că Iisus a vindecat o femeie de neputinţă, mâniat, chipurile, din rîvnă pentru cinstirea sîmbetei, şi-a ascuns zavistia şi făţărnicia sa, striga*** *<<Şase zile sînt în care se cade a lucra. Deci în acele zile venind, vindecaţi-vă, iar nu în ziua sîmbetei>>* (Luca 13, 14).

Vedeţi, fraţii mei, ce zavistie şi făţărnicie acoperită? Vedeţi ce viclenie ascunsă, sub rîvna pentru lege? Oare credea el cele ce zicea? Oare erau în mintea şi în inima lui cele ce avea pe buzele lui? Zavistia stăpînea pe acest om, nu rîvna pentru cele sfinte. Oare nu ştia el că Dumnezeu a rînduit sîmbăta ca încetare de lucrul mîinilor, iar nu încetarea lucrării faptelor bune şi, mai ales, vindecarea unei femei bolnave? <<Făţarnicilor>>, i-a răspuns Domnul, <<oare în ziua Sabatului nu-şi dezleagă fiecare din voi boul sau măgarul de la iesle şi-l duce de-l adapă? Dar femeia aceasta, care este o fiică a lui Avraam şi pe care Satana o ţinea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua Sabatului?>>"

…Şi Însuşi Iisus Hristos însuşi combate, cu infinită greaţă, **FĂŢĂRNICIA** (Matei, 23/25-38): "***Vai vouă, cărturari şi farisei făţarnici!, că daţi zeciuială din izmă, din mărar şi din chimen, dar aţi lăsat părţile cele mai grele ale legii: dreptatea, mila şi credinţa; pe acestea trebuia să le faceţi, fără ca pe acelea să le lăsaţi; călăuze oarbe, care strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila!***

Vai vouă, cărturari şi farisei făţarnici!, că voi curăţiti partea din afară a paharului şi a blidului, dar înlăuntru ele sunt pline de răpire şi de ne'nfrânare! Fariseu orb!, curăţă'ntâi partea dinlăuntru a paharului şi a blidului, pentru ca şi cea din afară să fie curată!

Vai vouă, cărturari şi farisei făţarnici!, că semănaţi cu mormintele văruite, care se arată frumoase pe dinafară, dar înlăuntru sunt pline de oase de morţi şi de toata necurăţia.

Aşa şi voi, pe dinafară vă arătaţi drepţi oamenilor, dar pe dinlăuntru sunteţi plini de făţărnicie şi fărădelege.

Vai vouă, cărturari şi farisei făţarnici!, că voi clădiţi mormintele profeţilor şi le împodobiţi pe ale drepţilor şi ziceţi: Dac'am fi fost noi în zilele părinţilor noştri, n'am fi fost părtaşi cu ei la sângele profeţilor!; aşa încât voi înşivă mărturisiţi că sunteti fii ai celor ce i-au ucis pe profeţi.

Dar voi aţi umplut măsura părinţilor voştri!

Şerpi, pui de vipere, cum veţi scăpa de osânda gheenei?
De aceea, iată că Eu trimit la voi profeţi şi înţelepţi şi cărturari; dintre ei veţi ucide şi veţi răstigni, dintre ei veţi biciui în sinagogile voastre şi-i veţi prigoni din cetate'n cetate; ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat ce s'a vărsat pe pământ, de la sângele dreptului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Berechia, pe care l-aţi ucis între templu şi altar.
Adevăr vă grăiesc, veni-vor acestea toate peste neamul acesta!
Ierusalime, Ierusalime, care-i omori pe profeţi şi-i ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine, de câte ori am vrut să-i adun pe fiii tăi aşa cum îşi adună cloşca puii sub aripi, dar voi n'aţi vrut.
Iată, vi se lasă casa pustie!
Că vă spun Eu vouă: De acum nu Mă veţi mai vedea, până când veţi zice: <u>Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului</u>!"
…Noi, cel care scriem cele de mai jos, nu ne îngâmfăm şi nu ne credem decât ceea ce şi suntem: un fir de nisip, dar un nisip provenit dintr-o piatră care strigă, în locul multor oameni, cărora li-i mai comod să tacă, decât să mărturisească, cu glas tare, Adevărul…: "***Dacă voi veţi tăcea şi veţi rămâne nepăsători, atunci pietrele vor striga»*** *(***Teodor Studitul**, ***Epistola II, 81)***.
…Deci, mai jos nu veţi auzi cântări suave de îngeri şi nu veţi vedea poezii despre păsările şi muguri înfloriţi…deşi, dacă strigătele noastre de alarmă vor trezi pe cei mulţi, probabil că veţi avea şi şansa de a mai auzi cântând păsări, precum îngerii, prin copaci ai pământului românesc, copaci neprefăcuţi în pulberi şi scrum…şi veţi putea să răsuflaţi întru mireasmă, iar nu să fiţi chirciţi de focurile otrăvurilor, pe care vi le pregătesc demonii zilelor noastre (demoni sfidători şi care, din pricina egoismului nostru, a lipsei noastre de reacţie vital-spirituală şi a pasivităţii sinucigaşe - …poate devenită, între timp, **prostie-sadea**!... - …da, cum ziceam: din pricina pasivităţii multora dintre noi, tupeiştii diavoli cu pricina s-au instalat …drept sub nasul nostru!).
…Aţi înţeles, ori măcar bănuiţi, că vom vorbi, mai jos, despre uşurătatea vinovată, cu care acceptaţi (cel puţin, până acum!) să dispară pământ românesc, de sub tălpile românilor…
OAMENI CARE VĂ CREDEŢI NORMALI ŞI BUNI – NU SUNTEŢI DOAR COMPLICII UNUI FURT ORIBIL ŞI TERIBIL DE GRĂBIT, AL UNOR SUBSTANŢE CHIMICE, AMESTECATE ÎNTRE ELE ŞI ALCĂTUIND … "*PĂMÂNTUL AGRICOL*" (?!)… - FURT ORDONAT DE PE LA "*MESELE DE PUCIOASĂ*" ALE LOJELOR IUDEO-MASONERIEI UNIUNII EUROPENE – NU! VOI AŢI DEVENIT, PRIN TĂCERE ŞI ACCEPTARE TACITĂ, <u>ACTANŢII CRIMEI COSMICE, PRIN CARE I-AŢI MAI ÎNJUNGHIAT ŞI I-AŢI MAI RĂSTIGNIT O DATĂ PE SFINŢII ROMÂNI, PE MARTIRII, PE VOIEVOZII ŞI PE TOATE OŞTIRILE LOR DE RĂZEŞI-CAVALERI - …DE ŢĂRANI, CU COASE ŞI TOPOARE – …OŞTIRI CARE ŞI-AU AMESTECAT SÂNGELE LOR PROPRIU, DE SFINŢI MUCENICI, CU ACEST PĂMÂNT…!!!</u>
NU, ACEST PĂMÂNT NU ESTE INCOLOR, INODOR, INSIPID, NU ESTE "*SOL*" DE LABORATOR… – …CI ESTE O TEMELIE, <u>AL CĂREI TEMEI ESTE URZIT ŞI ÎNCHEGAT, JERTFELNIC, PRECUM CEL AL MÂNĂSTIRII MEŞTERULUI MANOLE</u>, CU/DIN SÂNGELE MARTIRILOR CELOR SFINŢI – MUŞATINI, BASARABI, BRÂNCOVENI, CRAI ŞI "*CRĂIŞORI*"…DAR ŞI CU ACELA AL GLOATELOR DISPERATE, DAR (CU PIOŞENIE!), TERIBIL DE ACTIVE, ILUMINATE DE SFÂNTUL DUH, SĂ LASE "*URMAŞILOR URMAŞILOR*" LOR, "*ÎN VECII VECILOR*", MOŞTENIREA SFÂNTĂ ŞI LUMINATĂ A UNEI …PATRII!
…Aici au închegat/urzit pământul, cu/din propriul lor sânge, oşteni trimişi de Hristos-Dumnezeu, din străvechime şi până la Mărăşeşti-Mărăşti-Oituz, până la Caşin, Bogdăneşti, Boiţa, Cârţa, Daia primului război mondial…până la Oarba de Mureş, Crăciunelu de Jos, Moisei, Prundu Bârgăului, ori Careiul celui de-al doilea război, întru apărarea de Satanele Lumii, din Est, ca şi din Vest…!
…În acest război, de sute grele de ani: Voievod Luminat sta, prăbuşit şi răstignit, pe aceeaşi Cruce, cu Ţăranul Aureolat… - …Boier căzut, cu sânge amestecat cu cel al Răzeşului Ales de Dumnezeu, pentru a da război crâncen, amândoi, Satanei!!!
…Iată ce nu se mai vede azi, **<u>iată Metafizica Pământului Românesc</u>** - pe care mai bine îl laşi pârloagă, dacă, pe pârloagă, clădeşti **BISERICA DE AMINTIRE A DUMNEZEULUI NEAMULUI ROMÂNESC!!!**
Dar nu te rabdă Sfântul Dumnezeu să laşi pârloagă…<u>DEGEABA</u>!!!
…De aceea, acuzăm, deopotrivă:
1-politicieni, guvernanţi de după 1989 (CEAUŞESCU A FOST UN GOSPODAR DESĂVÂRŞIT, AL GLIEI!!!),
2-laolaltă cu "***norodul cel prost***"/"***prostimea***" (cum o numesc cronicarii!) – îi acuzăm nu doar de nesimţire şi de lăcomie oarbă, ci şi de **<u>TRĂDARE FAŢĂ DE DUHUL NEAMULUI ROMÂNESC</u>**!

Acuzăm, pe toţi cei care puteau să **NU** fie şi rămână ignoranţi (slavă Domnului, cât e de proastă Şcoala Românească de azi, pregătită, de Iudeo-Masoneria Internaţională şi Autohtonă - **pentru Masacrul Final al Memoriei!** – …totuşi, încă mai conţine, într-însa, oameni cu râvnă spre Memorie…din păcate, Slujitorii Credincioşi Altarului Duhului Românesc sunt azvârliţi/izgoniţi, cu scuipaţi, din Templul Luminării Duhului, nu doar de şefii lor ierarhici, ci şi de gloata de tineri, "***ieniceriţi***", de statul masonizat, spre încăpăţânarea întru ignoranţă şi libertinism!!!) – **DE CIOCOISM GENERALIZAT**!!! Nici guvernanţi, nici "***Opoziţie Politică***" – dar nici măcar ţăranii MANELIZAŢI – nu mai vor să muncească Pământul Sfânt!
"Jupânul" iudaic, Băsescu (alături de co-religionarul său, provenit de la SIE! – M.R.U.!!!) pot să comande nu doar să ne părăsim ţara-PATRIE – ci şi să ne azvârlim în fântână! Dar, un neam zdravăn la cap, îi azvârle **pe EI** (pe…"Jupânii"!), în fântână, şi-şi continuă traiul firesc, trudind şi câştigându-şi pâinea, cinstit şi onorabil, din sudoarea frunţii, sudoare chemată să se închege, drept TEMEI Sfânt, pământului muncit…**NU**! Taţii şi mamele "***manelizaţi/manelizate***" ale multor români, goliţi/golite de orice urmă de conştiinţă a apartenenţei la acest PĂMÂNT, îşi îndeamnă copiii să părăsească România, ca să realizeze…o "***viloacă***" mai mare decât a vecinului întors din Italia, şi un "***merţan***" mai tare decât al vecinei…
NEO-CIOCOI de SAT!!!
…Cu ce preţ? Îmi zice o vecină, care a fost şi-n Italia, şi-n Israel: "***Nu zic, aveam ce mânca, dar nu aveam dreptul să mă uit în ochii ei*** (n.n.: proprietara casei***), trebuia să-i zic <<STĂPÂNĂ, sărut mâna!" - şi…chiar să i-o sărut***…" Altul, dus la italieni şi la greci: "***Te plătea de patru-cinci ori mai puţin decât pe cei de-un neam cu ei. Dacă făceai scandal, pe plată – apăreau, ca din pământ, carabinierii, şi ţi-o cam furai…!***"
Renunţarea completă la demnitate, onoare, mândrie, "***patriotism***" (?!)…CUVINTE FĂRĂ NICIUN SENS/DESEMANTIZATE. Pentru aceşti "***desperados***" de România, care au uitat că "***mă-sa***" i-a născut pe lut, nu în BMW, ori în AUDI…
…Doar speranţa (deseori, deşartă!) că s-or întoarce, în sat, cu "***merţanul***"…la mâna a 14-a!!!
…Au uitat istoria? Nu, şi-au uitat pe propriii părinţi şi pe propriii bunici/strămoşi!!! Şi au devenit nişte jalnici "***zombies***"!!!
…Acum, ce-a zis Coşbuc pe la finele veacului al XIX-lea se potriveşte nu doar pentru (vorba Aminului!) "***grecotei cu nas subţire***", ori pentru "***bulgăroi cu ceafa groasă***" – ci pentru 85-90% dintre locuitorii României**: AU AJUNS CIOCOI PRIBEGI ŞI NĂUCI ŞI DISTRUCTIVI** (nedrepţi cu alţii, precum sunt nedrepţi şi faţă de propriul lor statut ontologic!), **ÎN PROPRIA LOR ŢARĂ**!!!
…Altădată, Pământul Metafizic Românesc ("***O, pentru morţi şi-al lor prinos***
Noi vrem pământ!" sau: ***"Orfani şi cei ce dragi ne sunt/De-ar vrea sa plânga pe-un mormânt, /Ei n-or şti-n care şanţ zăcem, /Căci nici pentr-un mormânt n-avem/Pământ - şi noi creştini suntem!/Şi vrem pământ!***) însemna o Obsesie Mistică Imperial-Hristică, însemna **Culmea Mistică a Identităţii şi a Idealului Ţăranului Curat CREŞTIN**!!!
…Azi…vai şi-amar!!!
…Nu doar Băsescu ne batjocoreşte elita de Duh, Autentic Românească - ci toţi ciocoii manelizaţi şi mancurtizaţi, ai României, de la ţăran la târgoveaţa "***cocoş-neaţă***" şi **ŢOAPĂ** (…de ce? - pentru că…autenticii intelectuali sunt nişte "***calici nenorociţi***", care merg pe jos, nu… în "***merţane***"!) batjocoresc tot/orice ţine de Duh, de Cultură, de Lumină! Toţi Ciocoii vor "***maşină tare***", "***grătar americănesco-ţigănesc"/"BARBECUE"*** (de pârjolesc toată iarba câmpiilor şi pădurilor, de parcă ar fi trecut pe-acolo nu …români, ci mongolii lui Timur Lenk! - … şi…"***vilă cu piscină***" - **CULMEA IDEALULUI…ŢIGĂNESCO-ROMÂNESC**!!!
…De aceea, se petrece, de ani de zile, înstrăinarea pământului, munţilor, apelor, câmpiilor româneşti – iar românii…**RÂGÂIE A NEPĂSARE ŞI A SATISFACŢIE (LA NIVELUIL VISCERELOR…!)**.
…Doamne, Hristoase-Mântuitorule, ne-ai dat prea multe, unor "***slabi de înger***", cum suntem noi, şi, plini de binecuvântarea ta nemeritată…RÂGÂIM!!!
…Iată cum se prezintă situaţia noastră, vis-à-vis de cei care ştiu să preţuiască pământul, pentru că…ACASĂ NU-L PREA AU! Olandezii, danezii, israeliţii, irlandezii, italienii…
…Mergeam cu trenul, prin 1993, cu un amic neamţ, care fusese colegul nostru de bancă, la liceul unde învăţasem, în Gura Humorului – şi numai ce auzim nişte strigăte cumplite (păreau înjurături!), într-un soi de nemţească: un pasager, pe culoar, gesticula, arătând pe fereastră…"***Ce zice, măi, nebunul ăla - poate tu-l pricepi…?!***" – i-am dat ghes amicului meu, neamţul. Ăsta, după ce a ascultat cu atenţie, a zis: "***Dacă-l pricep eu bine, că olandeza e un soi de germană sughiţată, ăsta ne înjură că, cică, am fi nebuni, de lăsăm pârloagă aşa pământ, să-l pui pe pâine – …pe când la ei, ca să câştige fiecare metru de pământ fertil, pentru poldere – au asudat, din greu, scoţând, cu morile de vânt, pământ nisipos, de pe fundul Mării Nordului…şi l-au îngrăşat cu propriile lor excremente***…"

Olandezul nu exagera cu nimic, avea perfectă dreptate! Nu ne-am arătat şi nu ne arătăm lumii (în continuare!) ca o naţie zdravănă la cap, în ce priveşte **Păzirea şi Îngrijirea Grădinii Maicii Domnului**…!!!
"România, vândută străinilor cu hectarul. Terenul arabil, de 50 de ori mai ieftin decât în Olanda – de Mihai Gonţiu **–** pe **www.incont.ro,** din 19 august 2011.
La Bârlad, in judeţul Vaslui, nişte oameni de afaceri din Israel au investit 3 milioane de euro în 23 de hectare de teren, pe care au ridicat sere pline ochi de legume.
<<Toată suprafaţa era în paragină. Au investit în ridicarea acestor sere, în diferite utilaje agricole. Au cumpărat terenurile de sub sere>>, a declarat Iulian Goldslegher, reprezentantul investitorilor.
Zilnic, pe poarta unităţii ies, acum, zeci de tone de roşii cherry, vinete şi fructe. Lesne de înţeles că şi profitul e pe măsură.
In centrul ţării, la Gârbova de Sebeş, un concern germano-olandez vrea să amenajeze cea mai mare fermă de vaci din Transilvania. Ca să aiba cum să hrănească miile de cornute, străinii au cumpărat, în plină criză, 18 hectare de teren.
In vestul ţării, în localitatea Ianosda din Bihor, cât vezi cu ochii sunt numai culturi de porumb, soia, rapiţă, floarea soarelui şi grâu. Le aparţin unor olandezi, care au investit în urmă cu 4 ani, 2 milioane şi jumătate de euro în teren.
Dacă în acest moment în Romania preţul unui hectar de pământ arabil variază între 1.000 şi 2.000 de euro, în Olanda ajunge şi la 50.000 de euro. Şi în Danemarca este scump: 28.000 de euro, iar în Marea Britanie 17.500!
(...)Cei mai mari investitori străini în România sunt italienii şi olandezii.
In prezent, România are peste 12,5 milioane de teren agricol, 9,4 de milioane de hectare fiind arabil, iar in jur de un milion de hectar este nelucrat, dupa datele cele mai recente ale Ministerului Agriculturii. (…)
Eduardo Gomej a renuntat la plantatiile de masline de langa Lisabona. In Campia Portugaliei, o ferma nu are mai mult de 2 hectare.
Aici insa a arendat si cumparat zeci de mii de hectare de grau, porumb, orzoaica, rapita sau floarea-soarelui in satele Balaciu, Ciochina, Albesti, Huesti, Luciu, Vladeni si Facaeni.

Portughezul a adunat pana acum 17.500 de hectare numai in judetul Ialomita. A venit in Romania cu 2 tinte clare: sa scoata bani din pamantul romanesc si sa castige toate meciurile cu edilii locali.
Cu 200 de angajati, 100 de cai si 400 de tractoare, Eduardo produce 450 de mii de tone de floarea-soarelui si de rapita. Cu asa productie umple de trei ori pe an silozul de la cea mai mare fabrica de extractie a uleiurilor vegetale din Europa de Sud-Est, deschisa saptamana trecuta. Tot niste portughezi au pus la cale aceasta investitie de 93 de milioane de euro.
Statul castiga din impozite, dar si comunitatile locale au dat de bani. Spre exemplu, primaria din Lehliu Gara se alege cu 1 milion si jumatate de euro din fabrica portughezilor. Bani buni pentru canalizare, apa, gaz, curent.
In prezent, peste 500 de mii de hectare de pamant sunt cultivate de portughezi, francezi, italieni si danezi. Se pregatesc si investitorii din Qatar sa produca in Romania un milion de tone de orz pe an. Agricultorii nostri reusesc deocamdata sa produca doar 600 de mii de tone.
(…)Institutul pentru Cercetarea Politicilor Alimentare (IFPRI) estimeaza ca in ultimii cinci ani tarile sarace au vandut intre 15 si 20 de milioane de hectare de teren arabil, o suprafata egala cu cea pe care Franta o dedica agriculturii, cu o cincime din terenul agricol al Uniunii Europene sau cu intreaga suprafata a statului Uruguay, scrie The Guardian.
In ultimii trei ani, au avut loc 180 de astfel de tranzactii, organizatia non-guvernamentala Oxfam raportand ca cel putin 120 de fonduri de investitii sau de pensii, corporatii multinationale din sectorul agricol si chiar banci de investitii de pe Wall Street sunt interesate de plasamentele in teren agricol in strainatate.
(…)Amenzile pornesc de la 200 de lei pe hectar anual şi ajung la 400 de lei. Astfel, pentru primul an, în care proprietarul nu îşi lucrează terenul, sancţiunea este de 200 de lei pe hectar, în al doilea an de contravenţie, suma urcă la 300 de lei, iar în al treilea, ajunge la 400 de lei.
Suprafaţa arabilă a ţării este de 8,4 milioane de hectare, potrivit declaraţiilor ministrului Agriculturii, Valeriu Tabără, ceea ce înseamnă că 1,26 milioane de hectare (15%) sunt nelucrate.
Şi Dacian Ciolos, comisarul european pentru Agricultură, spunea recent că agricultura este o investitie strategica şi că, pe termen lung, este una mai bună decât un centru comercia, de exemplu".
…Păi, măi, trădătorilor de ţară, traseistule Valeriu Tabără şi "***rrrromânule***" …Cioloş – pe de o parte, vă auto-acuzaţi: ştiţi că "***agricultura este o investitie strategică***" – dar nu faceţi **ABSOLUT NIMIC, PENTRU**

OPRIREA HEMORAGIEI PĂMÂNTULUI ROMÂNESC, PENTRU APĂRAREA PĂMÂNTULUI METAFIZIC ŞI A PĂMÂNTULUI-CA-IZVOR-DE-VIAŢĂ!!!

Deh, FACEŢI …STRATEGIA DUŞMANULUI, DACĂ N-O FACEŢI PE-A NOASTRĂ!!!

…Cu ochii noştri am văzut, încă din anii 1993-1994-1995, pe rampele gărilor Paşcani, Roman etc. (atunci când ne vizitam părinţii…), cum mii de tone de grâu se înnegreau, în ploaie şi zloată, ne-preluate (măcar spre încurajarea producătorului!), de către **STATUL ROMÂN**!

…Domnule "***belingher***" şi hingher (fost "**vetrist**", fost "**peunerist**", fost "**pesedist**", fost…orice, la Comanda Majorării Comisionului - …din Turcia, din Italia etc. etc. - …acum, ajuns "**uneperist**", Salvator al Patriei, ooohhh!) al Agriculturii Româneşti, Valeriu Tabără: de ce dai amenzi, în loc de ajutoare?

…Am văzut, cu ochii noştri, încă din februarie 1990, în vitrinele alimentarelor din Adjud, cum se vindea…**MĂMĂLIGĂ LA PACHET, din Italia**!!!

Cui? "***PATRIEI MONDIALE A MĂMĂLIGII***"!

Apoi, **PÂINE DIN TURCIA, DIN DEŞERTUL ANATOLIEI**!!!

Pentru un comision modest, orice ministru român şi-o vindea (şi nu conteneşte să caute cumpărători nici azi!) şi pe "***mă-sa***", nu doar…"**Agricultura Românească**"!

…**DE CE AŢI DESFIINŢAT C.A.P-URILE**, domnule "***inginer hidrotehnist***" Ion Iliescu? Aceste cooperative există şi în Israel, şi se numesc "**kibuţ**"-uri (EXTREM DE RENTABILE!!!), există şi în Elveţia, Franţa, Canada, SUA etc. etc. "***Întovărăşirile***" **nu erau/nu sunt primitive**, ci extrem de utile, ca să nu-l sileşti pe (mult pre) bătrânul/îmbătrânitul ţăran, obligat să-şi scoată calul din grajd, la arat, să se scârbească de munca pământului şi să creeze premizele sclifoselii "***noii generaţii***", devenită una de **paraziţi** şi **şmecheraşi…**care nu se spetesc decât sub biciul stăpânului străin (ca să nu moară de foame…că li-e ruşine să se-ntoarcă în ţară, "***la vatră***" - fără "***merţan"***, fără nimic…)!

Nu toţi oamenii sunt făcuţi pentru CARTE! Atunci, restul – **LA MUNCĂ**, pe tractor!!! Pierzi banii statului şi pe-ai părinţilor, dacă nu ai înclinaţie spre meditarea înţeleaptă şi cu folos, a paginii de carte…: **TRECI, ATUNCI, LA MUNCA (GREA, DAR SFÂNTĂ!) A CÂMPULUI!!!**

Iar Tu, STAT, nu mai da amenzi ticăloase - ci dă, escroc bătrân ce eşti…dă subvenţii, pentru seminţe, unelte, tractoare, motorină…!!!

…DE CE, **ROMAN-NEULADER PETRE**, AI STIMULAT DISTRUGEREA SISTEMULUI DE IRIGAŢII, DIN ROMÂNIA?! ERA CEL MAI ÎNTINS ŞI EFICIENT, DIN RĂSĂRITUL EUROPEI!!! Ceauşescu nu stătuse deloc degeaba!!!

…Cu ochii noştri, am văzut camioane întregi încărcate cu ţevi de la irigaţiile de stat – şi aduse, în primăvara lui 1990, pentru înlocuirea …ţevilor de la bucătărie…!

…ŞI TOT NEULANDER PETRE A DAT SEMNALUL "***PRIVATIZĂRII PE UN LEU***", A…"***MAMUŢILOR INDUSTRIALI***"!!! – …care produceau **enorm** (trebuia făcută, pe ici, pe colo, retehnologizarea liniilor de producţie!) – **iar acum îi îmbogăţesc, ENORM, pe străini**!!!

CRIMĂ ŞI TRĂDARE DE ŢARĂ!

… Dacă, dintre străini, se **"împământeneşte**" vreunul, ca proprietar funciar – **E MAI GRAV DECÂT DACĂ AR CĂPĂTA CETĂŢENIA STATULUI ROMÂN! NU MAI SCAPI DE EL, ÎN VECI!!!**

…La Gura Humorului, fraierii de voroneţeni şi-au vândut, pe nimica toată, MUNŢII LOR RĂZEŞEŞTI, **DE LA ŞTEFAN CEL MARE**!!!

DECI, **CU HRISOV ISCĂLIT DE UN SFÂNT!!!**

Au cumpărat acei munţi sfinţi tot felul de lifte păgâne: olandezi, danezi, norvegieni etc. Iar voroneţenii stau pe calea ferată, cu pancarta în gât, parcă cerşind - pentru…"***PENSIUNE***"!

Treabă de Păcală…

"… ***Investitorii arabi vor să cumpere teren agricol în România sau să se asocieze cu agricultorii români, ca sa preia cel puţin 70-80% din productie, a spus Adrian Radulescu, secretarul de stat în Ministerul Agriculturii, la emisiunea "După 20 de ani", difuzată duminica, de Pro TV.***

"Produsele agricole vor fi cumpărate de cei care au bani. Gândiţi-vă ce se va întampla în lumea arabă. Pe ei îi interesează o asociere cu agricultorii români pe termen lung şi o garanţie sigură că vor putea cumpăra acel produs", spune Rădulescu. Insă, investitorii se tem că, în cazul unei crize alimentare, România sau UE va bloca producţia în ţară.

Rădulescu mai spune că investitorii arabi doresc şi să cumpere terenuri agricole cu suprafeţe cuprinse, în medie, între 2.000 si 5.000 de hectare" **–** cf. **www.incont.ro,** din 8 mai 2011.

…Mda. Arabii, deci, ascultă, acolo, în deşertul lor, radioul, printre dune, şi au aflat de "***criza mondială***" alimentară (artificială, şi ea, precum toate crizele ultimilor 300 de ani…!) – iar românii, "***neam***"! Or fi surzit la suflet şi la minte, bre…!

…Dar ce dandana este în Ardeal, unde, se ştie, maghiarii fiind stăpâni, până în 1918 (DAR ŞI DUPĂ 1918 AU AVUT O INFLUENŢĂ NEFASTĂ!) – moşiile le aparţineau numai familiilor de grofi: alde Banffy, Bethlen, Kemeny, Urany, Wesselenyi…
IMBECILII ŞI CORUPŢII POLITICIENI ROMÂNI, DE LA PUTERE, DE SUB TOŢI CEI TREI PREŞEDINŢI (Iliescu, Constantinescu, Băsescu) au dat ungurilor (şi interpuşilor lor, ca reprezentanţi ai familiilor de grofi decedaţi, între timp…) aproape TOT PĂMÂNTUL ARDEALULUI, PRIN…"***RESTITUTIO IN INTEGRUM***"!!!
…ŞI, DE MULTE ORI, GUVERNANŢII TRĂDĂTORI ROMÂNI LE-AU DAT ÎNAPOI MOŞIILE URIAŞE – TOCMAI CRIMINALILOR HOTHYŞTI UNGURI …deşi legea zice…"***să nu!"***
…" ***In Ardeal s-au intors nobilii unguri. Multi dintre ei traiesc in Ungaria, Austria, SUA. Acestia au introdus notificari pentru recuperarea tuturor bunurilor detinute anterior instalarii regimului comunist – castele, palate, paduri, terenuri agricole. Potrivit unor studii aparute la Budapesta privind retrocedarile din Ardeal, o treime din Transilvania este revendicata de baroni, conti, duci maghiari, detinatori ai unor mari proprietati inainte de 1945, in special in zona centrala a Ardealului. Ei erau concentrati in judetele Cluj, Mures, Salaj, Bistrita, dar si in Maramures. Au aparut insa si numeroase cazuri de falsi mostenitori, cu documente fabricate, bastarzi care dubleaza cererile urmasilor legali sau mostenitori ai unor proprietati vandute inainte de 1945 din diferite motive***" – cf. românialiberă.ro, din 13 Aprilie 2007 – art. **O TREIME DIN ARDEAL ESTE REVENDICATA DE URMASII NOBILILOR MAGHIARI,** de COSTEL OPREA.
...Ce bine au făcut românilor boierii ăştia (unguri ori români!), pe care-i cocoloşesc guvernanţii noştri, prin dementa lege a lui „***restitutio in integrum***"?!

"***Voi sunteţi urmaşii Romei? Nişte răi şi nişte fameni!/I-e ruşine omenirii să vă zică vouă oameni!/Şi această***

ciumă-n lume şi aceste creature/Nici ruşine n-au să ieie în smintitele lor guri

Gloria neamului nostru spre-a o face de ocară,/Îndrăznesc ca să rostească pîn' şi numele tău... ţară!/La

Paris, în lupanare de cinismu şi de lene,/Cu femeile-i pierdute şi-n orgiile-i obscene,

Acolo v-aţi pus averea, tinereţele la stos.../Ce a scos din voi Apusul, cînd nimic nu e de scos?

Ne-aţi venit apoi, drept minte o sticluţă de pomadă,/Cu monoclu-n ochi, drept armă beţişor de

promenadă,/Vesteji fără de vreme, dar cu creieri de copil,/Drept ştiinţă-avînd în minte vreun valţ de Bal-

Mabil,/Iar în schimb cu-averea toată vrun papuc de curtezană.../O, te-admir, progenitură de origine romană!" – M. Eminescu, **Scrisoarea III**.

…Mda. Muuult bine şi folos a mai adus României, această clasă degenerată spiritual, deviată crunt, enorm - de la Misiunea Ei de Neam/Naţională!!!
Dar să-i vedem şi pe grofii ardeleni:
"<<***Baronul Urany si-a pierdut averea la poker. Avem acte prin care Tribunalul Regal constata juridic ca nobilul si-a jucat domeniul la carti>>, ne-a declarat primarul din Galgau. Mai mult, a adaugat edilul, baronul a fost declarat tradator de tara in 1945, sub acuzatia de colaborare cu Germania hitlerista. …Cazuri interesante intalnim in judetul Salaj. De exemplu, la Galgau, urmasii baronului Urany, care traiesc in Ungaria, isi cer inapoi proprietatile, adica fabrica de spirt, castelul, o moara, 8 hectare de teren agricol si cateva hectare de padure*** (…).
… „***Simon Bella revendica tot satul Rus din judetul Salaj. Domeniul Simon inseamna 300 hectare de pasune, 100 hectare de padure, o moara, cladiri, grajduri. Comisia locala a respins solicitarea. Motivul: <<Nobilul Simon a vandut tot in 1948, inainte de nationalizare. Cand au venit comunistii, acesta s-a speriat si a dat tot. A obtinut o suma buna si a plecat afara>>, ne-a declarat primarul din localitatea Rus. Mai mult, acesta a afirmat ca urmasul nu avea dreptul legal sa inainteze o notificare pentru ca nu este cetatean roman, ci cetatean german (...)Varul lui Simon Bella, Simon Lajos, a avut insa castig de cauza. El a introdus o cerere de revendicare in localitatea Poiana Blenchii, judetul Salaj. A cerut 400 hectare padure si 50 hectare de teren arabil. Le-a primit, desi primarul s-a opus. Edilul din aceasta localitate a declarat ca Simon Lajos ar fi falsificat acte. <<Asa-zisul mostenitor a prezentat la dosar doua certificate de nastere. Mai intai pe numele de Simon, apoi pe numele de Sabo. O data s-a nascut la Gherta Mica, alta data la Turt, amandoua localitatile din Satu Mare. Extrasul de carte funciara este falsificat. Acest extras este autentificat cu o stampila cu Partidul Micilor Proprietari si al Liberei Initiative>>, a spus primarul"*** – cf. **românialiberă.ro**, din 13 Aprilie 2007.
…" ***In curs de solutionare se afla dosarul de retrocedare a domeniului Wesselenyi, care se intinde in judetele Salaj si Satu Mare. Baronul Nicolae Wesselenyi a fost membru al Curtii Aulice Transilvane si membru al Camerei Magnatilor de la Budapesta. Spre sfarsitul vietii a incercat sa se impace cu romanii din Ardeal, dupa ce toata viata a militat impotriva drepturilor acestora (…)Dupa aparitia Legii 247/2005, familia Wesselenyi a introdus o notificare pentru recuperarea tuturor bunurilor. Comisia locala Jibou a decis retrocedarea castelului, unde acum functioneaza Palatul Copiilor. A fost respinsa insa restituirea gradinii botanice (care are o intindere de 4 hectare) ce imprejmuieste castelul deoarece este un domeniu de interes public, unde s-au facut investitii masive, in special in sere si cupole cu tehnologie de ultima generatie. Urmasii lui Wesselenyi si-au mai primit inapoi si castelul de la Mediesu Aurit (Satu Mare), unde interiorul este imbracat in aur, si domeniul din jur, reprezentand 50 de hectare de padure. Au fost retrocedate acestei familii si zeci de hectare de padure la Mirsid (Salaj). Urmasii mai revendica doua strazi din Jibou, pentru care Fondul Proprietatea va acorda despagubiri***"- cf. **romanialibera.ro**,
… ***Domeniul Teleki este unul dintre cele mai mari din Ardeal. Proprietatea a apartinut contelui Adam Teleki, membru in guvernul Ungariei in perioada hortysta. In 1945, Teleki a fost considerat tradator de tara, insa nu au existat acte care sa demonstreze exproprierea bunurilor sale. Mostenitorii contelui si-au revendicat bunurile, intinse pe mai multe judete: Maramures, Mures, Salaj. Teleki a primit castelul de la Gornesti (Mures) in urma unei decizii judecatoresti, dar si o parte din fostele sale proprietati, reprezentand 100 hectare de padure si 100 hectare de teren arabil. La Gornesti a fost "curia" familiei Teleki, adica unitatea administrativa a domeniului. In castelul Gornesti functioneaza in prezent un spital de copii bolnavi de TBC, spital care se va muta intr-o unitate militara dezafectata. Urmasii contelui si-au recuperat si domeniul Stoiceni (Maramures). Au fost retrocedate si apele minerale din zona (exploatate de pe vremea imparatesei Maria Tereza) unde functioneaza o linie de captare si imbuteliere. Un alt castel al familiei Teleki, impreuna cu 10 hectare de teren se afla la Satulung (Maramures) si a ajuns in proprietatea omului de afaceri baimarean Mircea Maries. Aici vor fi construite un hotel, o piscina, un domeniu de calarie, terenuri de sport. Viceprimarul din Satulung ne-a declarat ca familia Teleki nu si-a revendicat castelul, el fiind vandut de Consiliul Local omului de afaceri. Nici domeniul de la Coltau, reprezentand un castel, dependintele si cateva hectare de teren, nu a fost cerut de Teleki, aici organizandu-se in fiecare an festivalul dedicat poetului Sandor Petofi. In schimb, Teleki solicita retrocedarea bunurilor de la Ardusad (Maramures), unde este vorba despre peste 100 hectare de padure. Pentru recuperarea proprietatilor revendicate (nu toate cele pe care le-a detinut), familia Teleki are pe rol peste 20 de procese.***
Domeniul familiei contelui Bethlen se intinde in localitatea Beclean (Bistrita) pe 100 hectare de padure, alte 44 hectare de teren aflandu-se pe terenul hergheliei din aceasta localitate. Comisia judeteana de restituire a proprietatilor a decis retrocedarea bunurilor familiei Bethlen. Cea mai mare retrocedare din judetul Bistrita este a familiei Aurel Milea, care a primit 320 hectare de padure(…)O situatie aparte o reprezinta dosarul

retrocedarilor familiilor Banffy, Bethlen si Kemeny din judetul Mures. Comisia judeteana Mures a respins cererea de notificare a celor trei nobili, motivand ca averile acestora au fost confiscate in 1945 de statul roman. Cu putin timp inainte de sfarsitul razboiului, statul roman a dat o lege (Legea CASBI) prin care erau expropriati cei considerati inamici ai Romaniei de catre autoritatile acelor vremuri. Urmasii celor trei familii au dat in judecata comisia judeteana Mures, considerand ca ei au ramas proprietari pe terenurile lor si ca statul doar le-ar fi administrat bunurile dupa votarea Legii CASBI, nicidecum nu le-ar fi expropriat. Comisia judeteana Mures se apara invocand legislatia statului roman la vremea respectiva. Mai exact, Legea CASBI ar fi luat masuri impotriva celor considerati tradatori de tara, iar fundamentele care au stat atunci la baza acestei legi nu au disparut.
Daca vor castiga procesele, mostenitorii celor trei familii vor primi mai bine de jumatate din padurile muresene" – cf. **romanialibera.ro**, din 13 Aprilie 2007.
…**Ceva/cineva ne şopteşte că familiile ungurilor (asasini/criminali de război!) vor câştiga…!!!**
…" ***Contesa Anna Bethlen din Târgu-Mureş cere înapoi zeci de mii de hectare de pădure, terenuri agricole, conace şi castele, confiscate de statul român (…)"Va fi o avalansa inspaimintatoare de procese intre mostenitori, odata improprietarit unul dintre ei, dar si intre acestia si comisiile locale. Daca pe vremuri a fost pasune si acum pe terenul respectiv e padure de 50 de ani, trebuie sa le-o dam fara sa comentam, ca asa spune legea", considera Adrian Pirlea, purtator de cuvint al Directiei Silvice Mures***" – cf. art. **Grofii cer Ardealul parcela cu parcela,** de Marius Cosmeanu şi Mugur Gorea - în **9AM NEWS**, din 13 Octombrie 2005.
… "***Ardealul esta hacuit necontenit de 20 de ani de cererile de retrocedari ale grofilor maghiari, ce pretind sute de mii de hectare din pamantul Romaniei, dar nu doar ungurii sunt pusi pe jaf ci mai ales o specie de "romani" – asociati la marea hacuiala generala.***
Un caz cu totul iesit din comun a iesit la iveala recent, dupa ce prefectul de Mures, Marius Pascan, a anuntat, joi, intr-o conferinta de presa, ca a depus plangeri penale impotriva avocatului Mihai Bejenaru, care apara interesele Directiei Silvice Mures, si impotriva fostului sef al Ocolului Silvic Rastolita Cotiso Straut, dupa ce a descoperit "cu stupoare" ca acestia figureaza in testamentul unicei mostenitoare a grofului Banffy, care a solicitat retrocedarea a mii de hectare de padure din judet. Deci avocatul platit de Directia Silvica sa reprezinte interesele statului, Mihai Bejenaru, lucra pentru familia grofului Banffy!" – cf. art. **Manarie ordinara pe averea grofului Banffy**, scris de George Roncea, pe www.curentul.ro, din 10 Iun 2011.
…Dar, de câteva săptămâni, a izbucnit (căci pedeliştii sunt disperaţi să jefuiască şi să vândă **TOT CE A MAI RĂMAS DE JEFUIT ŞI DE VÂNDUT, DIN TRUPUL BIETEI ROMÂNII** (…evident, după mintea lor "***creaţă"*** şi după cheful lor!): cf. **DANIEL IONAŞCU,** art. **Ultima afacere a României: un zăcământ de peste 20 MILIARDE de dolari - miza privatizării de 200 de milioane euro a CupruMin –** în **jurnalul.ro,** 28 martie 2012 – reluat sâmbătă, 31 martie 2012.
…Cine-i implicat, în jefuirea a **20 de miliarde de dolari** (în CUPRU!), prin privatizarea frauduloasă a **CupruMin**? Păi, sunt persoane… "***una şi unul***"!!! Gheorghe Seculici, finul lui Băsescu (deci, şi naşul trebuie că e…NAŞ!), marele şi "***misticul boss***", Vasile Frank Timiş, magnatul "***ameţitor de multimiliardar***", Stephen Roman…şi boşi, şi hoţi, şi escroci – toţi, fireşte, organizaţi ca-ntr-o oştire, foc de disciplinată, a…"***multinaţionalelo***r" (abureală, fireşte!).
…Se neagă faptul că, în spatele jafului de la Roşia Poieni, s-ar afla aceiaşi magnaţi, de la Roşia Montană (de fapt, **MAFIA MONDIALĂ A METALELOR ŞI NEMETALELOR**!!!), evreii Max Rich şi Stephan Roman, dar…documentele n-au fost arse toate:
"***Ziarul* Adevarul *a facut legaturile si a… speculat***:
<<Roman Cooper Corp., câştigătoarea licitaţiei, este controlată de Stephen B. Roman, un personaj despre care presa internaţională a scris mult, dar a fabulat şi mai mult. Tatăl său, Stephen B. Roman, este numit „titan" sau „magnat", care şi-a făcut averea din minerit, făcând afaceri cu uraniu şi titan. Acesta a făcut parte din delegaţia canadiană care a dezvoltat programul nuclear al României, după ce Ceauşescu a aprobat tehnologia companiei canadiene CANDU… Legăturile familiei cu România au devenit şi mai puternice atunci când un coleg specialist în finanţe al „moştenitorului", Gerald (Tim) Wood, i-ar fi făcut cunoştinţă cu antreprenorul român Frank Timiş, care ajunsese în Toronto după ce fugise de regimul Ceauşescu şi petrecuse o perioadă în Australia, unde şi-a încercat norocul cu afacerile cu aur şi unde a primit trei amenzi pentru posesie de heroină. Timiş i-ar fi spus lui Roman că licenţele de exploatare pentru Roşia Montană au fost transferate către compania Roşia Montană Gold Corp., aflată în posesia sa, la mijlocul anilor '90, de la o companie de stat.>>
Imediat dupa aparitia articolului in *Adevarul****, in mod surprinzator, firma romana de avocatura care se ocupa de tranzactie*****, Mararu&Mararu**, ***emite un comunicat categoric pe baza instruirii facute de*** **Bayfront Capital Partners** :

<<Respingem cu fermitate orice speculaţii aparute în diverse publicaţii, potrivit cărora compania noastră ar avea vreo legătură cu domnul Stephen Roman şi dorim ca acest aspect să fie în mod definitiv clarificat şi corectat în orice relatare media viitoare despre compania noastră>>.

Oricat de categorici ar fi cei de la Bayfront, noi avem dreptul sa ne punem intrebari. E suficient sa citam, desi ar putea parea plictisitor, CV-ul domnului Stephen Roman:

<<Mr. Stephen G. Roman, BA is a Co-Founder and serves as Chief Executive Officer and President at Global Atomic. Mr. Roman has been Chief Executive Officer of Silvermet Inc. since August 2008 and also serves as its President. Mr. Roman has been the Chief Executive Officer and President of Harte Gold Corp. since January 2009. He served as the Chief Executive Officer and President of Belo Sun Mining Corp. (formerly Verena Minerals Corp)., from September 1, 2008 to February 26, 2010. He serves as the Chief Executive Officer and President of Global Atomic Fuels Corporation. Mr. Roman serves as Energy Resource Industry Consultant. He has been involved in all aspects of the resource industry over the past 30 years and has successfully identified, developed, financed and brought into commercial production a number of significant mining and oil and gas projects. Mr. Roman is an Independent Mining Executive. His experience includes acting as a director and senior officer of Denison Mines Limited, Lawson Mardon Group, and Zemex Corporation. He also worked to modernize Canada's Armed Forces from 1984 to 1985 as Policy Adviser to the Minister of National Defense. In addition, Mr. Roman spearheaded the privatization of two major petrochemical companies in Central Europe. He co-founded Global Uranium Corp. and served as its Chief Executive Officer and President since January 2005. He served as the President at Silvermet Inc. until February 2009. Mr. Roman served as the Chief Executive Officer and President of Gold Eagle Mines Limited. (formerly known as Exall Resources Ltd.) from October 1978 to December 2006. He served as Vice President of Roman Corp. Ltd. from June 1988 to March 2006. He serves as the Chairman of Global Atomic and Harte Gold Corp. He has been Chairman of the Board of Silvermet Inc. since August 2008. Mr. Roman has been an Executive Chairman of Exall Energy Corp., a subsidiary of Exall Resources Ltd. since December 2006. He served as the Chairman of Novácke Chemické Závody, a.s., since 2002. He has been the Co-Chairman of Gold Eagle Mines Ltd. since December 2006. He served as an Executive Chairman of Verena Minerals Corp. until February 26, 2010. He served as Chairman of the Board of Gold Eagle Mines Ltd. He served as Chairman of the Board of Exall Resources Ltd. from October 1978 to December 2006. Mr. Roman served as an Executive Chairman of Polar Star Mining Corporation until April 17, 2009. He served as Vice Chairman of Gabriel Resources Ltd. from January 1996 to May 2002. Mr. Roman has been a Director of Gold Eagle Mines Ltd. since June 30, 1978, Exall Energy Corp. since September 2006. He has been a Director of Silvermet Inc. since 2005. He has been a Director of Harte Gold Corp. since January 2009. He served as a Director at Polar Star Mining Corp. from August 1, 2007 to April 17, 2009. He served as a Director of Verena Minerals Corp. until February 26, 2010. Previously, he served as a Director of Verena Minerals Corp. from January 1996 to May 2002, Gabriel Resources Ltd. from January 1996 to May 2002 and Roman Corp. Ltd. from June 1988 to March 2006. He is a director of the Advisory Board of the College of Management and Economics at the University of Guelph. Mr. Roman holds a Bachelor of Arts degree from the University of Guelph, Ontario in the field of Geology and Geography and is a Member of the Canadian Institute of Mining, Metallurgy and Petroleum.>>

Sa ne concentram asupra acestui episod: . ***<<Previously, he served as a Director of Verena Minerals Corp. from January 1996 to May 2002, Gabriel Resources Ltd. from January 1996 to May 2002 and Roman Corp. Ltd. from June 1988 to March 2006.>>***

<u>Gabriel Resources? Acel Gabriel Resources despre care am vorbit si mai sus?</u>

"Gabriel Resources Ltd. is a Canadian TSX-listed resource company focused on permitting its Rosia Montana controversial gold and silver project located in western central Romania. The Rosia Montana Project is owned through Rosia Montana Gold Corporation S.A. (RMGC), in which Gabriel holds an 80.69% stake with the balance held by its' partner, the Romanian State."

Si, vai, la un pas de Gabriel Resources apare in CV acest nume care suna… cunoscut: **<<Roman Corp.** Ltd. from June 1988 to March 2006>>.

Cu alte cuvinte, in anul 2006, momentul in care se decide sub bagheta lui Gheorghe Seculici privatizarea Cuprumin, Stephen Roman se retrage din conducerea Roman Corp. Iar in anul 2012 privatizarea revine firmei Roman Cooper Corp?

Si noi nu putem face niciun fel de speculatie – cum cere **Mararu&Mararu?**

Ei bine, vom indrazni totusi s-o facem: din punctul nostru de vedere, luand in considerare toata suita de coincidente cu care ne-am intalnit pe parcurs, firma **Roman Cooper Corp.** ***este gestionata de*** **Bayfront – speculam noi, spun gurile rele etc – in interesul domnilor Frank Timis si Stephen Roman. Identitatea acestora ar trebui cunoscuta de statul roman, pentru ca ridica semne serioase de intrebare – fie si pentru***

Consiliul Concurentei. Pentru a evita acest lucru,* Bayfront *a capatat – speculam noi, spun gurile rele etc - rolul sugerat chiar de numele firmei: de "front-man". In momentul in care presa a inceput sa strige pe subiect, aratand ca e iresponsabil sa vinzi asemenea resurse unor nume ascunse, statul roman – speculam noi, spun gurile rele etc - a inventat o explicatie noua:* Bayfront *nu ascunde pe nimeni, pentru ca nici macar nu are banii necesari tranzactiei – va iesi pe piata si ii va colecta. Desi, vai, initial banii erau prezumati acolo – pentru ca altfel nu poti face o licitatie strategica.
Asteptam o reactie a clasei politice pe subiect: poate a domnului Seculici?!
Despre care – cine stie? – un vechi colaborator si afin din Arad, recent calcat de DNA din motive obscure, poate avea informatii valoroase?" – cf. art. **Poveste despre cupru. Si aur. Cu Frunzaverde, Seculici, Frank Timis, Stephen Roman, Roman Corp, Roman Cooper Corp, Gabriel Resources si Cuprumin,** de Alexandru Maretschi, în **www.ghimpele.ro**, 30 martie 2012.
…Nu credem a mai fi ceva de comentat, chiar şi în cazul când "***asmuţiţii***" ar da replica…Dar, **pentru 20 DE MILIARDE DE DOLARI…NU CREDEM CĂ VA FI CAZUL DE AŞA CEVA!!!**
…Din păcate, ca mărgelele înşirate pe aţă, vin alte scandaluri… mai tragic, dintre toate, fiind cel despre exploatarea (cu "***binecuvântarea***" GUVERNULUI ROMÂN şi…a "***pretutindenarului băgăreţ***", a nesimţitului de ambasador al SUA, dl Mark Gitenstein!), de către o firmă **TOCMAI** din SUA (**CHEVRON**) a gazului de

şisturi, prin supra-pompare hidraulică/**fracţionarea hidraulică** …spunem "***tocmai***", pentru că, "***tocmai"*** din

pricina unei astfel de periculoase proceduri, în SUA iau foc chiuvetele şi sar în aer veceurile…SUA interzice exploatarea prin acest procedeu, în cazul …**RASEI SUPERIOARE** (din Babilonul Statelor Americane Unite) – dar, fireşte, o găseşte numai bună de aplicat…**RASEI INFIERIOARE, SCLAVILOR DIN ROMÂNIA!!!**
…Şi anume, moldovenilor (vestiţi de "***troglodiţi***", din punctul de vedere al **BOGĂŢIEI *…"PLUTOCRATICE"***) şi dobrogenilor!!!
…**NAZISM AMERICANO-SIONIST - …CURAT!!!**
…Ca niciodată, însă… "***MĂMĂLIGA (moldovenească!) A EXPLODAT***"!
Cca 4-5.000 de bârlădeni ("pentru…"***încălzire***"!) au ieşit în stradă, precum (sau…pe-aproape!) grecii şi spaniolii

(cf. art. **Marş de protest împotriva extragerii gazelor de şist la Bârlad: "Opriţi masacrul Chevron!"**, de

Răzvan Călin, apărut în ***obiectivdevaslui.ro,*** din 23-03-2012.

"***Manifestanţii erau înarmaţi cu pancarte şi banere pe care erau inscripţionate mesaje sugestive: <<Lăsaţi-ne***

natura curată şi apa purificată!>>; <<Noi spunem nu gazelor de şist!>>; <<Nu vrem otravă! Opriţi masacrul

Chevron!>>; <<Şi noi suntem creaţia lui Dumnezeu!>>; <<Nu vrem ca sângele strămoşesc sacrificat pentru

acest pământ să fie amestecat cu substanţe Chevron!>>; <<Statul protector ne ia apa de izvor?!>>; <<Vrem

apă curată, nu vrem cancer!>>; <<Noi otrăviţi, voi îmbogăţiţi!>> etc. (…)***Metoda de extragere este cea care a stârnit reacţii vehemente din partea societăţii civile pentru că are influenţe nefaste asupra întregului ecosistem. De altfel, specialişti în domeniu, precum profesorii universitari Vlad Codrea, de la Universitatea <<Babeş Boliay>>, din Cluj Napoca, şi Victor Şabliovschi, de la Universitatea <<Alexandru Ioan Cuza>> - Iaşi, şi-au exprimat vădit temerile asupra dezastrului ecologic pe care fracţionarea hidraulică îl lasă în urmă. Ceea ce este şi mai grav şi, cel puţin dubios, e faptul că până în momentul de faţă, cei de la Chevron s-au limitat să trimită doar un scurt comunicat prin care dau asigurări (însă fără a susţine cu dovezi concrete) că totul este OK şi că tehnologia folosită de ei este cât se poate de <<friendly environement***>>(n.n.> hmmmm…***), iar beneficiile pentru comunitatea locală vor fi… <u>incomensurabile</u>*** (n.n.: hmmmm...***). Bineînţeles că nu spun nimic despre otrăvirea pânzei de apă freatică, despre distrugerea ecosistemului, despre poluarea rezervelor naturale de apă, otrăvirea terenurilor agricole etc.(…) Cel puţin până acum, cei de la Chevron au preferat să contraatace reacţia societăţii civile printr-o serie de <<pelerinaje>> la diferiţi membri ai actualului guvern,***

inclusiv la premierul Mihai RăzvanUngureanu. <u>În demersul lor, au fost susţinuţi chiar de ambasadorul SUA</u>

<u>la Bucureşti, Mark Gitenstein</u>, semn clar că actuala administraţia Obama de la Casa Albă nu vrea să piardă

<<felia de tort>> românească, cum a păţit-o cu vecinii bulgari. <u>Culmea, ai noştri guvernanţi s-au întrecut în</u>

<u>a declara sus şi tare că ei susţin toate dmersurile celor de la Chevron şi a oricăror companii care vor să</u>

<u>exploateze gazele de şist din România prin fracţionare hidraulică. Practic, cei de la putere au arătat clar că</u>

<u>prea puţin le pasă de soarta miilor de bârlădeni</u>. Nu a mai contat nici faptul că, până în prezent, peste 10.000

de localnici s-au declarat împotriva exploatării gazelor de şist prin fracţionare hidraulică" – cf.

obiectivdevaslui.ro, din 23-03-2012.

…Pe unde a trecut **<u>Sfântul Martir ŞTEFAN CEL MARE</u>** - acum se va…"**fracţiona**"!!!
SĂ NU FIE!!!
…<<*Friendly environement*>>*!* Ptiu! **<u>SPURCĂCIUNILOR AMERICANO-SIONISTO-NAZISTE!!!</u>**
<u>...VADE RETRO, SATANAS!!!</u>
...În timp ce alţi guvernanţi, ai altor neamuri, lăsându-se luminaţi de Dumnezeu, se leapădă de Satana, guvernaţii noştri îl îmbie pe Satana, să ne SPULBERE!!! Sau, cum zice o publicaţie online:
„***În Polonia, <<sfârşitul>> gazului de şist, în România, decretat <<viitorul ţării>>. MANIPULAREA***

"REDUCERII DEPENDENŢEI ENERGETICE (…)În Franţa şi Bulgaria a fost interzisă exploatarea

acestui tip de gaze (…)Ar mai merita spus ca, pe langa faptul ca in Polonia depozitele de gaz de sist s-au dovedit a fi de cel putin 7 ori (!) mai mici decat cele estimate, ceea ce pune deja probleme legate de profitabilitatea exploatarilor (!), acolo macar concesionarea nu a fost totala, pentru ca statul polonez controleaza compania care va extrage gazul. <<Avem o problemă: gazul s-a evaporate>>, titrează Dziennik Gazeta Prawna, comentând un raport al Institutului Geologic al Statului Polonez (PIG), publicat pe 21 martie, care sugerează că Polonia ar putea avea depozite de gaz de şist între 346 şi 768 de miliarde de metri cubi, undeva între de 7 şi de 15 ori mai puţin decât se estimase înainte.

După evaluările de anul trecut ale instituţiei americane Administraţia pentru Informaţia Energiei (EIA), care a estimat rezervele de gaz de şist ale Poloniei la nivelul de 5,3 trilioane metri cubi, vestea ar putea să domolească aşteptările potrivit cărora Polonia ar putea fi independentă de importurile de gaz rusesc pentru următorii 300 de ani.

Rzeczpospolita avertizează că deşi depozitul maxim al gazelor de şist din Polonia ar putea fi încă la nivelul de 1,92 trilioane metri cubi, raportul ar putea <<să modereze entuzisamul corporaţiilor internaţionale şi poloneze pentru a investi sume imense de bani în licenţe de prospectare şi teste de foraj>>(s.n.). ***Într-o notă mai pozitivă, ziarul conservator observă că –***

<<Deşi Polonia s-ar putea să nu devină un exportator de gaz de top la nivel global, nivelul de gaz de şist care a fost evaluat şi s-a considerat că poate fi extras ar acoperi cererea integrală [a ţării pentru gaz pe o perioadă între 35 şi 65 de ani!>> O perspectivă greu de crezut cu ceva ani în urmă!" - cf. ***www.razbointrucuvant.ro,*** **22 martie 2012".**

…Având în vedere că guvernanţii noştri nu se gândesc decât la comisioanele lor şi cum să părăduiască şi ultimele resurse ale acestei GRĂDINI DUMNEZEIEŞTI – iar în ce ne priveşte pe noi, simplii (DAR STRĂVECHII!!!) locuitori ai României, gândul lor, tradus, ar suna simplu: "***Să-i ia dracu' pe toţi! Noi să ne <<tragem>>, cât mai degrabă, banii pentru…<<BURTĂ>>***!" – reacţionăm, şi noi, pe potrivă:

CEREM PEDEAPSA CU MOARTEA, CEL PUŢIN PENTRU TRĂDAREA/TRĂDĂTORII DE ŢARĂ, PENTRU CEI CARE ESCAMOTEAZĂ INTERESUL NAŢIONAL ŞI HIPERBOLIZEAZĂ (ASASINÂND, ASTFEL, POPORUL PROPRIU, PRIN EFECTELE CATASTROFALE, ÎN ISTORIE, ALE ACESTEI…"*HIPERBOLIZĂRI*"!) A INTERESUL PERSONAL/INDIVIDUAL, EGOISTO-GENOCIDIC!

…Opinia noastră este că, în sfârşit, România trebuie să instituie un TRIBUNAL AL **POPORULUI ROMÂN**, format din câte trei oameni, din fiecare grupare profesională şi de muncă, din România, care a fost afectată de hotărârile arbitrare ale guvernaţilor, de 23 de ani încoace. Iar deciziile să nu mai treacă pe la tot felul de hârţogari şi avocaţi clănţăi şi …"***curţi***" amânătoare de verdict: **EFECTELE LOR SĂ FUNCŢIONEZE CU ACEEAŞI VITEZĂ, CU CARE FUNCŢIONEAZĂ O CURTE MARŢIALĂ!!!**

…Pentru că lumea întreagă este, deja, de mulţi ani, în tranşeele invizibile ale Războiului Economic, prin care se încearcă sugrumarea populaţiei Terrei! Deci, LEGEA trebuie să ţină cont de rapidele/fulgerătoarele schimbări de situaţii, de pe front/fronturi!

…Evident, U.E. şi toate celelalte "***uniuni***" masonice" vor începe să urle ca din gură de şarpe…Noi trebuie să ne facem că nu-i auzim, să-i "***ştrenguim***" repejor pe trădătorii de Patrie, Neam, Istorie şi Soartă Românească…şi, apoi, să le mârâim masonilor de pe margini/de pe la graniţe şi de la Bruxelles şi Strasbourg: "***Şi voi ce mai vreţi?! Alte pomeni şi peşcheşuri…escroci nemernici, care vă daţi drept…<<BINEFĂCĂTORII LUMII>>, voind să…<<gândiţi în locul nostru>>?! A înţărcat bălaia!!! Acum mai gândim ŞI NOI, PENTRU NOI, NEAMURILE DUMNEZEIEŞTI ALE PĂMÂNTULUI!!! Vedeţi-vă de <<atelierele>> voastre de pucioasă - …şi faceţi-vă freza cu…echerul şi compasul!!! Hai! Luaţi viteză! Huooo!LA OASE***"

…Noi chiar nu credem că va putea fi ucis un popor întreg, pentru câteva mii de trădători şi bandiţi "***de drumul mare***" - pedelisto-pesedisto-udemeristo-ţărănisto-liberali…"***puşi la punct***", **FĂRĂ NICIO VIRGULĂ**!!!

…Şi, cine ştie, modelul acesta va fi luat şi de alte popoare, batjocorite, scuipate şi răstignite de iudeo-masoni, şi…poate că **ACESTA** să fie procedeul voit de Dumnezeu, pentru a fi mântuită planeta Terra de (vorba lui Berlioz!) – "***Dansul Sabatic/SATANIC***"!!!

…Hei, voi, fraţi întru istorie, Duh şi sânge - voi, cei cu…"***somnul cel de moarte***"! Ne auziţi, oare…sau v-aţi culcat la pământ, deja, să treacă… "***maxrich-ii/stephenroman-ii***" şi "***chevroanele***" peste grumazurile voastre, tembel supuse…?!

prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**, C.T. "***Gh. Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**

***

revista revistelor culturale

PRO-SAECULUM, Anul XI, nr. 1-2 (77-78), Focşani – 15 ianuarie-1 martie 2012 – revista condusă, cu ochi vulturesc, de prof. **MIRCEA DINUTZ**, este în linia cu care ne-a obişnuit, deja, de ani de zile: bogată – ideatic, sensibil şi imagistic. Un editorial elegant, dar tăios (al lui Mircea Dinutz, care aduce aminte de generaţia

paşoptistă, la fel de "umflată de pretenţii" – **"Scrieţi, băieţi, nu vă lăsaţi**…"), cu "andrisant" precis (toată liota de impostori, din zilele noastre, care se dau drept…genii scriitoriceşti, "***devastând pădurile patriei, fără vreun folos***", dar, dacă… "***asta simte, asta face, în dorinţa lui de a atinge desăvârşirea***"! – pentru că mai toţi "***criticii de la centru (…) privesc cu aroganţă ce nu creşte în grădina lor" (…) criticul literar şi-a pierdut autoritatea şi audienţa de altădată***"!!!), interviuri cu personalităţi remarcabile (Theodor Codreanu – "***Fidel am încercat să rămân doar mie însumi***"), "**Jurnalul poemelor**", de Liviu Ioan Stoiciu, portrete literare (Florentin Popoescu – **Un poet printre academicieni**: **VALERIU MATEI**; Constantin Coroiu – **Un călinescian : MARIAN POPA**), eseuri (se distinge studiul memorialisto-comparatist al lui D.R. Popescu: **Arghezi, Ungaretti, Baconsky şi merele**, adresat, ca în corespondenţa de bună tradiţie, de odinioară, "***Domnului Constantin Trandafir***": "***Domnule C. Trandafir, să nu uităm esenţialul: Ce părere aveţi despre Mărul paradisiac, Întâiul, despre Mărul de Aur?...Dar despre merele rafistolate genetic, merele postmoderniste?***"), poeme, recenzii, portrete lirice…Noi am reţinut, în primul rând, eseul profesorului Valeriu Anghel: "**Deşteaptă-te, române!", "Acum ori niciodată**": nu credem că propunerea sa, de a schimba **Imnul Naţional**, este "fezabilă", **TOCMAI AZI**, mai ales în aceşti ani de sforăială naţională…teribilă, neică Zaharia!

NOVA PROVINCIA CORVINA – Anul XV, nr. 60 (supliment estival 2011), Hunedoara – regala revistă a lui **EUGEN EVU** trece prin criză, cu …"***toate pânzele*** (IDEILOR PLATONICIENE!) ***sus!***" Deşi "tăiată" de la bugetul Primăriei Hunedoarei, variant online este mai bogată decât oricând! Învolburat, Ion Bujor Delatâmpa scrie despre Dan C. Mihăilescu (admirator, fără minime reserve, măcar de bun-simţ, al lui Mircea Cărtărescu!), în pamfletul **Euroscriptorii**: "***Ce e de admirat, d-le Mihăilescu, la aşa tâmpenii? Purulenţele verbiajului? Scârba de tot ce mai este, totuşi, suferinţă umană, eventual de mângîiat, eventual de lecuit? (…)păi Cărtărescu e***
„susţinut" de mai toţi arbitrii şi monştrii sacri ai Inteligheţiei dîmbovicioase, plus ca este printre cei mai bogaţi euroscriitori, cum, aflăm dintr-un articol al d-lui Mircea Mihăeş!". Mai semnalăm, foarte selectiv: Mircea Şelaru - **Florentin SMARANDACHE - nominalizat pentru Nobel în matematici** , **Retrovedeniile** lui Eugen EVU (la care admirăm, necondiţionat, fixarea poetică în **ARHEII TRADIŢIEI**!): "***IMPOTENŢA de a crea poetic, emană rece criticoizi ai radicalismului pe care – ca atitudine – l-aş numi freudian: act ratat. Fie el ca „monştrii sacri" ai „kritikonului" post decembrist, în pârloagă de... logos. Logos pârlogit, sau pârlit! Colaterale ale ratării***"; Dumitru Hurubă: **Cu tristeţe, despre umor**…: "***Mă voi opri, pentru exemplificare, la o editură de renume – Humanitas, al cărui director, domnul Gabriel Liiceanu, admite – fapt uluitor pentru mine – ca, la editura domniei sale, să apară anumite cărţi, zise de umor, care sunt, în majoritate, nişte surogate epatând doar prin cantitate, graţie unei credinţe prosteşti (scuze) că autorul, ştiind să spună câteva anecdote, devine autor editat, fapt care constituie o pată neagră pe sigla instituţiei(…)Ceea ce, însă, trebuie subliniat fără a fi în pericolul de a spune neadevăruri, este că, personal, nu am cunoştinţă de apariţii editoriale, inclusiv în Colecţia „Râsul lumii" a Editurii Humanitas, care să corespundă ideii clasice de umor autentic. Şi nu e deloc agreabilă constatarea atunci când, din înălţimea trecutului, privesc, miraţi poate, cum o literatură satirico-umoristică de tradiţie este lăsată pe mâna unor inşi al căror volume de umor… întristează cititorul".*** Domnia ta, cititorule de **Nova Provincia Corvina**, nu vei fi, însă, nicio clipă, dezamăgit, "mirat" (în sens deplorabil!) de lectura revistei de faţă!

CLIPA – Anul XXII, aprile 14, 2012, Revistă independent, de informaţie socio-politică şi culturală, Anaheim, California/SUA: această revistă (condusă cu deosebită competenţă, de Vera Luchian-Patton), a românilor din Diaspora, este "la curent" cu evenimenţialul, politic şi cultural, dar şi cu mentalul de profunzime al românilor, cu mult mai bine decât sunt, azi, majoritatea revistelor din România ("**Premierul" socialist Victor Ponta petrece Săptămâna Patimilor în…Dubai!** – art. scris de Ionuţ Ţene; **Şi mieii plâng**, de Maria Diana Popescu: "***Unele fundaţii pentru protecţia animalelor au condamnat modul barbar în care mieii sunt sacrificaţi, în faţa trecătorilor, printer care femei şi copii***"; **Un român propus pentru Nobel: FLORENTIN SMARANDACHE**, de Adrian Botez etc.). Prin tot ce scrie, vesteşte, gândeşte, propune, expune: **o revistă demnă de toată stima**!

CONSTELAŢII DIAMANTINE, Anul III, nr. 4 (20), aprile 2012, Craiova: încă de la întemeiere, revista condusă de Doina Drăguţ "se respectă", îşi păstrează nivelul estetic la înălţimile de Duh cele mai pur-"diamantine" - deci, şi acest număr are o "conformaţie spirituală" admirabilă: George Popa – **Poezie şi transpiraţie** ("***În zona „bâiguitului"refractar oricărui sens, oricărei coerenţe interne - alături de dadaism, s-au plasat multe destructivisme - precum letrismul, ultraismul, anarhismul, onirismul, absurdul etc. - care au scurtcircuitat, în adevăr, orice transpiraţie, dar şi poeticul. (…)Poezia autentică nu este disponibilă oricărui capriciu pseudoteoretic. Nu este o femeie de stradă. Poezia este „frumoasa fără corp", care rămâne fecioară***

şi după ce ai făcut dragoste cu ea"), Al. Florin Ţene – **Metafora, ca ritm al gândirii poetice** ("***Opera poetică autentică este o intervenţie în Absolut, o simfoniece vibrează în spaţiu şi timp definită ca Spaţiu şi Timp infinite, ea este, în fiecare Timp al său, o structurare ce tangenţiază filozofia implicată, a noţiunilor fundamentale ale existenţei. În măsura în care poetul răspunde în existenţa sa despre existenţă, avem clar ritmul interior al operei sale. Acesta, adică ritmul, nu este cadenţare, ci o esenţă, un ritm ce exprimă o intimitate spirituală cu poetul, prin care cititorul este sensibilizat, apropiindu-l de ceea ce rămâne inefabil, adică esenţă***") etc. etc. La fel de rafinat rarefiate, întru Duh, sunt şi poemele semnate de Titina Nica Ţene, Viorel Martin, Doina Drăguţ, Boris Marian etc. Comemorări CARAGIALE: Constantin E. Ungureanu – **Titu Maiorescu şi Caragiale**, Ion C. Hiru: **Credeai c-am murit, neică?!** - apoi, recenzii sobre şi corect…"tuşante": Ioana Stuparu, Dumitru Hurubă – comemorări (Dan Lupescu, întru neuitarea Maestrului Romulus Cojocaru: **Romulus Cojocaru – Patriarhul danubian**).

PAGINI ROMÂNEŞTI ÎN NOUA ZEELANDĂ, Revista românilor din Noua Zeelandă, Anul VIII, nr. 82, Auckland – editată de Adina şi Cristi Dumitrache, această "***foaie pentru minte, inimă şi literatură***" ţine trează conştiinţa valahilor, până şi la Antipozi (sau, mai curând **ACOLO**!): eseul lui Octavian Lupu – **Când trecem pe drumul vieţii** ("***Distanţaţi la o mare altitudine, privim detasaţi la pământul de sub noi, prinşi într-o mulţime de ambiţii şi planuri, unele dintre ele riscante, fără a remarca faptul că trupul nostru se modifică imperceptibil, dar sigur, că ridurile devin tot mai adânci, că supleţea de odinioară a şi trecut, iar la orizont se vede Marea Barieră ce separă lumea noastră de veşnicie. Această uitare de sine nu aduce bucurie, ci doar o satisfacere de moment a simţurilor, însă niciodata un confort al conştiinţei lăuntrice. De la ateismul declarat la cel implicit, societatea noastră a trecut de la o extremă la alta, pentru ca în final să nu găsească odihna în niciunul din aceste sisteme***") sau: Campania "**Citiţi CAPODOPERELE ROMÂNILOR**" (în acest număr: **Poezii NEMURITOARE ale lui George Coşbuc**) - sunt în stare să ţină aprinsă flacăra românismului, până şi la…capătul lumii! Aviz celor de la…capătul inerţiei vinovate, dintre graniţele României de azi, contemporană cu…"**P.N.Z.**"!

CREDINŢA ORTODOXĂ, Anul XVI, nr. 4 (182), aprilie 2012, Bacău – revista "păstorită" de harnicul şi vigilentul IOAN ENACHE a împlinit 15 ani de luptă fără preget! La mulţi ani! – şi **…**Multă, multă sănătate ctitorului şi directorului ei mucenicesc, **Ioan ENACHE**! La fel, şi tuturor celor care se strâng în jurul lui, spre a fi deja, ori a deveni curând – **ADEVĂRATE CĂLĂUZE, PENTRU DUHUL ROMÂNESC AL VEACULUI CELUI MAI CUMPLIT ŞI CONTRADICTORIU – VEACUL XXI!** Mereu, articole de neabătută şi neîntreruptă veghe a Duhului Creştin-Ortodox: **De ce să trăim starea diavolească?**, de Ioan Enache, **Pastorală la Învierea Domnului**, de Înalt Preasfinţitul GALACTION, Episcopul Alexandriei şi Teleormanului (lângă care apare un preafrumos poem al mutregretatei romînce din Moldova de peste Prut, Leonida Lari – Când seara), **Hotarul binecuvântat al Poruncilor**, de Ioan Enea Moldovan, **Lecţiile lui Hristos de pe Cruce**, de Adrian Botez, **Blasfemie la adresa lui Hristos**, de Ada Ilina (care semnalează apariţia, la Bucureşti, editura Sophia, a unei cărţi care-l amestecă pe Hristos cu...pentagrama satanică! – ...şi că această blasfemie va fi „aplicată" şi în aşa-zisa „Catedrală a Mântuirii Neamului", pe lângă alte semne masonice!!!) şi de Constantin Boboc: **Testul lui Hristos sau...testul lui Socrate**? ..."***Iisus a vindecat oameni, a înviat El Însuşi. Socrate n-a reuşit să salveze pe nimeni***"(se referă la o apariţie eretică, din revista **„Candela Sucevei" – Testul lui Socrate înlocuind Testul HRISTIC!)** etc. Cu astfel de Bună, Veşnic Trează Veghere – Neamul Românilor, care „au fost mai întâui creştini, şi abia apoi, români" – nu va dispărea, cel puţin, nu în ritmul pe care ni-l dictează satanele contemporane!

MIORIŢA USA, Singurul ziar INDEPENDENT din USA (Sacramento/California/USA), condus de **vrednicul româno-american VIOREL NICULA –** prin chiar titlurile articolelor sale (chiar dacă, evident, este obligat moral, faţă de rezidenţii români din USA, să amintească acţiuni şi sărbătoriri specific americane…!), demonstrează, cu vârf şi îndesat, aserţiunea noastră de mai sus, precum că revistele românilor din Dispora sunt nemărginit mai informate şi mai interesate de soarta României, decât…românii dintre graniţele româneşti: "**Ciolaniada din politica românească**" ("(…) ***în momentul actual, România nu avea nevoie de această schimbare. În ochii cancelariilor occidentale şi a marilor corporaţii internaţionale, ţărişoara de la gurile Dunării a devenit un laborator de experimente politice asemănătoare lumii africane sub-sahariene cu păpuşari şi marionete gata să danseze pe ritmul înşelător al unor partide care pun mai presus de orice interesul personal decât pe cel al fraţilor români de rând. Interesul naţional "demagogic" afişat în ultimele luni de către "fruntaşii" politici din opoziţie şi de la guvernare au demonstrat ţării întregii incapabilitatea actualei clase politice de a conduce România***"), "**Greco-catolicii din Sudul Californiei iau atitudine faţă de**

intenţia Guvernului Ungureanu de a nu mai retroceda proprietăţile naţionalizate de comunişti” etc. etc. Să ne trăieşti, întru mulţi ani, harnicule şi sufletistule român (… suflat, de vânturi potrivnice ale istoriei, între zări americane!) – nepreţuitule domn **VIOREL NICULA**!

Adrian BOTEZ

Editor revistă: **Editura RAFET – RÂMNICU SĂRAT**/Director editură: **CONSTANTIN MARAFET**
Director revistă: prof. dr. **ADRIAN BOTEZ** (Colegiul Tehnic”***Gheorghe Balş***”-Adjud/**ROMÂNIA**)
COLEGIUL REDACŢIONAL (în ordine alfabetică):

-**CEZARINA ADAMESCU**, scriitor, critic, eseist, jurnalist – Galaţi/**ROMÂNIA**;
-prof. univ. dr. **FLORINEL AGAFIŢEI** – scriitor, critic, sanscritolog, jurnalist, prof. asociat al Colegiului Focşani/Facultatea de Psiho-Pedagogie – Universitatea Bucureşti/**ROMÂNIA**;
-**IONUŢ CARAGEA** – scriitor, eseist, jurnalist, om de cultură (fondează, pe 16 iulie 2008, împreună cu poetul **Adrian Erbiceanu**, Asociaţia Scriitorilor de Limbă Română din Québec –**ASLRQ** - şi Editura **ASLRQ**) – Montréal/**CANADA**;
-**LIGYA DIACONESCU**, scriitor, eseist, jurnalist, director de editură – Montréal/**CANADA**;
-prof. univ. dr. **CONSTANTIN FROSIN**, traducător, scriitor, jurnalist – Galaţi/**ROMÂNIA**;
-**IOAN MICLĂU**, scriitor, eseist, jurnalist, om de cultură – Sydney/**AUSTRALIA**;
-prof. **CĂTĂLIN MOCANU** – Colegiul Tehnic ”***Gheorghe Balş***”-Adjud/**ROMÂNIA**;
-**IONEL NECULA**, profesor şi filosof, om de cultură – Tecuci/**ROMÂNIA**;
-**VIOREL NICULA** – jurnalist, om de cultură – Sacramento, **California**/**SUA**;
-**AUREL POP**, scriitor, critic, jurnalist, red. şef al revistei literare "***Citadela***", directorul editurii „***Citadela***”, Satu Mare;
-prof. **ELLEN POPOVICI** - Colegiul Tehnic „***Gheorghe Balş***”-Adjud/**ROMÂNIA**;
-cons. juridic **CONSTANTIN STANCU**, scriitor, critic, jurnalist- Haţeg/**ROMÂNIA;**
-**LIVIU IOAN STOICIU**- scriitor, jurnalist, critic, eseist – Bucureşti/**ROMÂNIA**;
-**GEORGE LIVIU TELEOACĂ** – cercetător genetică lingvistică **– Bucureşti/ROMÂNIA.**
Secretar de redacţie: **Alexandra NICULESCU** (cl. A XII-a C, C.T. “Gh. Balş”-Adjud).
Elevi/studenţi colaboratori permanenţi: **Valerian CĂLIN** (absolvent C.T. „*Gh. Balş*”-Adjud); **Laura Lucia MIHALCA –** studentă la Filologie şi Arte Plastice – Bucureşti; **Andrei GRAPĂ** (absolvent al C. T. „***Gh. Balş***”-Adjud); **Ovidiu MOLEA** – cl. a XII-a A (C.T. “***Gh. Balş***”-Adjud); **Mihaela MUŞAT** – cl. A XI-a E (c.T. “***Gh. Balş***” – Adjud); **Alexandra NICULESCU** - cl. a XII-a C (C.T.”***Gh. Balş***”-Adjud); **Mădălina SAMOILĂ**, cl. A X-a G (C.T. “***Gh. Balş***”-Adjud); **Elena ŞERBAN, cl. a** IX-a G (C.T. “***Gh. Balş***”); **Mădălina DOBRE**, cl. a IX-a G (C.T. “***Gh. Balş***”), **Oana MÂZGĂ**, cl. a IX-a G (C.T. “***Gh. Balş***”), **Sorina CHIRIAC**, cl. a IX-a G (C.T. “***Gh. Balş***”), **Ovidiu BURCAN**, cl. a IX-a G (C.T. “***Gh. Balş***”).
Redactare computerizată: prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**;
Corectură şi tehnoredactare: laborant **ELENA BOTEZ**.
Adresa redacţiei: str. Republicii, nr. 107, etaj II, camera 1, Adjud – cod poştal 625.100 – tel. 0237/640.681.

E-mail: adrian_botez_senior@yahoo.com
Adresa electronică a site-ului: **www.adrianbotez.com**
Varianta on-line (în colaborare cu revistele ARP – Artur Silvestri): http://revistacontraatac.wordpress.com
ISSN 1841 - 4907

Acest număr apare cu sprijinul financiar al: prof. dr. ADRIAN BOTEZ; laborant ELENA BOTEZ; prof. ELLEN POPOVICI; prof. CĂTĂLIN MOCANU